

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADS RAFFERTY

HEIR OF
BROKEN
KINGDOM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2024 by Mads Rafferty

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yerlere, olaylara veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kapak Tasarımı Thea Magerand

tarafından yapılmıştır. Makenna Albert

tarafından düzenlenmiştir.

Mads Rafferty tarafından

yayımlanmıştır. ISBN: 978-0-

6458037-3-0

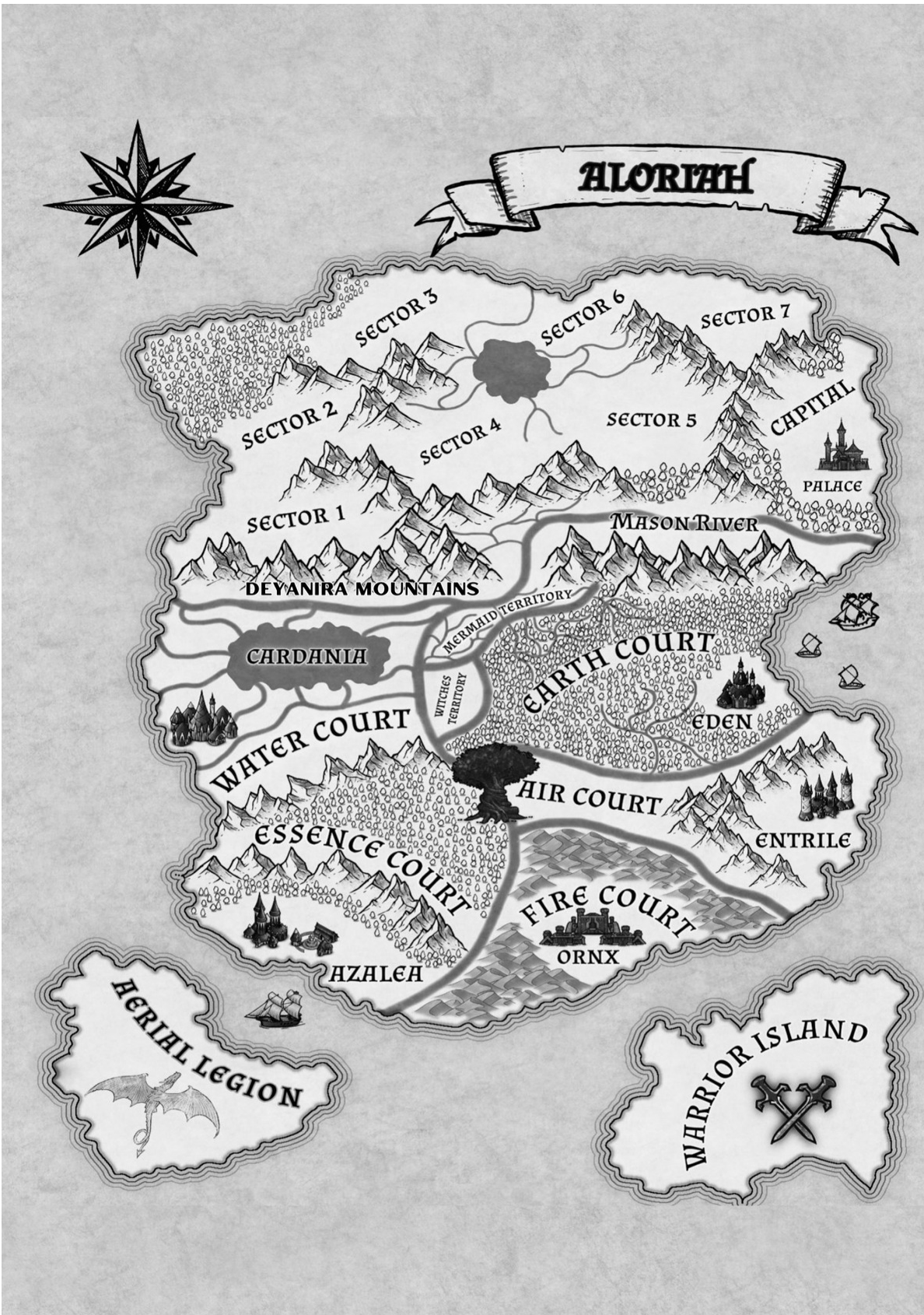
✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Trigger Warning

LÜTFEN DİKKATLE OKUYUN, BU KİTAP AŞAĞIDAKİ KONULARA DEĞİNMEKTEDİR. AİLE
İÇİ ŞİDDET, İSTİSMAR, İNTİHAR DÜŞÜNCESİ, SAYFA DIŞI İŞKENCE, KEDER VE KAYIP,
AÇIK CİNSEL SAHNELER, FANTASTİK ŞİDDET VE KAN.

*İçeride veya dışarıda savaş yaraları olanlara,
sizi ve onların güzelliğini görüyorum.*

*Ve bu unvanı hak etmeyen bir babaya sahip olanlar, bu
sizin için.*

Contents

Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	
Bölüm 40	

[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)

[Yazardan Bir Not](#)

Ckapt'ca O "c

W Kim dünyanın yanıp kül olmasının bu kadar güzel bir manzara olacağını hayal edebilirdi ki? Korumak için kendimizi mahvettiğimiz şeyin, bu kadar nefes kesici bir şekilde muhteşem görüneceğini

Yok edildi mi?

Aloriah yanıyor.

Gözlerimizin önünde ölüyor ve kimsenin durdurmak için yapabileceği bir şey yok

o.

Küller rüzgarda savruluyor. Siyah dumanın dalları yıkık binalar.

Aşık olduğum topraklar turuncu alevlerden başka bir şeye dönüşmezken, asla veda edemediğimi fark ettiğimde midemin dibine çöken ıssızlık hissine engel olamıyorum. İçime çektiğim son temiz havanın tadını çıkarmam gerektiğini, ayaklarımı yastıklayan yumuşak çimenlerin tadını çıkarmam gerektiğini, ilahi olan her şey yok olmadan önce bedenim derin sihir havuzunun tadını çıkarırken sevinmem gerektiğini bilmeden.

Derin bir nefes çekerek duraklıyorum.

Aloriah'ın masum insanları yakılarak öldürülürken yanmış et ve kömürün inkar edilemez kokusunu alabilmeliyim. Merhamet için yalvarırken sokaklarda koşanların çığlıklarını duyabilmeliyim. Ruhumun yattığı yerde güçlü bir bağ hissedebilmeliyim, iki kalbimizi ve ruhumuzu birbirine bağlayan bağı, ama yine de hiçbir şey yok.

Aşağıda, son anlarımı asla kazanamayacağımız sonuçsuz bir savaşta geçiriyor olmalıydım. Bunun yerine, yüzüyorum, siyah derinliklerde sallanıyorum

bu uçurumun. Fae g r    m katledilen insanların, Fae'lerin ve b y  l  yaratıkların her bir detayına kilitlendi i için hiçbir şey yapamıyorum.

 nsan toprakları k m rle mi  bir krallıktan başka bir şey değil. Deyanira Dağları orman ye ilinin güzel bir tonu değil, içinden s z ld   m da  kadar karanlık, siyah bir leke.

Yıkımın alev alev yanan ateşi, Fae saraylarını sanki sadece birer kabuk par asıymı  asına sardı ve bir zamanların hareketli şehirlerinden geriye hiçbir şey bırakmadı. Su Sarayı'nın başkenti Cardania artık buhardan başka bir şey değil, görkemli suyu çoktan yok oldu.

Yumru umu sallıyorum, vuruş   st ne vuruş yapıyorum.

Yine de yumruklarıma ne kadar g   katarsam katayım, yerçekimi kaybı bana karşı savaşıyor ve yumruklarımda her savrululu unu yava latıyor.

Cam beni evimden, a kım Knox'tan ayırıyor.   n mde parıldarken ses bile bariyeri kırmıyor, görünmez barikat hissedemedi im darbelerle yankılanıyor.

Sanki hiçbir şey olmamı ım, hiçbir zaman ve mek nda var olmamı ım gibi.

Ve sonra aniden, dehşet pençeleriyle beni kavırıyor, a zım sessiz bir  ı ıklıkla açılırken bedenimi şiddetle sarsıyor. Bir ejderha altımda uçarken sesim beni tutsak eden ko u tan kaçmaya  alı ıyor. Doğal olmayan büyüklükteki gövdesine yapı an siyah gölgeler onun ba lılı ını gösteriyor.

 eytani ejderha süzülerek daha önce tanık olduğum tüm yaratıklardan daha hızlı uçuyor, inanılmaz derecede yüksek irtifaya tırmanırken kanatları düzensiz bir şekilde çırpıyor, parlayan kırmızı gözleri benimkilerle birle ene kadar durmuyor.

Havada durdu. Büyük, kösele gibi a zının köşesi kalkıyor, sanki bana sırtacakmı  gibi kıvrılıyor. Ben daha gözlerinde parlayan o unutulmaz ı ıltıyı algılayamadan ejderha kanatlarını sıkıca kapatıp yere iniyor. A a ıda yanan Azalea şehrine doğru ışıktan daha hızlı bir şekilde dalıyor.

Ejderhanın  enesi açılır, dişleri parıldar ve dili kayarken gözleri avına dikilir.

Nabzım d zensizle iyor, ölüm ve yaşam çizgileri arasında gidip gelirken bo azımdan kan donduran bir  ı ıklık yükseliyor. Ses tellerim bu uyarı karşısında geriliyor ve unutulmuş tanrılara en değer verdiğim şeyi kurtarmaları için yalvarıyorum.

Bunun yerine, çabalarım duyulmadığı için zaman ve mek n arasında asılı kalıyorum.

Vücudumda bir çok  im  e i çakıyor, o kadar şiddetli ki ba ım şiddetle geriye dönüyor. Sanki kalbimin kafesinden d  mesini engelleyebileceklermi  gibi ellerim g  s me doğru uçuyor, sanki tüm havayı içime geri itebileceklermi  gibi

Ciğerlerim. Yine de kalbimin iç burkan acının ağırlığı altında çatlayıp engelleyemiyorlar.

Şeytani ejderha önümden geçip yavaşlarken, Knox'un kafası jilet gibi keskin dişlerinin arasından sallanırken gözleri muzaffer bir neşeyle parlarken gözlerim kırışmıyor.

İçime dalıyorum, büyümün iyice donduğunu, parıldayan altının bir kez daha uykuya daldığını keşfedince kükrüyorum. Uyanması ve ölümünün intikamını alması için yalvarıyorum.

Ama daha önce olduğu gibi, yalvarışlarım cevapsız kaldı.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, bakışlarımı Knox'un cansız, boş safir gözlerinden ayıramıyorum.

Gecenin kendisinden daha karanlık iki gölge oluşuyor. Gri cüppeleri rüzgârda dalgalanarak havada dans eden duman bulutlarına karışıyor.

İki gölge üzerimde yükselirken, öfke yüz hatlarımı şekillendiriyor ve vücudumu sarıyor, o kadar güçlü ki kan dolaşımda nabız gibi atıyor.

Bunu onlar yaptı.

Yalnız bir parmak kalkıyor, ağır cüppenin altından dışarı çıkıyor. Parmak cama dokunurken doğrudan kalbimi işaret ediyor.

Çok hafif bir vuruş. Ses çıkmıyor, cam hiç hareket etmiyor ama yine de gücü bir çatlak yaratıyor. Camın büyüklüğüne kıyasla küçük bir kırılma ama yine de bu tek bir dokunuş benim sonum olacak. Varlığımın her zerresinde sonun yakın olduğunu, ölümün yakınlarda gezindiğini, Knox'un diğer tarafta ona katılmamı beklerken adımı çağırdığını hissedebiliyorum.

Ta ki o da benden koparılan kadar.

Etrafımdaki karanlık gürlemeye başlıyor dolayı neşeli.

Önümdeki iki kişi bardağa bir kez daha vuruyor ve her şeyi benden koparıyor.

Aşağıdaki şehir çatlıyor, cam bariyer parçalanıyor ve ölüm kokusu ve duman dolu hava yerine, sonsuz siyah bir çukurdan başka bir şeyle karşılaşmıyorum. Evrenin esneyen karanlığı.

Gördüğüm son şey Knox'un görmeyen safir gözleri ve evim dediğim şehri saran şeytani bir ordu. Sonra sonu görünmeyen bir boşluğa düşüyorum.

Beni yakalayacak bir dünya olmadan düşüyorum.

Ckapt'ca İki

K Nox bir adım geri çekiliyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Elleri havada asılı duruyor, az önce yanaklarımı kavradıkları yerden hala kıvrılmış durumdalar.

Gözlerinde dans ettiğini gördüğüm dehşet, midemde bir türlü atlatamadığım dipsiz çukurla kıyaslanamaz bile. Ejderhanın Knox'un kafasını bedeninden ayırışını izlerken kalbimin çektiği mutlak acı, zihnim bu görüntüyü tekrar tekrar oynattı.

Minnettarlık, Knox'un zihninin gücü ve duygularım arasında bir kitap gibi gezinme yeteneği üzerinde cızırdayan bağın arasında ağır bir şekilde yatıyor. Gördüklerimi ve hissettiklerimi sözlü olarak açıklamak zorunda kalsaydım, ilk cümleyi geçemezdim.

Knox'un bakışları arkama kayıyor, titrek bacakları üzerinde öne doğru adım atarken elleri çaresizce yanlarına düşüyor. "Onun kim olduğunu biliyor olmalısın. Görme gücüne sahipsin!"

Sesindeki yalvarış ve sözlerinin kenarında dans eden mutlak dehşet karşısında tüylerim diken diken oluyor.

Çayırdaki dönerek, sulama çukurundaki yedi denizkızıyla yüzleşiyorum. Gözlerim beyaz saçlı denizkızının parlayan kırmızı gözlerine takılıyor -şeytani ejderhanınkilere benzeyen- ve başını sallayışını izliyorum.

Hayır.

"Gölgelerinin ötesini göremiyoruz. Sahip oldukları kara büyü bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor. Görüşümüzü engelliyor."

Başımı yana eğerek öne doğru kararsız bir adım atıyorum. "Ne *yapabilirim* Görüyor musun?"

"Seninle aynı-ölüm." "Naia,"

diye homurdanıyor Knox.

Sonunda adını öğrendiğim için kaşlarım şokla kalkıyor, ama Naia o kırmızı gözlerini ona diktiği anda düşüyor.

"Biz Fae'lerden emir almayız. Halkının gözünde bir kral olabilirsin Holloway, ama biz senin yöneteceğin kişiler değiliz."

Knox'un çenesinde bir kas kıpırdıyor. "O imgelemde ölen tek kişi ben değilim. Senin kapsülün *de dahil olmak* üzere herkes ve her şeydi."

İç duvarları yükselmeden önce Naia'nın gözlerinde bir hüznün parıltısı beliriyor, "Biliyorum," derken sesi kasvetli. Bakışlarını bana kaydırıyor, acıma duyguları sözlerini gölgeliyor. "Sana vereceğimiz cevaplar hoşuna gitmeyecek çocuğum."

Çocuk.

Onun gözünde hepimiz çocuğuz. Kendisi yüz elli yaşından büyük olduğu için Hazel'i de çocuk olarak gördüğünde yaşadığım şoku hatırlıyorum. Eğer durum buysa, ben onun için bir bebekten farksız olmalıyım. Genç omuzlarında muazzam bir baskı olan bir bebek.

Benim hakkımdaki düşünceleri ne olursa olsun, vizyon sahibi olan bendim ve kalbimin derinliklerinde bunun bir nedeni olması gerektiğini biliyorum.

"Bu dünyayı kurtarmak için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*"

Ne de olsa bu dünya için, bu topraklar ve büyüğü için hayatımdan vazgeçtim. Hayat Ağacı'nı kurtarmak için nefesimden bile vazgeçtim. Knox'un katıksız iradesi ve ruhumu ele geçirmesindeki inatçılık olmasaydı, şu anda burada duruyor, başka bir meçhul düşmanı kovalıyor olmazdım.

Naia çenesini eğiyor, alındaki turkuaz mücevher ay ışığında parlıyor. "İnsan topraklarına seyahat edersen aradığın cevapları bulacaksın."

Sözleri sanki fiziksel bir darbeymiş gibi başımın geriye doğru kalkmasına engel olamıyorum.

Knox'un sıcak eli benimkiyle birleşiyor, ben başımı sallarken onun desteğini ruhumda hissediyorum. "Neden geri dönmem gereksin ki? Rüyamda Aloriah'ı yok eden insanlar değil, büyü ve iblislerdi."

"Vizyonumuzun sizi götürmek istediği yer burası. Her şeyi görüyor olabiliriz ama bu evrenin planlarını bize fısıldadığı anlamına gelmez," diyor Naia, ürkütücü bir sakinlikle. "Biz gizli kalacağız," diye fısıldıyor Knox yanımda, şüphesiz benim

Duyguların izdihamı.

"Onun bilgisi olmadan kimse insan topraklarına giremez."

Knox her zamanki gibi umutlu bir şekilde Naia'ya döner. "İnsan toprakları dedin. İnsan kral hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Topraklarında olduğum duyulur duyulmaz o canavarın peşime düşmesini hiçbir şey engelleyemez," diyorum.

Dudaklarım benim için başka bir seçim yapılması fikrinden tiksintiyle kıvrılıyor. Hayatımın kontrol edemediğim bir başka yönü. Kaderime karar vermek için zamanım olsun, insan topraklarına dönüp dönmeyeceğim konusunda söz sahibi olmak istedim. *Onunla* yüzleşmeye karar verip vermeyeceğime.

Babamın benimle alay ettiği bir görüntü zihnimde beliriyor. "Beni öldürecek" diye fısıldarken korku bedenimi kilitliyor.

"Senin nefes alabileceğin mesafeye yaklaşmayacak," diye yemin ediyor Knox. Sanki bu düşünce babamın beni götürmesini engelleyecekmiş gibi elini benimkine doluyor.

"Eğer ölmemi istiyorsa... ben öldüm. Ve kimsenin onu durdurmak için yapabileceği bir şey olmayacak."

Knox en güçlü Fae olabilir. Bir kral olabilir ve emrinde bir ordu olabilir ama hiçbir şey kralın aşağılık zihninin gücünden daha güçlü değildir.

"Onu ölüme mi gönderiyorsun?" Knox homurdanıyor.

Naia bakışlarını Knox'a kaydırır, yırtıcı bir hareketti bu. "Onun hayatını kurtarmaya çalışanlara suçlamalarda bulunmadan önce sorularını iyice düşünmeni tavsiye ederim." Naia bana, "En çok aradığın şeyi insan topraklarında bulacaksın," diye tekrarlıyor.

Knox'un kaşları çatılır. "Tam olarak ne aradığınızı paylaşmak ister misiniz?"

Naia'nın yardımcısı Amelia, "Gördüğünde anlayacak oğlum," diye tersliyor. "Başka seçeneğim var mı?" Sorma cüretini gösterdim.

Kızıl saçlı ikinci homurdanıyor. "Hepimizin yanmasını istemiyorsan, hayır."

Knox'un sırtı sertleşir. "Fae ve insan ırkının yok edilme tehdidinin komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Naia'nın arkasından mırıldanan bir kadın sesi yükseliyor ve dikkatimizi mor çelik gözlere çekiyor. "Sanırım ölümsüz olduğumuzu çok sık unutuyorsun, Holloway."

"Ateşle öldürülebilen ölümsüzler. Su bu sefer seni kurtaramayacak, Alentia. Sadece kaderini geciktirecek."

Naia söz düellosunu görmezden gelir ve Alentia karşılık veremedi sözünü keser. "Bir seçeneğin var. Nasıl hissettirirse hissettirsin, her zaman özgür iradeye sahipsin; hiçbir zaman gerçek anlamda sınırlı seçeneklere sahip bir konumda bulunmayız. Ancak, bu tehditle yüzleşmeyi seçip seçmemek size kalmış. Ancak pek çok kişinin hayatı sizin kararınıza bağlı."

Birçok şey olabilirim ama bencil olmak bunlardan biri değil. İnsan topraklarında yatanlarla yüzleşmekten korktuğum için masumları öldürmeyeceğim. Buna sırtımı dönmeyeceğim. Eğer dönersem, en nefret ettiğim şeye, babama dönüşürüm.

Knox beklentiyle bana bakıyor, cevabım ne olursa olsun beni desteklemeye hazır.

Boğazımı temizliyorum, yüzümü buruşturduğumu gizlemek için başımı eğiyorum. "Elimden geldiğince çabuk gideceğim."

Kelimelerin tadı dilimde zehir gibi, kaçtığım hayata doğru attığım her adımda beni yavaş yavaş öldürecek bir zehir gibi. Kalbimi saran korkuyu ne söndürebiliyorum ne de gözlerimden saklayabiliyorum.

"Bu rüyayı görmenin bir sebebi var. Bundan şüphe etme çocuk."

Bana yardımcı olacak bilmeceler ya da psişik bilgelik sözleri olmadan, kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gitmeye hazırlanıyorum.

"Delilah." Naia'nın sesi bir kez daha bana doğru sürükleniyor. Kendini kapsülünden ayırarak ilerledi.

Knox'un elini sıkıyor, ona gözlerimle geride durmasını söylüyorum. Uzun otların arasında beni beklerken minnettarlık kalbimi dolduruyor, aramızdaki bağ güvenle işliyor.

Nehir kıyısında diz çökerek çenemi eğiyorum, Naia da aynısını yapınca başımı öne eğiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde benden önce durmuyor. Bunun yerine, soğuk, ıslak dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar yüzümün yanından geçiyor, sesi benim Fae kulaklarım için bile bir fısıltıyı ancak aşıyor.

Diğerlerinden saklamak istediği mesaj karşısında kaşlarım çatılıyor ve ben daha soru soramadan, kafası suyun altına gömülerek gözden kayboluyor. Naia'nın kapsülü de arkalarında su dalgaları bırakarak onu takip ediyor.

Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadığımda Knox yanımda durdu. Eli sırtımda geziniyor, dokunuşu üşümüş kemiklerime sıcaklık gönderiyor.

"Gitmek zorunda değilsin. Senin yerine ben gidebilirim."

Başımı ona doğru salladım. "Evet, istiyorum. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Knox'u *asla* benim yerime göndermezdim, neler olacağını bildiğim halde... neye karşı savaşmamız gerektiğini bildiğim halde.

Çaresizce omuz silkerken sesim titiyor. "Bunun bir rüya olduğunu söyleyeceklerini umuyordum... kâbus kadar basit bir şey. Değil."

"Bir önsezi," diye bitiriyor Knox benim yerime. Bakışlarını yüzme deliğinden ayırıyor, safir gözleri benimkilerle birleşirken yumuşuyor. "Yalnız değilsin, aylar önce bu topraklara giren kız da değilsin. Artık sana zarar veremez Delilah."

Bu büyülü topraklara girerken bana dağıtılan kartlarla daha da güçlenmiş olabilirim ama babamı düşündüğümde, içimdeki o korkmuş küçük kız kontrolü ele geçiriyor ve yıllarca süren istismar zihnimi azarlayarak bana tam olarak neler yapabileceğini hatırlatıyor.

Babamın akıl oyunlarının ve sözlerinin yumrukları kadar ölümcül olduğunu dile getirmiyorum. Bir çürükten farklı olarak, onlar kalıcı izlerdir.

"Ben büyüye sahibim, Knox. Sadece bu da değil, artık Fae'yim... en nefret ettiği iki şey. Daha önce benden nefret ediyordu, varlığıma zar zor tahammül edebiliyordu ve şimdi de bu." Ellerimi vücudumda gezdiriyorum. "Beni gördüğü an öldürecek."

Knox, Easton'ın benden alındığı geceye dair anılarımı izlediği anda bedenimin bir insanınkine dönüşmesinden duyduğum korku yok oldu. Fae topraklarına girmeden önce içimdeki altın büyüün patlamasına şahit oldum.

Artık gücümü ve sihrimi kaybetme konusunda endişelenmeme gerek yok. Ancak, bu yüzden kendimi öldürtebilirim.

Knox diz çöküp yanaklarımı avuçluyor. Gözleri şiddetli bir korumayla parlıyor. "Bir daha sana elini sürmesine izin vermeyeceğim, Angel."

"Her şeyden sonra halkını terk edemezsin. Yapacak çok fazla şey, çok fazla iş var."

Dudağının kenarı seğiriyor. "Bunu fark ettin mi bilmiyorum Angel ama Azalea'yı ve Esans Mahkemesi'ni ben yönetiyorum. Kendime hangi görevleri vereceğimi seçme gücüne sahibim." Durumu çabasına gülmediğimde, maskesi düşüyor ve gözlerindeki kırılganlığı görmeme izin veriyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Daha fazla saçmalık, neden gelemeyeceğine dair aklıma gelen herhangi bir bahaneyi kusmak için ağzımı açıyorum ama yetersiz kalıyorum. Onun sözleri kalbimi sıkıştıran korkuyu kırıyor. Birçok nedenden dolayı gitmesini istemiyorum, ama esas olarak kendim gitmek istemediğim için.

Bu beni korkak yapmaz mı?

"Sen bir korkak *değilsin*."

"Kafamın içinden çık," diye homurdanıyorum.

Knox'un sırtışı kediye dönüşür. "Ne yazık ki bunu yapamam. Eş olduğumuz için bunu yapamam."

Dostlar.

Ruhlarımızı, kalplerimizi birbirine bağlayan görünmez bağ. Bu kelimeyi her duyduğumda bana varlığını hatırlatıyor. Sanki bağın kendisi, kurulduğu için gurur duyuyormuş gibi. Getirdiği ezici duyguya alışmak zaman alacak. Saf, koşulsuz sevgi. Bu kelimeleri birbirimize söylememiş olabiliriz ama hissediyoruz. Onun çarpıcı safır gözlerine her baktığımda, bunun tüm varlığımı tükettiğini hissediyorum.

Elimi göğsümde gezdiriyorum, sanki hayattan daha büyük hissetmemi azaltabilirmişim gibi. "Onlara her şeyi anlatmalıyız," diyorum usulca, konuyu değiştirerek. "Bunu yapmadan onlardan yardım isteyemem. Onları bu duruma kör bir şekilde sokmak haksızlık olur."

Fae ve insan ırklarının günlerinin sayılı olduğunu ve aldıkları her nefese değer vermeleri gerektiğini bilmemeleri de haksızlık.

Knox parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Önsezi hakkında mı yoksa babanın kim olduğu mı?" diye nazıkçe soruyor.

Kalbim boğazımda, "İkisi de." diyorum.

Knox başını sallıyor. "Naia sana ne söyledi?"

Bir ot koparıp küçük parçalara ayırmaya başlıyorum. "Bana bir yer verdi. Sanırım gitmemizi istediği yer orası."

Knox ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Peki nereye ?"

Derin bir nefes alarak çenemi kaldırıyorum ve kalbimin güçlenmesini istiyorum. "Sektör Dört."

Knox'la birlikte onun malikânesine yaklaşırken hissettiğim huzur duygusu, üzerime çöken ağırlığın yanında küçük bir kırıntı gibi kalıyor.

Tristan ve Malik, gece muhafızları, ağır kapılar inleyerek kendiliğinden açılırken kenara çekilirler.

Kalbimin artık güvenli sığınağım olduğunu bildiği yere yaklaşırken ağır adımlarımın hafiflemesi gerekirdi. Yine de her çakıl çıtırtısında damarlarıma öfke doluyor. İnsan topraklarına dönüp dönmeme kararı benim için verildi - Naia'nın söylediklerine aldırmadan.

Sektör Dört başkente yakın olmayabilir ama tahtın tepesinde oturan adam her şeyi görüyor ve ona ya da casuslarına görünmemek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecek.

"Özür dilerim," diye fısıldar Knox.

"Ne için özür dilemen gerekiyor?"

Knox aniden önüme çıkıyor, göğsü sanki dişlerini boynuna geçirmeye yazgılı bir ejderhadan kaçıyor gibi kabarıyor. Parmaklarını çenemde gezdiriyor ve bakışlarımı kendine çekiyor. "Durumu düzeltemediğim için üzgünüm... kalbinden yayılan acıyı dindiremediğim için."

Gözlerimi indiriyorum, beni vurmaya devam eden korkuyu dile getirirken onunla yüzleşemiyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapıyorsun." Knox benim boyuma eğildi. "Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, aniden kelimeler için çok yorgunum.

"Çünkü sen Delilah Covington'sın, tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Aloriah halkını ve tüm Fae ırkını, bu topraklarda yaşayan yaratıkları ve büyüünün kendisini *kurtardın*." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken başımı kaldırıp beni tekrar ona bakmaya zorluyor. "Eğer bunu yapabiliyorsan, *her şeyle* yüzleşebilirsin."

Sözlerini sanki onları söylediği hava beni güçle doldurabilirmiş gibi içime çekiyorum.

Knox öne doğru eğiliyor ve yumuşak dudaklarını alnıma değdiriyor. O tek öpücükteki şefkat ve özen kalbimi esir alan korkuyu kırmaya yetiyor.

"Bond ya da değil, Delilah, seninle her yere gitmeyi tercih ederim. Gözlerini görmediğim bir gün bile hayal edemiyorum." Knox ön elini benimkine dayıyor, sıcak nefesi dudaklarımda geziniyor. "Nereye gidersen git, neyle yüzleşmek zorunda kalırsan kal, yanında olacağımı bil. Artık hayatla tek başına mücadele etmek zorunda değilsin Delilah. Ben her zaman yanında olacağım ve hayat bize ne getirirse getirsin birlikte, tek vücut olarak göğüs gereceğiz."

Gözlerim korkudan başka bir nedenle parlarken kalbim küt küt atıyor.

"Tek olarak mı?"

"Bir olarak," diye yemin ediyor.

Ondan dalga dalga yayılan yakıcı sıcaklık, aniden kuruyan dudaklarımı yalamama neden oluyor. Söylediği sözler, ettiği *yemin* gözlerinin derinliklerinde parlıyor.

"Bir olarak," diye tekrarlıyorum, kalbinin bağımıza çarpmasının verdiği inançla.

Knox dudaklarımız arasındaki boşluğu kapatıyor, beni öyle yakıcı bir öpücükle kavuruyor ki kollarım karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor. Ayaklarımın üzerinde yükseliyorum ve tüm sıcaklığımı dokunuşa veriyorum. Knox'un dili, ben arayı açana kadar dudaklarımın kenarından içeri girmek için yalvarıyor ve sonra sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi dans ediyor, tüketiyor ve ısıtıyor.

Avuç içleri yüzümü kavrayana kadar vücudumda geziniyor, sanki hayatındaki en değerli neşeymişim gibi beni usulca kucaklıyor.

Sanki tadını çıkarmaya değer bir şeymişim gibi öpüyor beni.

Müzikle yüzleşme zamanı.

İsteksizce geri çekilen Knox, sıcak avucunu omurgamdan aşağı kaydırıyor ve bizi ileriye doğru yönlendirirken belimin üzerinde dinleniyor. İkimiz de ahşap kapının diğer tarafındaki ani sessizlik anında duraklıyoruz, ardından kulakları sağır eden bir çığlık yükseliyor.

Ön kapıdan içeri dalan Knox ve ben eşikte karşılaştığımız kaosu seyrediyoruz.

Alevler Harlow'un ellerini ve kollarını sarmış, ölümcül büyüü Nolan'dan başkasına doğrultmamıştır. Ona dik dik bakarken gözlerinde yatan ölüm vaadi korkulacak bir şeydir. Özellikle de avuçlarının arasında bir alev topu oluşurken, dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye kıvrılıyor.

Ace'in eli kalçasına bağlı kılıcın kabzasında duruyor. Bir oyun izler gibi gözlerini bir ileri bir geri gezdiren yıpranmış Hazel'in önünde korumacı bir tavırla duruyor. Ace'in kardeşi Axel, her zaman ikizinin koruyucusu olarak ikisinin de önünde duruyor. Parıldayan, yanardöner bir hava kalkanı etraflarını bir balon gibi sarıyor.

"Alevleri söndür, Harlow!" Axel çığlık atıyor.

Onu görmezden gelen Harlow, Nolan'a doğru ilerlerken alevleri yıldızların kendisinden daha parlak yanar. "Bunu bir daha söylersen gerçekten ne kadar *dengesiz* olduğumu görürsün."

Harlow'un Nolan'ı yakıp kül etmesine saniyeler kalmış gibi görünmesine rağmen, Nolan korkunç yarı cadıyı görmezden gelir ve bunun yerine Lenox'a dudak bükerek. "Bunu bilemezsin! Şu anda hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Hiçbir şey mi? *Hiçbir şey mi?*" Lenox gürleri. "Yine oluyor. Yoksa kafan o kadar kıcımda ki bunu göremiyor musun?"

Nolan'ın boynu kıpkırmızı olur. "Ben mantıklı düşünüyorum. Bazılarının aksine." Knox ısıklık olarak mahkemenin dikkatini çekmeye çalışır ve olur.

Ne oldu? Son gördüğümüzde hepsi kutlama yapıyordu.

Knox gözlerini deviriyor. *Daha önce öfkeli olduğumuzu mu sanıyordun? Zirvedeki halimizle kıyaslanamaz bile.*

Bileğinin basit bir hareketiyle arkamızdaki kapılar öyle sert çarpıyor ki ayaklarımın altındaki mermer fayanslar titriyor, titreşimler kemiklerimi sarsıyor. Ses o kadar güçlü ki kulaklarımı çınlatıyor. Sarayının vahşi bakışları krallarına yöneliyor.

Bileğini oynatmasına rağmen, bu hareketin tamamen göstermelik olduğu hissine kapıldım. Knox'un sihrine sahip olmak ya da onu kontrol etmek için parmağını bile kıpırdatmasına gerek yok.

Knox ellerini ceplerine sokuyor ve kapının pervazına yaslanıyor. "Şimdi dikkatinizi çektiğime göre, bana neden herkesin bebek gibi davrandığını söylemek ister misiniz?"

Sarayın yüzünde beliren ifade beni doğruldu. Özellikle de hepsi ağızlarını kapatırken, sihir iz bırakmadan kaybolurken.

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Tansiyonun yüksek olduğunu anlıyorum. Herkesin tam güçlerine kavuşmaya alışması zaman alacaktır. Ancak bu sessizliğinizi mazur göstermez."

Mümkünse oda daha sessiz hale gelir.

"Çıkar ağızındaki baklayı," diyor Knox. "Hepinizin üzerine bir doğruluk büyüü yapmadan önce." " ortadan kayboldular," Ace ağzından kaçırıyor, yanakları kızarıyor

Herkes inlerken utanıyorum.

Knox bakışlarını ikinci komutanına çeviriyor ve diğer ikizden cevap bekliyor. "Kim?"

Axel ellerini arkasında birleştirerek öne doğru adım atıyor. "Şeytani ordu" demeden önce kendini toparlamak için bir an bekler gibi görünüyor.

Knox, sanki sözlerin kendisi karanlık yaratıkları ortaya çıkaracakmış gibi gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor. "Kraliçe adamlarına onları dağıtmalarını emretti."

Harlow, "Muhafızları Hayat Ağacı'nın kopyasına vardıklarında orayı terk edilmiş buldular," diye devam ediyor. "Ne casusları ne de adamları avluların hiçbirinde tek bir şeytani yaratık bulamadı."

Nolan'a doğru bakıyorum, yüz kasları duygularını dizginlemek için zorlanırken kalp atışlarım yavaşlıyor. Soruyu daha kolay cevaplayabilirmişim gibi sesimi yumuşatıyorum. "Arada kalan insanlar ne olacak?"

Nolan'ın kız kardeşi ve annesi.

Axel de bana dönmeden önce Nolan'a bakıyor. "Geri kalanlar ortadan kaybolmadan önce sadece bir avuç insan kaçabildi. Arada kalanlar Cardania'nın sınırlarına ulaşmayı başardı. Hepsine sığınak açtılar ve bu sabah paylaştıkları kayıtlara göre sadece yüz kişi geri döndü."

Gözlerim parlıyor. "Binlerce şeytani yaratık ve Fae nasıl öylece ortadan kaybolabilir? Bu sefer katliam olmadı. Onları yok etmek için gereken gücün büyüklüğü-"

Lenox benim yerime "Diğer dünya" diye bitiriyor. "Yanlış anlamışız."

Beni döndüren kelimeler değil; ses tonu. Knox'un yüzü kül rengine döndü. Konuşurken mahkemeye bile bakamıyor, gözleri mermer döşeli zemine yapışıp kalıyor.

"Neyi yanlış yaptık?" Tereddütle sordum.

"İblisleri çağıran Emmalyn değildi."

Onu öldürmeme izin verdi.

Knox'un daha önceki itirafı zihnimin ön saflarına hücum ediyor. Gerçekler ruhumun derinliklerinde çınlıyor.

"Emmalyn bir kuklaydı, zihin okuma gücüne sahip hiç kimse gerçekte kimin emir verdiğini göremesin diye kullanıldı." Knox sonraki kelimeleri tükürür. "Emmalyn hiçbir zaman yetkili olmadı."

Knox'un korkusundan doğan korkunç düşüncelerle birlikte dalgalı bir acı bedenimi sarıyor.

Başaramadım.

Yine yanılmışım.

Halkımı kurtaracak kadar iyi değildim.

Asla yeterli değil. Yaptığım hiçbir şey yeterli değil. Eğer kralları olarak kalırsam halkım mahvolur.

Knox'un düşünceleri zihnime sızıyor, her biri bir öncekinden daha iç burkucu.

Elimi nazikçe koluna koyuyorum, sanki dokunuşum kalbindeki acıyı, zihnindeki düşünceleri yatıştırıp iyileştirebilirmiş gibi. Onu benim gözlerimle görmesini istiyorum. Halkını her zaman kendinden önce tutan güçlü savaşçıyı görmesini. Halkını şiddetli bir tutkuyla seven kralı. Eşim ve dostum demekten gurur duyduğum adamı.

Sıcaklık bağdan bana doğru geri akıyor.

Axel'in sesi anormal derecede yumuşak, "Bunu bilmiyoruz Knox," diyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak Knox'a sırtımı dönüyorum. En azından, kaderlerini görmelerine izin vererek umutlarını ve hayallerini söküp alırken güzel mahkemesiyle yüzleşebilirim... hepimizi bekleyen ölüm cezası.

"Evet, var."

Knox nasırlı parmaklarını ön kolumda gezdiriyor, meselenin gerçeğiyle birlikte yüzleşirken ellerimizi birbirine doluyor - tek bir el gibi.

"Rüyalar şeklinde imgelemler-öngörüler alıyorum. Hepsi de doğrudu... her biri." Derin bir nefes alarak Knox'un elini sıkıca kavıyorum ve anılarımın kapısını aralayıp onun girmesi için küçük bir boşluk bırakıyorum. "Bu gece, bunu aldım."

Bildiğimiz dünyanın yanıp kül oluşu gözlerimin önünden geçiyor. Rüya, gerçekleştiğinden beri aklımdan çıkmayı reddederek oyalanıyor. Ejderhanın Knox'u öldürmesini çaresizce izlerken ilk başta yarattığı mide bulantısı bir kez daha yükseliyor.

Görüntü kararırken gözlerim irkilerek açılıyor ve düşmemle son buluyor... evrenin derinliksiz çukuruna çekiliyor, hiç kimseye ve hiçbir şeye doğru süzülüyorum.

Hazel, korku ve kederle dolu mavi gözleriyle, "Ah, Delilah," diye fısıldar.

Öngörünün şiddeti hedefine ulaşıyor. Ölümümüzün yakın olduğu gerçeği ayaklarımızın altında yatmaktadır.

Harlow'un eli kalçasına bağlı hançerinin kabzasını kavırıyor. "O iğrenç yaratık sana pençe atmadan önce iğrenç vücudundaki her kemiği bizzat ben kıracağım."

Knox yutkunurken eli yan tarafında seğiriyor. Sanki hâlâ sağlam olup olmadığını kontrol etmek için boynuna uzanmak istiyormuş gibi.

Bu bir insanın ruhuna ne yapar? Sadece korkunç ölümlerine tanık olmak değil, aynı zamanda bunun yaklaştığını bilmek?

Lenox'un tenindeki gri parlaklığa rağmen, öne doğru adım attığında sesi kararlı ve kendime hissettiremediğim bir güçle dolu. "Ne yapabiliriz ki? Geldiğini biliyoruz, elbette durdurabiliriz."

Axel'in gözleri Knox'un boğazından ayrılmıyor, sanki vücudundan koparıldığı anı hâlâ görebiliyormuş gibi.

"Deniz kızlarıyla konuştuk-"

Harlow'un gözleri büyür. "Sana yine mi yardım ediyorlar?"

"O imgelemde ölen tek ırk biz değildik. Kıtada yaşayan her canlı ölüyordu. Deniz kızları da dahil," diyor Knox kabaca, daha önce söylediği aynı sözleri yineleyerek.

Harlow'un küçük gövdesi düzelir. "Ne dediler?"

Yüzünde beliren korku omurgamdan aşağı soğuk bir mızrak gibi iniyor. Eğer Harlow korkuyorsa, şeytani yaratıkların önünde dururken gülen kişi... o zaman hepimizin korkması gereken bir şey var.

Knox dönüyor, safir gözleri kalbimde yatan acıyı ölçüp biçiyormuş gibi beni tepeden tırnağa tarıyor. Sanki parçalanmamı engelleyebilecekmiş gibi eli elimde sıkılaşıyor.

"Bizi insan topraklarına gönderiyorlar," diyor mahkemesine.

Axel'in çelik gibi orman yeşili gözleri yüz hatlarını saran şokla birlikte benimkilere kayıyor. Düzeliş önündeki dövüğe hazırlanmadan önce ikimiz arasında bir anlayış geçişi oluyor.

Knox'un sözlerinin ağırlığını bilen biri varsa o da Axel'dir. Babamın bana davrandığına benzer şekilde annesinin zalim ellerinden acı çeken kişi. Onunla ilk karşılaştığımda bunu anlamıştım, vücudum içgüdüsel olarak bir ruh akrabası gördüğünde onu tanıyordu.

Axel ve Ace ikiz olabilirler ve aynı sert çene hattına, yeşil gözlere, düz buruna ve bal rengi bronz tene sahip olabilirler, ancak benzerlikler burada bitiyor. Axel boynundaki kanatlı dövme kadar siyah, Ace ise Lenox'un kahverengi gözleri kadar açık renklidir. İkisi arasında sadece kendilerinin tam olarak anlayabileceği bir bağ var, ancak aynı çocukluğu yaşamadılar. Axel her zaman Ace'in koruyucusu olmuş ve olmaya da devam edecek, sadece hayatın değil annesinin yumruklarına da göğüs gerecek.

Harlow bir hançer çıkarır ve tırnaklarını temizlemeden önce onu gelişigüzel sallar. "Bu kadar büyütecek ne var? Bu topraklardan ayrılmak güzel olacak. Neredeyse yüz elli yıldır buralarda sıkışıp kaldık."

Nolan'ın bakışları üzerimizde daralıyor. "Bize söylemediğin şey ne?"

Hazel akmayan gözyaşlarının akmasını engellemek için alt dudağını ısırıyor, çünkü başına gelecekleri biliyor.

Sözcükleri söylemeye zorlarken korkak gibi gözlerimi kapatıyorum. "Benim adım Delilah... Covington." Salonu dolduran solukları duymazdan gelerek boğazımdaki yumruyu yutuyor ve devam etmek için kendimi zorluyorum. "Aloriah tahtının varisiyim, insan kralın kızıyım."

Sürpriz bir şekilde, Nolan Knox'a döndü. "Biliyordun ve bize söylemedin." "Anlatacak benim hikâyem değildi," diyor Knox basitçe, onun patlamasını görmezden gelerek.

Lenox'un çapkın yüz hatları acıya dönüşür. "Neden bize söylemedin? Bize güvenmiyor musun?" Sorusunu bana yöneltiyor, gözleri öyle derin duygularla dolu ki beni olduğum yere mıhlıyor.

İri yarı Fae'nin keskin kemik yapısı ve koyu renk bukleleri onu unutulmuş tanrılar tarafından yaratılmış bir savaşçı gibi gösterebilir, ancak hayattan daha büyük olan erkeğin arkasında yapısı kadar derin ve dolu bir kalp vardır.

"Elbette biliyorum," diyorum, elimi kalbimin üzerine koyarak. "Bunun güvenle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey utançla ilgiliydi." Çatlamadan önce sesimi yakalayarak devam ediyorum. "Kral, krallığını sadece kalbindeki zalimlikle yönetmekle kalmayan, aynı zamanda sarayını ve ev halkını yumruklarının gücüyle yöneten bir canavar." Kalbim sıkışıyor. "Kral kendi kızının her gün kanını akıttı."

Knox sanki ben acı çekerken fiziksel olarak benden uzak duramıyormuş gibi elini sırtıma koyuyor.

"Beni her gün dövüyordu, bazen canıma kıyana kadar. Diğerleri kaçma konusunda o kadar şanslı değildi." Gözlerim içgüdüsel olarak Easton'ın ikizi Ace'e kayıyor. Gördüklerimle kalbimi incitirken gözlerimi kaçırıyorum. "Easton benim en iyi arkadaşımdı ve babam kral onu soğukkanlı bir cinayetle öldürdü."

Başlıkta boğuluyorum. O benim babam olarak anılmayı hak etmiyor. Ona bir daha asla böyle hitap etmeyeceğim.

"Büyüden nefret eder. Topraklarına girdiğim anda ve kızının sadece uzun kulaklara sahip olmakla kalmayıp büyü de yaptığına dair fısıltılar başladığında... beni gördüğü yerde öldürür."

"Önce onu öldüreceğiz," diye alay ediyor Lenox.

"Hayır, onu öldürmeyeceğiz," diye fısıldıyorum.

Harlow'un kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Neden olmasın?"

"Çok daha büyük bir şey yapacağız." Knox'un mahkemesine, arkadaşlarıma, yeni aileme bakıyorum. Ve onlardan asla isteyemeyeceğim şeyi istiyorum.

Easton. "Kralı devireceğiz ve günlerini sefalet içinde geçirmesini sağlayacağız."

Ckapt'ca Tkacc

"İ Seninle geliyorum," diyor Hazel, gözlerinde parlayan kararlı ses tonu ve inancı tartışmaya yer bırakmıyor.

Onun fikrini değiştiremeyeceğim.

Çaresizce omuz silkiyorum. "Sınırı geçtiğimizde insan topraklarının neye benzeyeceğini bilmiyorum. Körlemesine gideceğiz."

Söylemeye çalıştığım ve dile getiremediğim şey, onları ölüme gönderip göndermediğimi bilmediğimdir.

"İnsan topraklarına giren yaratıklarla ilgili herhangi bir rapor aldınız mı?" Knox Axel'e soruyor ama Axel'in dikkati kralının mırıldandığı kelimelerde değil. Hayır, gözleri hâlâ Knox'un boynuna, ejderhanın jilet gibi keskin dişlerini batırıp-

"Axel?" Ace kardeşine sorar.

Axel gözlerini kaldırır, ama şaşkındır. "Ne?"

"Yaratıkların insan topraklarına girdiğine dair herhangi bir rapor var mı?" Knox tekrarlıyor.

Axel'in ağzı açılır, ancak kekeleyerek kapanır ve gözleri bir kez daha Kral'ın boynuna kilitlenir.

"Öğrendiğimize göre kimse sınırı ihlal etmemiş, hepsi büyülerinin geri dönüşüyle meşgul. Mevcut insan kralla barışçıl bir anlaşmaya varana kadar uzak durmaları için emir vereceğim," diyerek Axel'i sersemlikten kurtarıyor Nolan.

Ona barışçıl bir anlaşma olmayacağını söylemeye cesaret edemiyorum. Kral, Fae'lerle anlaşma yapmadan önce kafasını vücudundan ayırmayı tercih eder.

". "

Hazel'in bakır kırmızısı saçları başını sallarken sallanıyor. "İnsan topraklarında neyle karşılaşacağımız umurumda değil, bununla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim Delilah."

"Ben de öyle." Ace bir adım öne çıkıyor ve elini Hazel'in beline koyuyor.

Harlow'un gözlerine ukala bir parıltı girer. "Daha önce büyüü küçümsediyse, bir de bizimle tanışana kadar beklesin."

Knox'un sarayının her bir üyesi -arkadaşlarım- öne çıkarken kalbim yerde bir su birikintisine dönüşmeden önce kendi kendine takılıyor. Arkadaşlıklarını ve hizmetlerini sunarken başlarını eğiyorlar.

Beni hayatta tutmak için.

"Tüm bunlar çok dokunaklı." Knox kalbini tutuyor, gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Ancak, yönetmemiz gereken bir mahkememiz ve şehrimiz var. Hepimiz gidemeyiz."

Harlow omuz silkiyor, kızıla çalan saçları hareketle birlikte sallanıyor. "Ne kadar az insan pisliğiyle uğraşmak zorunda kalırsam o kadar iyi."

"İnsanlar o kadar da kötü değil," diye gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Harlow duygusallaştığında bir an için endişelenmeye başlamıştım. Ne de olsa, yarı cadı hayatlarımız için endişeleniyorsa, bu bizim sonumuzun geldiğinin bir kanıtı olurdu.

Çenesi kalkıyor. "Oldukça dramatik ve aptallar. Hepsinin sahip olduğu kısa ömre sahip olsaydım, kendimi gereksiz savaflara atmazdım."

Knox kuru bir sesle, "Sana güvenebildiğime sevindim, Harlow," diyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti dans ediyor.

Harlow dilini şaklatır. "O zevk bana ait, Majesteleri."

Axel boğazını temizler. "Görevlerimin farkındayım." İkinci komutanın orman yeşili gözleri ikizine kayıyor. Derinliklerinde korku parlıyor, bir anda yok oluyor. "Ama ben de size katılmak istiyorum," diyor, bir istekten çok bir emir gibi.

Unvanından, görevinden önce gelecek tek şey kardeşidir.

Knox'un ağzı konuşmak için açılır, kaşları çatılırken kaşları düşer.

Onu kalmaya zorlama, diye yalvarıyorum, çiftleşme bağımız ve istediğimiz zaman özel olarak konuşabilme yeteneğimiz için minnettarım. *Onları ayrılmaya zorlamayın, sonumuz yaklaşırken olmaz.*

Birincisi, sonla yüzleşmiyoruz ve ikincisi...

"Sen yokken Lenox devralacak."

Lenox'un kehribar rengi gözlerinde şaşkınlık parlıyor ve buna engin duygulardan oluşan bir kasırga eşlik ediyor. Şüphe, endişe, sevinç, gurur. Elini kalbinin üzerine koyan Lenox başını eğerek küçük bir selam veriyor. "Benim için onurdur."

"Bu kalıcı değil, seni aptal," diye kıs kıs güler Harlow. "Ayağa kalk." Lenox'un yanakları kızarır. "Bunu biliyorum. Sadece yardım ettiğim için mutluyum."

Harlow Lenox'u ele geçiren duyguları kaçırmış olmalı ve keşke kaçırmıyaydı. O anda Lenox'un gerçekten nasıl hissettiğini görseydi, değer verdiği ve örnek aldığı biri tarafından görülseydi, onunla dalga geçmeyeceğini biliyorum.

". Nolan, sen işine devam et-"

"Ben de geliyorum," diye homurdanıyor Nolan. "Yanmış kaderimizi durdurması için Delilah'ya güvenmiyorum."

Bir an için bu sözleri bu kadar açık bir şekilde söylemesine şaşıyorum, ta ki babam gibi asla yeterince iyi olmadığımı düşünecek bir adam olan Nolan'ı düşündüğümü fark edene kadar.

"Hayatını kurtaran kişiden bahsediyorsun," diye alay eder Harlow.

Nolan'ın ağzı gerilir. "Bir kez. Sınırı geçtikten sonra insana dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmiyoruz."

Sonu gelmeyen inilti ve küfürler fuayeyi doldurur. Harlow, "Her zaman kötümser," diye mırıldanıyor. *Onlara söylememi ister misin?*

Knox köprüde sorar.

Elimi sallıyorum. *Lütfen tanrı aşkına, susturun şunu.*

Knox boğazını temizleyerek bir bomba daha patlatıyor. "Delilah asla insan olmadı."

Nolan alay ederek, "Ve benim uzun kulaklarım yok" diye mırıldanıyor.

Knox, Nolan'ı görmezden gelerek devam eder. "Delilah döndüğünde, bir altın ışık patlaması oldu. Bu *insan* topraklarında meydana geldi, Fae'lerde değil."

Hazel'ın mavi gözleri sanki yeterince uzun süre bakarsa anıyı kendisi de izleyebilecekmiş gibi içime dikildi.

Ace başını öne eğiyor. "Altın ışık... İnsan topraklarında büyü yaptığını mı söylüyorsun?"

"İnsan topraklarında sadece gücüne erişmekle kalmadı, aynı zamanda orada dönüştü." Knox çenesini bana bakacak şekilde eğiyor, gözleri bedenimi inceliyor. "Yaşadığı travmanın zihni için çok fazla olduğuna ve büyüünün onu ele inanıyorum. İlk etapta neden gizlendiği hâlâ bir muamma." Knox, Nolan'a bir bakış attı. "Tatmin oldun mu?"

Nolan'ın soluk bir zekası var.

Knox'un gözleri daha da sertleşir. "Orduları yönetecek birine ihtiyacımız var. Şeytani yaratıklar her an geri dönebilir." Nolan doğruldu.

"Anlıyorum. Ancak, ben geliyorum."

Kayıtsız ve soğuk ses tonu beni sarstı. Benimle ve hatta kendi saray mensuplarıyla bile bu şekilde konuştuğunu duymuştum ama kralıyla hiç böyle konuşmamıştı.

Lenox göz ucuyla ona bakar. Axel, Ace ve Hazel'ın önünde savunma pozisyonu alır.

Harlow açıkça inliyor ve gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına, hiç kimseyi kızdırmayacak mısın?" diye tükürür.

"Annemin ve kız kardeşimin hayatlarını, sihirden sadece bir saniyeliğine haberdar olan bir kızın uyduruk önsezilerine bırakmak istemediğim için beni affedin!"

Hazel kıllanıyor, dudağı alçak bir hırıltıyla kıvrılıyor. Ace'in koruma kalkanı etrafını sararken, Axel'in eklediği hava duvarı üçlüyü geçilmez kılıyor.

Lenox'un boynu kızarır. "Hayatını bir kez kurtardı ve büyük olasılıkla bunu iki kez yapacak. Önseziyi alan kişi Delilah'tı, sen değil."

Üç ay boyunca Knox'un yanında çalıştım, Aloriah halkı için kan döktüm ve savaştım ve yüz elli yıl boyunca Fae mahkemelerine yerleştirilen tuzak büyüsünü bozdum. Büyülerini tam güçle geri getirdim ve Nolan *hala* bana güvenmiyor.

Önceki düşüncelerim doğrulandı. Laneti yok etmem onun bana bakışını değiştirmediyse, hiçbir şey değiştiremez.

Ve onaylanmak için erkeklerin peşinden koşmaktan bıktım.

Harlow'un çelik gibi gözleri ince yarıklar halinde kısılr. "Neden ona adıyla hitap etmiyorsun? Hatırlatayım, o bir *kız* değil, bir kadın," diye feveran eder. Nolan alay ediyor. "Şu kadın, bu kadın derken dilini tut."

"Benimle konuşmaya nasıl *cüret* edersin!" "Nolan," diye hırlıyor Axel uyarak.

Harlow, "Delilah olmasaydı annen ve kız kardeşin ölmüş olurdu," diye tersler.

Elektrik Nolan'ın kollarında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sanki avuçlarının içinde bir fırtına tutuyormuş gibi parmak uçları arasında kıvılcımlar sıçırıyor. "Annem ve kız kardeşim hakkında *asla* konuşmayacaksın."

"Ama kralınızın eşi hakkında saygısızca konuşabiliyorsunuz?" Lenox araya giriyor, gözlerinden erimiş ateş fişkırıyor.

"Hayatım pahasına değil! O bir-"

Knox'un kanatları parlıyor. Arkamdaki camlar kırıldı. Knox'un öfkesinin tasmaı koptuğunda camlar fuayede patlıyor.

Parçalar etrafımdaki hava duvarından zararsızca sekiyor ve sonra gölgeler odanın kenarlarından fırlayıp onun sarayına doğru uçuyor. Gölgele bir el ağızlarını kapattığında teker teker sessizliğe bürünüyorlar. İlk kapanan Nolan'inki oluyor, gölgele el cümlesini kesiyor, derisi Knox'un ona uyguladığı sıkı güçle gölgelerin etrafında kabarıyor.

"Şu anda duygularının yoğun olduğunu göz önünde bulundurarak, sana biraz müsamaha göstereceğim ve iğrenç sözlerini ve davranışlarını görmezden geleceğim." Knox'un safir gözleri siyaha yakın bir karanlığa bürünüyor. "Ama sözlerime dikkat edin, bu hoş göreceğim anlamına gelmiyor." Knox adımlarını ileri doğru atıyor. Her adımı bir öncekinden daha tehditkâr, güç ve muhteşem bir zarafet yayıyor. Nolan'ın yüzüne bir santim kala durduğunda omuzları, gücünün ve duygularının taşmasını engellemek için gereken kısıtlamayla titremeye başlıyor. "Eğer bir daha eşim hakkında böyle saygısızca konuşursan, dilini kaybetmen konusunda hiçbir endişem olmayacak."

Nolan'ın yüzü soluyor ve o geniş ela gözleri benimkilere kayıyor, özür diler gibi hızla kırışıyor. Sanki Nolan sürekli benden özür diliyormuş gibi hissediyorum. Bir Fae'nin huysuzluğundan daha önemli meselelerimiz olduğunu biliyorum ama yine de bakışlarındaki yalvaran ifadede kurtulamıyorum.

Kendimi onun koymaya çalışıyorum ve eğer söz konusu Easton, Annie ya da Knox olsaydı, bu süreçte kimi incitmiş olursam olayım, onları geri almak için mümkün olan her şeyi yapacağımı biliyorum.

Gözlerimi Nolan'dan ayırmadan bağ hakkında konuşuyorum.

Bırakın gelsin; bu onun ailesi. Kendini işe yarar ve değerli hissetmesine izin verin.

Aksi takdirde, geride kalmak onu delirtecek.

Knox'un şaşkın gözleri bana kaydı.

Saçma sapan konuşmalarıyla gelmeyi hak etmiyor.

Bana güvenmediği için ailesi hakkında cevap arama fırsatını kaybetmemeli.

Knox da içten içe bunun doğru olduğunu biliyor. Sadece çiftleşme bağının ve kalbinin gerektirdiği korumanın ötesini göremiyor.

Altı gölgele eli ve kurbanlarını görmezden gelerek arkamı dönüyorum ve omzumun üzerinden, "Nolan gelebilir. Lenox ve Harlow oldukça

kendi başlarının çaresine bakabilirler."

İfademin doğru olup olmadığını umursamak için kendimi zorlayamıyorum. Sınırlarımı aşma konusunda da endişelenmeye başlamıyorum. Rüya-öngörü-zihnimde sonsuz bir döngüde tekrarlanırken değil.

Günün sonunda hepimiz yok olursak, konuşmamam gerekirken konuşmuş olmam önemli olmayacak ve kesinlikle aile üyeleriyle yeniden bir araya gelmeye çalışan birinin arasına girmeyeceğim.

Knox'un odasına giden merdivenleri tırmanırken dünyanın yükü yeniden omuzlarıma biniyor ve bana ağır geliyor. Kalan azıcık enerjimi kullanarak eşyalarımı toplamaya başlıyorum.

Knox soyunma odasının kapısında eğilip kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana bakmadan önce arkamdan sessiz ayak sesleri geliyor.

Tükenmiş olsam bile, vücudum bu manzarayı memnuniyetle karşılıyor, kanım sıcaklıkla uğulduyor.

"Şu anda toplanmana gerek yok." "Evet, var.

Hepimizin ihtiyacı var."

Hazel ve benim başlangıçta gölge büyüsüne sahip olduklarını varsaydığımız Knox'un yıldız ışığı işçilerinin izniyle özenle katlanmış tunik ve pantolonları alıyorum. Knox bir gece kız kardeşlerin nadir olduğunu açıklayarak beni düzeltti.

Yıldızların kendileri tarafından yaratıldığı söylenen dördüzler, yerel rahibenin ikamet ettiği kulede terk edildi. Dört Fae de kuzey yarımküre Fae'lerinde nadir görülse de yıldız ışığı büyüsüne sahiptir. Onların kuzguni siyah saçları, yakından incelendiğinde, gecenin yıldızlarını tellerinde tutuyor gibi görünür, parıldar ve sallanırken parıldar.

Bazıları yıldız ışığı büyüsünün denizkızlarınıninkine benzediğini ve yıldızların onlara evrenin sırlarını fısıldadığını söyler. Ancak diğerleri güçlerinin daha çok Knox'unkine benzediğine, dünyanın gölgeleriyle uğraştığına inanıyor.

Çalışırken görünmez kalmayı tercih ettikleri için kendilerini gizlemek dışında büyü yaptıklarını hiç görmedim ve Knox'a yıldız ışığı büyüsünün tam olarak *ne* olduğunu sorduğumda bana şeytani bir sırıtış attı ve onlara sormam için bana meydan okudu.

Dördüzler her zaman naziktir, ancak size boş boş bakmaları, sanki gözleri evreni içinde tutuyormuş gibi yavaşça göz kırpmaları ile varlıkları sinir bozucudur.

Knox bu dört eşsiz kız kardeşin kendisi için çalışmaya nasıl başladığından bahsetmedi ama onların görünmeyen ama hissedilen varlıkları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Her zaman tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu biliyor gibiler... bazen siz daha kendinizi bilmeden.

Giysileri Knox ve benim için odanın ortasına yerleştirilmiş valizlere yavaşça yerleştirirken, kız kardeşlerin sahip olması gereken bilgi karşısında parmaklarımdaki küçük titremeyi fark ediyorum.

Knox önümde diz çöktü. Daha önceki ifadesine rağmen, sıradaki eşyaları kaldırıyor ve yavaşça bavula yerleştiriyor. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Şehirlerde yapılması gereken işler olduğunu biliyorum. Mahkemeleri eski haline getirmek için Hava Kraliçesi ile toplantılarınız var. Sanırım onarılması gereken çok sayıda koğuş var ve arada kalanların ailelerine bu haberi tekrar vermek gerekiyor. Bahsetmiyorum bile-"

Knox yanaklarımı okşayarak beni yavaşlamaya zorluyor. "İşlerimin yolunda gittiğinden emin olacağım. Sen sadece ne zaman ayrılmak istediğini söyle."

"Ama nasıl-"

Dudağının kenarı seğiriyor. "Farkında mısın bilmiyorum ama ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar insanların zihinlerine seslenebilme gibi harika bir yeteneğim var. Emir vermek çok kolay."

Haklısın. Tabii ki. Cesaretimi kaybetmeden ve kendimi suçlu hissetmeden önce kelimeleri dudaklarımdan dökülmeye zorluyorum. "Şafaktan önce. Güneş doğmadan, karanlığın örtüsü altında sınırı geçmek istiyorum."

Sadece bu işi bitirmek istiyorum.

Knox sırtlıyor. "Prenses kendi topraklarına gizlice geri dönüyor." Alaycı gülümsemesine karşılık vermediğimde, Knox elindekileri yere bırakıyor ve etrafa saçtığı pislikle uğraşmıyor.

"Angel, nefes almak için biraz ara ver."

Ciğerlerimdeki tüm hava tek bir telaşlı nefesle dışarı kaçıyor. "Yapamam."

Nazik parmakları yanaklarımı okşuyor. "Neden olmasın?"

"Düşüncelerin zihnimi kontrol etmesine izin veremem." *Ya da sinirlerin kalbimi esir almasına.* Bundan bahsetmeme gerek yok... çünkü o zaten biliyor. Artık sarmaş dolaşız, sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Vücudumun her tarafını saran gerilimi hissedebiliyor, bu gerilim bir gelgit dalgasına dönüşecek ve beni alıp götürürken hiçbir şey yapamayacağım.

Sonsuza dek kaybolmakla ilgili en büyük korkumu doğrulayan önsezinin ironisini kaçırmıyorum.

Knox yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimizi birleştirmeye zorluyor. "Kendini kaptırmana izin vermeyeceğim. Birlikte dediğimde ciddiydim," diye fısıldıyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim... Kaybolmana izin vermeyi reddediyorum."

Ölürse sözünü tutamaz.

Knox bu bilgi kırıntısını düşünmek istemiyor gibi görünüyor. Gözlerimde onu kurtaramayacağıma dair ekilmiş şüphe tohumlarını görebildiğini biliyorum. Bu yüzden verdiği söze ne kadar inanırsa inansın, onlara ne değer verirse versin yeminini tutamayacağından korkmaktan kendimi alamıyorum.

Duraksayarak, "Korkmuyor musun?" diye sormaya cesaret ettim.

"Tabii ki hayır, ben tüm diyarlardaki en güçlü Fae'yim."

Bakışlarını ne kadar uzun süre tutarsam, duygusal zırhı o kadar parçalanıyor ve ayaklarımızın dibinde birikiyor gibi görünüyor.

Boğazını temizliyor, adem elması fazla mesai yapıyor. "Tabii ki öyleyim." Boynunu ovuşturuyor. "O önseziyi izleyip de olmamak için aptal olmak gerekir. Ama sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Her zaman bulacağım."

Son kısmı öyle bir inançla söylüyor ki neredeyse kalbime sahte bir umut hissi veriyor.

Neredeyse.

Hiçliğin içine çekilmek o kadar gerçeküstü hissettirdi ki kalbim beni korumak için bedenimden uzaklaştı ve gerçekliğe geri dönmekte zorlanıyor. Ya da belki de Knox'un kesik başını gördüğüm anda beni terk etti. Onsuz yenmek istemediği için onu suçlayamam.

Düşünce üzerine düşünce zihnimin ön saflarına yerleşiyor.

Ya onu kaybedersem?

Ya onun benim için asla gelmeyeceğini bilerek kendimi kaybedersem?

Şeytani ordu pusuda mı bekliyor? Eğer öyleyse, ne için bekliyorlar?

Tam olarak nerede saklanıyorlar? Neden Fae'leri de yanlarında götürüyorlar?

Tanrım, ya Nolan ailesine hiç kavuşamazsa? Ya o haklıysa?

Ya hepsini ölüme gönderirsem?

Düşüncelerim duruyor, kendime ait olmayan bir düşüncenin geçmesine izin vermek için duraklıyorum.

Angel, bana bak.

Derin ve boğuk sesi beni korkularımdan uzaklaştırıyor. Aramızdaki bağa gönderdiği cesaret ve gücün bedenimde süzülmesine izin veriyorum.

Knox, " bu Angel, bana geri dön," diye mırıldanıyor.

Tenime yaptığı nazik vuruşlar ve dokunuşlar kalbimi bir kez daha yavaşça Aloriah'a inmeye ikna ediyor.

Tam olarak bağlanana kadar her şeyi hissediyorum. Şok içinde soluk soluğa kalıyorum, gözlerim inanılmaz derecede büyüyor. Gelgit dalgası üzerime çöküyor, Knox'un safir gözleri yumuşarken benim gözlerim yaşıyor. Benim kalbim ayrıldığında Knox'un kalbinin bir parçası da uçup gidiyor mu diye merak ediyorum.

"İşte orada."

Kekeleyerek nefes alıyorum, acıyı hafifletmek için göğsümün üzerinde daireler çiziyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor usulca. "Eğer durduramazsak, onları durduramazsak, ben de seninle gelirim. Seninle birlikte evrenin derinliksiz çukurunda yüzeceğim. Sonsuzluk için, bizi ne kadar tüketirse tüketsin. Gideceğiz

birlikte, bir olarak."

Başımı sallıyorum, gözlerimde biriken yaşlar şimdi yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Knox'un başparmağı her birini yakalıyor.

"Senin için dünyanın sonuna kadar giderim, Angel. Beni istediğim şeyden mahrum etme. Rica etmiyorum, seni evrenin sonuna kadar takip edeceğime yemin ediyorum."

Kalbimde hissettiklerimden başka bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. "Bir olarak," diye fısıldıyorum.

"Tek olarak."

Ckapt'ca Foua

P altın sarısı gözleri beni durdurdu.

Elimdeki fırça ipeksi, kuzguni siyah bir kürkün üzerinde geziniyor, kalın siyah bir burundan gelen hava pufları gevşek telleri geri üflüyor yüzüme çarpıyor. Hava, kahverengi belime kadar uzanan saçlarımı karıştırarak dövüşçü derilerimin etrafında dalgalanmasına neden oluyor.

Aurora ön sağ pençesini yere vurarak pençelerini toprağa saplıyor.

Ruhlarımız arasındaki bağlantı sıklaşıyor. Çiftleşme bağına benzer şekilde, o kadar güçlü olmasa da, Aurora ve ben birbirimizin duygularını hissedebiliyor ve onlar aracılığıyla iletişim kurabiliyoruz.

Şiddetli bir sadakat ve koruyuculuk dalgası üzerime çökerken, şefkat ve sevgi kırıntıları kalbime hücum ediyor. Kendi içime gömülüp, yüzümde kaygısız bir gülümsemeyle zihnimdeki bahçede koşuyorum.

Zihnimin gerçeklikten kaçıp kendi seçtiğim bir dünyaya girebilmesini sağlayan kitaplarda rahatlık ve güvenlik buluyorum. Her gün zihnimde benzer bir duyguyu karşılayacak bir bahçe inşa etmek için zaman harcıyorum. Bu bahçede korku, endişe ya da yakın ölüm düşünceleri yok. Kendim için bir sığınak yarattım. Bahçenin kenarında, Knox'la aramızdaki şiddetli bağı tutan kapının karşısındaki büyük ahşap kapıya koşuyorum ve Aurora'yla aramızdaki ruh bağının kapısını açarak hissettiğim sevgi ve şefkati küçük nehir yatağına, yüzen taşlardan yapılmış bir patıkaya döküyorum.

Yangın Mahkemesi'nde kaba şehir savaşçıları tarafından saldırıya uğramasından kısa bir süre sonra mekânı tasarlamaya başladım. Ona, ateşin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu göstermek istedim.

güvenli... kendi cennetini yaratmanın nasıl bir his olduğunu.

"Ruh eşi olduğunuz için gurur duyuyor ve size minnettar."

Hazel'in sesi beni bahçeden çekip alıyor ve gerçekliğe geri döndürüyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak bana bakan Aurora'ya bakıyorum. Tam boyuyla ayakta durduğunda, görülmesi gereken muhteşem bir manzara.

Dişi bir griffin olduğu için Ace'in ruh çifti griffini Zephlyn'den daha küçüktür ama bu onun gücünü ve yeteneğini azaltmaz.

Aloriah'taki griffinler güzel, tüylü kanatları olan büyütülmüş aslanlardır. Aurora 1.80 boyumdaki bedenimin üzerinde yükseliyor, başımın ucu ancak onun omuzlarına dayanıyor. Griffin ve ejderha bakıcılarının çoğunun kanatlı olmasının nedeni de bu; görkemli yaratıkların tımarını ve eyerlenmesini kolaylaştırıyor.

Hava lejyonu yüzyıllar önceydi başmeleğin Fae topraklarında dolaştığı dönemde kurulmuştur. Savaşa gönderilen Fae'lere yardım etmek için inşa edildi ve çok ihtiyacı olanlara yardım etmek için aldıkları çağrılarda başmeleklerin yanında savaştı.

Ejderhalar ve grifonlar Fae'lerle birlikte savaştı ve Fae'lerin çoğu uçabilse de, bu üç yaratığın sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştığı iyi yağlanmış bir kasılma geleneği haline geldi.

Aurora başını Hazel'a çeviriyor, altın rengi gözlerinin derinliklerinde şaşkınlık parlıyor, sonra bana dönüyor ve sanki bu düşünceye katılıyormuş gibi burnundan hava üflüyor.

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Hazel'in gülümsemesi Aurora'ya bakarken büyüyor, yanaklarına bulaşan çiller hareketle birlikte yükseliyor. "Onu duyabiliyorum. Bir toprak Fae'sinin iç diyaloglarını duyabilmesi için hayvanların kendilerini rahat hissetmeleri gerekir."

Hazel'in hayvanlarla iletişim kurma yeteneğine sahip olduğu tamamen aklımdan çıkmış. Huşu içinde Aurora'ya döndüm.

"Ruh çiftleri birbirlerinin düşüncelerini duyabilir mi?" Hazel'a sordum.

Hazel yanıma geliyor, Aurora'yı kulağının arkasından okşuyor ve griffinden derin bir mırıltı çıkarıyor. "Hayır, sadece kendileriyle ve çevrelerindekiyle inanılmaz derecede içli dışlılar. Özellikle de ruh eşleriyle."

Dudağımın köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Sezgisel ve algısal mı?"

"Basit bir ifadeyle, evet. Bazıları grifonların ve ejderhaların psişik güçlere sahip olduğunu ve insanları okuyabildiğini söylüyor."

Bakışlarım Hazel'a kayıyor. "Ruh çiftlerinden bahsetmişken, tebrikler sıraya girmiş diye duydum."

Hazel'in yanakları da saçları gibi kızarır. "Teşekkür ."

Sesim kasvetli bir hal alıyor. "Mutluluğu yeniden ve Ace gibi biriyle bulabildiğine sevindim. Siz ikiniz bu dünyadaki tüm mutluluklarla birlikte birbirinizi de hak ediyorsunuz."

"Ben de," diyor Hazel ciddiyetle. Kızı Luna'yı hatırlıyor ve kaybının acısı yüzünde beliriyor. Ta ki Ace ön bahçenin karşısından ona sesleninceye kadar. Aurora'nın burnuna bir öpücük konduran Hazel, Ace ve Zephlyn'in yanına zıplayarak gidiyor ve yüzünde yine o kaygısız gülümseme beliriyor.

"Tüm detayları sonra istiyorum!" Aylardır Knox üzerinden bana yönelttiği alaycı duygulara karşılık verebilmenin sevinciyle sesleniyorum.

Bakışlarım kıkırdayan ve kollarını birbirine dolayan mutlu çifte takılıyor, sonra da kişisel eşyalarının yanında uzandığı ön bahçede geziniyor. Lenox, Harlow, Nolan ve Ace'in birbirlerine takılmaları sayesinde havada, okyanus esintisini elektriklendiren büyü dönüyor.

Fae'lerin sihirlerinin onlara geri döndüğüne tanık olmak görülmeye değer bir manzara. Aylar önce bu topraklara girdiğimde gücü bildiğimi sanıyordum ama şu anda sahip oldukları astronomik miktarla kıyaslandığında bu hiçbir şey.

Bu küçük grupta o kadar çok büyü var ki, Lenox'un uçan alev oklarından biri ya da Nolan'dan bir yıldırım isabet eder diye aralarında durmaktan neredeyse korkuyorum.

Hepsi bahçede dolaşıyor, sanki bu topraklara son ayak basışları olmayabilirmiş gibi davranıyorlar. Evlerini son kez görecekler. Açelya'yı son kez görecekler. Bazıları birbirlerini son kez görecekler.

Hepsi önseziyi gördü... Sonun yakın olduğunu bilmiyormuşuz gibi nasıl devam edebiliyorlar?

Önsezi o kadar gerçektir ki saatler sonra bile hala kalıntılarını hissediyorum.

İşte bu kalıcı his yüzünden başımı arkaya yaslıyor, gözlerimi kapatıyor ve soluduğum serin havanın, gecenin geç saatlerinde gökyüzünde parıldayan yıldızların, botlarımın altındaki toprağın ve etrafımdakilerin merhamet çığlıkları yerine sevinç çığlıkları atmasının tadını çıkarıyorum.

Zengin bahar kokularını içime çekiyorum, aşağıdaki sahil kayalıklarına çarpan okyanus dalgalarını için Fae ısıtma duyuma şükrediyorum ve gözlerimi çırpınarak açtığımda, sevmeye başladığım yerin - yıldızlardan dilediğim evin - her küçük ayrıntısını katalogluyorum.

Yüzyıllar boyunca Essence Court kraliyet ailesine ev sahipliği yapmış bu eve göz kulak olmak ve onu korumak için ön avlunun etrafına yerleştirilmiş yedi baş melek heykelini ezberliyorum. Bin yıl daha anılara ev sahipliği yapmasını umduğum tarihi duvarları kaplayan krem-beyaz boyayı ve ayakta duran konağı süsleyen gri tuğlaları. Ön girişteki ferforje kapının açılırken çıkardığı gıcırdama sesi. Işınlanmak için neredeyse hiç kimsenin kullanmadığı büyük çift maun kapılar. Geceleri ayın, çeşitli terasları kaplayan cam kapılar üzerinde parlayarak devasa evi aydınlatması.

"Böyle düşünmeye devam edersen ölümünü çağıracaksın," diye homurdanıyor Knox.

Delici gürlmesiyle irkildim. Kendini beğenmiş piç, iri cüssesi ve dalgalanan kaslarıyla başlı başına bir silah olabilir ama aldığı eğitim ona bir kedi kadar sessiz olmayı ve avına sinsice yaklaşmayı öğretmiş.

Knox sesini duyurmak istediği zamanı seçer.

"Beni korkuttun!" Azarladım.

"Düşüncelerin beni korkutuyor."

Sesim yumuşuyor. "Knox-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Eğer öleceğine inanarak bu kapılardan çıkarsan, geri dönmezsin ve ikimizi de öldürmeni reddediyorum. Birlikte uzun bir yaşamı hak ediyoruz, Angel."

Biri olarak, bağı fısıldar.

Vücudunu kaplayan gerginliği hafifletmek umuduyla papağan gibi tekrarlıyorum.

Knox haklı. İçimdeki korku, değer verdiklerimle birlikte beni de öldürecek.

Aloriah ve bu gezegen de dahil.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Korkunuz için özür dilemeyin. Bunu hissetmeye hakkın var. Her adımında sana gerçekte kim olduğunu ve neler yapabileceğini hatırlatmak için burada olacağımı bil."

Küçük bir gülümseme dudaklarıma dokunuyor. Yeteneklerime olan inancı, endişemin kalbimdeki bir pençeyi azaltmasını sağlıyor.

Öne doğru eğilerek dudakları alnıma değiyor. "Bununla yüzleşirken güçlü olmalısın, ama cesaret bulamadığın günlerde ben ikimiz için de güçlü olacağım."

Bu adam kalbimi patlatacak.

Ayaklarımın üzerinde yükselen Knox benimle yarı yolda buluşuyor, başını eğerek dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük konduruyorum. Aramızda akan elektriğin, sadece bedenlerimiz ve çiftleşme bağımız arasında değil, aynı zamanda zihinlerimiz, kalplerimiz ve ruhlarımız arasında da yayılan tutku ve ısının tadını çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Knox alnını benimkine yaslıyor. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar." Bu bir yalan değil, çünkü bununla yüzleşmeye hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum.

Knox'un eli ön kolumdan aşağı iniyor ve diğerlerine doğru ilerlerken parmaklarımızı birleştiriyor. Boştaki elini kaldırdığında gölgeler dönerek avucundan dağılıyor ve bavul yığınının üzerine kaplıyor. Bir an karanlık yığının üzerine çöküyor, bir an sonra ise göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

Nefesim kesildi. "Nasıl-nereye-" Ben hayretle bakarken Knox sırtıyor. "Tüm bunlar nereye gidiyor?"

Knox bir an önce bavulların olduğu yere doğru ilerliyor, beni de yanına çekerek duraklıyor ve eğilerek yerden bir taş alıyor.

"Elini uzat."

Şaşkınlıkla onu izliyorum ve şaşkınlıkla avucumu uzatıyorum.

Knox taşı nazikçe elime tutuşturuyor. Taşa gösterdiği özen karşısında kaşlarım çatılıyor, olağan dışı bir şey görmüyorum. Ta ki Fae görüşüm devreye girip her küçük detaya odaklanana kadar.

Avluda ufalanan çakıl taşlarının olması gereken yerde çuvallar dolusu bavul var. Her bir parça az önce burada duruyordu.

Nefesim herkesin eşyalarını uçuracak diye korkup hemen elimi ağzıma kapatıyorum. "Küçültmüşsün." Bakışlarım Knox'un ukala gülümsemesiyle eşyalar arasında gidip geliyor.

Lenox ısıklık çalıyor. "Knox'u iş başında görene kadar bekleyin! Artık gücü tamamen kendisine döndüğüne göre, hepimiz onun iyi tarafında kalmalıyız."

"İyi tarafımda olduğunu kim söyledi?"

Knox'un yüzü donuklaştığı anda Lenox'un gülümsemesi kayboluyor. İki Fae arasındaki enerji, Knox'un dudağının kenarı seğirip göğsünden karanlık bir kıkırdama yükselene kadar gerginleşiyor.

Lenox'un rahatlaması havada hissediliyor.

Harlow gözlerini devirir. "Senin gibi bir ağızla, neden onun iyi tarafında olduğunu merak ediyorum."

Axel, "İkinizle asla güzel bir an geçiremeyiz," diye mırıldanıyor. Lenox alay eder. "Bu tamamen Low ve Knox'un işiydi!"

Axel göz kırpmıyor, *"İyi taraf" diyor.*

Lenox'un itirazlarını kesen Knox, "Yol boyunca mizahınızın hatırasının tadını çıkaracağız ama gitme vakti geldi" diye takılır.

Lenox, ikizler Nolan ve Hazel'e veda etmek için uzaklaşırken nefesinin altından mırıldanıyor. Ace'e sarılırken Zephlyn'e gizlice uzattığı havuçları kaçırmıyorum.

Harlow yanımıza geldi. Bal rengi gözleri ikimizin arasında geziniyor, zıplamadan önce dudakları kıpırdıyor, kollarını boynumuza doluyor ve bizi kendi küçük boyuna doğru çekiyor.

"Lütfen ölme," diye fısıldıyor ciddiyetle.

Savunmasızlığı beni kısa bir an için şok ediyor. Vücudum harekete geçip kollarımı ona dolayana kadar donup kalıyorum. Knox'un daha önceki cesaretlendirici sözlerini görmezden gelerek Harlow'un kalp şeklindeki yüzünü ezberliyorum. Bize göz kamaştırıcı gülümsemesini bahşederken gözlerinin köşelerinin kırışması, boğucu sözlerini söylerken dudaklarının seğirmesi. Hepsini hafızama kaydediyorum ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

"Yakında görüşürüz Low. Ben yokken sarayımı yakma," diye takılıyor Knox, titreyen sesine rağmen ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Sanki bu hareket onun ifadesini doğru çıkaracakmış gibi aceleyle başını sallar. Harlow derin bir nefes aldıktan sonra kendini geri çeker. "Yanında hiç insan getirme," diyor uzaklaşmadan önce.

Ben olsam gücenirdim ama yine de sözlerinin durumu kurtarmak ve vedayı hafifletmek için olduğunu söyleyebilirim. Knox'un Lenox ve Harlow'u geride bırakma kararından duyduğu suçluluk duygusunu azaltmak için.

Lenox'un kehribar rengi gözleri yavaşça yaklaşırken acı ve korku dolu. Büyük gövdesini benimkinin etrafına sarmasına izin veriyorum, nazıkçe sıkıyorum. "Lütfen ona iyi bak," diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı sallayıp uzaklaşırken boğazım yanıyor, ayrılmadan önce iki adamın biraz yalnız kalmasına izin veriyorum.

Aurora'ya doğru ilerlerken Knox'un sözleri beni takip ediyor.

"Nereye kaybolduklarına dair bir şey duyar duymaz benimle temasa geçmeni istiyorum. Sana güveniyorum Lenox. Bunu yapabilirsin."

Knox bu akşam bilgece sözlerle dolu ve başkalarını ne kadar iyi okuduğu, görünüşe göre tam olarak kişinin duymaya ihtiyacı olan şeyi söyleyebilmesi beni her seferinde şaşırtıyor.

Knox'un yeteneklerinin ne kadar güçlü olduğunu anlamaya başlıyorum. Daha önce de bahsedilmişti ama susturuldukları onca yıldan sonra güçlerinin çiçek açmaya başlamasını izlemek çok güzel bir şey.

Bir kral için, saray mensuplarıyla ülkenin diğer ucundan onların zihinlerinde iletişim kurabilmek ne kadar güçlü bir armağandır.

Kendi iç huzurum için, siyah kürkü gecenin karanlığına karışan görkemli grifona binmeden önce Aurora'nın sırtındaki mandalların ve çantaların doğru şekilde bağlandığını üç kez kontrol ediyorum. Aynı şeyi bembeyaz kürkü bir yıldız gibi parlayan Zephlyn için söyleyemem.

Başlangıçta, diğerlerinin kanatlarını nasıl *kullanacaklarını* bildiklerini ve seyahat etmek için uçan bir yaratığa ihtiyaç duymadıklarını düşünerek sadece Aurora'nın bize katılmasını planlamıştık. Ancak bu sabah erken saatlerde Griffin'i uyku odasından çıkarmaya çalışırken Zephlyn kapıyı bloke etti ve yerinden kımıldamayarak reddetti. Ace ve Knox onu getirmeyi kabul ettiler - Ace ruh eşiyle birlikte olmak istediği için, Knox da saray üyesi ve arkadaşına ruh eşiyle birlikte geçirebileceği zaman vermek istediği için... önsezimin gerçekleşmesi gibi talihsiz bir durumda.

Arkama uzanıp çantalardan birinden bir havuç çıkarıyorum ve Aurora'ya veriyorum. Bir ısırıkta mideye indiriyor.

"İnsanların kırılğan küçük haşareler olduğunu unutmayın. Onları dikkatle ele almalısınız." Harlow elini havada sallıyor. "Şarap kadehi gibi."

Espriden yoksun bir kahkaha attım. "Teşekkürler, Low."

Sadece omuz silkiyor. "Sen artık Fae'sin. Zayıf değilsin." Ellerini çırparken gözleri açılıyor. "Ooh! Ve bana Sektör Üç'ten korsajlı bir elbise getir! En hoş desenlere sahipler."

Nolan gözlerini devirir. "Alışverişe gitmiyoruz, Harlow."

"Sektör Üç hala tekstil bölgesi ama sanırım Nolan haklı," diyerek kendimi şaşırtıyorum.

Lenox ilerler ve Harlow'un kolunu sararak Nolan'ı kızdıracak daha fazla şey söyleyemeden onu durdurur.

"Bize anılarını gönder, olur mu?" Lenox'un gözleri heyecanla parlıyor. "İnsan topraklarının şimdi neye benzediğini bilmek istiyorum."

Nolan ellerini havaya kaldırır. "Herkes gittiğimiz gerçeğini görmezden mi geliyor çünkü ölüm hepimizi almak için köşede bekliyor?"

Harlow ellerini göğsünün önünde birbirine vurur. "Oh, Nolan, hatırlattığın için teşekkürler! Benim beceriksiz kadın beynim senin neden

Gidiyoruz!" Ondan sızan alaycılık, elimdeki konuya rağmen dudaklarımın seğirmesine neden oluyor.

"En azından savaşıcağım. Çocuklarım bana dünyayı kurtarmak için ne yaptığımı sorduklarında, onlara *temizliğe geri dönmek* gibi basit bir cevap vermek zorunda *kalmayacağım*."

Harlow'un gözleri küçük yarıklar halinde kısıılır. "Yine kılıcın sivri ucuyla vurmayı unutma." Ne Nolan'ın yanaklarının pembeleşmesini ne de bizim gidişimizi izlemeye devam ediyor. Gerçek Harlow tarzıyla dönüyor ve kapıyı sertçe çarparak evin içine giriyor.

Ancak Lenox, biz yola çıkarken ve ev bir bip kadar küçülürken bile ön avludan hiç ayrılmıyor. Yemin ederim hala onun kocaman elini sallayışını, sanki bizi son kez görecekmiş gibi endişeli bakışlarını ve her halimizi süzüşünü görebiliyorum.

Açelya ve Esans Mahkemesi'nden ağzımda ekşi bir tat, midemde boş bir çukur ve ağır bir kalple uçarken, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışmak için temiz havayı içime çekiyorum. Derin nefesler almama rağmen, kalbimdeki ve ruhumdaki özlemi dindiremiyorum; sevmeye başladığım şehre dönmem için yalvarıyor.

Knox yanıma gelene kadar kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Büyük, yanardöner kanatları sabit bir ritimle çarpıyor, sanki uçmak nefes almaktan daha kolaymış gibi görünüyor.

Kollarımızı uzatırken zihinlerimiz, ruhlarımız ve bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ediyor, parmak uçlarımız birbirine değene kadar birbirimize uzanıyoruz, o çok tanıdık elektrik yükseliyor.

Knox'a yapıyorum, kalbim onun tenine dokununca rahatlıyor.

Saatlerce uçuyoruz -Nox enerjimizi bilinmeyenlere saklamak için ışınlanmamaya karar vermişti- dağların tepelerinden ve yoğun bulutların arasından süzülüyoruz. Üzerinden geçtiğimiz Cardania şehrinden akan su akıntıları beni sakinleştiriyor. Kalbimi yaklaşan sınıra, Fae topraklarının sonunu ve insan topraklarının başlangıcını işaret eden dağ çizgilerine hazırlıyorum.

Sonumun başlangıcı.

Aurora bankaları keskin.

Ani hareket bedenimi yana doğru sarsıyor. Beni binlerce metre yükseklikten düşmekten alıkoyan tek şey olan Aurora'nın kayışına tutunurken, tırnaklarım tutunmak için gereken güçle avuçlarımda yarım ay şeklinde oyuklar oluşturuyor.

Aurora , midem dibe vuruyor, ancak o yükseliyor, öncekinden daha yükseğe tırmanıyor. Bu manevra beni tekrar eyerine yerleştiriyor.

Knox yanımda süzülüyor, aşağıdaki araziye araştırırken bakışları vahşileşiyor. "Bizim göremediğimiz bir şeyi görüyor olmalı." Zephlyn, Aurora'nın yanına süzüldüğünde Knox'un yüzü kül rengine dönüyor.

Hazel, hain rüzgarların üzerinden seslenirken Ace'e tutunuyor, "Onu geri götürmeme izin vermiyor!"

Aurora'yı okşarken ellerim titriyor, ufku tararken parmaklarımı kalın ipeksi kürküne batırıyorum. Ay solmaya başladı, Deyanira Dağı'nın belirgin sırtları önümüzde yükselirken gökyüzü soluk lacivert bir renge bürünüyor ve mesafe kıaldıkça büyüyor.

Knox önde uçarken Nolan ve Axel, Aurora ve Zephlyn'in arkasını kuşatacak şekilde düzene giriyor ve aşılmaz kalkanı uçarken bizi koruyor.

"Knox!" Aurora'nın tüyleri diken diken olurken sesleniyorum, alçak hırıltısı Mason Nehri'nin akan sularına karışıyor.

Altının parıltısı kalbimin düşmesine ve nabzımın fırlamasına neden oluyor. Başımı bolca sallıyorum, hareketin görüntüyü silebilmesi için dua ediyorum. İçgüdülerimle hareket ederek, bedenimi tamamen görünmez hale getirirken büyüm ve zihnim beni koruyor.

Sistemimden geçen şok, Knox'un da gözlerimin önünde kaybolduğu gerçeğine tepki vermeme izin vermiyor, altın sihrim bağdan aşağı iniyor ve iki kalbimizi birleştirerek onu koruyor. Zihnim sadece Mason Nehri boyunca dizilmiş binlerce askere odaklanmış durumda. Ordu iki dağ zirvesi arasına kurulmuş, nehrin insan ve Fae toprakları arasında aktığı yeri kapatıyor.

Altın ve siyah, sanki bir veba gibi toprağı lekeliyor.

Knox'un sesi zihnimde dolaşıyor. *Bu... Kral'ın*

ordusu mu? Evet.

Kanatları olmayanlar için saraydan insan topraklarına gitmenin en hızlı yolu Mason Nehri'dir ve kral bu yolu kapatmıştır. Fae'lerin girmesini engellemek için mi yoksa insanların kaçmasını engellemek için mi?

Deyanira Dağları'na, sınırda konuşlanmış binlerce adama yaklaştıkça vücudum daha fazla geri çekiliyor, kaslarım kaçmaya çalıştıkça geriliyor.

Askerler yeni bir gün doğarken nöbet değişimi yaparak düzen almaya başladığında boğazımdaki safra yükseliyor, asit dilimi kaplıyor. Gece vardiyası nehir kıyısı boyunca sıralanmış binlerce çadıra doğru ilerlerken, taze, yıldız gözlü askerler derme çatma ahşap bir platformda yerlerini alıyor - imkansız.

Uçsuz bucaksız nehir boyunca, akan suyun birkaç metre üzerinde, yağmur suyunu alacak kadar yüksek ve geçmek isteyen tekneleri durduracak kadar alçak ahşap bir köprü uzanıyor. İnsan topraklarından ayrılışımdan bu yana geçen üç ay içinde, Mason Nehri boyunca bizzat yüzdükten sonra, Knox'un bahçesi kadar büyük bir köprü inşa edildi.

Ellerinde kılıçlar, bıçaklar ve yaylar bulunan binlerce adam köprü boyunca hazırolda bekliyor, tüm gözler önlerindeki suya ve yanlarındaki ormanlara odaklanmış durumda.

Kral hızlı hareket etti.

Sırtımdan gelen iniltiler boynumu bükmeme neden oluyor. Axel ve Nolan uzuvlarının seğirme hareketlerine kaşlarını çatarak bakarken kaşlarımı çatıyorum. Sanki kasılmaları kontrol edemiyorlarmış gibi. Hazel'ın nefesi kesiliyor, midesi görünmez bir güç tarafından geriye doğru çekilirken yüz hatları acıyla buruşuyor. Vücudu Zephlyn'in koltuğunda spazm geçiren Ace'e yapışıyor. Beyaz Griffin'den gelen alçak bir inilti bile Aurora'nın başını yaratıkla yaklaşan dağlar arasına sıkıştırmasına neden oluyor.

Knox'un acı dolu iniltileri zihnimi dolduruyor ve dikkatimi diğerlerinin önünde uçan arkadaşşıma çekiyor. Görünmezliğim titriyor, Knox'un vücudu bir acı yumağına dönüşürken bir yanıp bir sönüyor.

"Knox!"

Çığlık boğazımdan koptuktan bir an sonra benim bedenim de onunkiyle aynı şeyi yapıyor.

Acı beni tüketiyor. Sanki vücudumun kasılmasını ve titremesini durdurabilecekmış gibi, kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak bir topun içine kıvrılırken haykırıyorum.

Acı hayal edilemez bir boyuta ulaşıyor ve sihrim soluyor, hareket etmem, kaçmam, kaçmam için çığlık atıyor... ama yapamıyorum. Acı bedenimi ele geçirirken tek yapabildiğim tutunmak.

Knox'un koruma kalkanı, benimki kırılıp parçalanmadan bir an önce düşüyor.

Yüzümü buruşturarak, çarpan başımı kaldırıyorum ve Knox'u arıyorum. Onun acı dolu çığlığı beni sersemletiyor, Aurora'nın kayışını kavrarken dayanılmaz işkencenin içinden çıkmaya çalışıyorum. Kendimi oturur pozisyona getirirken kemiklerim itiraz ediyor.

Sonra bir anlık sessizlik hepimizin üzerine bir battaniye gibi çöküyor. Acı durur.

Kalpelerimize son hançerini saplamadan önce hepimize nefes aldirmek için bir anlığına duraklıyor.

Knox göğsünü tutarak acı içinde feryat ederken gökyüzünden düşer.

Ağzımdan bir şok çığlığı dökülüyor, sadece Knox'un havada düşüşünü gördüğüm için değil, büyüm için de. Göğüs kafesimin yanında, kalbimin yanındaki o güzelim altın kuyu yok oldu, gücüm benden sökülüp alındı.

Ani sessizliğinin dayanılmaz acısı ve ıstırapı nefesimi kesmeye yetiyor. Beni çökertmeye yetiyor. Bedenimin bana ihanet etmesine yetecek kadar.

Başımı zar zor yana çeviriyorum, burnum yerine yanağım Aurora'nın koşum takımının sert derisine çarpıyor. Axel, Nolan ve Zephlyn'in -Ace ve Hazel griffinin sırtında- gökyüzünden düşüşünü izlerken tamamen çaresiz, hareket edemez bir halde onun üzerine uzandım.

Zihnimde, inşa etmeye başladığım güzel bahçede hızla ilerlerken ve Knox'la aramdaki kapıyı açarken korku kalbimi kesiyor. Köprüyü süsleyen güzel çiçekleri ve aşağıdaki gürül gürül akan şelaleyi seyrederken yüzümü kaplayan gülümseme, gözlerimi kaldırdığımda onun zihnini sessiz... gölgelerle örtülü bulduğum anda kayboluyor.

Çiftleşme bağımız sessiz.

Aurora'nın kükremesi tek bir şeyle dolu: Terör.

Kürküne tutunmayı başarıyorum, her zamankinden daha hızlı düşerken parmaklarım can havliyle ona tutunuyor. Gölgele bana doğru yaklaşırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Onlarla savaşmak için başımı sallıyorum ama kaybediyorum. Aurora ulurken karanlık beni tüketiyor.

Ckapt'ca Five

Wyanaklarımdan ve burnumdan aşağı süzülüyor. Göğsüme bir ağırlık çöküyor. Kulaklarım patlıyor ve sessiz sızlanmaların onları doldurmasına izin veriyorum.

Düşme hissi durmuyor, nerede olduğumu unutturacak kadar yoğun bir sis tabakası sürüklenirken zihnim dönüyor. Çırpınarak gözlerimi açtığımda, bana yalvarıyor gibi görünen derin altın rengi gözlerle karşılaşıyorum. Aurora'yı okşamak için kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama hareket edemeyecek kadar ağır olduğunu fark ediyorum.

Altın rengi gözlerine panik yerleşir.

"Sorun ne?" diye mırıldanırken boğazımın kuruduğunu fark edince şaşırdım.

Aurora bana çarpıyor, burnu başımı yana doğru itiyor. Hızlı hareket yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor, sık orman zemini ve ağaçların oluşturduğu gölgelik çoğalıyor.

Neden orman için endişeleniyor?

Bacağım seğirip kendi kendine spazm geçirdiğinde, ağır başımı kaldırmayı başarıyorum ve bacaklarımı dövüş derilerim ve botlarımla buluyorum. Ağır ayakkabılar beni bu dünyaya bağlıyor.

Neden giyindim? Burası benim

odam değil.

Neden dövüş derilerimi giydim? Neden

hatırlayamıyorum?

Solumda büyük bir gölge uzanıyor. Zihnimdeki donukluğu ve gözlerimin köşelerine yapışan bulanık görüntüyü temizlemek için birkaç hızlı göz kırpmam gerekiyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor.

İnsan şeklinde.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, anılar zihnime saldırıyor.

Knox.

Dik oturmak için çabalarken bedenim bana karşı savaşıyor. Az önceki acı dalga dalga yayılıyor, adrenalinin etkisi tüm sinir uçlarımı tüketiyor. Aurora başını sırtıma koyuyor ve beni nazikçe ileriye, hareketsiz figüre doğru itiyor.

Sessiz çiftleşme bağına çökerken sadece orman zemininde değil, zihnimde, ruhumda da tırmanıyorum.

"Knox," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

Yüzüstü yere düştüğünü gördüğümde göğsüm bir hıçkırıkla çöküyor. Hareket etmediği her saniye, bedenimi tüketen ve beni ileri iten bir başka korku dozu. Bedenini ters çeviriyorum, ağırlığından dolayı inliyorum.

Kalbimi bir arada tutan tek şey göğsünün yavaş ve sığ bir şekilde yükseldiği an. Parmaklarımı kıpırdamayan yüzünde gezdiriyor, yumuşak tenini ve keskin hatlarını takip ediyorum.

Parmaklarımın her vuruşunda uyanması için yalvarıyorum, o kadar ileri gidiyorum ki omuzlarını tutup toplayabildiğim az miktarda enerjiyle, beni şaşırtan bir güçle sallıyorum.

Aurora adımlarını yavaş ve yorgun atarak uzaklaşıyor, ben de onun hareketlerini takip ederek sırt üstü yatan diğer dört büyük figüre bakıyorum. Kıpırdamıyorlar ama göğüsleri sürekli yükseliyor. Zephlyn'in iri bedeni etraflarını sarmış, gözleri kapalı olsa da onları koruyor.

Aurora her birinin yüzünü yalıyor ve onları kendilerine getirmek için burnundan hava üflüyor.

Kalbim sıkışıyor.

O bitkinlik bana neler olduğunu yeterince anlatıyor. Hepimiz *nasıl* mucizevi bir *şekilde* ciddi bir yaralanma ya da ölüm olmadan binlerce metre yükseklikten orman zeminine düştük.

Aurora bizi güvenli bir yere uçurdu.

Çoğu griffinden daha küçük olan Aurora, başka bir griffin yakaladı ve altı yetişkin Fae taşıdı.

Minnettarlık göğsümde kabarıken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, beraberinde bir sürü güçlü duygu. Gözlerimde, vücudumun her santimetresinde yüzüyorlar ve Aurora'nın sığ göz kırpması bana aramızda yatan bağı hissedememesine rağmen, çiftleşme bağıyla birlikte sessiz, anladığını söylüyor.

Sadece bir bakışıyla bile onun özverili davranışına ne kadar minnettar ve borçlu olduğumu biliyor.

Knox'a ölümüne tutunarak çevremize bakıyorum. Sık orman Fae topraklarından farklı, bir şekilde o kadar parlak değil, ağaçların ve toprağın gölgesi Fae ormanlarını güzel kılan sihirli kaçırıyor.

Sihir.

Bunu hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor ve farkına varmak ciğerlerimdeki nefesi keserken gözlerimde yaşlar birikiyor. Çünkü kuyumda dönen, dans eden ve parlayan altın sihrim yerine... donmuş, aşılmaz.

"Hayır," diye boğuluyorum.

Knox'u ciddi bir şekilde sallamaya başladım, uyanması için yalvarıyordum.

İnilti etrafımı sarıyor, soluk soluğa kalıyorum ve ağlıyorum ama gözlerim sadece Knox'u görüyor. Aurora geri dönerken adımları sessiz, varlığı ancak üzerime büyük bir gölge düştüğünde anlaşıyor. Sessiz bir destekle yanımda uzanırken, yumuşak bir kırılganlıkla bana bakıyor.

"Sorun yok, yakında uyanacak," diyorum ona ama bu sözleri daha çok kendimi rahatlatmak için söylüyorum.

Axel'in nefesi kesildi. "Hayır. Yine mi, daha yeni geri aldık!" Hazel'ın korku dolu küçük sesi dönmeme neden oluyor. "Bu-" "Sihrimiz gitti," diyor Nolan soğuk bir ifadeyle.

Diğerlerinin kendilerini oturur pozisyona getirmeleri için gereken yavaşlık bana düşündüğüm her şeyin doğru olduğunu söylüyor. Kemikleri sarsan acı, büyümümüzün elimizden alınmasından kaynaklanıyordu.

"Sihirli koğuşlar," diye fısıldadım. "Başka bir açıklaması yok. Sihrim hâlâ orada, sadece... donmuş durumda." Knox'a dönüyorum, elimi kuzguni siyah saçlarında gezdirirken başı kucağımda yatıyor. Huzurlu yüzüne bakarken, uyandığında acı içinde olacağını bilerek bu görüntüye tutunuyorum. "Uyanması neden bu kadar uzun sürüyor?" Özellikle kimseye mırıldanmıyorum.

Axel bana, kralına doğru sürünüyor.

Kaşları hareketsiz haliyle çatıldı. "O en güçlü Fae. Hissetmiş olması gereken acı miktarı..."

Göğsüm ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyorum. "Knox, bebeğim, ."

Axel uzaklaşıyor, Hazel, Ace ve Nolan'la konuşurken beni Aurora ve Knox'la baş başa bırakıyor. Fısıltıları sessiz bir mırıltıya dönüşüyor.

Zihinlerimiz arasındaki köprüyü ve onun neşesi, kahkahaları, duyguları ve düşünceleriyle canlı olması gereken sessiz çiftleşme bağına kontrol edip duruyorum. Sesinin boşluğu doldurması, ölümsüz bir Fae hakkında bu kadar endişelendiğim için benimle durmadan dalga geçmesi gereken yerde, zihnim kadar sessiz.

Ama önsezi bir gerçeği su kadar berrak hale getirdi: Fae'ler ölümsüz olabilir, binlerce yıl yaşayabilir ve Fae topraklarında dolaşan en güçlü yaratıklardan biri olabilirler ama yok edilemez değillerdir. Herhangi bir insan kadar kanar ve acı hissederler. Aşılmaz varlıklar değillerdir. Sadece kaçınılmaz olanı geciktirirler.

Aydınlanmamdaki inanca rağmen, Knox'un sırtmasını ve tüm diyarlardaki en güçlü Fae kralı olduğunu söyleyerek beni kışkırtmasını bekleyerek duraksıyorum.

Ancak göz kapakları titremeye başladığında bile bunların hiçbirisi olmaz.

Knox'un çenesi açılıyor, boğazından derin, çakıllı bir feryat dökülürken kolları vücudunu sarmak için yukarı kalkıyor. Bana doğru yuvarlanıyor ve bir topun içine kıvrılıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor, keskin nefesler sıkılmış dişlerinin arasından kaçıyor. Tekrar çılglık atarken sesi çatlıyor.

Onun acı çekişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sanki çektiği acıyı dindirebilirmiş gibi elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. Sarayındakilerin yüzlerini süsleyen endişeli bakışlar içimdeki korkuyu artırıyor.

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

Hayatım boyunca, halkımın kralın zalim yönetiminden acı çekmesini izlerken açık bir umutsuzluk hissettim. Ancak şu anda hissettiğim çaresizlikle kıyaslanamaz bile.

"Sihrim," diye hıçkırıyor.

"Sınıra koğuşlar yerleştirildi. Güçlerimizi dondurdu," diye fısıldıyorum.

Bağların arasından sesini duyamıyor olabilirim ama bu Knox'u ve neye ihtiyacı olduğunu bilmediğim anlamına gelmez.

Knox beni tam da bu durum için eğitti ve hazırladı, sihriime güvenmemem için. Onun benim koltuk değneğim olmasına izin vermemek ve yirmi yıllık dövüş eğitimi ve kılıç ustalığının uzak bir anıdan başka bir şeye dönüşmesine izin vermemek. Ancak beni hazırlamadığı şey göğsümde açılan delikti. Büyüm olmadan, sanki vücudumun karmaşık bir parçası, hayati bir organı eksikmiş gibi hissediyorum.

Gözlerim Knox'un göğsünde geziniyor. Eğer ben varlığımın karmaşık bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyorsam, onun içinde akan mutlak acıyı hayal bile edemiyorum.

Acaba ruhu kendisinden koparılmış gibi mi hissediyor?

Knox'un gözlerindeki o bakışı çok iyi biliyorum. *Başarısızlık*. "Tüm eşyalarımız, yiyeceğimiz, suyumuz... ihtiyacımız olan her şey küçültüldü-"

Nolan alay ediyor. "Şimdi onu çözemezsin. Ne güzel."

Daha fazla zehirli söz söyleyemeden hırladım: "Eğer katkıda bulunacak bir şeyiniz yoksa konuşmamanızı öneririm."

Axel, "Gidip çevreyi kolağan edin ve kralımızın olduğundan daha savunmasız olmadığından emin olun," diye emrediyor.

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki, uğurlayacağın kişi benim."

Nolan nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanarak oradan ayrılır. Axel çenesini gıcırdatırken boynunun ön tarafında uzanan dövmeli kanat seti hareket ediyor.

Parmaklarımı Knox'un yüzünde nazıkçe gezdiriyorum, gözlerinin bir kez daha kapandığını ve yüz hatlarının acıdan gevşediğini görünce rahatlıyorum. Vücudu acıya dayanmaya çalışırken uykuda kalması onun için daha iyi.

Küçük bir irkilemeyle, uykusunda bile yorgunluğun yüz hatlarını sarstığı Aurora'ya doğru eğildim. Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek, çantaları kayışından çözüyorum ve boş tarafıma çekiyorum.

"Şanslıyız, buna sahibiz," diye mırıldanıyorum. İçindekileri sıralayarak mataraları ve yiyecekleri ayırıyorum. "Tayınlara dikkat edersek yaklaşık iki gün yetecek kadar suyumuz var. Ancak yiyecek bir sorun olacak."

Altı elma, bir avuç havuç, ketene sarılmış taze kesilmiş kuzu eti ve kuruyemiş çeşitlerine bakarken buz mavisi gözlerimi Aurora'ya kaydırıyorum. "Yemekler onun için paketleni," diye açıklıyorum.

Ace ayağa fırlıyor ve Zephlyn'in uyuyan formuna, şaşırtıcı bir şekilde Aurora'nın yanına koşuyor.

Ne zaman onun yanına taşındı?

Zephlyn'in koşum takımına bağlı çantaları çözen Ace geri dönüyor ve içindekileri benim yığınının yanına boşaltıyor. Deri çantadan elmalar, portakallar ve kesilmiş etler dökülüyor.

Ace'in bakışları yemeğin üzerinde geziniyor. Kaşlarının arasındaki deri kırışıyor, konsantrasyon içinde kaşlarını çatarken derin bir oluk oluşuyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Easton'ın konsantrasyon yüzünün neredeyse aynısı vardı; bu sevimli ifade yüzünden ona durmadan takılırdım.

Ace, "Bunun bizi bir günden fazla idare edebileceğini sanmıyorum... bedenlerimiz büyümüşü kaybetmenin etkisinden kurtulana kadar olmaz," diyor.

Axel ikinci komutan olarak öne çıkar, Axel en iyi yaptığı şeyi yaparken az önceki gerginlik omuzlarından atılır. "Nolan döndüğünde, Aurora ve Knox dinlenirken ona bölgeyi araştırmasını ve yiyecek aramasını emredeceğim."

Görevi neden kendisinin tamamlamayı teklif etmediğini sorgulamıyorum, gözleri kollarımda uyuyan kralından başka bir şeye odaklanmış gibi görünmüyor.

"Ben tatlı su arayacağım." Hazel'in gözleri benimkilere kaydı, itiraz edeceğimi zaten biliyordu. "Tatlı suyun nasıl bulunacağını buradaki herkesten daha iyi biliyorum. Luna için bu konuda neredeyse bir uzman oldum."

Kızının adını duyunca kalbim sıkışıyor. Şeytani yaratıkların Fae saraylarına inip saldırdığı ilk gün Hazel'in kollarından koparılıp alınan masum küçük kız.

Hazel'in onu şımartmayı bırakmamı istediği gerçeğine boyun eğerek çenemi eğiyorum. Onu koruma içgüdüsüne rağmen, haklı olduğunu biliyorum. Tek arkadaşım olan Easton'ı kaybetme korkum, Hazel'a bir şey olmasından korkmamın arkasındaki itici güç oldu.

Ace usulca, "Ben de onunla gideceğim," diye ekliyor ve göğsümdeki endişenin dağılmasını sağlıyor.

Teşekkür ederim.

Aurora iniyor, korku onu uykuda kovalıyor, ta ki ben sırtımı onun iri bedenine yaslayana ve iniltileri yavaşça boşluğa karışana kadar. Knox'u kendime doğru çekip bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Umarım acısı geçene kadar baygın kalır.

Ace ve Hazel sessiz ormanın çeşitli yönlerine doğru yola çıkarlar. Ardından gelen sessizlik sağır edicidir.

Parmaklarımı ormanın zeminine gömüp başımı Aurora'ya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Geri döndüm, Easton.

Nolan saatler sonra ağaçların arasında belirir. Sarışın Fae erkeğini gölgeleyen acımasız ifade Axel'in ayağa fırlamasına ve

Sırtım dikleşti.

"Ne oldu?" Kucağımda uyuyan Knox'a dikkat ederek fısıldıyorum.

Nolan çenesini yanımdaki boşluğa doğru uzatıyor. "şantanda kaç tane silah var?"

Nolan'ın omuzlarındaki gerginliği, ben konuşurken dikkatini bana veremediğini fark ediyorum. Aslında, hiçbir şeye odaklanamıyor.

Ormanı izliyor.

"Neden?" Axel bir şekilde soruyor, sanki arkadaşının bulduğu tehdidi fark edebilecekmiş gibi gözleri Nolan'ınkileri takip ediyor.

Nolan Axel'le bakıyor, kısacık bir an yaşanıyor ve Nolan bana dönmeden önce kayboluyor.

"Orman kralın adamlarıyla dolu, sanırım bölgeyi bizim için tarıyorlar... sınırı geçmeyi ve koğuşlardan geçmeyi başaran herhangi bir Fae için." Nolan'ın çenesi sıkıştı ve öfkesine hakim olamayıp tükürdü, "Baban bir av partisi düzenliyor."

Köpek dişlerim alçak bir hırıltıyla parlıyor. "O insan benim babam değil."

Hırıltı bana mal oldu. Knox'un gözleri irkilerek açılıyor, cam gibi safır bakışları bana kilitleniyor. "Angel."

Nolan'ı ve onun yüzünü görmenin bende yarattığı rahatsızlığı görmezden gelerek Knox'a odaklanıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Bu soruyu yüksek sesle sormam gereken bir konumda olduğum için kalbim sızlıyor.

şu anda her şeyden çok onu bağ aracılığıyla hissedebilmeyi ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilmeyi ve kafamın içinde bana onun için telaşlanmayı bırakmamı söyleyen kurnaz tınısını duymayı diliyorum. İletişim yeteneğimizi hafife aldığımı hiç düşünmemiştim ama şimdi öyle olduğunu biliyorum.

Knox'un yüzü kızarıyor, kendini yukarı çekerken dudakları ince beyaz bir çizgi halinde düzleşiyor. "Sanki üzerime bir ejderha inmiş gibi." Aurora ve Zephlyn'in uyuyan hallerinden Axel'in asık suratına bakarak, "Ne kaçırdım?" diye soruyor.

"Kralın adamları bu ormanın ve dağın her santimetrekaresini kaplıyor. Bir kurt sürüsü gibi her yeri kirletiyorlar." Axel derin bir nefes alarak Nolan'a doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Nolan az önce Delilah'ya kaç silahı olduğunu soruyordu."

Aurora'nın yanındaki çantayı hızla alırken kaşlarım çatılıyor. Ne kadar enerji kullandı? Zephlyn'in uykuya olan ihtiyacını anlıyorum; büyüye sahip nadir bir griffin olmak hava lejyonunda bir nimettir. Ancak bu nimet, onun gökyüzünden bir ölü gibi düşmesine neden olan şeyin ta kendisi.

Ağırlık. Vücudu güç kaybını telafi ederken diğerlerinden daha fazla olmasa da dinlenmeye ihtiyacı olacak.

Ama Aurora bizi kurtarmak için harcadığı güçten dolayı dinleniyor. Minnettarım ama endişemin göğsümü doldurmasına engel olamıyorum, bunu yapmak için kendini ne kadar zorladığını merak ediyorum.

Kalın bir şekilde yutkunarak, kendimi her seferinde tek bir soruna odaklanmaya zorluyorum ve endişemin bana karşı değil, benimle birlikte çalışması için yalvarıyorum. Nolan'ın ısrarlı bakışlarını görmezden gelerek Knox'a ve silahları dördüğümüzün arasına bırakıyorum.

Ejderha kabızalı kılıcı kimse dokunmadan dikkatlice elime alıp sırtımda kınına sokuyorum. Şu anda Knox'un bana verdiği hediyeye ve Easton'ı temsil eden kılıca sahip olduğum için minnettarım.

Knox'a bir sonraki en iyi kılıcımı verdikten sonra Axel ve Nolan birer kılıç olarak kılıçları bir savaşçı gözüyle inceliyor. Ace ve Hazel'a da yetecek kadar üç kılıç kaldı.

Ama keşke daha fazla cephanelik getirseydim.

"Lanet kılıcımı bir kez teslim ediyorum," diye homurdanıyor Nolan, gözleri Knox'un küçültülmüş silahının bulunduğu cebine kayıyor. Axel'in çoğu erkeğin kaçışmasına neden olacak bakışları karşısında Nolan, "Sanırım bu iş görür," diye düzeltiyor.

"Sanki biz de silahsız değiliz," diye hatırlatıyorum ona. "Büyümüzü kaybetmek Fae bedeninin gelişmiş duyularını azaltmaz."

Axel seçtiği kılıcı değerlendiriyor. "Güç konusunda üstünlük bizde. Ancak, sayı üstünlüğü onlarda-"

Kan donduran bir çığlık havayı delerek Axel'i susturur.

Bu çığlığı biliyorum. Ortak bir anıda duyduğumdan beri bu ses anılarıma musallat oldu ve uykularımda beni kovaladı.

Hazel.

Ckapt'ca Sıf

I İçgüdülerim beni ileriye doğru itiyor, yedek bıçağı yerden kaparken uzun süredir devam eden acıyı unutuyorum. Kimin takip ettiğini görmek için zaman kaybetmeye zahmet etmiyorum, dehşete düşmüş çılgılığı hala kulaklarımda çınlıyor.

Ace nerede? Hala onunla mı?

Sanırım Axel de aynı şeyi düşünüyordu, güçlü bacakları onu daha hızlı koşturuyor, sanki rüzgâr bizi taşıyordu. Bunun Axel'in işi olduğuna, etrafımızdaki havayı gücüyle manipüle ettiğine inanırdım, ancak hiçbirimizin büyüye erişimi yok.

Belki de Gaia Ana'nın kendisi bize yardım ediyor, Hazel'i boğazından o sesin çıkmasına neden olan korkunç eylemden kurtarıırken ışık ve hava hediye ediyordur.

Büyümüzü kaybetmemize rağmen, hâlâ bilenmiş ölümsüz silahların bedenlerine sahibiz. Güç, hız, görme, koku alma ve işitme duyularımız gelişmiş. Bu yetenekli duyularımı kullanarak kendimi zorluyorum, orman etrafımda bulanıklaşıyor, ağaçların gölgelikleri yeşil bir tuvale karışıyor. Kahverengi ve yeşil girdaplar sanki bir ressamın dükkânında koşuyormuşum gibi birbirine karışıyor, boyalar birbirine sızıyor.

Acı hâlâ beni yutmaya çalışıyor ama kan dolaşımında dolaşan adrenalini Axel'e ayak uydurmamı sağlıyor.

Büyü olmadan yerini tespit etmek imkânsız gibi, orman çılgılığını yüzlerce kilometre öteye taşıyor.

Suyun çağıltısı yakarışlarına katılana kadar onu bulamıyoruz.

Farklı koşullar altında, ilham alabilir ve nefes kesici manzaraya hayran kalabilirdim.

Yüzlerce mor nilüfer, sakın bir su birikintisi akıntısında süzülüp yeşil nilüfer yastıklarına çarparken, gökkuşağının tüm renklerinden yusufçuklar çiçeklerin arasında vızıldar. Dar dere sonsuz kaya ve kayaların etrafından akıyor. Yine de yüksek ses, derenin güzelliğini daha da artıran bir şelaleden geliyor. Dereye dökülmeden önce uçurumun kenarından çeşitli küçük havuzlara akan su şaşırtıcı derecede mavi. Mavinin o kadar açık bir tonu ki elinizi suya soksanız hava ile su arasındaki farkı anlayamazsınız.

Hazel'in onu bulmasına şaşırmadım ama bunu ona söyleyemem.

Axel ve ben kayarak durduk, çizmelerimizin altından toprak fışkırıyordu.

"Bekle!" Tıslayarak elimi uzattım ve Axel'in kolunu yakaladım. Sanki derisinin altında kaynadığını bildiğim katliamı Ace'in boğazına demir bir hançer dayamış olan askere doğru yapmasını engelleyebilmişim gibi.

Omurgamdan aşağı buz akıyor.

Siyah ve altın, kralın ev renkleri.

Hazel onun arkasında baş aşağı sallanıyor, bileği bir tuzak tarafından tutulurken solgun kalçasından kıpkırmızı kan akıyor. Eşine bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Axel'in eli ben daha gözümü kırpamadan hareket ediyor, hançerini öyle hızlı çıkarıyor ki bir sonraki şeyin olması imkânsız, ya da öyle olmalı.

Demir, bıçağı askerin kafatasına fırlatmadan Axel'in bileğini sarıyor.

Axel'in keskin çılgılığının öfke mi yoksa acı mı olduğundan emin olamıyorum, ta ki demir boğazımı sarana kadar. Bir tasma, hava kaynağımı boğuyor.

"Seni temin ederim ki bu akıllıca bir karar değil. Aslında, seni temin ederim ki bu zavallı hayatında vereceğin en akılsızca karar çünkü o hançeri bir an önce boynundan çıkarmazsan, artık bir hançerin olmayacak," diye hırlıyor Axel, hırçın bir şekilde alçak sesle.

İnsan asker başını eğiyor, boncuk gözleri sanki arkalarında hayat yokmuş gibi boş ve ölü.

Neden korkmuyor?

Axel öne doğru tehditkâr bir adım atıyor. "Hayatına değer veriyorsan kılıcını indir."

"Bunu öneri olarak kabul ediyorum." Askerin yüzünde neşeli ve kurnaz bir gülümseme yayılırken, parmağını dudaklarına götürerek düşünüyormuş gibi yapar. "Öneri reddedildi."

Axel'den soğuk, mizahsız bir gümbürtü yükseliyor. "Aptal bir insan israfı."

"bunu söylemeyeceğim." Asker göz kırpmıyor.

Ejderha kılıcımı kınından çıkaramadan, demir bileğimi sıkıştırıyor ve bir bıçak elimdeki ekstra kılıcı kesiyor. Çaresizce kardeşine bakan Axel'in boynuna demir hançerler saplanıyor.

"Sayıca sizden fazlayız, Fae," diye tükürüyor.

Arkamda kınından çıkarılan ejderha kılıcının inkar edilemez sesi gözlerimin öfkeyle parlamasına neden oluyor.

Yüzüme bakma, yüzüme bakma, bakma.

Başımı sallıyorum, saçlarımın uzun kahverengi tellerinin yüz hatlarımı gizlemesine izin veriyorum.

"Bu gece iyi yemek yiyeceğiz, beyler! Her bir Fae için bin dolar!" Ormanda kıkırdamalar yükseliyor. Bu ses midemi bulandırıyor, ne kadar çok olduğunu gösteriyor.

Bıçağını Ace'in boynuna dayamış olan gülümsemesini düşürür. "İğrençlikleri kelepçeleyin."

Bu kelimeyi duyunca vücudum fiziksel olarak sarsıldı. *İğrençlik*. Fae'lerle birlikte büyüden ya da yaratıklardan bahsedildiğinde kralın ağzından çıkan tam olarak buydu. Aloriah'ın askerlerinin hâlâ kralın sözünü körü körüne dinlediğini görüyorum, sanki dünya onun ellerinde yaratılmış gibi.

Ben durduramadan göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Bu askerler nasıl olur da kralın peşinden körü körüne gider ve onun saçma sapan emirlerini dinler? Hizmette olan kadın ve erkeklerin ailelerine sunulan sözde güvenliğe değer mi?

"Onlara dokunursan bağırsaklarını deşerim," diye hırslıyorum.

Sırtımdaki asker beni demir yakamdan tutarak ileri itiyor, ancak beni geri çekiyor, kısa ve hızlı bir sarsıntı başımı çatlatıyor, boynum garip bir açıyla kırılıyor.

"Seni bağlamaktan zevk alacağım. Belki ağzını bantlarım." Kirli bir parmak yanağımdan aşağı, saç tellerimin üzerinden kayıyor.

Omzumdaki elin kaydığını hissettiğim anda harekete geçiyorum ve baldırımda, derimin içinde saklı duran hançere uzanıyorum. Elimi kabzaya doluyorum ve hırlayarak kaldırıyorum, köpek dişlerim parlıyor.

Kolumu geri çekerek askere kahkahalarına degecek bir yara izi bırakıyorum, ancak dört el daha tenime ve kıyafetlerime yapışıyor. Bir diğeri yakamdan bir kez daha çekiyor. Ani saldırı, arkamda kaç asker olduğunu görünce şok içinde haykırmama neden oluyor.

Parmağın sahibi önümde duruyor, dudakları gergin bir çizgi halinde incelmış. Yüz hatlarını kaplayan gürleyen ifade çok iyi bildiğim bir ifade ve benim için bir şok olmamalı ama öyle.

Geçen birkaç ay boyunca kendimi inanılmaz derecede güçlü hissettikten sonra, bedenim her zaman bildiği şeye geri dönüyor-hipervijilans. Sanki korku hiçbir zaman gerçekten gitmemiş gibi, sadece vücudumun içinde daha aşağılara inmiş, zamanını bekliyor. Ama şimdi kesinlikle hissediyorum.

Vücudum kilitleniyor, kaçınılmaz olanı beklerken kalbim çarpıyor.

Askerin eli yukarı kalkıyor ve sonra sertçe aşağı inerek yanağıma büyük bir gürültüyle çarpıyor. Başım yana doğru savruldu.

Bana yanağımı yaracak kadar sert vurmadığını zaten biliyorum ve darbeler arasındaki farkları ve vücuduma ne tür zarar verdiklerini bilmem ne kadar üzücü?

Axel yanımda haykırıyor, altındaki zeminde kıvranıyor. Onu tutmak için birkaç asker daha katılıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, başımı şimdi sırttan askere doğru kaldırırken onun gözlerinden kaçınıyorum.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Dilini tıkırdatıyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Böyle bir potansiyele sahipken sınırimızda bu pisliğin ortaya çıkması ne kadar üzücü."

"Ne oldu Jared?" diye soruyor arkamdaki.

Jared.

Bu ismi bir söz gibi işaretliyorum. Kendime ve içimdeki küçük kıza uzun zaman önce vermem gereken bir söz. Beni incitenlerin öylece çekip gitmeyeceğine dair.

Jared sırtlıyor. "Dört bini unuttunuz çocuklar. Bu otuz değerinde."

Ormanın gölgelerinden dev gibi bir adam çıkıyor, kaşları çatık ve yürüyüşü sabit, gözleri bana kilitleniyor. Askerin cüssesi, kaslarımda dolaşan Fae gücüne rağmen fiziksel olarak geri çekilmeme neden oluyor.

Benden birkaç adım ötede durdu ve tombul parmaklarını kalçalarına yerleştirdi. "Lanetleneceğim." Dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. "Hain varis."

Hain.

Askerler yeni esirlerini kutlarken ormanda alkış ve ıslık sesleri yükseliyor.

Kuru boğazımdan titrek bir nefes kaçıyor, cildim ter boynumdan aşağı kayacak kadar kızarıyor. Farklı türde bir acı ve panik

bedenimi ele geçiriyor. İhanet. Kralın başıma koyduğu ödül karşısında sıcak, yakıcı bir ihanet.

Kanımı paylaştığım adam... kendi kanını hain olarak işaretledi.

Otuz bin. Onun için değerim bu kadar.

Sanırım beni gördükleri yerde öldürmemeleri bile başlı başına bir merhamet.

Gerçi düşündükçe, bunda merhamet olmadığını daha iyi anlıyorum. Kral kendi emirlerini yerine getirmem için beni canlı istiyor. Uygun gördüğü cezayı çekmem için. Ne de olsa konu annem ve bana geldiğinde, kirli işlerini başkalarına yaptırmazdı. Hayır, cezalarımızı uygulamaktan zevk alırdı. Bizi işaretlemekten ve sakatlamaktan zevk alırdı.

Demir bıçağı Ace'in boğazına dayayan kir içindeki asker, bıçağı kulağının alt tarafına doğru çekerken karanlık bir şekilde kıkırıyor. "Bunun kulakları güzel bir dekorasyon olacak. Belki de şömine rafı için."

Axel homurdanıyor, bu da daha fazla kılıcın sırtının derinliklerine saplanmasına neden oluyor. Kılıçlara rağmen Axel çırpınmaya devam ediyor, dişlerini sıkıp öfkeyle kükrerken toprağı ve yaprakları tekmeliyor.

"Kontrol et onu!" Jared havlıyor.

Ağaç hattından daha fazla asker belirir ve Axel'in üzerindeki yığına daha fazla bıçak ve ceset ekler.

Jared elindeki bıçağı ona doğrultarak salladı. "Bir santim daha hareket edersen bu kafana saplanır."

Öfkeyle kabarıyor, yüzünden kan akıyor.

Mamut gibi bir adam ıslık çalıyor, ses çok uzaklara kadar ulaşıyor ve ormanın gölgelerinde saklanan diğer askerlerin ortaya çıkıp esirleriyle oynamaya heveslenmeleri uzun sürmüyor.

Elli üç adam etrafımızda duruyor. Bıçaklar ve silahlar hazır, en az birimizi hedef alıyorlar.

Bana doğrultulmuş sadece üç ok olduğu için yeterince şanslıyım.

Axel'in gözlerinde parıldayan ölümcül öfke, cevabını zaten bildiğim soruyu yanıtlıyor. Etrafımız tamamen sarıldı... kaçmanın hiçbir yolu yok.

Bu ıssız düşünceyi atıyorum. Knox ve Nolan bizim için gelecekler.

Aurora ve Zephlyn. Knox'un gölgeleri tek başına

Sihir falan yok.

Panik pençelerini kalbime batırıyor, bu askerlerin beni nereye götüreceğini anladığımda bedenime hükmediyor.

Knox ne kadar acı çekiyor... Bırakın kılıcı, kafasını bile zor kaldırıyor. Knox güçlü bir savaşçı ama dövülecek durumda değil ve bu adamların para ödülleri nasıl almak istedikleri boğazımda kusmukların yükselmesine neden oluyor.

Jared'in gülümsemesi yılan gibi kıvrılıyor. "Toplayın onları çocuklar! Toplamamız gereken bir servet var!" Belindeki hançeri kınından çıkarıp yüzüme doğrultuyor. "Bunu bana ver."

Askerler bizi kuzeye, başkente doğru itmeye başlarken homurtular ve hırıltılar bir zamanlar huzurlu olan su barını dolduruyor.

İşte bu kadar. Kral beni öldürecek. Bu askerler beni ölüme götürecekler.

Boynuma bir ilmik de geçirebilirler. Beni krala teslim etmektense her şey daha merhametli olurdu.

Ben çırpınmaya başlarken panik tüm mantığımı yok ediyor. Boynuma dayanan bıçak ani hareketlerle beni kesiyor. Hiperventilasyona başladığımda metalik maddeler burun deliklerime doluyor.

"Hayır, lütfen," diye yalvarıyorum.

İşe yaramasa da, endişem benim yerime konuşuyor, dilimin hareket etmesini engelleyemeden kelimeleri kusuyor.

"Bunu yapmayın. Lütfen bunu yapmayın!"

Beş asker bana doğru ilerledi, gözleri kısılmıştı. Bana hain dediler. Aloriah halkı için umut bulmak için ayrılmama rağmen, yokluğumu bir hainin işi olarak işaretledi.

Bakışlarında intikam ateşi yanıyor. Onlar yaklaştıkça, görüşüm daha hızlı kayboluyor, siyah yaklaşıyor. Korku hayal edilemez bir boyuta ulaşıyor, her sığ hırıltıyla birlikte büyüyor.

Onu görmeye hazır değilim.

Beni tekrar incitirse bununla başa

çıkamam. Ölmeye hazır değilim.

Çılgılık atıyorum, ses dudaklarımda bir ölüm çığlığı gibi, buradan çıkmak için savaşmaya hazır bir şekilde hamle yapıyorum. Beş muhafız üzerime atılıp beni yere yapıştırıyor. Gürültüyle birlikte gölgelerden daha fazlası ortaya çıktı.

"Ona dokunma!"

Axel'in hırıltısı zihnimi ele geçirmekle tehdit eden sisi delip geçiyor, ancak gırtlaktan gelen bir kükreme ormanı sessizleştirirken sözlerinin geri kalanı dilinin ucunda ölüyor.

Başım nehir yatağı boyunca toprağa saplanmışken, büyük siyah bir kütle doğru savrulurken bakışlarımın ağaçların gölgesine kaymasına izin veriyorum. Ayaklarımın dibine öyle bir güçle iniyor ki, yer sarsılıyor ve sallanıyor, çakıl taşları ve taşlar dereye uçuyor.

Aurora kükrüyor.

Görkemli bedeni bir savaşçının kâbusu kadar tehditkâr görünüyor; prangaları kalkmış, kasları savaşıma hazır. Ağzını açtığında ve köpek dişleri gün ışığında parladığında, kükremesi kilometrelerce uzağa ulaşır.

Korku dolu çığlıklar ormanı dolduruyor ve nedenini tahmin edebiliyorum.

Bu insan nesli Griffınlere ilk kez tanık oluyor. Yüz yıldan uzun bir süredir soylarının tükendiğı söylenen yaratıklar ete kemiğe bürünmüş olarak buradalar ve duyarlı varlıklarla tanışmıyorlar. Savaşçılarla, bir griffinin dönüşebileceğı gerçek canavarlarla ve Fae'lerin neden bu hayvanı hava lejyonları olarak seçtikleriyle tanışıyorlar.

Efsaneler, yırtıcı gözlere sahip gerçek görkemli yaratıkla karşılaştırıldığında önemsiz masallar gibi görünüyor olmalı.

Askerler Griffin'i gördüklerinde kaçıyorlar ve bu neredeyse göğsümün rahatlamasına yetiyor.

Yine de hepsi kaçmadı.

Hançeri hâlâ çekili olan Jared'in yüzü kıpkırmızı olur, çenesi yere düşer. Hain gülümsemesi yüzünden silinmiştir.

O altın gözler boynumdan süzülen kıpkırmızı damlalarla birleştiğı anda Griffin'in yüz hatlarını öfke kaplıyor ve beni hâlâ yere mıhlayan yavan adamların üzerine atılıyor.

İlk giden, bıçağı boynumda tutan kişi oldu.

Kadın üzerine atılıp onu parçaladığında askerin yapabileceğı hiçbir şey yoktur. Jilet gibi keskin dişleri adamın kolunu yuvasından koparır.

Zephlyn, Aurora'yı hedef alan üç okçuyu saf dışı bırakırken, ipeksi beyaz tüylerden oluşan bir bulanıklık Aurora'nın yanından vızıldayarak geçiyor. Eskiden damarlarımızda akan ilahi büyü kadar beyaz olan devasa griffin, kalan dört okçuyu indirirken kana bulanıyor ve insan askerleri mitolojik yaratıklara karşı göğüs göğüse savaşmak zorunda bırakıyor.

Arkamdaki askerler Aurora'yla savaşıma çalışırken beni serbest bırakmak gibi bir hata yapıyorlar.

Dönüyor, dişlerinden koyu kırmızı kan damlıyor. Yorgun bile görünmüyor, sanki hepimizi birkaç saat önce güvenli bir yere uçurmamış gibi.

Daha önce.

Ona karşı pervasızca kılıçlarını kaldıran adamlar hızla sonlarıyla karşılaşır.

Bir pençe savurarak en yakındaki askeri göz açıp kapayıncaya kadar göbek deliğinden boynuna kadar deşiyor. Diğer askerler durur, ölümsüz bir yaratığa karşı güçlerini tekrar gözden geçirirler.

Ne yazık ki onlar için, Aurora ikinci şanslara inanmıyor. Gırtlaktan gelen bir kükremeye onları parçalarken yüzüne kan sıçırıyor, Yine duyduğum tek şey onunki değil.

Knox ve Nolan arkamdaki ormandan çıkıyorlar, vücutları hissedilir bir intikamla dalgalanıyor ve hava yoğunlaşıyor. Knox'un gözleri sadece beni görüyor, Nolan'ın gözleri ise kaosu izlerken kana duyduğu açlıkla doluyor.

Knox'un burun delikleri -belki de benim korkumun ya da kanımın kokusundan- Aurora'nınki kadar vahşi bir öfke hırıltısı ondan çıkmadan önce alevlendi.

Birbirimizi duyamıyor ya da aramızdaki bağı hissedemiyor olabiliriz ama bu bağı olmadığı anlamına gelmez. Birbirimize gösterdiğimiz özen ya da şiddetli korumanın ortadan kalktığı anlamına gelmez. Hepsi orada, kalplerimizde kaynıyor.

Knox'un öfkesi de bunu kanıtlıyor.

Kılıcını başının üzerine kaldırıp intikam için işaretlediğim Jared'in üzerine indirirken güçlü kasları geriliyor. Knox beni yerde tutan son askeri de ikiye bölerken kalbimin etrafında memnuniyet kıvrımları oluşuyor.

Okçularla işi biten Zephlyn, masmavi gözlerini küçük yarıklara dikerek ilerliyor. Keskin ağzından çıkan vahşi hırıltılar içime bir parça da olsa korku salıyor. Özellikle de gözleri ayak bileğindeki tuzaktan sallanan Hazel'a ve Ace'in kan damlayan boynuna takıldığında. Aptal asker donup kalıyor, demir kılıcı hâlâ Griffin'in ruh çiftine karşı duruyor.

Asker en azından bıçağı bırakıp kaçmadan önce soluk soluğa kalacak kadar zekidir. Hayatı sona ermeden önce üç adımdan fazla atamaz.

Knox kılıcı ölü askerden söküp bir sonraki kurbanına götürürken, kalan son insanlar kaçmaya başlar.

Ama biz daha hızlıyız.

Axel intikam hırsıyla Ace'i kaçırarak adamların peşine düşer, askerleri acımadan öldürürken öfkeden titrer. İkizinin kulaklarını bir süs eşyası olarak kullanıp gülenlerin dillerini kesiyor, diğerlerinin ise

Hazel'i tuzağa düşüren Ace, bıçakları sırtlarının ortasına indirdi.

Nolan bir adamı köşeye sıkıştırır ve sanki bir sonraki yemeğiymiş gibi ona bakarken askerin kendini kirletmesine neden olur. "Bu ya hızlı olabilir ya da..." Başını eğiyor. "Bununla biraz eğlenebiliriz."

Askerin kafası, yakalandığımıza sevindikten sonra hayatı için yalvarmak onu kurtarabilirmiş gibi bir o yana bir bu yana uçuyor.

Bıçaklarından birini daha bir askerin boynundan çıkaran Knox, bana doğru yürümeden önce ölü adamın kıyafetindeki kanı siliyor. Önümde eğilip ejderha kabızalı kılıcımı hızla kapıyor.

Onu havada çevirerek kabzasını bana doğru uzatıyor. Elimi altın kabzaya dol anda Knox çekiyor, momentum ayağa kalkmama yardım ediyor.

Ona baktığınızda, sadece birkaç saat önce ormanın zemininde bir topun içinde olduğunu, çığlık attığını ve acı içinde kıvrandığını bilemezsiniz. Gayet iyi, hatta iyiden de öte görünüyor; güçlü bir Fae savaşçısı gibi dimdik ayakta duruyor. Yine de kasları kalkmama yardım ederken zorlanırken, bana gösterdiği acı parıltısını, tanık olmama izin verdiği kırılmanlığı kaçırmıyorum.

Ace, bir askerin atılmış bıçağıyla onu yere serip kolunu ona doladığında Hazel'a doğru koşuyorum. Bir kez daha nefes aldığını ve güvende olduğunu hissetmeye ihtiyaç kollarımı ona doluyorum ve titrediğini gizlemek için ne kadar çabaladığını fark ediyorum. Onu sıkıca kavradıktan sonra Ace onu kendine çekerken bırakıyorum. Nazik elleri Hazel'ın yanağını okşadıktan sonra onu usulca öpüyor.

Hazel'ın yüzünü kaplayan rahatlama gün gibi açık, vücudundan sızan gerginlik ise görülebiliyor.

Knox beni Nolan'a ve kalan son askere doğru yönlendiriyor. Aurora da peşimden geliyor ve yanımdan ayrılmıyor; beni yalnız bırakması bir süre daha geçmesi gerekeceğinden eminim. Yaşadığım çileden sonra onu suçladığımı söyleyemem.

Askerin korku içinde can çekişmesini izlerken kendimi empati kurmaya ya da acımaya zorlayamıyorum, hele ki o bizim ölümümüze gülen ve şaka yapan adamlardan biriyken. Başkalarının çöküşünden zevk almak için hasta bir insan olmak gerekir. Fae ya da değil, bu adamın gerçek benliği o anlarda ortaya çıktı.

Bilmeliydim... Yumruklarıyla kanımı döktüğünde kralın gülümsediğini görürdüm.

"Sana bildiğim her şeyi anlatacağım!" Gözleri bana kayıyor ve beni olduğum yere sabitliyor. "Princ-cess, lütfen."

Aurora ve Knox'un derin uyarı hırıltısı onu uzaklaştırıyor.

"Birkaç dakika önce beni prensesiniz olarak görmüyordunuz! Beni darağacına gönderecektiniz," diye tükürdüm.

Nolan bir adım daha yaklaşır. "Bence onu korkak gibi deşelim."

"Hayır!" diye bağırır asker. Beni yeşil bir tona dönüşüyor.

Kralın adamlarından birinin gözlerinin içine bakıyorum, kralın halkına karşı beslediği nefreti infaz etmek için kaydolmuş bir askerin. Bu gerçek mideme ağır bir taş gibi oturuyor. Onun asil bulduğu görevler, temsil ettiği yasalar ve değerler beni iğrendiriyor.

Karşılaştığı bir sonraki askerle yerimizi paylaşacağını bilerek arkamı dönüyorum.

Kelimeler ağzımdan zorla çıkarken ağır geliyor. "Ondan kurtulun."

Bunu emretmekle kraldan daha iyi değilim ama korumalıyım-

"Sektörlerdeki çocuklarla ne yaptığını size söyleyeceğim!"

Başımı ona çeviriyorum, geri çekilirken boğazımdaki safra yanıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Asker yutkunuyor ama bakışları benimkinde sabit, tereddütsüz. "Beni öldürmeyeceğine söz verersen çocuklarla ne yaptığını sana anlatırım."

"et." diye mırıldanırken böyle bir şey

yapmayacağıma söz veriyorum. "Savaş

çocukları yaratmayı planlıyor."

Göz kırpıyorum. "Bu imkânsız. Herkes ayaklanır. *Herkes*."

"Aylardır buraya gelmediniz, Prenses. Sektör Yedi'de çoktan oldu. Eğitime başladı bile."

Bombalama.

Kralın sadece birkaç dakika içinde yok ettiği sektör çünkü isyancılar orada güç kazanıyordu ve insanlar değişim istemeye başlamıştı. Kral bu düşüncüyü anında öldürdü.

Ama o bombalamada herkes öldü. On bir bin kişi öldürüldü.

"İmkânsız," diye nefes alıyorum.

Kendisine asker diyen adam utanç duyuyormuş gibi başını öne eğiyor. "İşe yaramaz gördükleri vatandaşları infaz etmeden önce çocukları tahliye ettiler." Sonraki sözlerindeki ikna kabiliyeti kalbimin atışını durduruyor. "Sırada Sektör Bir var."

Ckapt'ca Scvc"

"H "Blöf yapıyor," diye alay ediyor Nolan.

Ama boncuk gözlerinde gerçeği gördüm. "Hayır, değil." Ben diğerlerine dönerken Knox'un eli destek için belime dayanıyor.

"Ben ayrılmadan önce, Kral Sektör Yedi'yi bombaladı. On bir bin kişiyi öldürdü." Askerle yüzleşiyorum. "Ya da biz öyle sanıyorduk. Çocukları nerede tutuyordu?"

Adam yutkunarak ağzını kapatır.

Ejderha kabızalı kılıcı kınından çıkarıp gümüşün ucunu şahdamarına dayıyorum. "Konuş," diye emrediyorum.

Kral beni ne olarak nitelendirirse nitelendirsın, ben hala bu toprakların prensesiyim. Bu ordunun. Bu askerin. Ve bu gerçek bana ihtiyacımız olan şeyi talep etme cesareti veriyor. *Cevaplar.*

Gardiyanın yüzü kızarır. "Beni öldürecek."

Bir adım öne çıkıyorum, kulağına fısıldamak için eğilirken kılıcımın ucu boynundan hiç ayrılmıyor. "Bu Fae'ler için işe yaramaz hale geldiğin an, seni bir saniye bile düşünmeden öldüreceklerdir. Onlara faydalı olmaya devam etmeni ve konuşmanı öneririm."

Askerin gergin bakışları arkamdaki güçlü Fae grubunun etrafında dolanıyor.

"Kral Sektör Yedi'deki herkesi öldürmedi. Değerli gördüklerini aldı. İhtiyaç duyduğu hizmetleri sunabilecek olanları... en saygın kılıç ustalarını ve en büyük koleksiyonlara sahip olanları. Ayrıca yakıp kül etmeden önce tüm cephaneliği ve silahları topladılar."

Haber çıktığında o kadar perişandım ki kralın silahlarını üreten sektörü neden yok ettiğini sorgulamadım. Artık biliyorum. İhtiyacı olanı aldı ve ihtiyacı olmayanı yaktı. İnsanlar da dahil.

Axel bir adım öne çıkar. "Peki ya çocuklar?"

Axel'in sesindeki buzla sıçrayan asker ağacın gövdesine daha da siniyor. "Eğitim için başkentin dağlarının kalbine götürüldüm," diye aceleyle konuşur. Sanki sözlerinin hızı kaderini belirleyecekmiş gibi.

Bunca zaman... *Aylardır* masumlar başkentten sadece iki günlük mesafede kilit altında tutuluyor. Eğer bilseydim-

"Neden? Zaten büyük bir ordusu var."

"Sadakat," diye fısıldıyor Ace.

Muhafız titreyen çenesini eğiyor. "Kendisine güvenmek zorunda olan yetimler yarattı. Birbirine bağımlı. Sana ihtiyacı olan bir çocuktan daha sadık kimse yoktur."

Adamları zaten çok sadık. O zaman neden çocuklara ihtiyacı var?

Titremelerini durdurmak için ellerimi sıkıyorum. "İsyân. Neyin peşindeler?"

"Kimse çocuğunu kaybetmek istemez, Prenses. Kimse bu konuda fısıldamaya bile cesaret edemez."

Hiçbir şey yapmadılar.

Kalbim düşüyor, bir kaya gibi mideme batıyor.

Onları ezdi, umut etmeye ve isyana yardım etmeye cesaret eden ruhları tamamen yok etti. Daha iyi bir hayat, *daha iyi bir dünya* hayal etmeye cesaret edenleri.

Geriye doğru sendeliyorum, hayal kırıklığıyla parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Asker ciddi ciddi titremeye başladı. "Tanrılar bize merhamet etsin," diye nefes alıyor, kahverengi gözleri uzun kulaklarıma kilitlenmiş.

"Dinlemekten bıktım," diye çıkışıyorum ve asker tepkisinin beni ne kadar korkuttuğunu görmeden hızla arkamı dönüyorum.

Aurora geliyor, ağır pençeleri bot izlerimin yanında izler bırakıyor. Koruyucum ve ruh eşim.

Ona teşekkür etmeliyim, hatta onu okşamalıyım ama enerjimi toplayamıyorum ve sanırım o da bunu hissediyor. Diğerlerini askerle ilgilenmeleri için bırakırken sanki ayaklarımı tepeye doğru sürüklüyormuşum gibi hissediyorum. Yeterince şey duydum. Toplanacak daha fazla bilgi varsa, Nolan onu çıkaracaktır. Ne de olsa en iyi yaptığı şey gözdağı vermek.

Yıkım, kalbimi neyin mahvettiğini açıklamaya başlamıyor. Duygularımın diz olduğu bir savaş. Bitireceğimi sanmıştım

Tuzak büyüsünü bozduktan sonra, *iblislerle* yüzleştikten sonra bu şekilde hissediyorum.

Kalpleri de ruhları kadar kötü ve ölü olan bu yaratıklarla yüzleşirken nasıl olur da tek bir adamdan korkabilirim?

Yorgunluk bedenimi ele geçiriyor, o kadar hızlı yayılıyor ki yere düşmediğime şaşıyorum.

Çaresizlik çok aşına olduğum bir duygu, göğsümü yakan ve ellerimi nemli yapan kontrol eksikliği.

Yine de hala acıtıyor, özgürlüğü tattığım için artık daha çok acıtıyor.

Bağlanmamam gerektiğini biliyordum ama yine de bağlandım. Artık hayatımda mutluluk ve neşenin nasıl bir his olduğunu tattığım için geri dönmek istemiyorum.

Ama kalbimin derinliklerinde, bunların naif duygular olduğunu biliyorum. Kral, oltasını kalbime takmış bir balıkçı ve istediği zaman beni oltasına takma gücüne sahip.

"Angel."

Hızla dönüyorum, gözlerim doluyor ve daha düşmeden Knox'un kollarındayım, onun sıcaklığına sarılmışım. Gözyaşlarımın yanağımdan göğsüne akmasına izin vermek için tam zamanında.

"Ben gittiğimden beri kaç kişi öldü ve acı çekti?"

Annie.

Nefesim kesildi. "Beni bir hain olarak etiketledi. Ya Annie'yi beni cezalandırmak için aldıysa? Peki ya annem?" Ciddi ciddi hıçkırmaya başladım. *Onları nasıl düşünemedim? Nasıl bu kadar bencil olabildim?* "Ben ne yaptım, Knox? Ya benim yaptıklarım onları ölüme gönderdiyse?"

Knox'un büyük avuç içi yanağımı kavırıyor, saçlarımın arasına mırıldanırken beni göğsüne bastırıyor. "Onun istediği de bu, Delilah. Eve döndüğünde bu tepkiyi ortaya çıkarmak için seni hain olarak etiketledi. Artık fiziksel olarak yapamadığında seni duygusal olarak cezalandırmak için." Sesi alçalıyor, kötülük damlıyor. "Bir oyun oynuyor."

"Ben her zaman onun satranç tahtasındaki bir taş oldum. İsteddiği gibi hareket ettirebileceği bir nesne."

Knox'un gözleri yumuşar. "Artık değil."

Sözlerinin doğru olmasını istiyorum ama Knox'un bile bunların yanlış olduğuna inandığını görebiliyorum. Kral bana hangi kıyafetleri giyeceğim, ne yiyeceğim, antrenman yapacağım ve ne zaman konuşacağım konusunda emir veremeyebilir. Belki de artık

vurabilir... ama yine de canımı yakabilir. Binlerce kilometre öteden bile.

"Onun gibi düşünmeye başlamalıyım." Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. "Yaratmaya karar verdiği oyunu kazanmak istiyorsam, oynamalıyım."

Knox'un sırtışı ölümcül sınırdadır. "İyi ki mükemmel bir satranç oyuncusuyum."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşmek üzereyken başımı sallıyorum.

Bunu nasıl yapıyor? Kalbimdeki acıyı nasıl bu kadar çabuk dindirebiliyor? Tehlikede olan şeyi, omuzlarımızdaki baskıyı ve sorumluluğu bana nasıl unutturuyor? Bir an için bile olsa, bu çok değerli bir hediye.

Knox ellerini ceplerine sokar. "Peki Angel... ilk hamlemiz ne olacak?"

Pırl pırl safir gözlerine bakarken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Her gün mücadele ettiğim sonsuz panik kuyum üzerindeki kısa kontrolümü bırakarak, düşüncelerin zihnimi bombardımana tutmasına izin veriyorum. O gergin, uğultulu enerjinin bir dalının yüzlerce farklı senaryoda uçuşmasına ve bana yanlış gidebilecek her şeyi göstermesine izin veriyorum.

Sanırım kaygı tek bir şey için yararlı... yine de adil bir takas gibi görünmüyor.

Titreyen bacaklarımın üzerinde yükselerek, "Kimsenin durduramayacağı şeyi biz durdururuz," diyorum.

Nolan aşağıdaki çalılar arasında ilerliyor, onun varlığı beni zihnimde dönüp duran yüzlerce düşünceden uzaklaştırıyor. Tepeye tırmanırken kılıcından damlayan kanı siliyor.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıp veriyorum. *O kötü bir adamdı.* Kimi ikna etmeye çalıştığımın emin değilim çünkü bu ifade bir can almak için yeterli bir sebep değil.

"Bu savaşta pek çok insan ölecek, değil mi?" Cevabım sessizlik ama yine de yanıtlım yüksek ve net.

Hiç kimseyi öldürmedim, hiç can almadım. Şeytani tazıların ve ruh yiyicinin sayıldığından emin değilim, çünkü onlar başka bir dünyadan geliyorlardı. Çağrılmaları da asla gerçekten ölmemelerini sağladı. Knox ve Aurora bile Emmalyn'i öldürmüştü, beni değil. Yirmi yıl boyunca tam da bu amaç için eğitim almış olmama rağmen, bu düşünce midemi bulandırıyor ve içgüdüsel bedensel

tepki, insan tahtında oturan canavara hiç benzemediğimi doğruluyor.

Ace ve Hazel el ele tepeye tırmanırken, Axel gözlerini her yöne dikerek arkalarından yaklaşıyor.

"İşe yarar bir şey söyledi mi?" Knox ikincisine sorar.

Birbirimize attığımız hızlı bakışlar sırtımı dikleştiriyor. Kalbimi bir kez daha atmaya hazırlıyorum.

"Sektör Bir'e çıkarma yapmaya başladılar bile. Beş gün içinde saldırmayı planlıyorlar," diye cevap veriyor Axel ciddiyetle.

Zihnim dönüyor, mesafeleri, zaman dilimlerini ve ilk saldırının ne kadar uzakta olacağını hesaplıyor. Knox da dahil olmak üzere herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde şimdiki zamana çekiliyorum. Burası Knox'un sarayı olabilir ama insan topraklarındayız. Nolan bile sanki emir bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Sanki bu toprakları
ben yönetiyormuşum
gibi. Bu duygudan
nefret ediyorum.

Bu benim hükümdar algımdan kaynaklanıyor olsun ya da olmasın, tek bildiğim, kendimi insan topraklarını yönetirken hayal ettiğimde damarlarıma dolan yapışkan hissin hoş bir his olmadığı.

Eskiden kraliçe olmayı hayal ederdim. Sarayda insanlığı geri getirebileceğim, vatandaşlara hak ettikleri hayatı verebileceğim anın hayalini kurardım. Onun bozduğu her şeyi düzeltmek için.

Şimdi biliyorum ki tahtın tepesinde oturmak zalimlik olur. Babamın acımasız eylemlerinden sonra iyileşmeye çalışan insanlara hükmetmek.

Covington dokunuşu lanetli.

"Daha iyi bakmam lazım," diye mırıldandım.

Kafatasımın arkasını delen gözlerini görmezden gelerek arkamı dönüyorum ve en yakın meşe ağacına tırmanmaya başlıyorum. Dışlerimi gıcırdatarak acıyı bastırmaya çalışıyorum, bu baskı uçarı kalbimin yükselmesini engelliyor.

Düşüncelerimi görmezden gelmek, beni götürmekle tehdit eden kelime kasırgasını durdurmak bir başarıdır. Zihnimi ayaklarıma ve bedenimin hareketlerine odaklamak için tüm kararlılığımı göstermem gerekiyor. Çok duruyorum, yaprakların arasından geçerken başım ve kaslarım çarpıyor.

Dağlar.

Göz alabildiğine uzanan sonsuz kilometreler boyunca uçsuz bucaksız sırtlar ve sarp dağ zirveleri.

Gaia Ana'nın yarattıklarının iniş ve çıkışları arasında Mason Nehri'nden akan su damlaları uzanıyor. Bazıları büyük

yüzme çukurlarına, diğerleri derelere ve küçük su birikintilerine. Suyun her iki yanında uzanan sık ormanlar, dağların dibini kalın bir ağaç örtüsü ve yabani kokulu çiçeklerle kaplamaktadır.

Güneş alçalmaya başlayıp suyu canlı bir pembe renge büründürürken kuşlar gökyüzünde yükseklerde uçuyor, ağaç tepelerinden ağaç tepelerine süzülüyor.

Göğsümde öfkeye benzer bir his oluşmaya başlıyor, kralın beni koruduğu güzelliğe bakarken damarlarım cızırdıyor. Dakikalar geçtikçe ve bunca yıldır kaçırdığım her şeye baktıkça, bu öfke kızgınlığa dönüşüyor.

Güneş tam anlamıyla solmaya başlayana kadar onu fark etmiyorum, uzaktaki küçük bir lekeyi, dumanı.

Ellerindeki az miktardaki yiyeceği bir araya getirerek akşam yemeği hazırlayan vatandaşların evlerinde yanan ateşler.

Birinci Sektör.

Fae görüşü olmasaydı dumanı asla fark edemezdim. Etrafını saran çok sayıdaki dağ zirvesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - Sektör Bir çok uzakta. Yolculuk için harcamak zorunda olmadığımız, Sektör Bir'in masum insanların harcamak zorunda olmadığı kadar zaman gerekiyor.

Aşağı inerek Knox'un sahasına doğru ilerliyorum, Aurora'nın yanına geldiğimde kesilen seslere ve fısıltılara dikkat ediyorum. Buna hazır olup olmadığını kontrol ediyorum.

Altın rengi gözlerinden yansıyan intikam duygusu dudaklarımı gülümsemeye zorluyor.

Parmaklarımı onun ipeksi saç tellerine batırarak diğerlerine dönüyorum ve onun gücünün ve desteğinin beni desteklemesine izin veriyorum. "Sektör Bir'in merkezinden iki günlük bir yürüyüş mesafesindeyiz. Dağların her yerinde akarsular olduğu için su sorun değil ama yiyecek bulmak daha zor olacak." Kaşlarımı çatarak ağzımı kapatıyorum. "Nolan nereye gitti?"

Ace başını eğiyor. Onun görüş açısını takip ederken dudaklarım seğiriyor. Nolan tepeye doğru geliyor, terden teni kirlenmiş. Kolları ölü askerlerin silahlarıyla dolu.

"Fazladan çelik kullanabileceğimizi düşündüm."

Nolan'ın tüm hatalarını büyük bir savaşçı olması telafi ediyor.

"Anladığım kadarıyla büyü olmadan uçamıyorsun?" Knox'a sordum.

Knox yüzünü buruşturuyor. "Acı bedenlerimizi tükettiğinde, kanatlarımız onları korumak için içgüdüsel olarak geri çekildi. Uçmak için büyüye ihtiyacın yok ama

onlara erişmek için büyüye ihtiyacınız var."

Diğerlerinin şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Sihrimin benden koparılması tam bir ıstıraptı ve bu sadece bir kez oldu. Son yüz elli yıl boyunca buna katlandılar. Geçen her dakika sihirlerinin bir zerresinin daha yok olduğu anlamına geliyordu.

Hepsi şimdiden çok şey kaybetti ve bu büyü kaybından kralın sorumlu olduğu gerçeği suçluluk duygusunu bedenimde hissetmeme neden oluyor. Ben ve önsezi olmasaydım hiçbirinin burada olmayacağından bahsetmiyorum bile.

Hazel şu anda Ace'in kollarında güvende olabilir ama benim yüzümden bugün ikisini de tehlikeye attım. Sevdiğim insanları tehlikeye atmaya devam ediyorum ve bunu durduramıyorum.

"Bir insan toprakların etrafına nasıl koğuşlar yerleştirir?" Ace sessizliği bozarak mırıldanıyor.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. "Bence asıl soru bunu onun için kimin yaptığı ve nasıl bu kadar çabuk yaptıkları."

"Delilah haklı. Asker, tuzak büyüğü bozulduktan sonraki sabah, toprakların etrafına konuşlandıklarını söyledi. Büyülü biri nasıl bu kadar çabuk koğuşları yerleştirebildi? Güçlerimizi daha yeni geri aldık; en iyi ihtimalle zayıf olurlardı," diyor Axel, kaşlarının arasında bir oluk oluşurken.

Nolan, "Bildiği kadarıyla kimse şüpheli bir şeye tanık olmamış," diye ekliyor.

O zaman nasıl yaptı? Onun için çalışan kim var? Knox'tan daha mı güçlüler?

Sanırım şu anda büyüğü uykuda olan herkes Knox'tan daha güçlüdür. Belki de koğuşların gerçek sebebi buydu. Belki de Knox ve maiyetiyle geleceğimi başından beri biliyordu. Belki de kralın aylardır oynadığı bir oyuna katılmak için geç kaldık.

"Etrafımız sarıldı mı?" Knox soruyor.

Axel önümüzden ağaçlara doğru bakıyor. "Bu dağ sırtında değil. Şimdi hepsi öldü ama yolculuğun geri kalanı onlarla delik deşik olacak."

"O zaman gücümüzü kullanırız. Aurora ve Zephlyn hâlâ uçabilir." Aurora'nın büyüğü yok, olsa bile kanatlarını çağırmak için büyüye ihtiyacı yok. "Çantaları, Hazel'ı ve beni taşıyabilirler." Hazel'a bakıyorum, orada bekleyen bir itiraz olmadığını görünce şaşıyorum. Az önceki olay onu tahmin ettiğinden daha fazla korkutmuş olmalı.

"Peki ne yapacağımızı düşünüyorsun Prens? Tuzaklarla dolu ormanlara girip katledileceğimizi mi?" Nolan azarlar.

Ses tonuna aldirmeden ikizlere ve Knox'a doğru bakıyorum. "Dağlara tırmanamayız -çok açıklar ve oklara maruz kalırsınız- ama ormanlardan yılan gibi geçebiliriz. Yerdeki askerlerden kaçmak için ağaç tepesinden ağaç tepesine atlayabilirsiniz. Dağları kaplayan orman sıkıdır, bu yüzden ağaçlar neredeyse birbirinin üstünde durur. Çok uzak bir sıçrama olmaz ve kralın hava lejyonu da yok." Nolan'a dönerek onu aşağıya doğru süzüyorum. "Gücünü kendi yararına kullanabilirsin."

Başka seçenek yok ve griffinler herkesi taşıyamaz. Fae adamları çok büyük ve ağır. Ve eğer bugünden bir şey öğrendiysek, o da Griffinlerin mümkün olduğunca fazla enerji ayırmaları gerektiğidir.

"İtirazın var mı, Nolan?" Knox sert bir şekilde sorar.

Nolan başını hızla sallamadan önce çenesini acı dolu bir sessizlik ritmi boyunca sıkıyor.

"Pekâlâ." Knox dilini şaklatır. "Şimdi gidiyoruz. Kaybedecek zamanımız yok."

"Peki ya denizkızlarının sana verdiği yer?" Ace soruyor.

"Plan hâlâ bu, ama bir kenarda oturup kralın planladığı vahşeti durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım." Bu beni de en az onun kadar kötü yapar. "Ne yaparsak yapalım, yine de... gizli kalmalıyım. Topraklarına döndüğümü bilmesine izin veremeyiz."

Beni hain olarak damgaladığına göre olmaz. Tüm askerler öldüğüne göre, nerede olduğum kral tarafından hâlâ bilinmiyor ve ona karşı kullanabileceğim her türlü avantajı kullanacağım.

Knox sıcak avucunu ön kolumdan aşağı kaydırıyor ve derimin altında yanan bir elektrik yolu bırakıyor. "Hadi tırmanmaya başlayalım."

Ckapt'ca Eigt'

T Geçen iki günü ağaçların tepesinde, Aurora'nın sırtında havada, Nolan ve Axel'in avladığı hayvanları yiyerek geçirdim. Ancak ağaçların tepesinde, gece gökyüzü üzerimde parlarken uyanık kaldığım saatler, Sektör Bir'in vatandaşlarını nasıl kurtaracağımı planlamak ve hesaplamakla geçti. Hiçbir şey düşüncelerimin fırl fırl dönmesini engelleyemedi, ne de son zamanlardaki düşüncelerimin ve korkularımın çarpıcı gerçeğini yıllar doğruydu.

Ben kral için, onun oyun tahtasındaki bir satranç taşından başka bir şey değilim ve değildim, onun isteğine göre manipüle edilecek ve kontrol edilecek bir nesne olarak görülüyordum.

Bunun benim gerçekliğim olmasını reddediyorum.

Ben artık onun kontrol ettiği değerli küçük bebeği değilim. O adam bir daha bana elini *bile* süremeyecek. Ve bu görkemli krallığı daha fazla mahvetmeye çalışırsa lanetleneyeceğim. Fae'lere yardım ettim; onları kurtarmada kilit rol oynadım. Halkımı da kurtarabileceğimi ummak boş bir umut değil.

Dağın tepesindeki kalın bir dalın üzerine çömelmiş olan Knox, Axel'le birlikte akarsudan yakalamayı başardıkları çiğ balığı bana uzatıyor. Altımızda yürüyen askerlere yerimizi belli etmek istemedikleri için kimse ateş yakmaya cesaret edemiyor.

Son birkaç gündür bir başka eğlencem de buydu; kralın ormanlarda görevlendirdiği askerlerin sayısını seyretmek. Dağların her santimetrekaresi siyah ve altın zırhlı askerlerle dolu gibi görünüyor.

Rengi boğazımı yakan asitten asla vazgeçmiyor.

Eğer çiğ balık yemek sessizliğimiz ve özgürlüğümüz için ödenmesi gereken bir bedel ise, öyle olsun

o.

Midem sümüksü yemeğin üzerinde yuvarlanırken bu düşünceyi kendi kendime binlerce kez tekrarlıyorum. Bu durumdan memnun görünen tek kişiler Zephlyn, Aurora ve şaşırtıcı bir şekilde Nolan.

Çiğneme sesi duraklıyor, yapraklar çıtırdayıp aşağıda takırdarken hava gerilimle yoğunlaşıyor. Üç asker sık ağaçların ve çalılarının arasında, sanki kimi ve neyi avladıkları normalmiş gibi umursamaz bir şekilde yürürken, altı çift Fae gözü ormanın zeminine dikiliyor. Ay ışığı kalçalarına bağlı gümüş kılıçlardan parlıyor.

Dudaklarım geriye kıvrılıyor, hırıltı yüzeye çıkıyor, dudaklarımın dikişlerini kışkırtıyor ve kaçmak için yalvarıyor. Üç figür gözden kaybolurken öfkemi dizginliyorum.

"İğrenç itler," diye tükürüyor Nolan.

Aurora pufluyor, arkamda kalın bir dalın üzerinde uzanırken hava omzumun etrafında kıvrılıyor. Sadece bir değil iki griffini barındıracak ağaçlar bulmak ve Zephlyn'in beyaz kürkünü ve işaretini kamufle etmek oldukça zor oldu. Hijyenden vazgeçmek zorunda kaldı, kürkünü gizlemek için bulabildiğimiz her yerde çamur birikintilerinde yuvarlanıyor.

Yine de, kahverengi çamurun içinde kıvrılırken dilini yana doğru sallamasına bakılırsa, bu görevi pek de umursamıyor gibiydi.

Gözlerim askerlerin etrafında döndüğü ağaca takılıyor, onları takip etmeyi ve son dedikodulara kulak misafiri olmayı her şeyden çok istiyorum. Sektör Bir ve onların ölümüyle ilgili herhangi bir haber kulaklarına ulaşmış mı, alınmak üzere olan canlar için suçluluk hissediyorlar mı? Ancak Knox, Sektör Bir'in hayatları tehlikedeyken riskli adımlar atmamamızı emretti.

Nolan bakışımı fark ediyor ve sağduyusuna rağmen ağzını açmaya karar veriyor. "Gerekeni yapacak mısınız? Zamanı geldiğinde öldürmek için?"

Ama bu bir alay değil; gerçek bir soru.

Böyle bir şey soracak kadar küstahlaştığı için gözlerim parlıyor. "Ne biçim soru bu?" Axel tükürüyor.

Nolan omuz silkiyor, ağzına bir dilim balık atıyor ve kolaylıkla yutuyor. "Cevaplanması gereken türden. Eğer hayırsa..." Elindeki bıçağı bana doğrultuyor, gümüş parlıyor. "Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu bir hayır, saldırdıklarında arkamı korumasını istemiyorum."

Çenem sıkılıyor, sanki onun kemikleriymiş gibi dişlerimi gıcırdatıyorum.

Knox, "Sırf kendini eğlendiremiyorsun diye onu kışkırtmayı bırak," diyor. Bana bunu söyleyecek gölgeler ve çiftleşme bağı olmamasına rağmen, ben

Bunun bir rol olduğunu, Nolan'ın konuşmalarından duyduğu öfkeyi maskeleyemeye çalıştığını biliyor.

Nolan kralını görmezden geliyor, bakışlarında vaat edilen şiddete kulak asmıyor. Onun yerine öne eğiliyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Kan dökülecek Delilah ve o an geldiğinde -gerçekten o an geldiğinde- kendini mi seçeceksin, yoksa başkalarının kaderine karar vermesine izin mi vereceksin?"

Knox saldırıyor, elleri Nolan'ın boynunu ölümcül bir şekilde kavrayana kadar uzanıyor. Nolan göz hizasına gelene kadar sarışın Fae'yi kaldırıyor. "Geri çekil!" Knox bağılıyor, tükürükleri havada uçuşuyor.

Hırıltılar ve tıslamalar yükseliyor. Aşağıdaki askerlerin dikkatini çekmeyecek kadar sessiz tartışmalar yaşanıyor ama sözlerindeki şiddet ve öfke duyuluyor... benim dışımda herkes tarafından.

Knox'un Nolan'a haddini bildirmesine ne kadar minnettar olsam da kulaklarım çınlamayı bırakmıyor.

Ne kadar karamsar bir Fae, ama yine de sözleri doğru. Öyle olduğunu biliyorum çünkü ben de kendime aynı soruyu sordum. Bunu yapabilecek miyim? Başka bir hayat pahasına kendimi kurtarabilir miyim? Atan başka bir kalp pahasına?

Keşke yirmi yıllık eğitimim bana cevap verebilseydi. Ben savaş alanlarında değil, dövüş odalarında eğitim aldım ve korkarım ki girdiğimiz bu yol bizi kan dökmeye götürecektir.

Nolan kaba ve hoyrat olabilir, ancak sözleri başkalarının görmezden gelmek istediği gerçekleri asla gizlemez.

Tartışmalarını susturan tek şey soldan gelen ayak sesleridir. Bu kez dört askerden oluşan bir başka grup aceleyle geçerken herkesin ağzı hemen kapanıyor. Diğerleri gibi gezinmek yerine koşuyorlar.

Knox'un kaşları çatılır ve sarayın hoşnutsuzluğunu yansıtır.

Kamplarını ve rotasyonlarını izledik. Şu anda, üç asker gece nöbetini üstlenmeden önce kendilerine tahsis edilen bölgeyi keşfe çıkıyor.

Bu askerler gece nöbeti için görevlendirilmemiştir.

"Belki de birileri kamplarını ateşe vermiştir," diyor Hazel uysalca.

Knox başını sallıyor, gözleri aşağıdaki patıkaya dikilmiş. "Bu gece iki kişi nöbet tutmalı."

"Sence endişelenecek bir şey mi?"

"Rutinlerindeki herhangi bir değişiklik endişe kaynağı olmalı," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Koşmak da kesinlikle bu kategoriye giriyor.

Baykuş sesleri ve yarasaların kanat çırpışlarıyla, dağ derelerinden akan suyun sakinleştirici akışıyla noktalanan sessizlik zamanla birlikte uzayıp gidiyor.

Hepimiz nefeslerimizi tutmuş gibi beklemeye devam ediyoruz, ama kaçan askerlerden hiçbir şey gelmiyor.

"O haklı," diye mırıldanıyor Knox.

Knox uyarı vermeden Nolan'ı düşürür. Ağaç gövdesinin dibine büyük bir gürültüyle düşer. Knox onun iniltilerini ve homurtularını duymazdan gelerek, "Biraz yürüyün ve inceleyin," emrini verir.

Nolan soğuk gecenin içinde kaybolmadan önce hiçbirimize bakmıyor .

Saatler sonra, Nolan'ın hiçbir haber vermeden geri dönmesine ve mahkemenin uykuya dalmasına rağmen, askerlerin çığlıklarının ve bağırışlarının yükselmesinden korkarak uyanık kalmaktan kendimi alamıyorum. Rüzgar en çok korktuğum kelimeleri taşıyor.

Beni buldular.

Her küçük seste başım yere eğiliyor, acaba başka askerler mi var diye düşünüyorum. Yakında olduğumuzu bildikleri için mi kaçıyorlardı? Ama hiç gelmiyorlar. Ağır göz kapaklarım nihayet kapanırken beni sadece uyku ziyaret ediyor.

Biri omuzlarımı sarsıyor, ta ki gözlerim açılıp okyanusun derinliklerinin bana baktığını görene kadar.

Dolgun dudaklar kıpırdıyor, kelimeler oluşturmak için ayrılıyor ve yine de tek duyduğum bir vızıltı, vızıltı, vızıltı-

"DELILAH!"

Nefes kalıyorum, sis dağılırken sesler bir anda hücum ediyor.

Savaş ya da kaç tepkim göz açıp kapayıncaya kadar harekete geçti.

Ayağa fırlayarak çenemdeki salyayı siliyorum ve aşağıdaki ormanı araştırıyorum. "Ne var? Ne oldu? Biri zarar mı gördü?"

Yerde hiçbir şey ve hiç kimseyi bulamadım. Sadece Knox'un sarayının ağaçların arasında hareket eden ve elimizdeki az miktardaki malzemeyi hızla toplayan telaşı ve karmaşası var.

"Gittiler."

Kaşlarımı çattım. "Kim gitti?"

Knox sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Askerler, hepsi gitmiş."

"Hepsi mi?"

"Axel sabah keşif görevine çıktığında tüm kampları boş buldu." Çenesinde bir kas kıpırdıyor; bu, açığa çıkmasına izin verdiği tek kızgınlık. "Ateş çukurları dokunulamayacak kadar soğuk; saatler önce ayrılmış olmalılar."

Knox, Nolan'a ters ters bakınca Fae'nin suçluluk duygusuyla yüzü kızarıyor.

Başımı salladım. *Askerleri kontrol etmeyi denedi mi?*

Axel toparlanmayı bırakıp benimle yüzleşiyor, sinirli olduğu yüz ifadesinden belli oluyor. "Vardiya değişimleri sırasında taşındılar. Sabah vardiyasında bir grup asker görmeyince kampları inceledim ve ortadan kaybolduklarını gördüm."

"Tanrılar aşkına neden-"

Düşüncelerim durdu, kelimeler yuvarlanıp durdu. Ayrılmalarının, kamplarını Sektör Bir'in sınırlarına bu kadar yakın bir yerde terk tek bir nedeni var.

Nefesim kesildi. "Hayır."

İki günümüz daha olması gerekiyordu.

Zıplayarak Aurora'nın kalın dalına konuyorum ve elimdeki tüm eşyaları çantasına tıktırmaya başlıyorum.

"Kımıldayın! Acele etmeliyiz," diye bağıyorum kimseye belli etmeden.

"Delilah, henüz bir şey olup olmadığını bilmiyoruz. Olabilir-"

Hazel'in sözünü keserek, "Eğerleri, ama'ları ya da belki'leri tercih eden biri değilim," diye tısladım. Ona bağışlamak benim için alışılmadık bir durum ama aklımda hiçbir şüphe yok. "O askerler gece yarısı ormanı temizleme emri aldıkları için gittiler."

Her şey netleştikten sonra hiç vakit kaybetmeden çantaları Zephlyn ve Aurora'nın sırtlarına takıyorum. Geniş ve yıpranmış gözlerim herkesin dikkatini çekiyor.

"Şimdi git!" Kalbimde hissettiğim aciliyeti kelimelerimin de taşıması için yalvararak bağıyorum.

Kimse Griffin'lerin enerjisini korumak konusunda tartışmaya girmiyor. Knox, Nolan ve ben bir hamlede Aurora'ya binerken, ikizler ve Hazel da Zephlyn'e bindi.

Griffinlerin benim emirlerime ihtiyacı yok. Kuşa benzeyen tüyleri dağların tepelerindeki ağaçların üzerinde sert rüzgârlara karşı çarparak havalanıyorlar. Bir dağ sırtını aştığımızda Sektör Bir'in görkemli şehir merkezi ortaya çıkıyor.

Dalgаланan dumanı ortaya çıkarıyor.

"Daha hızlı, Aurora, daha hızlı!" Yalvarıyorum; sesim çıldırmış gibi.

Aurora çenesini kıvrıyor, göğsü mırıltıyla titriyor ve kanatlarını sıkıca kapatarak düşmeye başlıyor. Kalçalarım Aurora'nın yanlarını sıkıyor, yumruklarım kürkünü öylesine sıkıyor ki parmak eklemlerimin beyazları sabah ışığında parlıyor. Zephlyn bir rüzgâr akıntısıyla arkamdan süzülüyor. Sabahın soğuk havası yüzümü ve saçlarımı kamçılıyor, kalan uyuşukluğu ya da sisi dağıtıyor.

Duman bulutları havada kıvrılıyor, bizi karşılamak için yükseliyor ve dövüş derilerimize yapışıyor, görünüşe göre bizi yere katılmaya çağırıyor. Temiz hava almak için soluk soluğa kalıyorum ama duman ciğerlerime dolunca nefesim kesiliyor.

Knox'un iri avuçları hava açıldığında belime yapışıyor ve bize Sektör Bir'in kasabasının manzarasını sunuyor.

Şok beni hızla ve merhametsizce vuruyor.

Kulaklarımdaki çınlama büyüyor.

Aurora akıcı bir hareketle yere iniyor ve bir sonraki adımda ciğerlerimdeki yanan acıyı görmezden gelerek onun üzerinden atlıyorum.

Tüm bunları görmezden geliyorum çünkü bu acı, bu vatandaşlara verilen zararla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Hiçbir şey olmayacak.

Dehşet çığlıkları ve merhamet yakarışları sabah gökyüzünü deliyor. Siyah ve altın sarısı askerler Sektör Bir kasabasında kol geziyor, yetişkinleri ölüme sürüklüyor ve çocukları savaş için alıyor.

Ckapt'ca Ni "c

C Çocuklar kalbimin dokusunu delip geçen kan dondurucu bir melodi haykırıyor.

Kızarmış, gözyaşı lekeli yanaklarıyla kalplerinin acısı kilometrelerce öteden görülebilir ve duyulabilir.

Ciğerleri küçük olabilir ama onlardan dökülen ses şok edici derecede yüksek, o kadar ki ellerimi kulaklarıma götürmek zorunda kalıyorum. Seslerindeki saf ve dalgalı dehşet karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Küçük kalplerinin hissetmesi gereken keder. Bu kadar çabuk çalınan masumiyet. Minik elleri bir daha asla dokunamayacakları birine uzanıyor. Küçük bacakları kralın askerlerine karşı var güçleriyle tekmeliyor, sanki kurtulup kaçabileceklermiş gibi.

Daha büyük çocuklar bilinçsiz hale getirilmiş, şırıngalar uyuyan formlarının yanında yerde yatıyor, yaşları ve güçleri belki de bir tehdit olarak algılanıyor.

Acılı annelerden yükselen feryatlar ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak. Çocukları kendilerinden koparılan kadınların sesi bir ölüm çığlığıdır, yüksek notadaki keder dehşet vericidir.

Kralın binlerce askeri kasabada ilerliyor, vatandaşları evlerinden bir mobilya parçası gibi söküp alıyor. Hayatta kalmaya değer gördüklerini çoktan çıkarmış olmalılar, çünkü uzanan şey tam bir kaos.

Askerler kibrit yakıyor ve küçük ateş parçalarını evlere, eşyalara, ahırlara ve bulabildikleri her türlü mobilyaya atıyorlar. Hayatlarının son anlarını daha kolay ya da daha az acılı hale getirmiyorlar. Kulaktan kulağa sırtırken kalplerine bir balyoz indiriyorlar.

Kucağında küçük çocuğu ve elinde karısıyla bir adam saklandığımız ormana doğru koşuyor, bakışları dehşetten çılgına dönmüş bir halde. Sadece birkaç adım atabiliyorlar ki, ebeveynler çatılarda konuşlanmış askerler sayesinde boyunlarında oklarla kıpırdamadan yere düşüyorlar. Çocuk hemen ebeveynleri tarafından ezilir.

Baktığım her yerde sefalet var.

Kadınlar ve erkekler kasabanın karşı taraflarına ayrılmış, çocuklar kaosu ortasındaki büyük kuyunun etrafında toplanmıştır. Ebeveynlerinin boyunlarının kulaktan kulağa kesilmesini, koparılmasını ya da başlarının kesilmesini izlemek zorunda kalıyorlar.

Sokaklara kızıl yağıyor, arnavut kaldırımı çatlaklarını dolduruyor. Metalik maddeler boğazımdan ve burnumdan içeri doluyor, ölüm ve katliam kokusu burun deliklerimi yakıyor. Askerlerin çocukların arkasına yığıldıklarını gördüğüm kelle yığnında ciddi bir şekilde safra yükseliyor. Cesetler ayrı ayrı yatıyor, asla huzur içinde yatmayacaklar.

Kralın neden bombardıman yerine vatandaşları tek tek katletmeyi seçtiğini anlamak zahmetli dakikalar alıyor. Sığınmak için kaçabilirsiniz ama kimse onun askerlerinin elinden kaçamaz.

Duygularım boğazımı tıkarken sendeleyerek ilerledim. Bunlar bir değil *iki* kez verilen emirlerdi.

İçimi dolduran öfke insan değil; hatta Fae bile değil. Öfke bunu tanımlamak için doğru bir kelime değil. Sanki yeraltı dünyasının yakıcı derinlikleri içimde tutuşmuş gibi.

Beni tutan ellerden kendimi kurtarmalıyım.

Aklımda bir plan olmadan ve bunu nasıl durduracağımı düşünmeden kaosu ortasına doğru ilerlerken Aurora yanımda yürüyor. Tek bildiğim attığım her adımda botlarıma ve pantolonuma kan sıçradığı. Bedenim, derimin altında fokurdayan öfkeyi zapt etmekten titriyor. Ölümünün kokusu saçlarıma siniyor.

Damarlarımda akan ateşin beni ileriye doğru itmesine izin vererek kendi içime gömülüyorum.

Çığlıklar susmuyor ama korku dolu bakışlar Aurora' ve ağzından çıkan tehditkâr hırıltıya çevrildiğinde askerlerin gevezelikleri ve gürlemeleri susuyor. Yere düşüyor ve askerlere bir av gibi saldırmaya hazırlanıyor.

Zephlyn ve Knox'un sarayının da görüş alanlarına girdiği anı biliyorum. yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum. Özellikle de

Knox yanıma geliyor, üzerinde dalgalanan intikam ateşi en az grifonlar kadar tehditkâr.

İnsanlar Knox'un bir Fae kralı olduğunu bilmiyor olabilir ama içgüdüleri biliyor. Gözler genişliyor. Vücutları, önlerinde pusuda bekleyen yakın tehlikeye karşı onları uyarırcasına titriyor ve sarsılıyor.

"Yetkili kim?" Ben bağıriyorum.

Kahkahalar kasabada çınlıyor.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım ama Aurora'nın uyarı hırıltısı kalın kafataslarını delip ağızlarını kapattığında görmediğimi anlıyorum.

Bir adım öne çıkarak buz mavisi gözlerimde parlayan öfkeyi görmelerine izin veriyorum. Arkamda Knox ve maiyeti beni bu cehennemın çukurlarına kadar takip ediyor.

Knox'un elleri kalçalarına doğru kayıyor ve kendisine bağlı bıçakları akıcı bir hareketle kınından çıkarıyor.

"Dedim ki. Kim? Kim. Kim. Yetkili."

İri yarı bir adam öne çıkıyor, bakışları sanki ayakkabısının altındaki bir kir zerresinden başka bir şey değilmışiz gibi üzerimizde geziniyor. *Ne kadar aptalca.*

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "Kim sormaya cesaret edebilir?"

"Delilah Covington," diye tıslıyorum, ismim ben daha durduramadan dudaklarımdan uçup gidiyor. Bu ismi söylemenin sonuçlarını düşünmeden önce. "Diz çökmeni öneririm."

Nefesler havada uçuşuyor, ağlamalar ve çığlıklar yavaşlayarak boğuk hıçkırıklara ve fısıltılara dönüşüyor.

Göstermesine izin verdiği tek şok zerresi yavaşça göz kırpmak. "Çok hoş. Biz de sizi arıyorduk." Duruşu, hissetmemesi gereken bir kibirle dolu.

Kaşlarım çatıldı. "Bu masum sivillerin evlerinde mi?"

İri yarı komutan bakışlarını yanındaki askerlere kaydırıyor. Çenesiyle bana doğru hızlı bir hareket yapınca askerler bana doğru ilerliyor. Sadece üç adım atabildiler.

Aurora kükrüyor ve benim hırıltım havayı deliyor. Knox bileğini savuruyor ve ayak parmaklarından bir santim uzağa düşen bir hançer fırlatıyor.

Vatandaşlar toplu bir sesi çıkarır. Bazıları dehşet içinde çığlık atıyor, bu sesler bir zamanlar sakin olan kömür madeni kasabasını dolduran kan kokusu kadar güçlü.

Askerlerin yüz hatlarını kaplayan şok, bugün işledikleri iğrenç suçlar yüzünden acı çekmelerini izlemek kadar tatmin edici değil.

"Adamlarını peşimden gönder. Sana meydan okuyorum," diye alay ediyorum. İçimde yanan ateş, başka türlü hissedemeyeceğim bir güven seviyesini besliyor. Özellikle de kasabada adım fısıldanırken.

Delilah Covington.

Delilah Covington.

Delilah Covington.

Eğer onunla birlikte söylenen korku dolu başka bir kelime olmasaydı, bunun bir ilahi olduğunu düşünürdüm.

Fae.

Gözlerimi bir an için adamlardan ayırıp boynumu Nolan ve Axel'e çeviriyorum ve bakışlarımı çatılardaki okçulara kaydırıyorum. Arkalarını dönüp ormanın derinliklerine dalmadan önce aldığım tek yanıt çenelerinin hafifçe eğilmesi oluyor.

Konuşma beni sıkıyormuş gibi volta atıyor, ellerimi sallayarak askerleri oyalamaya ve Nolan ile Axel'i çatılara çıkarmak için gereken değerli saniyeleri bize vermeye çalışıyorum. İçimden sızan mutlak güven Harlow'u bile gururlandırır. "Önümüzdeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğine dair bir tahminde bulunayım: Senden kibarca Aloriah'ın masum vatandaşlarını öldürmeyi bırakmanı isteyeceğim ve karşılığında sen de yüzüme güleceksin. Sonra da peşimden adamlarınızı göndereceksiniz ve bu adamların sonu sadece ölüm olacak."

Aniden duruyorum, Knox ve sarayını işaret ediyorum. "Hatırlar mısınız bilmem ama Fae'ler insanlardan çok daha güçlüdür ve bu da herhangi bir Fae değil." "Bu Knox Holloway, Açelya Kralı ve Esans Mahkemesi" derken yüzüme samimi bir gülümseme yayılıyor.

Komutanın çenesi kıpırıyor. "Fae krallarını tanımıyoruz." Son iki kelimeyi sanki kendisini bizzat lanetlemişler gibi tükürdü.

Knox'tan öfke dalgaları yayılır. "keşke yapsaydım diyeceksin."

Küstah sesi ve bariz tiksintisi çenemi öyle sıkıyormuş ki, bir dişimin kırılmamasına şaşırıyorum. İleri doğru bir adım attığımda, adamları aptalca kılıçlarını ve silahlarını çekiyorlar. Hatta bazıları Aurora ve Zephlyn'e ok atmaya bile cüret ediyor.

Knox'un bakışlarının vaat ettiği şiddet, askerlerin taktik değiştirmesine ve kılıçlarını Knox'a doğrultmasına neden olur.

Knox soğukkanlılıkla, "Prensese karşı hareket yaparsanız her birinizin bağırsaklarını bizzat deşerim," diyor. Sesindeki buz, en güçlü adamların bile dikenlerini dondurmaya yetiyor.

Hazel ve Ace'in adımları sessiz, sadece Fae'ler tarafından duyuluyor, çünkü askerin dikkat dağıtmasından yararlanarak çocuklara doğru gizlice yaklaşıyorlar. Çok yakınlar, hatta o kadar yakınlar ki bir çocuk rahatlayarak ağlıyor, küçük kız gözyaşlarını tutamıyor.

Komutan başını onlara doğru çevirir. "Bir çocuğa dokunursanız ölürsünüz."

Öfke benim adıma konuşuyor. "Denemeni ve başarısız bir adam olduğunu anlamayı görmek isterdim."

Bir bebek Hazel'a doğru emekliyor, küçük olan teselli arıyor. Gözyaşları küçük tumbul yanaklarından aşağı akıyor.

Tüm gözler Hazel'ın Ace ona yaklaşıyor ve bakışlarında bulduğum endişe beni doğrulmaya zorluyor, elim kalçamdaki bıçağa uzanıyor.

Çok geçmeden çocuk ayakta durmaya çalışır, tumbul bacakları üzerinde sallanır ve sonunda öne doğru düşer. Hazel içgüdüsel olarak çocuğu yüzüstü düşmeden yakalamak için harekete geçer.

Askerin yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Sözlerimi tutarım, Prenses."

Knox hırıltılı bir şekilde alçak sesle, "Ben de öyle."

Sözlerini bir kılıç fırlatarak nokt alıyor ve bir okçunun kafatasına saplıyor. Hemen ardından sırtındaki bıçağı kınından çıkarır.

Komutanın küçük bir düdüğüyle metal ve çelik avluda çınlıyor. Askerler Hazel ve Ace'i hedef alarak koşmaya başladılar, ancak komutan kılıcını çekerken sadece bana bakıyor.

Ama askerlerin korkması gereken ben değilim, Ace ya da Hazel da değil. Arkalarındaki çatıdan atlayan Fae'ler.

Axel tek bir akıcı hareketle çömelip yuvarlanır ve elinde tuttuğu kılıçla en yakındaki askere doğru hamle yapar. Aşıl topuğu anında parçalanır.

Ace kılıcını çekip kardeşine savaşta katılırken Hazel kucağındaki küçük kızı korumak için arkasına götürüyor. Bir sonraki saldıran Zephlyn, sabahın ilk ışıklarında parıldayan dişleri ve pençelerini uzatıyor.

Nolan atladığı çatıdan bir yol açıyor. Elindeki iki kılıçla, kralın askerlerini öyle bir kolaylıkla ikiye bölüyor ki, birbirimize attığımız sürekli sözlü yumrukları yeniden düşünmeme neden oluyor. Bakışlarındaki kararlılığı ve dudaklarını gölgeleyen alaycılığı görene kadar onun neden hesaba katılması gereken bir güç olduğunu anlamıyorum.

Kılıçları artık ciddi bir şekilde sallanıyor. Askerlerin arasından geçerken çelikten damlayan kıpkırmızı kan, bir sonraki kurbanınıkiyle birleşiyor,

Knox'a, kralına doğrudan bir yol açıyor.

Fae'lerden duyduğum tek şey didişmeler ve anlaşmazlıklardı, ama iş başa düştüğünde Nolan her zaman kralının yanında yer alıyor ve onu canı pahasına koruyor.

Knox önümde durmak için hamle yapıyor ama komutana duyduğum öfkeyle ondan kaçıyorum. Knox'a sanki bir baş belasıymış gibi dudak büküyor.

Sırtımdaki ejderha kılıcını kınından çıkararak elimde çeviriyorum ve kabzasının avucuma mükemmel bir şekilde oturmasının tadını çıkarıyorum. Sanki gerçekten benim için yapılmış gibi. Dizlerimi büküp hamlesini bekliyorum.

"Her an olabilir Komutan."

"Köpekten kurtulun ve adil bir dövüş olsun," diye hırlıyor.

Gözlerimi kısıyorum, adrenalın bacaklarımı ileri itiyor. "Bu masum insanlara verdiğin adil dövüş gibi mi? Onların çocuklarına verdiğin adil dövüş gibi mi?" Gümbürdüyorum.

Aurora, Knox ve benim arkamdan gizlice yaklaşmaya çalışan küçük asker grubunu dağıtırken arkamda hırçın homurtular, çığlık atan yetişkin adamların sesleri yükseliyor.

"Adil dövüş mü?" Şakayla karışık. "Kibrin adamlarının ölümüne sebep olacak. Ayakta kalan son kişi olmadan ve hepsi de kanınızı dökmek isteyen altı Fae tarafından köşeye sıkıştırılmadan önce buna bir son vermenizi öneririm."

İnce dudaklarının arasından sızan mizahsız kahkaha karşısında bedenim geri tepiyor.

Özellikle de arkasında yirmi asker daha dururken.

Askerler hareket ediyor, komutanın iki yanında uzanıyor ve bizi kuşatmaya çalışıyorlar. Ama yaklaşan her askerle birlikte Aurora çenesini kırıyor, dişleri etlerine inanılmaz derecede yaklaşıyor. Ona en yakın adamlar ciyaklıyor.

Biri aptalca Aurora'nın arka ayaklarına hamle yapıyor ama Aurora daha hızlı ve bunu bekliyordu, hamleyi bekliyordu. Ağzını askerin kafasının üzerine kapatıyor ve onu fırlatıyor. Adamın vücudu gökyüzünde sallanırken, kafası da diğer yöne doğru uçuyor.

Askerler ölen adamları için hücum ederken öfke çığlıkları havada çınlıyor.

Komutan saldırıyor, kılıcını kalbime doğrultarak ileri atılıyor. Nefret dolu gözleri benimkilerin üzerindeyken Knox hamle yapıyor. Kılıcı, hayatımı hedef alan ele çarpıyor.

Komutanın kılıcı bir dizi küfür ve fişkırان kanla birlikte yere düşer. Derin bir nefes alır ve sonra hepsini delici bir çığlıkla dışarı bırakır.

önünde uzanan kesik eline bakar.

Knox tekrar harekete geçiyor, Aurora'ya odaklanmış askerlerin önüne gelene kadar dönüyor. Knox bu kez ellerine değil, kalplerine ve kafalarına saldırıyor.

Aurora, mecazi ve gerçek anlamda askerlerin sol kanadını yutar.

Zephlyn acı içinde inlerken kulakları sağır eden bir çığlık duyuluyor. Ses beni döndürüyor, gözlerim kırmızıya boyanmış büyük beyaz bir kürk topuyla birleştiğinde genişliyor. Griffin'in omzuna gömülü bir çelik parıltısı sabahın ışıklarıyla parlıyor.

Aurora'nın başı yana kayıyor, burnundan buhar çıkıyor ve altın rengi gözleri yalvarırcasına benimkilere kayıyor.

"Git!" Hareket etmeyi reddedince, bir kez daha bağıyorum. "GIT!"

İnsanlar beni kendi halime bırakmaktan korktukları için kimseyi kaybetmeyeceğiz.

İki asker bana saldırıyor, dudakları hırıltıyla geriye kıvrılmış. Kılıçlarını güçlükle kaldırıyorlar ki kollarım kamçılanıp onları kılıçlarımın kabzasıyla bayıltıyor.

Knox ve Aurora, Fae ve Griffin'lerden birine karşı savaşmak için tırmanan düzinelerce adamla çevrili Axel ve Ace'e giden yolu kesmeye başlarken, ben sabit duruyorum, gözlerim gerçekten kiminle ilgilenmek istediğime odaklanmış durumda.

Şoku atlatmasını ya da elinin kanamasını beklemiyorum. Hamle yapıyorum, saldırırken kaldırım taşının üzerinde kayıyorum, ejderha kabızalı kılıç havadan başka bir şeyle karşılaşmıyor.

Komutan istediğim gibi hareket edip kılıcımdan kaçmak için sola doğru kayarken sırtışımda kudurmuş gibi. Ama benim Fae hızımdan kaçamadı. Onunla birlikte kayıyorum, ellerimi kel kafasının etrafına sarıyorum ve sert bir hamleyle dizime indiriyorum.

Kırılan kemiklerin mide bulandırıcı çığırması kalbimi adaletin zerresi kadar sevinçle dolduruyor. Tek elini kırık burnuna götürüyor ve acı içinde inliyor. Dönüp topuğumun tekmesini tam karnına indiriyorum. Geriye doğru uçuyor, yuvarlanarak metrelerce ötede duruyor.

Kılıcımın ucunu boynuna dayamış bir halde tepesinde durduğumda kıpırdamıyor. Adamın gözleri beni görünce nefretle yanıyor, benimkiler ise tenine yapışan siyah ve altın rengine, ellerinden asla temizlenmeyecek kana ve ruhunu lekeleyen suçlara bakıyor.

Kılıcı çekip boğazını kesmek için kendime *yalvarıyorum*. Nolan'ın sözlerinin doğru çıkmaması, adaletin elime üstün gelmesi için yalvarıyorum. Bir can almanın sonuçlarını düşünmemek için kendime yalvarıyorum.

Ama sadece bu kadar. Ben bu adam değilim.

Knox adımı söylüyor, sesi beni elimde olan karardan koruyor. Bu küçük erteleme bile ensemdeki tüyleri diken etmeye yetiyor.

Sadece, saçlarımın yükselmesi dostumun sesinden değil. Arkamda görmediğim ama *hissettiğim* askerlerden kaynaklanıyor.

Demir prangalar bileklerime geçirilirken kılıcım elimden tekmeleniyor. Dört iri el kirli tırnaklarını derime geçirirken ciğerlerimdeki nefes bir anda tükeniyor. Beni geri çekerek komutanın ayağa kalkmasını sağladılar.

Adamlarından bazıları kayıp elinin etrafına sargı bezi sararken, o çıldırmış bir hayvan gibi yüzüme hırlıyor ve tıslıyor.

Nasıl hâlâ ayakta durabiliyor? Sadece kan kaybından bile yere düşmesi gerekirdi.

"İsteklerime rağmen seni canlı istiyor. Bunun için ona teşekkür etmelisin," diye tükürür.

Sözleri beni teşvik ediyor, uzuvlarım çırpınıyor. Beni tutan askerlerin her biri bir uzvuma el koyuyor ve beni havaya fırlatıyor, sanki değerli eşyaları ve ödülleriymişim gibi taşıyorlar. Panik içime işliyor.

"Hain," diye alay ediyor bir asker kulağıma.

Neşeli bakışlar arasında değiş tokuş edilen zafer midemi bulandırıyor.

Kanlı ellerine karşı çırpınırken, vahşi bakışlarım önümdeki manzarayı inceliyor.

Axel ve Ace etraflarını saran düzinelerce askere ve çocuklara karşı savaşıyor, hepsi bir Fae öldürmek ve ayaklarının dibinde ölü yatan adamlarına rağmen değerlerini kanıtlamak istiyor. Hazel ağlayan çocukları metalin metale çarpma sesiyle sakinleştirmeye çalışıyor ama kılıcının elinin titrediğini görüyorum.

Aurora, yaralı Zephlyn'in yanına yaklaşmaya cüret edenlerin kafasını koparıyor. Tüm bunlar olurken, Sektör Bir'in vatandaşları masum çocuklarının kaderini çaresizce izliyor.

Hissettiğim tek rahatlama, gözlerim Knox'un soğuk, vahşi bakışlarıyla karşılaştığında, Nolan arkasından ateş eden askerlerle savaşırken bana doğru bir yol açıyor. Ta ki komutan adamlarını toplayıp yandan saldırana kadar.

Knox sadece bir an için açık ve savunmasızdır ama o saniye ona pahalıya mal olur. İri yarı adam kalan eliyle güçlü kılıcını kaldırır ve gümüşü Knox'un böğrüne saplar.

Ben sürüklenip götürülürken Knox'un safir gözleri benimkilere takılıyor. Dizleri bükülüp onu görüş alanımdan çıkarmadan önce bakışları genişliyor, şok bakışlarına sızıyor. Askerler onu bütün olarak yutuyor.

Ortadan kayboluyor.

Ses benden kaçıyor, sanki bir tünelde koşuyormuşum gibi çukurlaşıyor. Komutan, köşeye sıkıştırılmış ve cüssesine rağmen çok fazla asker tarafından kuşatılmış Aurora'ya doğru hamle yaptığında kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor.

Easton öldüğünde acıyı bildiğimi sanmıştım. Fae ırkının ve büyüünün kaderi avuçlarımda iken dünyanın ağırlığını hissettiğimi sanıyordum. Sektör Yedi'nin bombalandığı haberini öğrendiğimde yıkımı hissettiğimi sanmıştım.

Yanılmışım.

Çünkü Knox'u artık bulamadığımda kalbimin üzerine çöken ağırlık, göğsüne saplanan kılıcın zihnimde dönüp duran görüntüsü *dayanılmaz*. Ve sonra olanlar tamamen içgüdüsel.

Öfke gücümü hayal bile edilemeyecek bir seviyeye çıkarırken, beni tutan elleri yere düşene kadar tekmeliyor ve dirsekliyorum. Hiç vakit kaybetmeden, askerin kalçasına bağlı en yakın kılıcı çekip bileklerimdeki demir prangalara indiriyorum.

Askerler çırpınıyor, ellerini her yerime yapışıyorlar.

Beni ölüme sürüklemeye çalışıyorlar ama kalbim kontrolü ele alıyor ve damarlarımda akan ateş beni tamamen tüketiyor. Göğüs kafesimden başlıyor, bir veba gibi tüm vücuduma yayılıyor, ta ki derim kabarmaya başlayana kadar. Boynumdan aşağı ter damlıyor. Beni tutan askerler irkiliyor, elleri yanan etimde cızırdarken adeta beni hokkabazlık yapıyorlar.

Ruhumun derinliklerinden gırtlaktan gelen bir kükreme kopuyor.

Keder beni pençelerinin arasına almaya çalışıyor, ancak ben onu yakarken beni tekrar dışarı tükürüyor.

Askerler sonunda elleri yanmış halde bırakırlar.

Yanık izleri ölümün habercisiydi.

Adımlarım bir savaş tamtamına dönüşüyor, Knox'u en son gördüğüm yere olan mesafeyi kat ederken ağır botlarım kıpkırmızı kan birikintilerine sıcıyor. Kaptım

Ejderha kılıcını yerden kaldırıyorum ve metal elimde ısınıyor, içimdeki ateşin parçalanmasına izin verdiğimde bir zamanlar gümüş olan çeliği kırmızıya çeviriyor.

Sadece beni yeniden inşa etmek için.

Öfke kollarımdan aşağı ve yukarı vuruyor. Enerji vücudumda cızırdıyor, geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar köpürüyor. Derimin duvarlarına çarpıyor, serbest kalmak için kükrüyor.

Göğsümün etrafındaki bağlar ciğerlerime bir kez daha oksijen girmesine izin verecek kadar gevşerken Knox'u kolunun alt tarafını tutarken buluyorum, bıçak kalbine birkaç santim uzaklıkta.

Nolan şahına yönelen saldırıları savuşturuyor.

Dostum, dostum.

Rahatlama beni tüketiyor, beni yere düşürmekle tehdit ediyor, ama sadece bir an için.

"Görev tehlikeye girdi! Siyah kod!" diye bağırıyor bir asker. Askerler çocukları darağacına sürüklemeye başlar.

Dört yaşında bir kız çocuğu bileklerinden tutularak kürsüye sürüklenirken sağımdaki bir kadın feryat ederek merhamet diliyor. Asker kızın başını giyotine yerleştirirken minik göğsü hızla hareket ediyor, panik onu sarıyor.

Ayaklarım hareket ediyor, bacaklarımı hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya itiyor, ama bu yeterli değil. Asker kolu çekiyor ve gümüş düşüyor.

Öfke, zirveye ulaşana kadar havada süzülür gibi vücudumda uçuyor ve bunun aslında öfke olmadığını fark ediyorum.

Güçle patlıyorum.

Bitmeyen, dünyayı parçalayan *güç*.

Altın ışık patlıyor, benden her yöne doğru akıyor. Işık kendisinden daha hızlı hareket ederek, sadece Sektör Bir'e değil, tüm Alorah'a, gidilmemiş denizlere ve işaretlenmemiş topraklara yayılıyor. Tüm dünyaya.

Saf ışığım bu topraklara yerleştirilmiş çürük kalkanları paramparça ediyor.

Altın alevler parmaklarımın ucunda dans ediyor, kolumun etrafında kıvrılıyor. Vücudumdan aşağıya doğru ilerliyorlar ve altın alevlerden oluşan bir top haline gelene kadar beni yutuyorlar.

Bir kükremeyle başımı arkaya eğiyorum, sırtımdan kanatlar patlıyor ve boylu boyunca uzanıyor. Bir zamanlar çocuk için acele eden bıçak altın bir güçle kaplanıyor ve onun yerine masum hayatını oraya koyan adamın omzuna saplanıyor. Ve sadece bir bakışla kralın askerleri yere düşüyor. Altın ışık göğüslerini mızraklayıp kalplerini durdururken bedenleri ölü bir ağırlık gibi düşer.

Altın büyüm adaleti yerine getirir, sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi adaleti kendi üzerine alır. Yanan tenimle işaretlenenler cezalandırılıyor, boyunları bir anda kırılıyor. Tüm bunlar olurken, kasaba merkezinde ölü adamlarıyla çevrili bir şekilde suskun duran komutanı sağ bırakmayı biliyor.

Kendi içime daldığımda, bana gülümseyen ve oynamaya hazır sihrimle yüz yüze geliyorum.

Knox kendini tanıtırken bir gölge filizi kapıdan aşağı kayarak okşarken dizlerim rahatlamaktan neredeyse bükülüyor.

Merhaba, Angel.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, onun boğuk sesinin tadını çıkarıyorum.

Onunla sen mi ilgilenmek istersin yoksa ben mi ilgileneyim?

Knox'a bakıyorum. Yaraları birbirine dikiliyor, Fae iyileştirme gücü tüm gücüyle çalışıyor.

Bakışlarım koşan komutana takıldığında gözlerimde altın alevler dans ediyor.

Benimkini.

Bileğimin bir hareketiyle altın dallar iri yarı adama doğru koşuyor ve Hazel'i yakaladıkları tuzak gibi ayak bileklerini sarıyor. Komutan yüzüstü düşüyor, dudaklarından tiz bir çığlık yükseliyor, düşüş şüphesiz daha fazla kemiğini kırıyor.

Gücüm onu geri çekerken adama acımıyorum.

Büyümün gazabından kurtulacak kadar şanslı olan askerler artık ne ukalalık ediyor ne de bir Fae'ye karşı koymak istiyorlar. Axel solunum yollarını kesiyor ve Ace ıslak zeminden sarmaşıklar çıkararak askerlerin kollarını bacaklarını sarıyor ve onları kıpkırmızı avluya yapııştırıyor, yüzlerini de akıtmaktan zevk aldıkları kanın içine sokuyor. Nolan intikamını çıplak elleriyle alıyor, ikizlerin esir tuttuğu askerlerin etlerini ve kemiklerini kâğıt gibi kesiyor.

Elimi uzatıp, feryadı ruhuma -gücüme- hitap eden anneye altın bir sihir dalgası gönderiyorum. Büyüm üzerindeki kısıtlamaları parçalayan ve bana Aloriah'ın korumalarını kırma yeteneği veren anneye.

Sınırları bir anda kırılır ve hemen giyotinin altındaki küçük kızına koşar. Anne çocuğunu kollarına sarar, keder yerine rahatlamayla ağlar.

Hazel vatandaştan vatandaşa geçiyor, hayatta kalacak kadar şanslı olanların iplerini keserken o küçük kız hâlâ kollarında sıkıca tutuluyor. Çok fazla kayıp verdik ve zaman işlediği için çok geç kalmış olabiliriz, ancak kalanları kurtardık. Ve bugün kurtarılan her hayat kutlanmaya değer bir hayattır.

Ebeveynlerin ve sevdiklerinin çocuklarına kavuşurken attıkları rahatlama hıçkırıkları kulaklarımda güzel bir melodi oluşturuyor ve gücümün öfkem yüzünden döktüğü kanı telafi ediyor.

Tüm o hayatların, atan tüm o kalplerin öylece... gittiğine inanamıyorum.

Derin bir nefes alarak komutanla yüzleşiyorum. Gücüm onu kaldırıyor, ayak bileklerinden baş aşağı sarkıtıyor. Göğüs kafesimden neşeli bir cızırtı geliyor, büyüm intikamdan zevk alıyor.

Başımı eğerek hak ettiğim cezayı uzatıyorum.

Knox yanıma geliyor. Sert bakışları komutanın üzerinde yoğunlaşıyor, bakışları adamın derisini ateşten dallarla yakıyor. İ amaşından başka bir şey kalmayana kadar malzeme vücudundan parça parça yanıyor.

"Onunla nasıl başa çıkmak istersiniz?" Knox sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi tembelce soruyor.

Ağzından çıkan iniltiyle damarlarımda memnuniyet dolaşıyor ama bu adamın neden olduğu acı için yeterli değil.

"Yavaş bir ölümle acı çekmesini tercih ederim. Çocuklara yaptığı gibi çığlık atmasını sağlamak için," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. İlerlerken adımlarım yavaş ve kesindir, öfkenin inancının gözlerimi yakmasına izin veririm. Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar adamı yukarı kaldırıyorum. "Ancak, o masum insanlara göstermen gereken nezaketi sana göstereceğim. Ya ölürsün ya da yaşar ve bana bir mesaj iletirsin."

"Mesaj!" diye bağırıyor.

Gözlerim parlıyor. "Harika bir seçim."

Adamın rengi solacak kadar aklı var. "Başka-"

Gölgeler ağzını boğarak kelimeleri kesiyor. Knox'un gölge ateşi komutanın derisi boyunca dans ediyor. Yanan etin inkar edilemez kokusu burnuma doluyor.

Görünüşe göre Knox ateş ve dumanı tercih ediyor. Dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor; altın gücü oldukça iyi tamamlıyor.

"Başkente dönecek ve krala döndüğümü haber vereceksin," diye devam ediyorum.

"Ona tam olarak ne söylemeliyim?"

Sırıtişım kediye dönüşüyor. "Krala sevgili kızının geri döndüğünü ve ödemesini almaya hazır olduğunu söyle... *İntikam*."

Geri çekiliyorum, bunu yaparken gücümü geri çekiyorum ve komutanın sırt üstü düşmesine izin veriyorum. Titreyen dizlerini ve kollarını altında toplarken, Knox doğduğu günkü gibi çırılçıplak kalana kadar giysilerini yakmaya devam ediyor.

Komutanın tek yaptığı orada dikilip ikimizi de sudan çıkmış balık gibi süzmek olunca Knox tersledi: ". Mesajı iletemeden hipertermi yüzünden ölürseniz size bir faydası olmaz."

Ormana, tırmanmak zorunda kalacağı dağlara doğru koşarken onu izleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, gözlerim Knox'a kilitlendiği anda kendimi onun kollarına bırakıyorum ve başımı boynunun kıvrımlarına sokuyorum. Beni saran güçlü kollarının hissinden, çam ağacının ve okyanusun duyularımı sarmasından keyif alıyorum.

Elimi aramıza sokarak iyileşmekte olan derisinin üzerinde gezdiriyorum, kapalı yarayı kendim hissetmek, parmak uçlarımda altındaki çıkıntı ve tümseklerin yumuşadığını hissetmek istiyorum.

"Bu çok yakındı," diyorum usulca. Knox'un kaybolduğu an zihnime sızan görüntülerden nefret ediyorum. Kalbimin onu kaybettiğimi düşündüğü an.

Şimdi zihnimin bana saldırması için onun ölümüne dair iki grafik görüntü var.

Hazel bize katılıyor, sesi dikkatimizi çekiyor. "Kralın döndüğünü bilmesini istemediğini sanıyordum?"

Knox homurdanıyor. "Aloriah'ın her yerinde patlayan altın ışık başlı başına bir mesajdı."

Başımı sallıyorum, biraz üzgünüm. Gizli kalmak artık mümkün değil. "Kral, Easton'ı öldürdüğü gece benim altın ışığımı gördü." Bu anıyı yutkunarak geçiştirdikten sonra devam etmek için kendimi zorluyorum. "O pek çok şey olabilir ama aptal değil... Benim yaptığımı anlayacaktır."

Muhtemelen av köpeklerini çoktan göndermiştir.

"Peki bunu *nasıl* yaptın?" Axel hayretle soruyor, sanki gücümü inceleyebilecekmiş gibi başını eğiyor.

Omuz silkiyorum. "Son üç gündür hissettiğim öfke olduğunu sanıyordum. Meğer benim sihrimmiş."

Nolan Knox'un omzuna vuruyor. "En güçlü Fae unvanını sana kaptırabilir."

Knox'un atacağı ukalaca bir lafın önünü kestim. "Onları güvenli bir yere göndermeliyiz," diyorum Sektör Bir'in hem sevdiklerine kavuşan hem de kurtarmak için çok geç kaldığımız kişilerin yasını tutan vatandaşlarına bakarak.

"İnsan topraklarında hiçbir yerin güvenli olduğunu sanmıyorum," diyor Hazel uysalca. Gözleri perili ve cam gibi, sanki zihni onu çok uzaklara götürmüş gibi.

Kız bebeği kucağına alış şekline bakılırsa, büyük bir acı hissediyor olmalı.

Özellikle de asker o küçük kızı sürüklerken, bu onun için ne kadar da tetikleyici olurdu.

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, zihnimi yön değiştirmeye zorlayarak. "Onları Açelya'ya götürmek ne kadar zor olabilir ki?"

Knox ensesini ovuşturarak kalan insan sayısını sayıyor. "Yolculuk zor olacak ama imkânsız değil. Su Sarayı kraliyet ailesi bana bir iyilik borçlu; sınırlarını açıp geçmelerine izin verecekler."

Axel, "Yürüyerek en az bir ay sürer," diye . "Kardanya'nın yedek tekneleri olamaz mı?" Ace soruyor.

Knox'un dudakları acımasız bir çizgiye dönüşür. "Sanırım onlara bir iyilik borcum olacak." Knox gözlerimle buluşmadan önce derin bir iç çekiyor. "Bunu bana bırak."

Knox başka bir şey söylemeden yola koyuluyor, Axel ve Ace de onun peşine takılmış, kısık sesle fısıldaşıyorlar. Nolan askerlerin cesetlerini taşımaya başlarken Hazel ihtiyacı olanlara yardım etmemde bana yardımcı oluyor. Öldürdükleri insanlara nasıl davrandıklarına benzer şekilde, Nolan cesetleri üst üste yığıyor, ancak başlarını ve uzuvlarını bir arada tutuyor, bu adamların Aloriah halkına göstermediği bir nezaket.

Kasabanın merkezine, bir zamanların hareketli maden kasabasına baktığımda, yıkımın büyüklüğü karşısında şoke oluyorum.

Yanmış mobilya parçaları, meydan kasabasının dört bir yanına dağılmış bir şekilde yerde kömürleşmiş olarak yatıyor. Bir zamanların hareketli pazar meydanında şimdi sadece çiğnenmiş mallar her yöne yayılmış, taş binaların enkazına karışmış durumda.

Bu durumdan asla kurtulamayacaklar ve evlerine geri dönemeyecekler.

Tüm bunların arasında ayakta kalan tek şey, merkezde yer alan eski kuyu ve arkasındaki darağacıdır. Askerlerin her zaman ilk sıraya koyacağı şey ölümdür.

Nolan'ın birkaç gece önce söylediği ve etrafındakilerin söylemekten kaçındığı gerçeği bana anlatan sözlerini tekrarlamaktan kendimi alamıyorum. Kan dökülecek ve o anın sıcaklığında, kendinizi mi seçeceğiniz yoksa başkalarının sizin için kaderinizi seçmesine izin mi vereceğiniz ortaya çıkacak.

Sihrim benim için seçti.

Ckapt'ca Tc"

Tugün tanık olduklarımızın ağırlığı ancak akşamın ilerleyen saatlerinde anlaşılmaya başlandı. Sektör Bir vatandaşlarının seyahatleri için erzak topladıktan saatler sonra, sektörden kalan atlara binecek olanları ve Lenox ve Harlow ile buluşmak ve koordine etmek için ilk yola çıkacak olanları organize ediyoruz. Knox'un ikiliyle telepati yoluyla kurduğu iletişim kesildiğinde Harlow'un canını fazlasıyla sıkıdığı anlaşılan eski sadece saatler sonra bizim Kalkış, bir kez Biz çapraz ve Koğuşlar. Görünüşe göre, Harlow gergin Fae'yi birkaç kez sakinleştirmek ve bizi aramaktan vazgeçirmek zorunda kalmış.

Knox aldığı zihinsel mesajları aktardığında kalbim sıkışmıştı. Lenox, Knox'u, sadece kralını değil kelimenin tam anlamıyla kardeşini kaybetmeye dayanamazdı. Dört güne yakın bir süre bizden haber alamadıktan sonra yaşadığı zihinsel ve duygusal sıkıntıyı hayal bile edemiyorum.

Özellikle de önsezimden sonra.

Knox'un olanları anlatması, Lenox ve Harlow'a zihinsel görüntüler ve bir avuç anı göndermesi sadece bir an sürdü. Knox melez cadının söylediklerini aktarmadı ama Knox'un dudaklarının küçük bir gülümsemeye dönüşmesi için yeterliydi.

Knox mektubu dikkatle hazırladıktan sonra yerel sektörün ulağına teslim etti ve genç adama mektubu doğrudan Lenox'a vermesini ve ona canı pahasına bakmasını emretti. Vatandaşlar yardımımız için açıkça minnettar olsalar da, habercinin titremesinden ve havadaki korkudan da üzere hala ürkeklerdi. Onları suçlayamazdım, özellikle de az önce yaşadıkları çileden sonra.

Haberci Knox, Harlow'un mektubu alamadığı için başının ağrıyacağından yakındı. Bunu geçiştirmeye çalışıyordu ama omuzlarını kaplayan gerginlik, Kardanya kraliyetine borçlu olmanın gerçekte ne anlama geldiğini sorgulamama neden oldu. Knox'un eninde sonunda ödemek zorunda kalacağı bedel.

Bunu ancak Öz Saray'ın temsilcisi Ace kulağıma fısıldayana kadar anlayabildim. Knox hükümdarlığı boyunca kraliyet sarayından hiç kimseye iyilik borçlu olmamış, nezaketinin kendisine karşı kullanılabileceği bir konuma asla düşmemeyi seçmişti.

Knox'un halkıma yardım etmek için bunu yapacağını bilmek kalbime garip şeyler yaptı.

Sektör Bir'in kalan son üç bin insanının dağlara doğru yola çıkışını ve bizsiz Fae topraklarına doğru ilerleyişini izleyeli saatler oldu. Ayrılmadan önce, birkaç bana gözyaşları içinde sarıldı ve kalbimin derinliklerine dokunan minnettarlık sözleri söyledi. Bu, eğer mutluluk getirecekse değişimi aramanın her zaman değerli olduğuna dair güçlü bir hatırlatmaydı.

Gece için Sektör Bir ve Sektör Dördü ayıran sınırdaki ağaçların gölgesinde dinlenmeyi seçtik. Knox ve maiyeti, Knox'un ateş büyüsü sayesinde küçük bir ateşin etrafında oturuyor. Yol boyunca başka bir askerle karşılaşmadık, ancak ağaç dallarının ve dalların kırıldığını ve diğer yönde koşuşturan ayak seslerini duyduk.

Bunun dışında kulaklarımızı tam bir sessizlik karşılıyor.

Kütüklerin sesleri bile kısılmış, kralın emirlerinin ağırlığı zihinlerimiz ve kalplerimiz üzerinde ağır bir baskı oluşturuyor.

Yıkım, halkımın her gün katlanmak zorunda bırakıldığı acıları ifade etmeye yetmez. Şimdi geri dönüp idam edilmek, sadece var oldukları için ölüme mahkûm edilmek iğrenç bir şey.

Midem çalkalanıyor. Bir adam, kendi oyunu için kendisine borçlu askerler yaratabilmek amacıyla çocukları yetim bırakma planını nerede yapar? Ve bu orduyla *kime* karşı savaşmayı planlıyor? Topraklarına erişilebilen Fae'lerle mi? Yoksa hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği daha büyük bir plan mı var?

Açıkçası, bu soru sadece benim aklımda değil. Knox'un gücü serbest kaldığında, her şeyi çözebildi. Nolan en sevdiği kılıcıyla yeniden bir araya geldiğinde gözyaşlarına boğulmuştu. Şimdi o kılıcı ölümcül bir niyetle keskinleştiriyor. Ace'in botu sabit bir ritimle vuruyor.

Yanında, Hazel sayesinde yarası tamamen iyileşmiş olan Zephlyn huzur içinde uyuyor. Aurora o zamandan beri yanından hiç ayrılmadı.

Sessizliği ilk bozan Nolan oldu.

"Ne kadar uzağa-" Kaşlarını çatıyor, kılıcını temizlerken bez elinde duraklıyor. "Deniz kızları bizi nereye gönderiyor?"

Saatlerdir kullanmadığım için boğazım çığ ve kaşınıyor. "Yarın öğleden sonra, gün batımından önce varmalıyız. Sektör Dört'ün batı dağ yamacının kenarında bir şelale var." Omuz silkiyorum, alev alev yanan ateşe bakıyorum, dallarını altın gücümle karşılaştırıyorum. "Bana söyledikleri tek şey bu."

Nolan'ın bakışları daralır. "Bir şelale," diyor kuşkuyla.

"Evet, bir şelale."

Ellerini havaya kaldırır. "Zaten bir tanesiyle karşılaştık. Hangisinin doğru şelale olduğunu tam olarak nasıl bileceğimizi sanıyorsun?" Alay ediyor. "Lanet deniz kızları ve onların aptal bilmeceleri."

Sesi beni şimdiden yorduğu için ofluyorum. "Kötümser mi doğdun yoksa bu sadece seçtiğin bir kişilik özelliği mi? Çünkü eğer öyleyse, kötü bir seçim yapmışsın."

Davranışlarıma dikkat etmeliyim, ama bunun için enerjim olmadığını fark ediyorum. Açık sözlü olmak çok daha zevkli, özellikle de Nolan'ın kafası şokla dolu geniş gözlerle geriye doğru dönerken.

Axel ve Ace kıkırdıyor, Hazel'in dudakları titriyor ve Knox Nolan'a bakarak sırıtıyor. "Katılıyorum, belki de duruma daha umutlu bakabilirsin."

Nolan temizlediği bıçağı bana doğrultuyor. "Babası kendi halkının hayvanlar gibi katledilmesini emretti ve çocuklar sadece kendisinin bildiği bir savaşta nerede savaşacaklarını tanrıların bildiği yerlere gönderildi. Deniz kızlarının sözlerine tereddütle yaklaştığım için beni affet."

İfadesinin doğruluğu sadece beni değil, hepimizi ayıltıyor.

Knox'un dişleri gıcırıyor ama Nolan'ı azarlamıyor.

"Ne planlıyor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Axel soruyor.

Keşke birkaç dakika önce benim de kendime aynı soruyu sorduğumu bilseydi. "Hayır. Neredeyse her konsey toplantısında bulundum. Bunların *hiçbiri* tartışılmadı." Kralın ikinci adamı Dük Harrison aklıma geliyor. Kralinki kadar hain bir kalbi olan iri yarı dük. "Ama bunu yapan biri varsa, o da Dük Harrison'dır."

Axel Aloriah'ın haritasını almak için hamle yaptı ama ben "Kralın yanına yapıştirılmış" diye mırıldanınca durdu.

Knox'un mahkemesinin umutsuz yüzlerini görmeme gerek yok; çaresizliği kendim de hissedebiliyorum. Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve zihnimi boşaltmak için yürüyüşe çıkıyorum.

Durup büyük bir meşe ağacına yaslanmadan önce sık ormanda amaçsızca dolaşıyorum. Başımı gökyüzüne doğru eğerek yıldızların ve gece havasının beni sakinleştirmesine, göğsümdeki gerginliği yatıştırmasına izin veriyorum.

Çok geçmeden misafirim geldi.

"Angel."

Knox'un boğuk tınısı omurgamdan aşağı inerken bir hava hücumu beni terk ediyor.

Vücudunun sıcaklığı soğuk tenimi ısıtıyor. Parmak uçları yanaklarımdan aşağı indiği anda gözlerim hızla açılıyor ve onun nefesimi kesen bir vahşilikle bana baktığını görüyorum.

Bahçemde, zihinlerimiz arasında kurulan köprüye doğru koşarken, onun ruhunu orada, birbirimize gösterdiğimiz özenle ektiğimiz çiçeklerle çevrili bir halde beni beklerken buluyorum.

Ona doğru koşuyorum, kollarımı ortasına doluyorum, o da kendi kollarını bana doluyor.

Bunu nasıl da özlemişim. *Bizi* nasıl da özlemişim.

Birbirini hissetmek, düşüncelerini duymak ve iki ruh arasında böylesine olağanüstü bir bağ olması büyüğü bir şey.

"Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

Sırıtiyorum. "Zaten bildiğin bir şeyi neden kelimelerle anlatayım

ki?" "Bazen yüksek sesle söylemek işe yarar."

Geri çekiliyorum, zihnimi tüketen düşünce kasırgasını düzenlemek için alana ihtiyacım var. Knox yakınımdayken konsantre olmak zor, bana dokunurken daha da zor.

Onu bu kadar dağınık görmek şok ediciydi, eğitim yaparken ve Esans mahkemesinin dağlarında ve ormanlarında koşarken bile Knox tertemiz görünüyordu, saçının bir teli bile yerinde değildi. Onu pislik içinde görmek çok garip.

Görmek neredeyse sürükleyici.

"Mahkemenizi, hepimizi öldürebilecek bir karmaşanın içine nasıl sürüklediğimi düşünüyorum" derken gülümsemem kayboluyor.

"Bizi sürüklemediniz. Nolan da dahil olmak üzere, ki ona hatırlatmam gerektiğini hissediyorum, her biri öne çıktı ve yardım teklif etti. Buraya kendi seçimimizle geldik Angel ve ölmeyeceğiz." O

öne doğru adım atıyor, yakın olmak ve tenime dokunmamak için mücadele ediyor. "Bilmek istediğim şey nasıl olduğu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl ne?"

Derin bir nefes verdikten sonra dudaklarını yalıyor. "Nasıl kırdın Bu mu?"

Panik. Ben onun derinliklerine dalmadan önce göğsümü sıkıyor ve kontrolünü bırakıyor. Knox yakınlardayken asla uzun süre kalamaz.

"Bilmiyorum," diye basitçe cevap veriyorum.

Başını eğiyor. "İnşa edildiğini hissetmedin mi?"

"Öfke gibi hissettim. Bunun sadece krala duyduğum nefret olduğunu sanmıştım." "Belki de öyleydi. Sen her zaman-" Kendini durdurur.

"Sorun yok, Knox. Gücümü besleyen duygusal tepkilerimin farkında olan biri varsa o da benim." Kalın kalın yutkunuyorum. "Bunu kontrol altına almam gerekiyor, değil mi?"

Hazel'in Fae topraklarına girdiğim o ilk birkaç gündeki tüm sıkı çalışması bugün pencereden uçup gitti. En azından benim duygusal patlamam hepimizi mahvetmek yerine kurtardı.

Gülümsemesini engellemeye çalışırken dudağı seğiriyor, tek bir gamze beliriyor. "Bu kesin bir evet olurdu. Hiçbirimizin kalp atışlarımızın senin güzel altın kıvrımların tarafından çalınmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Adamlar yere düştü.

Görüntüsü zihnimden süzülürken başımı sallıyorum. "Bunu yapmak istememiştım," diye fısıldıyorum. "Bunu asla ben seçmedim. Onu ben bile kontrol etmedim; büyüm kontrol etti."

Bir aldığımı söyleyebilir miyim? Bu benim sihrim olabilir ama kesinlikle böyle bir niyetim yoktu. Yine de bu, suçun omuzlarıma yüklenmesini istemediğim için üzücü bir mazeret sanırım.

Çünkü benim sözlerim sadece inkârdan ibaret.

O adamların nefes almamasının, kalplerinin artık atmamasının sebebi benim sihrim. Suç kesinlikle benim omuzlarımda. Ancak, bunun ne anlama geldiğinin altında ezilme lüksüne sahip değilim.

Knox kaşlarını çatıyor. "Gücünün kontrolü sende değil miydi?"

"Hayır, büyüm benim yerime seçti." Derin bir iç çekiyorum. "Hayatımı ve o küçük kızı kurtarmayı seçti."

"Delilah..." Sonraki kelimelerini dikkatle seçerken ağzı açık kalıyor. "Sihir bu şekilde çalışmaz." Tek yaptığım bakmak olduğunda, devam ediyor, gözleri benimkileri arıyor. , parmak uçları elimi sıyırdı.

Silahlar. "Büyüyü *biz* kontrol ederiz. Bizi asla kontrol etmemeli ve kesinlikle kendi akli olmamalı."

"Sizinkiyle bir bağlantınız yok mu?"

"Elbette biliyorum, sadece... çok farklı bir bağlantı." Bu onu şaşırtıyor. Bunu yüzünden okuyabiliyorum.

"Korkmalı mıyım?"

Yüzüne nazik bir gülümseme yayılırken iki gamzesi de belirir. "Hayır Angel, sihrinin farklı olması ondan korkman gerektiği anlamına gelmez. Anormallikler asla korkulacak bir şey değildir. Aksine, onların el üstünde tutulması gerektiğine inanıyorum."

Avucumu yanağına koyuyorum, dokunuşuma daha da sokulurken kalın kirpiklerinin çırpınarak kapanışının tadını çıkarıyorum. "Sen çok güzel bir adamsın, Knox Holloway."

Bu sözler karşısında ruhunun iç çektiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Knox başını eğiyor, gözleri ateşin yumuşak ışıltısına kayıyor. "Geri dönmeliyiz," diye mırıldanıyor, yüzünü derin bir kaş çatma ifadesi kaplıyor.

Kıkırdıyorum. "Uyku fikrinden bu kadar tiksiniş görünme."

Kesinlikle yorgun olduğumu biliyorum, ancak daha çok bedenim dinlenmek için yalvarıyor. Öte yandan zihnim huzursuz olmaya devam ediyor.

Knox'un gözleri arkamdaki kamp ile dudaklarım arasında gidip geliyor. Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde aklından geçen düşünceler tozdan başka bir şeye dönüşmüyor.

Sanki birbirimizin dokunuşuna aç kalmışız gibi ikimiz de öpüşürken iç çekiyoruz.

Evim, vücudum çığlık atıyor.

Knox'un kalbinden gelen sonsuz duygular bağdan aşağı dökülür. İlgi, şefkat ve saf, dalgalı bir ihtiyaç.

Dili ağzımın içine kayıyor, ipeksi ve pürüzsüz bir şekilde- Arkamızdan gelen sert bir öksürük bizi ayırıyor.

"Rahatsız etmek istemem ama eğer öpüşecekseniz bunu kampa yakın bir yerde yapmanızı tercih ederim," diyor Axel utangaç bir ifadeyle. "Güvende olmak üzülmekten iyidir."

Gözlerim utançla açılıyor ve yanaklarım yanıyor. Başım Knox'un göğsüne düşüyor, yine de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Birazdan orada olacağız" derken Knox'un sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Axel'in sesinin diğerlerine katıldığını duyana kadar geri çekilmiyorum.

Nefes nefese, elimle ağzımı kapatıyorum. "Bu çok utanç vericiydi!"

Knox elini benimkinin içine kaydırarak beni kendine çekiyor ve neredeyse , "Çok zevkliydi. Bunu tekrar yapmalıyız. Seni çılgın bir adam gibi kızdırırken görmek zaman geçirmek için en sevdiğim yol olabilir."

Ağaçların etrafından dolanıp diğerlerine katılırken omzuna vuruyorum.

Axel sanki bizi ormanda öpüşürken yakalamamış gibi, "İlk vardiyayı ben alıyorum," diyor.

Knox başını öne eğiyor. "Herhangi bir askerin programa devam edip etmediğini not edin." "Sıradakini ben alacağım," diye homurdanır Nolan.

Yerde Knox'un yanına sokuluyorum. Kıyafetlerle dolu çantanın yastık görevi görmesi amaçlanmış olsa da, sırtıma batan çam kozalakları ve sopaları hiçbir şey kurtaramıyor. Knox küçültülmüş eşyalarla seyahat edebiliyorsa, neden kimse tekerlekli minder getirmeyi düşünmedi?

Knox'un derin nefesi anında bana doğru süzülüyor, uyku onu altına çekerken yüzü yumuşacık. Büyünün hepimize geri dönmesi uyku gerektiriyor, özellikle de benim patlamamdan sonra, ama zihnim sonsuz bir düşünce ağını döndürmeyi bırakmıyor.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim yaprakları yansıtan yeşilin birleşiyor. Kendimi yavaşça Knox'un kucağından çekip çıkarıyorum ve arkamdaki ağaca yaslanıyorum.

"Uyuyamıyor musun?" Axel

fısıldıyor. Başımı sallıyorum.

Gözlerini gözlerime dikey ve nedenini bildiğini gözlerinin derinliklerinde görebiliyorum.

"Üzgünüm, Delilah. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Ne için? Gücümün aldığı hayatlar için mi, yoksa kralın burada olduğunu bileceği gerçeği için mi?

Ama Axel nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor ve öyle de, bu yüzden bakışlarını büyük bir hüznü kaplıyor. Ama bazen inkâr etmek çölde ikram edilen bir bardak su gibi geliyor.

"Hepinizi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

Axel omuz silkiyor. "Her zaman savaşılacak muharebeler ve savaşlar olacaktır, ancak özellikle bu savaş fethedilmeye değer bir savaş gibi geliyor." Ağzı yüzünü buruşturuyor. "Hayal gücüm onun ne kadar sadist olduğunun hakkını veremedi."

"Bugün gördüklerimiz karşısında ben bile şok oldum. Kim şaşırırdı."

"Askerler hariç." Biri duyacakmış gibi ormanı tarıyor ve zar zor fısıldıyor: "Askerler bunu neden yapıyor? Sadakat bir şeydir - Knox için hayatımı veririm - ama asla kralın emrini yerine getirmem. Babanın ordusu... O tamamen başka bir şey."

Baba kelimesini duyunca irkiliyorum, ancak özür dilediği gözlerinden okunuyor.

"Nolan'ın geçen gece söyledikleri doğru. İnsan topraklarında ya siz ya da onlar vardır ve askerler kendilerini kurtarmak için her şeyi yaparlar."

Bugüne kadar bunu tam olarak anlayamamıştım, ya onlar ya da ben. Belki de budur - askerler hayatları için onları alarak savaşıyorlar.

Axel başka tarafa bakar. "Sanmıyorum," diye mırıldanıyor. Zihni onu çok uzaklara götürüyor gibi.

"Axel," diye fısıldıyorum, zihninin onu sürüklediği düşünce zincirini kırarak. "Hayat Ağacı'nda olanlar hakkında." Maskesi çatlıyor, susturmadan önce yüzünde bir parça acı beliriyor. İşte o zaman ikinci kaptanın her gün içine kapanık davranmasına neyin sebep olduğunu anlıyorum.

"Olanlardan Emmalyn dışında kimse sorumlu değil."

Görünüşe göre, o bile suçlu değil, sadece bir kukla.

Yüzünde hüznü bir gülümseme beliriyor. "Suçluluk duygumu yatıştırmaya çalışman çok nazik bir davranış ama zamanını boşa harcıyorsun."

"Hayır, öyle değil. Suçluluğun yersiz ve bunu her gece kulağına bağırman gerekiyorsa bağırırım." Gözlerim çelikleşiyor, ne kadar inatçı olmak istediğimi görmesine izin veriyorum.

Ama sessizlik uzadıkça benim güvenim de onun maskesi düşüyor. Sanki yüzeyinin altındaki öfkeli duygular ön plana çıkmak için bağırıyor ve o da onları bastırmak için çaballıyor. Yanlış yönlendirilmiş inancını artık saklayamıyor.

"O zaman bana açıkla," diye fısıldıyorum.

Titrek bir nefes üflüyor. "BEN-BEN-" Boğazını temizliyor, başka tarafa bakıyor. "İnsanlara çok geç ulaşıyorum." Cümle, aceleyle söylediği kelimelerden oluşuyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum, soruma cevap vermesine şaşıyorum. "Benim dışımda, ki ağaçta asla olmaman gerektiğini belirtmek isterim, kimi kurtaramadın?"

Axel başını kaldırdığında gözlerinde gümüş parıltılar beliriyor ve göz hızından daha hızlı bir şekilde birikiyor. "Annem benimle oyun oynamayı severdi." Devam etmeden önce sesi çatlıyor. "Bir savaşçı olmak, adada eğitim almak istediğimi biliyordu... bu yüzden bunu bana karşı kullandı. Her iyi savaşçının hızlı olması ve hızlı düşünmesi gerektiğini söylerdi, bu yüzden-" Aniden durdu. Çenesi titreyerek onu çenesini sıkmaya zorladı. "Öldüğü gün bir testti. Ona yeterince hızlı ulaşip ulaşamayacağımı ve onu yuttuğu haplardan kurtarıp kurtaramayacağımı görmek istedi." Nefesini zorlukla tutarak fısıldıyor: "Çok geç kalmıştım."

Kimi uyandırdığım umurumda değil. Axel'e doğru hamle yapıp onu sıkıca kucaklıyorum. Tacize uğrayan çocuğu ve kötü kalpli annesini kurtarmak için çok geç kalan adamı teselli edebilmeyi her şeyden çok isterdim.

Kolları önce yavaşça beni sarıyor ama sonra sanki uçsuz bucaksız okyanusta bulunduğu bir salmışım gibi beni sıkıca kavıyor.

"Axel, ben-" Sesim kesiliyor. Söyleyeceğim hiçbir söz onun verdiği zararı telafi edemeyecek. "Çok üzgünüm," diye fısıldamayı başarıyorum. "Onu asla kurtarmamalıydın Axel. Bir çocukla böyle oynayan biri... hayatına son vermek için kaç tane hap alması gerektiğini biliyordu. Onun seçimi senin vicdanına bırakılmamalı."

Yanağından tek bir damla yaş süzülüyor. "Bunu hiç kimseye söylemedim. Ace onun aşırı dozda uyuşturucu aldığına inanıyor, benim başarısız olduğum bir test yüzünden değil."

Kalbim çatlıyor, acıyla sıkışıyor. "Gerçeğinizi bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Boğazını temizliyor. "Yarın ne bulacağımızı düşünüyorsun?"

Konudaki değişiklik ani oldu ama ipucunu aldım ve buna izin verdim. Geri çekiliyorum, sanki yıldızlar benim için soruyu cevaplayacakmış gibi gece gökyüzüne bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Fısıltılar dağlara yayıldı. Sektörler boyunca. Kralın ordusu boyunca. İnsan topraklarında kol gezen altı Fae ve iki Griffin ve arkalarında bıraktıkları katliamla ilgili söylentiler.

Kralın tüm Fae'lerin yakalanması yönündeki ilk emirlerine rağmen, Fae görüşümüzle gördüklerimiz korkudan ters yöne kaçıyor ve bir kez bile oklarını bize doğrultmuyorlar. Yine de kaçmaları bizi biraz rahatlatıyor Knox

Nolan'ı arkada tutar, savaşçı tetikte ve her türlü sürpriz saldırıya hazırdır.

Knox'un arkasına çömelip kalın, uzun otların arasında onu takip ederken adımlarımı hafif tutuyorum. Ama sanırım ağır olsalar bile fark etmezdi - sağımızdaki şelale çevredeki her sesi bastırıyor.

Knox, bacasından duman tüten küçük, tek katlı bir kulübe görüldüğünde aniden durur. Belli ki iyi bakılmış, çevresindeki orman sanki kişisel bir bahçe gibi korunmuş. Buna karşılık, ağaçlar eve doğru eğilmiş, onu koruyor ve baca taşını ve duman dallarını gizliyor gibi görünüyor.

Fae görüşüm olmasaydı, bunu asla göremezdim.

Deniz kızlarının bizi yönlendirdiği şey bu mu?

İzlerini takip etmenin bizi şeytani bir şeye götüreceğini düşünmüştüm ama burada yozlaşmış büyüün zerresi bile yok.

Kötü bir his yok, omurgamdan aşağı buz kayması yok ve kesinlikle şeytani olanlardan beklediğim korkunç bir koku yok.

Eğer bir şey varsa, o da... huzurlu.

İnsan diyarlarında böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum.

Deniz kızları şelaleye ulaşana kadar devam etmemizi söyledi ve bu, dağlardaki o ilk talihsiz günden beri karşılaştığımız tek şelale oldu. Yüksek rakım ve trekking için harcanan saatler olmasaydı, kara büyüü yaratıkların yaşadığı bir şelaleyle karşılaşana kadar devam etmeyi düşünürdüm.

Batan güneşle birlikte, ateşin parıltısı cam pencerelerden akmaya başlar. Aynı zamanda kulübenin içinde hareket eden bir gölgeyi de öne çıkarıyor.

Yanımda Aurora başını çalıların arasına eğiyor, kuzguni kürkü gölgelerin arasına karışıyor.

Gözlerimi kısarak Fae görüşümün beni ele geçirmesine izin verdim ve kulübenin ayrıntılarına odaklandım. Tahtadaki kıymıklar, çizgiler ve çukurlar. Çiçekli perdeler, süsleri ve iplik numaraları rüzgarda dalgalanıyor. Yine de yeterli değil; içeride *kimin olduğunu* hâlâ göremiyorum.

Odadan odaya geçerken duvarların ve nesnelerin arkasına dikkatlice saklanırlar, pencere kenarlarında mum yakarlar.

Nefesimi tutuyorum, ön kapı gıcırtyla açılıp küçük verandanın üzerine bir gölge düşerken diğerleri de aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

Kalbim yerinden çıkacak.

Mahkemenin itirazlarına aldırmadan titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, dizlerim attığım her adımda çökme tehlikesi geçiriyor.

Knox ve Aurora beni tutmaya çalışmıyor. Kalbimdeki farkındalığı ve odayı dolduran duyguları hissediyorlar.

Botlarımın altındaki yapraklar hışırdıyor ve kişinin başını bana doğru kaldırmasına neden oluyor.

Ağızları açık kalır. Şok yüz hatlarını büküyor.

Boğazlarında düğümlenen havayı içlerine çektiklerini *duyuyorum*.

Vücudum bir anlığına donuyor, sadece bir saniyeliğine ve sonra koşmaya başlıyorum.

Kendimi beni bekleyen kollarına bırakırken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Rahatlayarak iç çekerler.

"Delilah." "Annie," diye

mırıldandım.

Ckapt'ca Elcvc"

Tu son birkaç ayda yaşadıklarımın ağırlığı içimden . Denesem bile gözyaşlarımı tutmam mümkün değil.

Onunla değil. Onu canlı ve zarar görmemiş görmenin rahatlığı dizlerimi büküyor ve bizi ormanın zeminine götürüyor.

Gözlerim onun imzası niteliğindeki beyaz fiyonkuna takılıyor. Sanki onu görmek karşımdaki kadının gerçek olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını doğruluyor.

Narin parmakları çikolata kahvesi saçlarımda geziniyor. "Artık her şey yolunda canım. Ben buradayım."

Bal gibi yumuşak sesi gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyor. Onun rahatlığını ve ilgisini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Onu önümde tutarken kollarım titriyor, her santiminde *adamın* vermiş olabileceği herhangi bir acı belirtisi arıyorum.

Annie elini yanağıma koyup vahşi bakışlarımı Aurora'nın kılere benzeyen altın halkalı gözlerine yönlendirene kadar arayışıma ara veriyorum.

"Ben iyiyim, Delilah. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, kalbimde ona söylemek üzere olduğum şeyin onu mahvedeceğini biliyorum. Daha önce acı hissetmediyse bile şimdi hissedecek. Çenem sallanıyor, sesim titreyerek fısıldıyorum, "Easton-" Yutkunuyorum. Aradan geçen zamana rağmen bu kelime hâlâ boğazımda düğümleniyor.

Öldü.

Annie'nin gözleri yumuşar, gözyaşları anında birikir.

"Biliyorum canım." "Ne? Nasıl?"

Annie'nin cevabını duymuyorum, sadece ağzının hareket ettiğini görüyorum. Sanki kafam suyun altına batırılmış gibi.

Sadece basit bir cümle ama yine de zararlıydı.

Çünkü Annie biliyorsa, bu her şeyi doğrular. Gerçek olduğunu. Easton gerçekten gitti ve asla geri gelmeyecek.

Easton öldü.

Aylardır bildiğim, bizzat şahit olduğum bir şeydi ama yine de kalbimin bir parçası umuda tutunmuştu. Gözyaşlarım bir kez daha dökülürken o parçanın koptuğunu hissediyorum.

"Her şey çok çabuk oldu. Durdurmaya çalıştım; *onu* durdurmaya çalıştım!" Acele ediyorum. Annie önümde bulanıklaşırken olabildiğince hızlı konuşuyorum. Ağlamam histerik bir hal alırken sonraki kelimelerim hıçkırıklarla boğuluyor. "Sonunda ona karşı çıktım... ve bu yüzden Easton'ı öldürdü."

Bu benim hatam.

Annie beni kendine doğru çekti. "Onun yaptıklarının sorumluluğunu her zaman sen üstlendin ve bu artık sona eriyor. Easton kendini suçlamayı istemezdi. Orada tam olarak ne olduğunu bilmiyor olabilirim... ama bunu senin yapmadığını biliyorum, Delilah."

"Ama-"

"Hayır, canım. Suçlu, kötülük tahtında oturan adamdır. Sen değilsin."

Sözlerindeki inanca rağmen, sonsuza dek kendimi suçlayacağım. En orada olmasının sebebi bendim. Çocukken o çalıların arasından sürünerek geçmesine izin verdiğim anda kafasına bir hedef koydum ve her gün kalbime girmesine izin verdiğim için onu orada tuttum.

Onu daha iyi korumalıydım. Onu kendimden uzaklaştırmalıydım. Bunun yerine bencillik ettim. Onun arkadaşlığını, bana getirdiği dostluğu kaybetmeye dayanamadım ve bunu yaparken -daha sıkı tutunurken- o benden koptu.

Annie konuşmak için ağzını açıyor, ancak Knox'un mahkemesi arkamda kendini gösterdiğinde bir dal kırılması onu kesiyor. Bu manzara Annie'nin gözle görülür bir şekilde solmasına neden oldu, elleri titreyerek ağzını kapattı.

Şaşırtıcı derecede iri Fae erkeklerine rağmen, Annie'nin geriye doğru tökezlemesine neden olanın onlar olmadığını biliyorum. Aurora ve Zephlyn, tam boylarına ulaşmış ve ileriye doğru yürüyorlar.

Bu sadece Fae'lerin değil Griffin'lerin de açığa çıkmasıdır.

Aurora başını eğerek yanımdaki kadını inceliyor. Annie içgüdüsel olarak kolumu tutuyor ve beni arkasına götürmeye çalışıyor, o şiddetli koruyucu içgüdüleri devreye giriyor.

Dilimin ucuna kadar gelen o kadar çok şey, anlatılması gereken hikâyeler ve çirkin gerçekler var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum... Tüm bunları ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Bunun yerine, Annie'nin elinden kurtularak ayağa kalkıyorum ve Aurora'yla yarı yolda buluşmak üzere yürüyorum.

Hayatıma giren onca insan arasında beni kollarını açarak kabul eden iki kişi Annie ve Easton oldu. Yine de saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken parmaklarımın titremesini durdurmak ve Annie'nin Hazel'in banyosuna girip yeni özelliklerimi gördüğüm andan beri kafamı sarmaya çalıştığım gerçeği keşfetmesine izin vermek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Annie kendi nefesini gevşetirken ben nefesimi tutuyorum.

İnançsızlık önce gözlerinde parlıyor, sonra diğerlerine doğru kaymadan önce vücudumun her santimini tarıyorlar. Bulduğu her benzerlikle gözleri açılıyor ama bakışları tekrar benimkilere döndüğünde tiksinti, nefret ya da korku bulamıyorum.

Bunun yerine, sadece "Bu imkansız" diye mırıldanıyor.

Köpek dişlerimi taşıırken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra batan güneşle eşleşen altın ışık, ön kolumu alev dallarıyla kaplamadan önce avucumun etrafında dönüyor.

Annie öne doğru sendelerken gözleri inanılmaz derecede büyüyor, sanki içgüdüleri beni kendimden kurtarmaya çalışıyormuş gibi kollarını beni yakalamak için uzatıyor. Kalın kalın yutkunuyor, kelimeleri huşu kaplıyor. "Görünüşe göre paylaşacak bir hikâyesi olan tek kişi ben değilim."

Altın sihir, oluştuğu kadar hızlı bir şekilde kaybolur. "Gerçekten de, yetişmemiz gereken çok şey var."

Çam ağacının kokusunu almadan ya da hafif ayak seslerini duymadan önce onu *hissediyorum*. Aramızdaki tarif edilemez çekim kıvılcımlanıyor, bağımız bir kez daha hayatta ve özgür olmanın övgüsünü söylüyor.

Knox avucunu belime koyuyor, dokunuşu elektrikli.

Knox'a dönerek onu Annie gibi görmeye çalışıyorum, onu ilk kez görmeye çalışıyorum ve zihnimde bu anıyı her gün ziyaret ettiğimi hatırlatan alaycılığı görmezden geliyorum. Ağaca yaslanışını, ukala sırtışını, boğuk alaycılığını. Knox'un yıkıcı güzelliği.

Aklımın ve kalbimin beni götürmek istediği yere rağmen, kendini taşıdığı gücü, muhteşem duruşunu ve ondan sızan güveni görüyorum. Yaptığı her harekette kendinden ne kadar emin olduğunu. Dövüşçü derisinin onlarca yıllık eğitimini nasıl vurguladığını. Beline bağladığı kılıçlar, saldırmaya hazır ölümcül savaşçının üzerinde sadece bir aksesuar gibi duruyor.

Her şeye bayılıyorum ama yine de nefesimi kesen şey bu değil. O safir gözler benimkilerle birleşirken muziplikle parlıyor. Onu süzdüğümü yakaladığında bilmiş sırtışı tenimi sıyrıyor.

Çenesi kirli sakallarla doludur ve bu da karanlık gizemine katkıda bulunur. Kuzguni saçları, parmaklarını sürekli saç tellerinde gezdirdiği için karmakarışıktır ve bu da onun çekiciliğini artıran gergin bir harekettir.

Ona gülümsediğimde güçlü çene çizgisi yumuşuyor. "Annie, bu Knox Holloway, Açelya Kralı ve Esans Mahkemesi" derken sesim boğuk çıkıyor.

Annie, derin bir şekilde eğilmeden önce sözlerinin üzerinde tökezliyor. "Majesteleri, benim için bir onurdur."

"Buna hiç gerek yok Annie. Olsa olsa, Delilah'yı yetiştiren kadın olarak senin önünde eğilmem gerekir." Knox başını eğdi. "Kusursuz bir iş çıkardın."

Kıpkırmızı olan sadece Annie'nin yanakları değil. Gözlerini camsı bir parlaklık kaplıyor. "Teşekkür ederim."

"Knox benim eşim!" Ağzımdan kaçırdım.

Aurora gerginliğime kıkırdar gibi hava üflüyor.

Elimde değil. Knox haklı. Annem uzaklaştığında, Annie devraldı. O benim için kelimenin tam anlamıyla bir anneydi ve onun onayı benim için her şey demek. Olmakta olduğum kişiyi ve arkadaşlık ettiğim kişileri onaylamasaydı nasıl hissederdim bilmiyorum.

Bu beni çocuksu yapabilir ama eski hayatımdan geriye kalan birkaç sevdiğimle birlikte, Annie'nin şimdiki hayatımda olması benim için çok şey ifade ediyor.

"Yani, sen gerçekten bir-"

"Fae," bitiriyorum. "Görünüşe göre."

Knox'a doğru bakarken başını eğiyor. "Ve o senin eşin mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Dilim tıkırdıyor.

Tabii ki.

Annie'nin Fae'ler ve onların büyüdü dünyası hakkında öğrenmem gereken her şeyi öğrenmesi gerektiğini unutmamalıyım. Eşler de dahil.

"Her Fae'nin bir eşi, ruhlarını, kalplerini ve zihinlerini birbirine bağlayan bir bağı vardır." Yanaklarım kızardı. "Bazıları hayvanlarla ruh çifti olacak kadar nadirdir, bu platoniktir, ama..." Aniden kuruyan boğazımı temizliyorum. "The

Fae çiftleşme bağı romantik bir bağıdır... gerçek aşkınız ve hayat arkadaşınız."

Knox ve çiftleşme bağı ile ilgili olarak *aşk* kelimesini ilk kez yüksek sesle söyledim ve bu kelime kalbime korku saldı.

Knox yanımda dururken, sıcaklığı tenime yayılırken, aramızdaki bağ . Tüm yüzümü yakıyor, çirkin bir kırmızı tonuna dönüştürüyor.

Aurora başını eğerek omzuma yaslıyor. "Bu Aurora, benim ruh eşim." derken konunun değişmesine şükrederek ona gülümsüyorum.

"Nadir bir bağınız mı var?"

"Nadir bulunan her şey," diye mırıldanıyor Nolan nefesinin altında.

Annie'nin gözlerini dolduran şaşkınlığı kaçırmıyorum. Ona açıklamam gereken çok şey var.

Herkesin öne çıkmasını işaret ediyorum. "Bu Knox'un mahkemesi ve benim arkadaşlarım."

Annie'nin tıpatıp aynısı olan Hazel'a dikkatle bakıyorum. Beni bulduğu o ilk gün uyandığımda onu Annie'yle karıştırmama şaşmamalı.

Hazel bir adım öne çıkıyor, pembe yanaklarında belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor. "Benim adım Hazel. Delilah'yı bana deniz kızları getirdi."

Annie'nin kaşları havaya kalkıyor, gözleri heyecanla parlıyor.

"Nolan, Knox'un ordu komutanı," diyor huysuzca, tanışma faslını ilerletmeye çalışarak.

Axel başını eğiyor, sesi yumuşak. "Ben Knox'un ikinci adamıyım, Axel." Orman yeşili gözlerini bana kaydırıyor. "Ve Delilah'nın arkadaşıyım."

Bu duygu kalbimi ısıtıyor.

Ace en sonda ve belki de bunu kendisi yaptı çünkü kimse kederin Annie'yi nasıl tükettiğini, o öne çıktıkça yüz hatlarını nasıl parçaladığını gözden kaçırmıyor. *Easton'ın ikizi*.

İkizler birbirinin aynısı olabilir ama dövmeleri, uzun siyah saçları ve Axel'in kendini taşıma biçimi onu Ace'den ayırıyor ve Easton ile arasındaki kıyaslamayı astronomik hale getiriyor.

Annie gözyaşları yanaklarından özgürce yuvarlanırken kıpırdamıyor, varlığının geri kalanını unutmuş gibi görünüyor. Dudakları zoraki bir gülümsemeyle sallanıyor.

Easton onun için bir oğul gibiydi; o da bu acıyı en az benim kadar derinden hissetmiştir... belki de daha fazla. Bir çocuk yetiştirmek, ancak ondan daha uzun yaşamak ve onun ölümünü izlemek nasıl bir duygudur?

Kalın kalın yutkunuyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Ben Ace. Sizinle tanışmak güzel... Kaybınız için üzgünüm." Tökezleyerek söylediği sözlerden sonra hızla uzaklaşıyor, sanki ona zarar vermek onu fiziksel olarak rahatsız ediyormuş gibi.

"Teşekkür ederim," diyor Annie, sesi çatlayarak. Ace kardeşinin arkasına saklanmaya çalışıyor ama Annie'nin gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyor, her ince ayrıntıyı yakalıyor ve farklılıkları katalogluyor.

Çok fazla bulamayacak.

Gergin sessizliği bozan Knox oldu. "Sakıncası yoksa, uzun süredir seyahat ediyoruz. Orman zemini olmayan bir yerde oturmak isteriz."

Annie'nin gözleri Ace'den Knox'a kayıyor, dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor. "Nerede benim terbiyem? Tabii ki!" Kulübeye doğru geri geri gitmeye başlar. "İçeri gelin, umarım sakıncası yoktur-" Aniden durur ve yüzünü buruşturarak geri dönmeden önce kulübeye bakar.

Bir an içinde kalbimin acımak üzere olduğunu anladım. "Önce bilmen gereken bir şey var, Delilah."

Endişe kalbimi bir mengene gibi kavırıyor. "Neymiş o?"

Annie ellerini ovuşturur. "Belki de size gösterirsem daha kolay olur."

Annie onu takip etmem için beni çağırırken Knox ve Aurora yanımdan hiç ayrılmıyor. Kalbimi tehdit eden her türlü savaşa hazır iki koruyucum.

Kulübenin yan tarafına doğru yürürken, sık ormanın gölgeleri arasında kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen büyük bir ahşap çitle karşılaşırız.

Adımlarım duraklıyor ve ilk başta halüsinasyon görüp görmediğimi sorguluyorum.

Ama iki gölgeli figür ağaçların arasından geçip yan yana senkronize bir şekilde koşarken, heyecanlı çığlıkları kulaklarımda çınlarken, öyle olmadığımı biliyorum.

Nefesim kesilirken göğsüme oksijen yerine sevinç doluyor.

Creseda ve Henry rüzgârın onları götürebileceği kadar hızlı dörtnala koşuyor. Creseda başını geriye atıp sevinç çığlıkları atıyor.

Creseda'yı en son Easton'la birlikte arabaya bindiğimizde görmüştüm. Ona tekrar baktım, araba bizi ormanın derinliklerine götürene kadar gözlerimiz birbirimizden hiç ayrılmadı.

Tekrar bir araya geleceğimize dair ona yemin ettim. En azından bu yemini bozmadım.

Eski hayatımızın kalıntılarına bakarken Easton'ın kaybı elle tutulur bir şey haline geliyor. Annie, Creseda ve Henry.

Elimi uzatıp avucumu burnuna dayadığımda elim gözle görülür şekilde titriyor.

Creseda'nın dudakları çentiklerken boynumu gıdıklıyor. Yumuşak ses kalbime bir sızı gönderiyor. Ne olduğunu düşündüklerini merak ediyorum. Henry'nin beni suçlayıp suçlamadığını merak ediyorum. Onları sarayda yalnız bıraktığımızı, Easton'la gittiğimi ama onsuz döndüğümü düşününce. Acaba Henry'nin gezinen gözleri onu arıyor mudur... bir daha asla tepesinde oturmayacak bir adamı arıyor mudur?

Bana olan inançlarını kaybederlerse Henry ya da Annie'yi suçlamam. Kral kılıcını Easton'ın boynuna sapladığı anda ben de içimdeki inancı kaybettim.

Ve beni tüketen tüm acı ve suçluluk duygusu boyunca tek düşünebildiğim, öbür dünyada bile bana verdiği sözü nasıl tuttuğu.

Ona güvenip güvenmediğimi sorduğu anda hiç tereddüt etmeden, düşünmeden evet dedim... çünkü buna ihtiyacım yoktu. Easton sırtarak Creseda'yı güvende tutacağına yemin etti. O sözünü tuttu ama ben kendiminkini yerine getiremedim. Ben Easton'a hayatım pahasına güvenmiştim, o da bana güvenmişti.

Bu onun çöküşüydü.

Annie'nin narin kolları beni sarıyor, kendine özgü biberiye kokusuyla sarmalıyor ve birlikte yas tutuyoruz. Sonsuza dek kalplerimizde taşıyacağımız kaybımız için. Yaşatacağımız anılar ve asla unutmayacağımız bir isim.

Bize verdiği sevgi.

"Görmen gereken başka bir şey daha var Delilah," diye fısıldıyor Annie iki atı okşarken.

Knox, Annie'ye ve bana gerekli alanı ve zamanı tanıyarak arkamı döndüğüm anda yanıma geliyor. Yine de uzakta değil; asla gerçekten değil. Knox her zaman kalbimin parçalarını bir araya getirmek için orada olacak, kaç kez paramparça olursa olsun.

Ama Easton'ın sözleri aklımdan geçerken, ölümünden önceki günlerin anısı, bakışlarımı kulübeye çevirip hızla göz kırpyorum, birçok sorunun cevabı kemiklerime yerleşmeye başlıyor.

Annie'nin gözlerinde yatan gerçek.

"Teknik olarak onun, yani senin. Onun sana hediyesiydi." "Saraydan ayrılmaya hazır olduğun zaman için." diye fısıldarken gözleri inanılmaz derecede yumuşuyor, elinden geldiğince hassas olmaya çalışıyor.

İtiraf beni yıktı.

Bu sessiz bir kırılma. Beni parçaladığını hissettiğim kayıp için feryat etmiyorum ya da çığlık atmıyorum. Yüz hatlarım bir santim bile oynamıyor. Bunun yerine, bu içimde oluyor.

Ruhum ılık atıyor, kalbim bana bakan tek katlı kulübede ikiye bölünüyordu.

Daha içeri adımımı atmadan içimden bir parça ölüyor.

İçimde bir ölüm olduğunu bilemezsiniz. İçeride başım dik bir şekilde yürüyorum ama içimde bir savaş sürüyor ve bunu benden başka hissedebilen tek kişi Knox.

Duygularım onu hırpalıyor ama o buna izin veriyor, zihnindeki kapıyı açıyor ve kimsenin ondan hissetmesini istemediğı yükü omuzluyor. Köprünün diğ er tarafında duruyor, acımı alıyor ve yatıştırıyor.

Beni içten dışa doğru öldürmeden önce her şeyi ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

Arkamdan geliyor, ben odadan odaya geçerken eli hep bana dokunuyor. Easton beni iyi tanırdı. Dolu kitaplıklarda en sevdiğim kitapların başlıkları duruyor. Büyük küvet sessiz ormana bakıyor. Her odadaki sıcacık şömineler kışın hüznünü korkutup kaçırıyor. Mutfağı ve kılıç raflarını dolduran sonsuz tencere ve tavalar.

Gerçi Easton'ın odaları doldurduğu tek şey benim kişiliğim değil, onun kişiliğı. Bizim için kurduğu hayal, yaratmak istediğı hayat.

Bir an için ılık attığımı sanıyorum ama ağzım hareket etmiyor.

Ağzına kadar çikolatayla dolu bir mutfak dolabı buluyorum. Sabit mürekkep, oturma odasındaki büyük pencerenin önündeki masada düzgün bir şekilde duruyor; Easton'ın hayali, hayalperest zihnini yazacak sonsuz hikayelerle dolduracak bir sığınağı sahip olma ktı.

Kulübenin en ucundaki el değmemiş yatak odası kalın bir toz tabakasıyla kaplıdır. Elbette Easton, derin aşkı Henry'ye yakın olmak için ahırlara en yakın odayı talep edecektir.

Gözlerimi kapatarak derin nefesler alıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum; onun hâlâ içinde olduğu bir hayatı hayal ediyorum. Easton'ın bana her gün yalvarmakla kalmayıp *hak ettiğı* hayatı.

Kulübenin onun derin kahkahalarıyla dolup taşı tığını, pencerelerden süzülen güneş ışığında gözlerinin nasıl parladığını hayal ediyorum. Her sabah o sabit masaya oturup yazı yazışını, konsantre olurken kaşlarının derin bir şekilde çatılışını. Temizlik yapmak, yemek pişirmek, hatta bahçe ve ahırla ilgilenmek gibi sıradan işlerden zevk alırdı.

Easton hayatta günlerini seçme özgürlüğüne sahip olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ve şimdi, asla böyle bir seçeneğı olmayacak.

Protestoyu göğsümün ritmik atışlarında hissediyorum.

Bir sonraki sözlerimi söylemek için kendimi zorlarken boğazımdaki yumruya karşı savaşıyorum.

"Nerede o?" Sormaya çok korktuğum soruyu fısıldıyorum. "Annesi onu kendi arazilerine mi gömdü?"

Easton annesini nadiren görüyordu. Günlerinin çoğunda babasının evinde inzivaya çekilmişti ama tek oğlunu görebildiğinde ona sevgisini bahşediyordu.

Ne yazık ki, ebeveynlerden birinin sevgisi diğerinin korkunç davranışlarını silmiyor. Ama Easton'ın kendi arazilerine gömülmesini isteyeceğinden hiç şüphem yok.

Sadece sessizlikle karşılaşınca Annie'ye döndüm.

Yüz ifadesi kafese kapatılmış. Sanki güce ihtiyacı varmış gibi mutfaktaki ahşap masaya yaslanıyor.

Kaşların çatıldı, paniğe . "Nerede o?"

Knox araya girerek beni Annie'den kısmen engelliyor. "Belki de bir gün için bu kadar bilgi yeterlidir," diyor sanki göremediğim bir şeyi fark etmiş gibi.

Etrafında dolaşıyorum. "Hayır! Nerede olduğunu bilmek istiyorum." Annie'ye doğru yürüyorum. "Nereye gömüldü?"

Vedalaşamam gerek.

Annie'nin gözleri çırpınarak kapandı. Gözyaşları bekliyorum, ama onları tekrar açtığında, nefret ve kötülükle dolu olduklarını görünce şok oluyorum.

"Değildi."

Göz kırpıyorum. "Tabii ki öyleydi. Belki de babası aldı-"

"Baban onun kellesini bir ödül olarak saklıyor. Saraydaki ve başkentteki herkese hainlere ne yapıldığına dair bir uyarı." İğrenme ve nefret sesini dolduruyor. "Onu tahtının yanında bir kazığa oturttu."

Knox'un mahkemesi sessizliğe gömülür.

Zihnim sessizleşiyor, fırtına öncesi sessizlik. Ta ki artık sessiz olmayana kadar.

Pathıyorum, içimde bir güç dalgası dalgalanıyor.

İçimden altın alevler fişkırıyor, ahşap kulübeye doğru dağılıyor.

Bir saniye içinde hava sarıyor ve gücü bir baloncuğun içine hapsediyor.

Çılgılık atıyorum, görünmez kalkanı tekmeleyip öfkelendikçe ses havada vahşi bir melodiye , ama asla bükülmüyor.

Kafasını bir ödül olarak sakladı.

Kafasını bir ödöl olarak sakladı. *Kafasını bir olarak sakladı.* Altın alevler beni tüketiyor.

Ckapt'ca Twclvc

I Ayrışma sırasında nasıl göründüğümü sık sık merak etmişimdir. Gözlerimin değişip değişmediğini, yüz ifademın değişip değişmediğini... eğer değişirsem.

Ama *sonrasında* ne olacağını hiç sorgulamadım. Kendime geldiğimde ne olacak? Zihnim kalbimin geri dönmesinin güvenli olduğuna karar verdiğinde?

Çoğu zaman kendime geldiğimde, olayın gerçekleştiği anı gözümde canlandırabiliyorum. Duygularımın beni ele geçirdiği, beynimin kapanmasına neden olan ve kalbimi beni terk etmeye zorlayan anı.

Öncesini hatırlayabiliyorum ama yine de geriye dönüp *dönemin* ve *sonrasının* anılarına bakmaya çalıştığımda her şey bomboş. Yorucu olabilir ve hayatımın bazı bölümleri sonsuz kara deliklerle dolu olabilir ama ben minnettarım. Beynim hafızamdan acı veren her şeyi sildiği için minnettarım. Sanki tanık olduklarım, hissettiklerim, kokladıklarım ve duyduklarım hiçbir zaman doğru bir şekilde dosyalanmamış gibi.

Sonra ne olduğunu bilmek ister misin?

Tekrar nasıl insan olacağımı hatırlamalıyım. Ya da Fae mi demeliyim?

Artık altın alevlerin beni sardığı mutfakta durmuyorum. Onun yerine, çam ağacı ve okyanusun duyularımı sardığı rahat bir yatakta yatıyorum. Knox'un vücut ısısı, beni arkamdan tutarken üşümüş kemiklerime sıcaklık yayıyor. Yanardöner siyah bir kanat üzerime örtülmüş, öğleden sonra güneşinin ışınlarının beni kör etmesini engelliyor.

"Angel?"

Sesi sanki daha önce defalarca uyanmışım gibi hırçın ve belirsiz.

Onunla yüzleşmek için yuvarlanıyorum, güzelliğine bakıyorum. Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor.

Gözlerinin etrafında koyu halkalar var ve parmaklarıyla karıştırdığı belli olan dağınık saçları dün gece neredeyse hiç uyumadığının kanıtı.

Yoksa geceleri mi demeliydim?

"Ne zamandır baygındım?" Boğazım düğümlenerek soruyorum.

Knox öne doğru eğiliyor ve alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Bunun bir önemi yok. Artık buradasın."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken gözlerimi tekrar kapatıyorum. Aramızdaki bağ güçleniyor, her dokunuşun, her nefesin ve her bakışın yüzeyinin altındaki bağ çekiştiriyor ve çatırdıyor.

"Rüya mıydı?"

"Hayır Angel," diyor nazikçe, sıcak nefesi tenimde fısıldayarak.

Cevabı bilmeme rağmen, kalbime bir bıçak daha saplanıyor.

Kral Easton'ın kellesini bir ödül olarak saklıyor, onu bir mesaj vermek için kullanıyor.

Safra boğazıma hücum ediyor ama bu sadece kuru bir kusma olarak ortaya çıkıyor. Boş midem şiddetli bir şekilde homurdanıyor ve vücuduma görünüşe göre içinde bulunduğum koma halini hatırlatıyor.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" Knox çoktan kapıya varmışken sorar.

Başımı sallıyorum, midemin protesto için gönderdiği sancıyı görmezden geliyorum. Onun yerine pencereye dönüp güneşin ağaçların yaprakları arasında nasıl parladığını izliyorum. Işığın yosunlu orman zeminine bir sevgilinin nazik fırçası gibi nasıl süzüldüğünü.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum."

Bu kulübeden ve kaybettiklerimi sürekli hatırlatan bu yerden çıkmam gerekiyor.

Knox beni şımartmıyor ya da reddetmiyor. Sadece elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

Odadan çıkarken, bakışlarımın mutfığa ya da yumuşak sesler duyduğum oturma alanına kaymasına izin vermeye cesaret edemiyorum. Arkadaşlarımın endişeli bakışlarını ya da acınası ifadelerini görmek istemiyorum. Özellikle Annie'nin bakışlarını görmek istemiyorum - orada ne bulabileceğimden korkuyorum.

Aileyle ilgili bir şey bu, özellikle de kendi yarattığınız ve bulduğunuz ailelerle ilgili; en çok hayal kırıklığına uğratmak istemediğiniz insanlar onlar.

Bana geri dönen tek şey kalbim de değildi. Bununla birlikte, zihnimi spirallere ve büyüğü patlatmaya gönderen duygusal savaş geldi. Hâlâ

İçimde çok fazla öfke var.

Size karşı çalışan bir bedene ve zihne sahip olmak ne kadar korkunç.

Ama ayaklarım dışarı çıkıp kulübenin köşesini döndüğümde Creseda ve Henry'nin yan yana durduğunu görünce zihnimdeki sesler küçük bir mırıltıya dönüşüyor.

Dün onlara zar zor merhaba dedim, her ikisinin de hak ettiği bir selam değildi bu.

Titreyen elimi Creseda'nın burnuna koyduğumda konuşamadığımı fark ediyorum ama kelimelere gerek yok. Ona hiç gerek olmadı. *Easton için de aynı şey geçerli.*

Başımı eğdiğimde Creseda da aynısını yapıyor ve benimle ortada buluşuyor. Elimle onu okşarken alnım burnuna dayanıyor. Tüyleri avucumu gıdıklarken, kalbinin sabit atışı ve nefesinin yüzümde dolaşması beni sakinleştiriyor.

Henry yanıma gelip bu özel anda bize katılırken onu okşamaya devam ediyorum.

Boğazımdaki yumruyu iterek ağır bakışlarımı Henry'ye çeviriyorum. "Çok özür dilerim."

Keşke Hazel'ın Henry'yi kendi adıma dinleme yeteneğine sahip olsaydım. Gerçekten ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek. Kederinin ağırlığını kalbimde taşıyabilmeyi.

Ama ben bilmiyorum ve son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da kederin, onu taşıyan kişi tarafından tırmanılması gereken bir savaş olduğudur.

Başımı kaldırdığımda, bakışlarım delici altın gözlere kilitleniyor.

Aurora ve Zephlyn ahır çitinin diğer tarafında uzanıyor. Griffinler ve atlar arasında, sanki yaratıklar alanı paylaşmak için karşılıklı bir anlaşmaya varmış gibi saygılı bir mesafe korunuyor.

Gözlerinin bana iyi olup olmadığını sorduğuna yemin edebilirim.

Dudağımın kenarı kalkıyor, son zamanlardaki ilk gülümseme denemem... Saymayı ve zamanı unuttum ama epey zaman geçtiğini biliyorum. Arkamı dönmeden önce başımı eğiyorum, yaratıklar özellikle hissetmek istemediğim çok fazla duyguyu ortaya çıkarıyor.

Yürüyüşün amacı da buydu zaten, uzaklaşmak. Ormanın derinliklerinde uzanan ahır çitine, çevredeki her şeyin bakımına, Easton'ın ayrıntılara gösterdiği özenin kanıtlarına bakarken, gözlerim akmayan yaşlarla yanmaya başladığında gözlerimi kaçırıyorum.

Knox kolunu omzuma doluyor. "Hadi Angel, benimle yürü."

Her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilen Knox beni kulübeden uzaklaştırdığında, Easton'ın hayaliyle aramıza giren her santimlik boşlukta adımlarımız daha da hafifliyor.

Günlerdir ilk defa ciğerlerim hava ile doluyor. Güneşin altın ışınları tenimi okşuyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil."

Knox iç çeker. "Her şeyi atmaya devam edemezsin."

Dudaklarım büzülüyor. "Evet, yapabilirim."

Knox aniden duruyor ve beni ona doğru çeviriyor. Yüz hatlarının bu kadar ciddi olması beni korkutuyor.

"Hayır, yapamazsın. Neredeyse olanlardan sonra olmaz."

Yutkunuyorum, utanç dilimi kaplıyor. "Sadece küçük bir bölümdü-" "Büyün neredeyse seni tüketiyordu."

Göğsü kabarıyor, sanki tehlike yine önündeymiş gibi.

Sanırım öyle. *Sorun benim.*

Ama ona, içimde kaynayan her şeyi hissetmeme izin verirsem, bunun beni tamamen tüketeceğinden korktuğumu söyleyemem. Beni yutması konusunda endişelenmesi gereken şey büyüm değil, kalbim olacak.

Bu duygulara bir santim bile yer veremem çünkü içimde kan kalmayana kadar kırmızı akacaklar.

Knox'un bakışlarını dolduran endişeyi görmezden gelerek başımı sallıyorum. Aloriah'ın ve medeniyetinin ağırlığı dengede dururken, bunun endişelenmemiz gereken başka bir şey olmasına izin veremem.

Knox'un kendine odaklanabilmesi, düşmanı arkasındayken bana bakmaması gerekiyor. En iyi performansını sergilemeli, sihrimi her kullandığımda dikkati dağılmamalı ve endişelenmemeli. Özellikle de gözlerimi her kapattığımda Knox'un kafasının şeytani bir ejderhanın ağzından sarktığını gördüğümde. Ve bu aptalca olabilir, Knox istediği zaman güç kuyuma girebilir, ama benim iznim olmadan girmeyeceğini biliyorum.

Bu yüzden, tadı ne kadar ekşi olursa olsun yalan söylüyorum ve bağ aracılığıyla bunu hissetmemesi için dua ediyorum.

"Korkunç derecede gergin bir dönemdi. Aldığım haberlerden dolayı beni suçlayabileceğinizi sanmıyorum."

Yalanı bastırmasını umarak bağdan aşağı bir sıcaklık damlası gönderiyorum. Bağlandığınız kişiden bir şeyler saklamak zordur. Bu bağ başka hiçbir şeye benzemiyor.

bizi biz yapan şeyleri bir araya getirerek hissettik. Sanki gerçekten birmişiz gibi.

Gözleri yumuşar. "Seni asla suçlamıyorum Angel."

Derin bir nefes alarak bağımızdaki gerilimin kaynamasına izin veriyorum, içimdeki korkunun bir sonraki sözlerimi harekete geçirene kadar derimin yüzeyine taşmasına izin veriyorum. Çünkü korku ve cesaret benim için bir ve aynı şeydir. Biri sadece daha kahramanca.

"Onun oyununu oynarsak kazanacağımızı hiç sanmıyorum. Zihinlerimiz onunki gibi kötü ve yozlaşmış değil." Knox ağzını açıyor ama o konuşmadan ben devam ediyorum. "İşlerin bu şekilde devam etmesine izin vermek için içimde çok fazla öfke var ama onun oyununu oynayarak bir şeyler değişmeyecek. Kendi oyunumuzu oynayarak kazanacağız."

Gözlerinde gurur kıvılcımları. "Şimdi bir savaşçı gibi düşünüyorsun."

Yanaklarım pembeleşti. Boğazımı temizlerken, zihnim saniyeler içinde kızarıklığımı yok eden bir düşünceye doğru sürükleniyor. "Kral beni hain ilan ettiğine göre, sanırım artık beni varisi olarak görmüyor."

Ağzından bir hırıltı döküldü. "Senin yerine bu kararı verecek kadar uzun süre tahtta kalmayacak."

Dudaklarım seğiriyor, bir gülümseme çiçek açmakla tehdit ediyor. "Her şey yolunda giderse, evet, ama o zamana kadar... söylemek üzere olduğum şeyden hoşlanmayacaksın."

"Ne olursa olsun dinleyeceğim. Seninleyken her zaman dinleyeceğim."

Birazdan bunu söylemeyecek.

"Kimse eş olduğumuzu bilmemeli."

Knox'un yüz hatlarındaki kontrol görüntüsü tamamen kaybolur. "Hayır." Bu tek hece bir kırbaç kadar acımasız.

"Knox, yapma-"

"için ne olduğumuzu saklamayacağım," diye hırlıyor.

Gözlerim yumuşar. "Saklanmıyorum, koruyorum. Zayıf yönlerimden birini çoktan ortadan kaldırdı." Kalın kalın yutkunuyorum, adı boğazımda düğümleniyor. "Annie onun yakınında bile değil ve öyle kalması için dua ediyorum. Ama sözümü unutma Knox, ona karşı geldiğimde beni yok etmek için eline geçen her fırsatı kullanacak ve eğer bir eşim olduğunu öğrenirse... Unutulmuş tanrılar yardım etsin, beni mahvetmek için senin peşinden gelmesini engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

Bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor, ne aradığından emin değilim.

O şeytani sırıtiş, gözlerindeki ukala parıltıyla birlikte geri döner. "Kendimi idare edebilirim. Biliyorsun bana tüm dünyadaki en güçlü Fae diyorlar.

topraklar, değil mi?"

Alaycı ses tonunu duymazdan gelerek, önseziden beri peşimi bırakmayan dayanılmaz gerçek boğazımı sıkarken kuru dudaklarımı ıslatıyorum.

"Seni benden alırsa bununla başa çıkamam." Sesim çatlıyor. "Sen değil, Knox... Seni kaybedemem."

Knox kalbinin kapısını açıp benim için atmasına izin verirken kırılganlığını ve duygularını gözlerinde taşıyor. Köprünün onun tarafındaki direncini hissedebiliyorum; bağ, kabul etmemesi için adeta çığlık atıyor. Kabul ederken vücudu gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Kim olmamı istersen o olurum, Angel." Alnını benimkine yaslıyor. "Bunu atlatmanı sağlayacak her neyse." Hızlı bir nefes kaybediyor, içinden küçük bir inilti geliyor. "Başkalarının önünde sana tam olarak nasıl dokunmamam gerekiyor?"

"Kendinizi tutmalısınız, Bay Holloway."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, kaşları çatılıyor. "Ah, bir de bağımız sevgiden yoksun kaldığı için tenimiz yanana kadar çekerken bunu nasıl yapabileceğimizi anlatsana."

"Bu gerçek bir şey mi?" Törpüledim.

Knox alt dudağını yavaşça yalıyor. "Evet."

Safir gözlerinde biriken sıvı sıcaklığı, doğruyu mu söylediğini yoksa alay mı ettiğini ayırt etmeyi zorlaştırıyor. Ama daha uzun süre baktıkça dudaklarım muzip bir gülümsemeye dönüşüyor ve umursamadığımı fark ediyorum.

Benim için yarattığı bu değerli özgürlük anında değil.

Kalbim hızla atıyor, nefesim de onunla birlikte hızlanıyor. Knox'un bakışları gözlerimden dudaklarıma kayıyor. Alt dudağını ısırırken yanaklarım ısınıyor, yumuşak tenimi ısırmanın kendi dişlerim yerine Knox'un dişleri olmasını her şeyden çok diliyorum.

Knox'un gözleri parlıyor.

Ne dilediğine dikkat et, Angel.

"Eğlenceli olabilir," diyorum, sesimin ne kadar boğucu olduğunu duyunca şaşıyorum. "Ne olabilir?" Knox soruyor, gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

Öne eğilip avucumu nazikçe göğsüne koyuyorum ve vücudu basit bir dokunuşla titrerken salyalarım akıyor. "İkimizin de derinden özlemini çektiği zevki ortaya çıkarıyorum." Knox'un titrek nefesiyle bacaklarımın arasında arzu birikiyor. "Gecikmiş haz."

Bakışlarımız birleştğinde elektrikleniyor. Sanki aramızda bir şimşek çakıyor, yoğun bağın yarattığı bir enerji akımı.

Çekiştiriyor, her an kopacakmış gibi hissettirecek kadar sıkıyor, ta ki biz öne doğru eğilip bedenlerimiz birbirine değene kadar.

Cildimiz ona övgüler yağıdırıyor, bağlarımız rahatlıyor.

Vücudun ne için yalvarıyor, Angel?

Sarhoş edici sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Başımı arkaya doğru eğerek o ısıltılı safir gözlere bakıyorum. Derinliklerinde cızırdayan ateş beni neşeyle dolduruyor.

Duruyoruz, ilk kimin kırılacağını, ilk hamleyi kimin yapacağını görmek için bekliyoruz. O kadar uzun sürüyor ki vücudum çılgılık atmaya başlıyor, damarlarımda sıcaklık karıncalanıyor.

Knox elini yavaşça kaldırıyor, kararlılığı azalıyor ve parmak ucu nihayet çenemin alt tarafını sıyırdığında inliyorum. Dokunuşuna daha da eğilerek parmaklarını boynumda aşağı yukarı gezdiriyor ve köprücük kemiklerimin üzerinde gezdiriyor.

O alçalırken nefesim sığılaşıyor, dudakları benimkinden bir saç teli kadar uzakta, sıcak hava püskürtüleri ağzımın üzerinde geziniyor. Gelecek olan sıcaklığın bir tease'i.

"Cevap ver bana Angel," diye fısıldar Knox.

Ne cevap vermem gerektiğini bir türlü hatırlayamıyorum. "Soru neydi?"

Kekeliyorum.

Karanlık kıkırdamasına karşılık olarak klitorisim titreşiyor. "Bana vücudunun neye ihtiyacı olduğunu söyle."

Sen.

Sanki doğruluk serumu yutmuşum gibi anlık bir düşünce. Ama aklına gelen cevap onu tatmin etmiyor.

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor ama durup boynuma geri dönmek yerine daha aşağı iniyor, parmakları iri göğüslerimin üzerinde gezinirken nefesimi de beraberinde götürüyor.

Kelimeleri duymama izin ver, Angel.

Büyük avuç içi göğüs kafesimin üzerine geliyor, başparmağı ileri geri fırçalıyor, istediğim yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. O kadar ki sırtım istemsizce bükülüyor.

"Sana içimde ihtiyacım var, Knox."

İhtiyaç, istek değil. Arada fark var. Ve

Knox bunu biliyor.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Öpücük aç ve aceleci, yiyip bitirici. Ben de ona karşılık veriyorum, vücudumda dalgalanan doyumsuz ihtiyacı besliyorum, *daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını* talep ediyorum.

Dilimi onunkine sürerken iniltilerimiz birbirimizin ağzını dolduruyor, sıcaklık kalbimde bir şimşek çaktırıyor.

Elimi saçlarına daldırıyorum. İpeksi kuzguni teller parmak uçlarımla arasında kayıyor ve telleri onu daha yakına çekmek için kullanıyorum.

Knox'un kendini kontrolü hareketle birlikte kırılır.

Elleri sırtımdan aşağıya, kığımın kabarıklığı üzerinden kalçalarıma kadar kayıyor. Beni ayağa kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Yürümeye başladığında içimi heyecan kaplıyor, botlarının her adımı ve gümbürtüsü içime bir arzu dalgası gönderiyor. Ta ki durup beni büyük bir ağaç gövdesine yaslayana ve önümdeki ağırlığından kalçalarımın altına aşağıya ıslaklık damlayana kadar.

İri siki merkezime sürünüp giysilerimizin arasından mükemmel bir şekilde hizalandığı anda inliyoruz, sesler birbiriyle senkronize oluyor.

Kalçalarım kendiliğinden dönüyor, umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi arıyor.

Knox ağzını benimkinden ayırıyor, köpek dişlerini boynumdan aşağı sıyırmadan önce alevlendiriyor ve tüm vücudumda bir ürperti uyandırıyor. Bu his ona karşı dönmeme neden oluyor.

"Bir şey ister misin, Angel?" Knox alay eder.

Elim hâlâ saçlarındayken başını sertçe geriye çekiyorum. Onu da en az benim kadar çözülmüş bulmak içimi zevkle dolduruyor - göğsü kabarıyor, siki pantolonunun altında zonkluyor. Ağırlaşmış bakışları beni öyle bir ateşle yakıyor ki yutkunuyorum.

"Ben zaten istediğimi istedim. Beni yalvartmayın."

Knox'un gözleri parlar. "Sana sadece olacakların bir başlangıcını veriyorum, Angel. Ne de olsa artık başkalarının önünde sana dokunamayacağım, değil mi?"

Nefesim kesiliyor. "Evet, ama etrafta kimse yok."

Omuz silkiyor. "Buna bir alıştırmaya diyelim. *Arkadaşımın* şaşırmasını istemem."

Knox sırtlıyor, ellerinden birini serbest bırakırken hareketi yırtıcı bir hal alıyor, diğer eliyle beni ağaca yaslayarak dengeliyor ve kalçalarıyla beni ağaca sabitliyor.

Havla. G mleğimin  r k beyaz kumaşını kaldırıyor, göğüslerim serbest kalana kadar başımın üzerinde sürüklüyor. Keskin hava sert çakıl taşlarını okşuyor, Knox'un büyüsü tüylerim diken diken olana kadar kremse tenimi okşuyor.

 ri avucu göğsümü kavrayıp başparmağını hassas tomurcuğun üzerinde ileri geri gezdirdiğinde dudaklarımđan bir inilti dökülüyor. Hızlı bir çimdik kalçalarımı oynatıyor, acı uyluklarımın arasına bir sarsıntı gönderiyor.

"Knox," diye

yalvarıyorum.

"Yalvar."

Talep  zerine gözlerimi açıyorum ama düşünmeden önce başımı sallıyorum. Belki mazoşistim ve cinsel işkenceden zevk alıyorum, belki de bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum. Her iki durumda da, ağzından çıkan vahşi ihtiyaç hırıltısı, onun büyük boyuna karşı kıvranmamı ve sızlanmamı sağlamak için yeterli.

Knox başını eğiyor, vücudu kendini tutmanın verdiği kısıtlamayla titriyor ve sağ meme ucumu köpek dişlerinin arasına alıyor, parmakları diğerini çimdiklemek için kayıyor. Göğsüm yükselip alçalırken dili sıkı tomurcuğun üzerinde zahmetsizce yuvarlanıyor. Ona yapışıyorum, klitorisim ağır bir acıyla zonkluyor.

Knox diğer meme ucuna geçiyor, serbest eli vücudumda gezinip dövüşü derilerime dalmadan önce ciddi bir şekilde yalıyor ve emiyor. Nefesimi tutuyorum, dokunması için dua ediyor ve umut ediyorum.

Dualarım kabul oldu.

Parmaklarını içime sokuyor, oradaki ıslaklıkta kolayca girip çıkıyor. Nefesi kesiliyor. " ok ıslaksın, Angel." Parmaklarını pompalamaya başladığında başparmağı klitorisimi ciddi bir şekilde fırçalıyor. Dudaklarımđan dökülen iniltiler nefesimi kesiyor, başımı döndürüyor.

Parmakları içimde kıvrılıyor, sadece onun bulabildiği noktayı fırçalıyor ve aynı zamanda meme ucumu sıkıştırarak vücuduma bitmek bilmeyen zevk dalgaları gönderiyor. Her sinir ucu, parmaklarının her pompalanışında içimde tırmanan basınçla ateşleniyor. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, ta ki ben onun kollarında kıvranan bir karmaşa olana dek... Adını bir dua gibi söylerken hiç durmaması için yalvarıyorum.

Vücudum gerilmeye başlıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve gözlerim kapanıyor - sadece Knox parmaklarını koparıyor.

Gözlerimi açıyorum. Parmaklarını ağzına sokup emerken dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme beliriyor ama gözleri de şaşkın ve ağır.

Kalçalarım sallanıyor, biraz önce sahip oldukları sürtünmeyi arıyorlar.

"Knox," diye homurdanıyorum.

"Özür dilerim Angel. Bir şey mi istiyorsun?" diye küstahça konuştu.

Öne doğru eğilip alt dudaklarını dişlerimin arasına alırken vücudumu neredeyse ona doğru fırlatıyorum. Knox'un kalçaları ona ihanet ediyor, merkezime doğru hafifçe sallanıyor, aramızdaki sıcaklığı gizleyemiyor. Tutkuyu. Ham arzuyu.

Onun hareketine hareketle karşılık verdiğimde, kalçalarımız birbirine sürtünürken, boyu inanılmaz derecede sertleşirken alçak bir inilti kaçıyor.

Sürtünme beni . "Knox," diye

yalvarıyorum.

"Söyle," diye tıslıyor, sanki bizi acılarımızdan kurtarmak için yalvarıyormuş gibi.

Zevkle. "Lütfen Knox, sana içimde ihtiyacım var."

Knox dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp bizi döndürüyor, beni ormanın zeminine yatırdıktan sonra pantolonumu öyle bir güçle indiriyor ki, vücudumu da pantolonumla birlikte çekiyor. Vahşi gözleri, ortaya çıkardığı tenimin her santimini hararetle tarıyor, elleri sanki doyamıyormuş gibi onlarla dolaşıyor.

Pantolonum arkasından uçtu. Gömleğim bir saniye arkasından geliyor ve beni ormanın zemininde çıplak bırakıyor.

Elleri kendi pantolonuna karşı hızla çalışıyor, bir çekişte yırtıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan, derin, uzun bir vuruşla içime giriyor ve beni coşkuyla çılgılık attırıyor.

İri boyu beni geriyor, bedenim en çok istediği şeye uyum sağlıyor.

Knox başını arkaya atıyor, boynundaki damarlar zonklarken alçak bir inilti çıkarıyor, kendini tamamen içime oturtuyor ve orada asılı kalıyor. Tekrar içime girmek için geri çekilirken vücudu titriyor.

Bacaklarımı beline dolayarak keten gömleğini çıkarmaya çalışıyorum. Çaresizlik içinde çekiyorum, düğmeler her yöne uçuşuyor. Ama ellerimi göğsünde gezdirirken umursamıyorum, hızı artmaya başladığında pürüzsüz teninin ateş gibi sıcaklığını içime çekiyorum.

Knox başını eğiyor, dili boynuma ve kulağımın kabuğuna doğru bir yol yalamak için dışarı fırlıyor. Sıcak nefes alışları beni ürpertiyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir sonraki saniyede Knox içimden çıkıyor, beni dizlerimin üzerine çevirip ellerimi önümdeki ağaca koyarken itiraz çılgınlıklarım ölüyor. Dizleri dizlerime çarpıyor ve uzun aletini arkamdan içime doğru yönlendiriyor.

Kalçalarımın içgüdüsel olarak geri itmesi için ağzım açık kalıyor. Kendini kabzasına kadar gömüp beni doldururken ve her zamankinden daha derine inerken iniltilerimiz birbirine karışıyor. Yavaşça çekiliyor, sadece sert ve hızlı bir şekilde geri itmek için.

Hız nefesimi kesiyor. Ağaç kabuğuna öyle bir kuvvetle yapışıyorum ki, içinde parçalanıp kırılıyor. Ağaç gövdesi hareketlerimizin gücüyle ileriye doğru itilirken inliyor, kökleri adeta yaşam için tutunuyor.

Tanrılara şükürler olsun ki insan topraklarındayız ve ağacın canlanması konusunda endişelenmeme gerek yok.

Saçlarımı avucuna doluyor ve başımı geriye çekiyor, sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. Sonra diğer eli keşfetmeye başlıyor.

Parmakları boynuma dolanıyor, vücudumdan aşağı kaymadan önce bir saniyeliğine hafifçe sıkıyor. Eli iri göğüslerimin üzerinde kayıyor, parmakları tomurcukların etrafında daireler çiziyor. Sinirlerim kıvılcımlanıyor, klitorisime doğru yarışan karıncalanmalar gönderiyor.

"Kahretsin, Angel, hiçbir şey bu kadar mükemmel hissettirmemişti."

Kalçalarım geri fırlıyor, onu itiş kakış karşılıyor ve derin bir hırıltı kulağımı dolduruyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, coşku uçurumuna doğru koşarken birbirimizle senkronize oluyoruz. Dağı daha da yükseğe inşa ediyoruz. Knox'un parmakları göğüslerimden ayrılıp klitorisimin hassas etine doğru kayarken, kalçalarım çılgınca sallanıyor, dizlerim titremeye başlıyor.

Çığlık atıyorum, acımasız hızını artırması için ona yalvarıyorum. Büyümüş sikişinin ucu içimdeki hassas noktayı okşarken, parmakları en sevdiği oyunmuşum gibi benimle oynuyor.

"Sikimin etrafına sarılmış çok güzelsin. Benim için mükemmel yaratılmışsın, sanki bana gönderilmişsin."

İğrenç ve güzel sözleri bedenimi öylesine arzu ve tutkuyla dolduruyor ki yanıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum sıcaktan yanıyor, ter boynumdan aşağı kayıyor. Kollarımı arkama, boynuna doluyorum ve ağzıyla buluşmak için başımı geriye yatırıyorum. Dili içeri kayıyor ve beni kalçaları kadar acımasızca sikiyor.

Hafifçe öne doğru eğiliyor ve kabuk meme uçlarıma değip damarlarımda bir şok ve ateş dalgası yaratırken ağzım bir nefesle açılıyor.

"Evet, evet!" Çığlık atıyorum.

Knox'un dokunuşuyla her bir sinirim kıvılcımlanırken, meme uçlarım ağacı sıyrırken, klitorisim okşanırken ve onun kadife kaplı çelik darbeleriyle

içime giriyor, arzum geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşıyor. "İşte bu, Angel, sikimi sık."

Vücudumun kırılmak üzere olduğunu, onun kollarında parçalanmak istediğimi hissettiğimde sözleri beni teşvik ediyor.

"Beni boşalt Knox, beni boşalt!"

Knox beni ağaca doğru daha da itiyor, parmakları uğuldayan klitorisimi sertçe çimdiklerken ve köpek dişleri boynuma batarken, sert ve ağır göğüslerime hoş bir acı dalgası gönderiyor.

Keskin bir çığlıkla dağıldım.

Ben onun etrafında sarsılırken adı dudaklarımdan bir ilahi ve kabul edilmiş bir dua gibi dökülüyor.

"Benimle gel, Knox," diye bağıyorum.

Adının dudaklarımdaki sesi onun yıkımıdır.

Knox paramparça olurken kulağıma homurdanıyor. Kollarını etrafıma saran Knox, uçmakla tehdit eden bedenime yapışıyor ve zevkin yoğunluğuyla bulutların üzerinde uçuyor.

Sahip olduğu her şey için onu sağıyorum, içimde seğirirken duvarlarım onun sert uzunluğunun etrafında titreşiyor.

"Benim güzel meleğim," diye fısıldıyor kulağıma ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

Ckapt'ca Tkia'tcc"

N Knox ve ben el ele yürüyerek kulübeye yaklaştığımızda akşam karanlığı çökmüştü. Ruhlarımız arasındaki bağ sevinçle cızırdıyor. Zihinlerimiz arasındaki köprü hayat dolu, çiçekler her yöne doğru filizleniyor, neşe ve ısıltıyla açıyor. Köprünün altından akan nehir, özen ve şefkatle akıyormuş gibi sabit bir hızda akıyor.

Birbirimize karşı hissettiklerimiz onun akımını belirler.

Creseda'nın sızlanmaları bakışlarımı Knox'tan, cızırtılı göz temasından ve dudaklarında oynayan bilmiş sırtıştan uzaklaştırıyor. Karanlığa ve düşen sıcaklığa rağmen herkes dışarıda duruyor, Creseda, Henry, Aurora ve Zephly'nin etrafında toplanmış.

Bizi ilk Annie fark ediyor, gözlerinde belli belirsiz bir nezaket parlıyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

Annie, duygularımın beni alt üst ettiği o uzun zaman dilimlerinden sonra nasıl hissettiğimi biliyor. Geri dönmenin ne kadar zor olduğunu.

Annie zihnimin neler yapabildiğini, neler yapabileceğini görmüş olmasına rağmen yanaklarım kızarıyor. Ama bu sefer farklıydı. Bu bölüm sihir içeriyordu ve göğsümü kaplayan endişeyi durduramıyorum.

Yapmak istediğim son şey birine zarar vermek, sevdiğim insanlara zarar vermek. Yine de en iyi niyetime rağmen patladım. Sihrimi, bedenimi ya da tepkimi kontrol edemiyordum ve bu kabul edilemez bir şeydi. Korkulması gereken bir şey.

Knox'un büyüm ve onun zamansız kontrolsüzlüğü hakkındaki endişelerini görmezden gelsem de, değişimin tamamen farkındayım. Bunu hissedebiliyorum.

Büyüyor, kuyum her geçen gün genişliyor, o kadar hızlı ki kontrol edemiyorum ve korkarım sihrim üzerindeki dayanağım kayıyor.

Tamamen ele geçirirse bana ne olur? Bir ortaklıktan tahakküme dönüşürse? İmgelemim gibi sonsuza dek kaybolur, evrenin sonsuz kara çukurunda öylece yüzer miydim?

Umarım bunun cevabını asla öğrenemem.

Yaklaşırken Annie'nin bakışlarında onu korkuttuğuma, bu yeni halimin onun için çok fazla olduğuna dair bir işaret arıyorum.

Bulduğum tek şey sevgi ve hayranlık.

Ciğerlerim bir kez daha işlevini yerine getirebiliyor ve özgürce nefes alabiliyorum. "Bütün bunlar da ne? Hoş geldin partisi mi?" Şaka yapıyorum ama hedefine ulaşmıyor. Bunun yerine diğerleri dağılıyor, çantaları kulübenin küçük verandasını kirletiyor.

Annie adım öne çıkıp elimi tutuyor. "Nasıl hissediyorsun? Kendinizi iyi dinlenmiş hissediyor musunuz?"

Omuz silkip diğerlerinin toplanmaya başlamasını izliyorum. "Kendimi iyi hissediyorum, her şeyden çok utandım." Başımı sallıyorum. "Bunun bir önemi yok, herkes ne yapıyor? Nereye gidiyorlar?"

Annie'nin bakışları Knox'a kayıyor, bir anda oraya gidip geri geliyor. "Tanışmanı istediğim bir arkadaşım var. Sektör Dört'ün şehir merkezinde."

"Kasabaya giremeyiz; adamları beni bir mil öteden fark eder," diye itiraz ediyorum. "Buraya tek parça halinde geldik çünkü Sektör Bir ordusu ne yaptığını biliyordu ve benden korkuyordu. Sektör Dört kafamı tepside isteyecektir." Dehşet midemi sarıyor. "Ya Sektör Bir'de kalan askerler bir araya gelip onlara söylerse ve onlar da bizim için gelirse?"

Knox araya giriyor. "Eğer senin bu dağlarda olduğunu bilselerdi, günler önce gelirlerdi."

Günler.

Ne kadar süre dışarıdaydım?

"Askerleri nasıl geçebilirim?" Asıl sorumun cevabını bilmek istemediğim için soruyorum.

Knox omuz silkiyor. "Büyü."

Daha önce hiç glamour kullanmamıştım, aradaki işleyişin ötesinde bir şey görmemiştim. Ancak, bu çok daha büyük bir ölçekteydi, sadece içindeki insanları değil, binaların kendilerini de yok eden bir ölçekteydi.

"Büyüler ve koğuşlar gizlemekten çok daha fazlasını yapabilir."

"Büyüyü dışarıda tutmak gibi mi?" İnsan topraklarının etrafına yerleştirilen koğuşlara atıfta bulunarak soruyorum.

Knox başını sallar. "Koğuşlar her şeyi yapabilir ve her şey olabilir. Hatta büyü'nün kendisinden bile gizlenebilirler. Bazı muhafızlar büyü'nün mekânlara girmesini engeller, bazıları ise büyü kullanıldığında yaratıcıyı uyarır. Koğuşlar tamamen büyü kullanıcısının niyetine bağlıdır."

"Büyü gibi mi?"

"Aynen öyle. Yaratılabilecek yüzlerce-binlerce sayısız koğuş var."

Acaba bir tane kullanabilecek yeteneğe sahip miyim? Sadece düşünce ve büyü'mün iradesiyle ortadan kaybolabildiğimi düşünürsek, umudum yüksek.

"Gelmesi ne kadar sürer?"

"Bu iki günlük bir yolculuk," diyor Annie. "Her şey yolunda giderse, akşam karanlığında varmayı planladık. Eğer cazibe herhangi bir nedenle başarısız olursa, kimse size iyice bakamayacak bile."

Yasal varisi olduğum bir krallığın sektörlerinde gizlice dolaştığıma inanmıyorum. Bana kendi halkını kurtarmaya çalışan bir prenses gibi değil, kaçak bir mahkûm gibi davranıyor.

Sanırım ben bir mahkûmum. Bırakın başkenti, saray arazisini bile kendi başıma terk etmeme asla izin verilmedi. Ağaç ev benim tek kurtuluşumdu, gerçi o bile saray arazisinin dışında yer alıyordu. Bir oyuncak bebek gibi giydirilen, bir kukla gibi hareket ettirilen ve başkalarına kusması için bir kaşık dolusu sözle beslenen yirmi iki yaşında bir kadındım.

Sanki bu hareket düşüncelerimi sarsabilirmiş gibi başımı eğiyorum. "Pekâlâ. Bu arkadaşınızla daha önce tanışmış mıydım?"

Kulübeden kıkırdamalar yükseliyor ve pencerelerden süzülen titrek mum ışığı, gölgeler odadan odaya geçerken birer birer sönüyor.

Keşfedecek zamanım . Easton bizim için ne yaratmış... Zar zor baktım bile.

"Geri döneceğiz Angel," diye fısıldıyor Knox kulağıma, zihnimi okuyarak.

Böyle bir ihtimalimiz olacak mı? Şüphe, kendim için inşa ettiğim güzel bahçeye köklerini derinlemesine salıyor.

Axel ve Nolan kulübeden hızla çıkar, Ace ve Hazel da peşlerinden gelir.

"Hazır mısın?" Nolan çekiştiriyor.

Creseda ve Aurora eyerlenmiş, çantaları bağlanmış ve hazır. Diğerleriyle konuşmak için Knox'un yanından ayrılıyorum. Annie beni, savaşa girmeye hazırmış gibi duran iki kuzguni siyah hayvanın yanına kadar takip ediyor.

Sanırım, her şeyin büyük planında öyleyiz.

Annie, Henry'yi havuçla beslerken ben de ikisinin arasında durarak onları aynı anda okşuyorum.

"Ona yaşattığı acının bedelini ödeteceğiz, Delilah."

Sesinde çınlayan inanç ve gözlerindeki nefret olmasaydı, sadece bu sözler bile beni şok ederdi. Başımı sallıyorum, çabalarımızın boşa gitmemesi için içimdeki her şeyle umut ediyor ve dua ediyorum.

Herkes onu devirmeye çalıştı ve sadece başarısız olmakla kalmadılar, aynı zamanda öldüler de. Ama kaderimiz bu kadar kasvetli görünürken, sanırım bunun bir önemi yok. Her iki durumda da, başkalarının hayatını kurtarmaya çalışırken öleceğim tahmin ediliyor.

Bana sorarsanız, değerli bir amaç.

Kendimi berbat hissediyorum ama Annie'ye söyleyecek hiçbir şeyim yok. Paylaşacak rahatlatıcı bir şey yok, söylenecek yeminler ya da sözler yok. Yaymak için bir gram bile motivasyonum yok. Çünkü en son söz verdiğimde başarısız oldum. Bu başarısızlıklar yüzünden Easton'ı kaybettim ve o da oğlunu kaybetti.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaya niyetim yok.

Uzun süren sessizlikten sonra "Hazır olduğunda gideceğiz," diye fısıldıyor.

Yine tek yapabildiğim başımı sallamak.

Benim hatam olmadığını söyledi ama kalbinin bir yerinde onun ölümü için kısmen beni suçladığını biliyorum. Nasıl suçlamasın ki?

Kesinlikle öyle.

"Önce Creseda'ya binmek istiyorum. Konuşmamız gereken çok şey var," diyorum özellikle kimseye. Aurora'nın bakışları sanki aklımdan geçen her kötü düşünceyi duymuş gibi beni olduğum yere mıhlıyor.

Ruhumun derinliklerini okuyor gibi görünmesine aldırmadan arkamı dönüp Creseda'nın üzerine çıkıyorum. "Senin için sorun olur mu?" diye sorarken ona bakmıyorum.

Büyük tüylü bir aslan kafası omzuma sürtünüyor, kendime veremediğim tek şeyi verirken küçük bir mırıltı alanı dolduruyor - kabullenme.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Creseda'ya bindiğimde kas hafızası devreye giriyor. Ben bir insanken, kendimi dik ve dengede tutmak büyük bir çaba ve güç gerektiriyordu ve kendimi rahat hissetmem için yıllarca sürüş yapmam gerekiyordu. Kaslarıma kramp girerdi ve bacaklarım zamanla sertleşirdi.

Belim. Şimdi kaslarımın güçlenmesi ve bilinen gücümün uzuvlarımda cızırdamasıyla sanki bir sandalyede uzanıyormuşum gibi hissediyorum.

Creseda sevinçle mırıldandığında dudaklarım seğiriyor. Yine de gülümsemem asla tam olarak çiçek açmıyor, çünkü binicisi olmadan karşıımızdaki Henry'ye bakarken aklımdan atamadığım bir düşünce var.

O çivide benim kafam olmalıydı, Easton'ın değil.

Kızgın bir öfke sahaya yayıldığında donup kalıyorum. Başımı kaldırdığımda, çok fazla şey gören bir çift yanan safir gözle karşılaşıyorum.

Bakışlarımı kaçırıyorum.

Duygusal yüklerimi onun üstlenmesine gerek yok-

Evet, var ve eğer böyle saçma sapan konuşmaya devam ederseniz, siz geride kalıp dinlenirken diğerlerinin devam etmesini önereceğim. Çünkü belli ki aklınız başınızda değil.

Gözlerim yarıklara dönüştü. *Ben patronluk taslayabileceğin bir çocuk değilim.*

Seninle ilgilenmeme izin verirsen sana böyle davranmak zorunda kalmam.

Kaşları çatılıyor, gerçeğe itiraz etmem için bana meydan okuyor. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi basitçe söylüyor.

Sesindeki samimiyet ve şefkat, ona karşı her zaman olduğu gibi kararlılığımı kırıyor.

Tek olarak, tekrar ediyorum.

Nolan, "Siz ikiniz zihninizi becermeyi bitirdiyseniz, bazılarımız ayrılmak istiyor," diyor.

Gözlerim doldu. "Kelimelerle aran çok iyi, Nolan."

İğnelememe aldırmadan elini grubun üzerinde gezdirdi. "Ayrıca kayıtlara geçmesi için belirtmek isterim ki, bu küçük hafıza kaybına katılmıyorum. Hepimiz başımızın üzerinde asılı duran ölüm cezasını unuttuk mu?"

Axel'in çenesi gerildi ve "Hayır, senin aksine Nolan, görme yeteneğine sahip olan denizkızının isteklerini yerine getiriyoruz" diye karşılık verdi.

"Belli ki iyi değil," diye mırıldanıyor Nolan, öfkeyle kollarını havaya kaldırarak. "Ben hiç iblis görmüyorum, ya sen?"

Çenem sıkıştı. "Annie'yi bulmamı istemelerinin bir nedeni var, Nolan. İmgelemleri benzersiz şekillerde çalışıyor. Yani, ruh yiyiciye baksana! Beni o korkunç göreve göndermelerinin tek nedeni Knox'u bulmaktı."

"Tamam, Prenses," diye tükürür. "Bu gezide kimi bulacağımızı sanıyorsun? Krallığı parşömenle imzalayan sevgili yaşlı babam

Sana mı? Aferin sana, bir krallığı miras alacaksın ama çok bencil olduğun için öleceksin-"

Gölgeler Nolan'ın ağzına çarpıyor. Başka bir gölgeli el boynuna dolanıyor ve onu kaldırıyor. Knox sarışın Fae'ye doğru yürüyor, Nolan'ın kulağına o kadar sessiz fısıldıyor ki hiçbirimiz duyamıyoruz, ama her ne ise, Fae'yi solgunlaştırmaya yetiyor.

"Eğer bir kez daha saçma sapan ifadelerinizi dinlemek zorunda kalırsam, kimin için çalıştığınız umurumda değil. *Kanını* akıtacağım," diye tıslıyorum Knox onu azarlamayı bitirdiğinde. "Benim topraklarımdasın, Nolan. Hain ya da değil, Covington soyadına sahibim ve ağzından tek bir anlaşmazlık kelimesi daha duymayacağım."

Creseda'nın dizginlerini çekiştirerek hepsini ağızları bir karış açık geride bırakıyorum. Ancak Henry, Annie'nin üzerinde tırısla yanıma geldiğinde, dudaklarının kenarının seğirdiğini fark etmekten kendimi alamıyorum.

"ağzındaki baklayı. Benim berbat bir insan olduğumu düşünüyorsun."

Omuz silkiyor, sonunda gülümsemesinin çiçek açmasına izin veriyor. "Hayır, sadece içinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

Knox, Aurora'nın tepesinde yanımda belirirken arkamdan gelen bir homurtu beni ürkütüyor. "Sabahları nasıl olduğunu gördün mü?"

Nefesim kesildi. "Ben sabahları huysuz değilim, Knox!" "Evet, öylesin," diyor Annie ve Knox hep bir ağızdan.

İkili birbirlerine doğru bakıyor, birbirleriyle paylaşabileceklerini fark ettikleri pisliği görerek aralarında komplocu bir bakış geçiyor. Ben ise ikisinin arasında oturmuş, beni şakalaşmak için kullandıklarında oflayıp pufluyorum.

Sihrimizi ve eşyalarımızı kaybettikten sonra dersimizi aldık ve kendi çantalarımızı hayvanlara yük olmadan bağlayabileceğimiz yerlere bağlamaya karar verdik.

Neyse ki hayvanlarla iletişim kurabilen bir Fae'miz var ve ah, onların seslerini ve tepkilerini duyabilmeyi ne kadar isterdim.

Özellikle de Annie'nin Henry'ye binişini izlerken. Easton dışında birinin ona binmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Yine de herkes arasından Annie olduğu için memnunum. Beynimin saray dışından başka birini görmeyi kaldırabileceğini sanmıyorum, sanki iki dünyayı karıştırmak çok acı verici olurdu.

Boğazımı temizliyorum. "Saraydan ne zaman ayrıldınız?"

Belki de vücudumu kasıp kavuran duygu kasırgasından zihnimi uzaklaştırmak için en iyi konu bu değil, ama bilmeliyim. Cevaplanmamış sorular beni çıldırtmaya başladı.

Annie'nin gözleri hüzünlenir. "Kralın ordusuz döndüğü ve onun yerine Easton'ın kellesini aldığı fısıltıları yayıldığı an."

Gözlerim kapanıyor, gerçeği bastırmaya çalışıyorum. "Kulübeden nasıl haberin oldu?"

"O hafta sonu Creseda ve Henry'yi almak için oraya gitmeyi planlıyordum. Vedalaşmaya geldiğin sabah Easton benimle bu konuda konuşmuştu. Oraya vardıktan sonra bir daha geri dönmedim."

Büyük bir kederin ağırlığıyla dolu bir sessizliğe gömülüyoruz.

"Yazlıktaki zamanını nasıl doldurdun?" Daha güvenli bir zemin bulmak için çabalayarak soruyorum.

Annie'nin yanakları kızarır. "Aslında tonik yaratmak için otlar ve baharatlarla uğraşıyordum."

"Bu harika, Annie!"

Hâlâ sevmesi ciğerlerimi mutlulukla dolduruyor. Özellikle de saraydan ayrılmadan önceki günlerde bana, insanları, özellikle de beni tedavi *etme* nedeni nedeniyle hekimliğe olan sevgisinin itiraf ettikten sonra.

Omuz silkiyor. "Ulaşabildiğim sektörler için malzeme yaratmayı planlıyorum." "Erzakları az mı?"

Yüz hatlarında karanlık bir ifade beliriyor ve içindeki değişimi hissedenden tek kişi ben değilim. Knox geri çekiliyor, yanıma gelene kadar yavaşlıyor. Aurora'nın altın rengi gözleri benden önümdeki ormana kayıyor.

"Zayıfları ayıklamak için erzakları," diyor sıkıca.

Bu noktada şok olmamalıyım. Kral'ın eylemleri her zaman iğrenç olacak.

"Buluşacağımız arkadaş kim?" Knox soruyor, parmak eklemlerim Creseda'nın dizginleri etrafında beyazlaşırken konuyu hızla değiştiriyor.

Annie kulaklarına vurarak başını sallar. "Orman canlı ve önümüzdeki iki gün boyunca hepiniz bunun farkında olmalısınız. Burada söylenen her şey mutlaka krala ulaşacaktır." Annie çenesini öne doğru uzatır. "Yakında kim olduklarını öğreneceksiniz ve ben sizin yerinizde olsam kimseye ismiyle hitap etmezdim. Kimliğimizin açığa çıkmasına gerek yok."

Ormandan bahsederken sanki sihirle doluymuş gibi konuşuyor, ağaçların dalları yolcuların sözlerini birbirlerine fısıldıyor. Ama insan topraklarında sihir yoktur.

Kralın *her yerde* casusları var.

Knox, Annie ve benim etrafıma bir susturucu kalkan yerleştiriyor, ben de ona Fae topraklarında geçirdiğim zamanlardan bitmek bilmeyen hikayeler anlatıyorum.

Knox Aurora'nın tepesinde oturuyor - gönülsüzce, ekleyebilirim. Erkek korkusunu yenebilecek mi bilmiyorum ama Knox'la yavaş yavaş bir bağ kurduğu için onunla gurur duyuyorum.

Ace ve Hazel Zephlyn'e binerken, Nolan ve Axel kısa çöpü çekti ve hepimizin yanında yürüdüler.

Annie de Henry'ye binerken en az benim onu Henry'nin üzerinde gördüğüm kadar şaşkın görünüyor. Keşke bu anlar bu kadar acı verici olmasaydı. Eskiden çok sıradan ve normal olan şeyler kederli tepkilere dönüşmeseydi.

Sanırım hayat hiçbir zaman eskiden olduğu gibi olmayacak. Bunun için minnet mi duymalıyım yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum.

Ckapt'ca Fouat'cc"

Aİki gün Sektör Dört'ün ormanlarının eteklerinden geçtikten sonra, gece karanlığında sektörün vahşi doğasının kalbine girmeye başladık. Dağlarda bir aşağı bir yukarı zikzak çizmek pek de ideal değildi - açıkta kalan derimdeki binlerce kesik bunu kanıtlayabilir - ama buna değdi. başlangıçta planlandığı gibi gece karanlığında varmak.

Ancak yolculuk boyunca kimseye ilk ismiyle hitap etmemek, dilimizin kas hafızasını kaybetmeye çalışmak zorlu bir işti. Ama en azından karşılaştığımız diğer haydut gezginlerden beş Fae ve iki griffinle seyahat eden hain prenses hakkındaki fısıltıları hiç duymadık. Knox'un Aurora ve Zephlyn'i doğal halleriyle gördüğümüz sihirleri sayesinde, yanımızdan geçenler onun yerine iki at görmüş olacaktı.

Büyü, görülmesi gereken muhteşem bir şeydir.

Fae topraklarında büyüün yarattığı harikaları deneyimledikten sonra, Aloriah ormanlarının insan topraklarında yürümek... yavan geliyordu. Sanki toprağın karmaşık bir parçası, ruhunun ve kalbinin bir parçası eksikmiş gibi.

Acaba uzun zaman önce burada sihir var mıydı? Eğer bu topraklar, sihrin sunabileceği neşe ve mucizeyi tecrübe ettiği için kasvetli ve hüzünlüyse.

Belki de kral tahttan indirildikten sonra büyüü geri getirilebilir.

"İnsan topraklarında büyü olduğuna dair söylentiler var mıydı?" Yanımdaki Hazel'a soruyorum.

Hazel şaşkın görünüyor, kaşlarını çatarken dudakları kısıtıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır, gerçi bu son birkaç aydan önce sosyal hayatım pek iyi değildi."

Luna'nın hatırlattıklarından uzaklaşmaya çalışarak kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. "Ama büyürken sana hiç insan diyarları hakkında hikâyeler anlatıldı mı?" Hazel soru üzerine kafa yoruyor. "Annemle babam yatmadan önce masal anlatacak tipler değildi ama çocukların bir şarkı söylediğini hatırlıyorum. insan topraklarından bahsetti."

Kaşlarım kalktı. "Neydi o?"

Heyecanımı gören Hazel bu düşünceyi elinin tersiyle itiyor. "Eminim sadece bir çeşit ninniye."

"Koruyucu ruh şarkısından mı bahsediyorsun?" Ace araya girerek soruyor.

"Ah, evet. Bir zamanlar ilahi yaşamla filizlenen insan topraklarından bahsediyor

güç." Hazel bana dönüyor, sesi zarif bir ton alıyor. "*Rüzgârdaki fısıltılar, eskiden söyledikleri şarkılar, bir zamanlar gördükleri toprakların hikâyeleri-*"

Aurora aniden duruyor ve düşüncelerimi yok ediyor.

Çenesinden çıkan uyarıcı hırıltı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Knox bir anda yanımda beliriyor ve koruma kalkanı benim, Creseda'nın, Aurora'nın, Annie'nin ve Henry'nin etrafını sarıyor. Diğerleri de kendilerini koruyor.

İlk başta .

Köy yangınlarının yumuşak parıltısı ileride yanıyor, duman bulutları gökyüzüne yükseliyor. Yine de baktıkça yangınlar küçülüyor ve kasabalıların evlerinde yanan ateşlere bakmadığımızı fark ediyorum.

Bunlar askerlerin alevleri.

"Knox," diye nefes alıyorum.

Sessiz geceyi bir toynak sesi doldurmadan önce onun adı daha ağzımdan yeni çıkmıştı. Atlar her yönden etrafımızı sararken yer altımda yankılanıyor.

Binlerce ve binlerce asker, tepeden tırnağa silahlı ve sıralı bir şekilde, bizi Sektör Dört'ün dışında tutan bir duvar gibi içeri doluşuyor. Kral'ın ordusunun geri kalanı arkamızdan geliyor ve bizi iki asker yığınının arasına hapsediyor.

Görev yerlerini savunmaya ve emirleri yerine getirmeye hazırlar.

Knox'a bir bakış atıyorum, gözlerinde ukala, böbürlenmiş bir parıltı, oynamaya hazır bir savaşçının bakışını bulmak için dua ediyorum. Ama bulduğum tek şey dehşet.

Knox beni Aurora'ya doğru itmek için Creseda'nın üzerinden kaldırıyor. "Koş! Hepimizi yanına ışınlayacağım, ama senin gitmen gerek-"

"Buna gerek kalmayacak, Prenses."

Ormanın gölgeleri arasından beliren askere bakınca gözlerim açılıyor. Beni şoke eden bir özgüvenle ilerlerken arkasında atlarının üzerinde onlarca adam duruyor. Benden korktuğu için değil, o sesi ve sahibini tanıdığım için. Ve onu hiç böyle görmemiştim.

"Merhaba, Delilah. Seni tekrar gördüğüme sevindim derdim ama..." Bakışları etrafımı saran Fae'leri dolaşıyor. "Durumun bunu gerektirdiğini sanmıyorum."

"Phillip. Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, ama bu hiçbir zaman bir zevk olmadı, değil mi?"

Phillip, saçları kıvrılmış orta yaşlı bir adam, konsey toplantılarında karşımda otururdu, her zaman titiz ve utangaçtı. Kral emirlerini gevelerken onun korkusu havada güçlü bir şeydi.

Bir asker Knox'a doğru hamle yapsa da gölge ateşi onu geri savurarak siyah ve altın rengi üniformasını eritir.

Gözlerimi kısarak, altın gücün hepsi için uçmasını sağlıyorum, sadece demir bir ok içinden geçerek büyüğü gözlerimin önünde dağıtıyor.

Knox önümde korumacı bir şekilde dururken gölgeler patlıyor, onun üzerinde yükseliyor ve sonra orman zemininde kayarak etrafımızı saran adamlara doğru uçuyor. Ama sonra aniden düşüyorlar ve Knox'un gözleri derisini sıyıran metalle açılıyor.

Görüyorum ki kral Fae'ler için hazırlık yapmış, tek zayıf noktamız olan demiri bize karşı kullanıyor.

Boynuma bir ok daha saplandı.

Bu, Sektör Bir'e çok benziyor, elleri beni her yönden nasıl yakaladı ve Knox aşağı indi-

Paniğe kapılmış düşünceleri kafamdan atıyorum.

Her Fae'ye iki tane daha eklenirken, demir uçlu bir ok daha beni işaret ederken Phillip bana gülümsüyor. Bana bakarken gördüğü tek şeyin para ve güç olduğunu biliyorum, kariyerini yapacak olan yakalamayı.

Bu hatırladığım Phillip değil. Hangisi gerçek Phillip? Hangisi maske, yoksa ikisi de arkasına saklanmak için yaratılmış kimlikler mi?

"Bu iğrenç yaratıkların her birinin boynuna fazladan bir ok yerleştirin. Sektör Bir'in tekrarlanmasına gerek yok," diye emrediyor Phillip.

Sektör Bir'de olanların fısıltıları onlara ulaştı ve içimden bir ses aynı hatayı yapmayacaklarını söylüyor.

"Griffinler nerede?"

Kimse tek kelime etmiyor. Askerler birbirlerine şaşkın ifadelerle bakıyor. Bazıları gözlerinde korku barındıracak kadar bilge.

"Etrafta dolaşacak kadar demir ve sizi kadar adam var. Griffinler nerede?" diye bağıyor.

Knox cazibeyi bırakıyor.

Önümüzde duran iki at büyük grifonlara dönüşüyor, ay ışığı kusursuz keskinlikteki köpek dişlerini parlatırken kükrüyorlar. Ellerinde oklarla orada duran askerler korku içinde çığlık atarak geriye doğru sendeliyor.

Knox korku anını dikkat dağıtmak kullanarak harekete geçer, ancak dört demir ok boynunu keser. Kıpırmızı kan bronz teninden aşağı damlıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Askerler yeniden ayağa kalkıyor, sırtlarındaki büyük kılıçlar kınından çıkıyor. Kollarındaki titremeye rağmen yerlerinde duruyorlar.

"Geri çekil," diye fısıldadım.

Aurora, gözlerini kaplayan öfkeye rağmen dişlerini bir kenara bırakıyor.

Bir damla kanın daha dökülmesine seyirci kalmayacağım. Sayıca azız, özellikle de demirle. Hayati bir organımıza demir bir ok saplanmadan zamanında ısınlanabileceğimizden bile emin değilim.

Phillip, "Onları şehir merkezine getirin," diyor.

Vücuduma bir elektrik çarpıyor ve beni sersemletiyor.

Kral emrini değiştirdi mi? Sektör Bir'deki askerler beni canlı istediğini söyledi ama şehir merkezinde darağaçları ve kırbaç direkleri var.

On muhafız her birimizi kuşatıyor. Aurora ve Zephlyn'in etrafını saran atlar, muhteşem kanatlarına karşı kılıçlarını tutan tepelerindeki adamlara hırlayıp tıslarken onlara geniş bir alan bırakıyor.

Knox'un gözleri ormanda çılgınca dolaşiyor, herhangi bir kaçış şansı, askerlerin hesaba katmadığı herhangi bir tuzak arıyor. Her geçen saniye, bir tane bile olmadığını biliyorum.

Kral adamlarına demir uçlu oklar tedarik etmeyi nereden biliyordu? Onları zamanında yaptırıp her bir ordu üssüne göndermiş olamazdı. Kralın cephaneliğini yaratan Sektör Yedi artık yokken.

Önemli gördüğü kişileri tahliye etmiş ve kaçırmış olabilir, ancak bunlar kesinlikle yüzlerce kişi olamazdı. Bu silahlar üzerinde çalışan en az bin adama ihtiyacı olurdu.

Tüm bunlar nasıl bu kadar çabuk gerçekleşti?

Sektör Dört'ün kasabasından önceki son ormanlık alanda midem bulanıyor. Nemli ellerimi pantolonuma sildim, ama aniden

hareketler muhafızların dikkatini çekiyor ve demir uçlu oklar derime daha derin saplanıyor.

Knox bu manzara karşısında vahşi bir aslan gibi tıslıyor.

Herkes sessizliğe gömülür; askerler tek kelime etmez. Sonra bir gürültü duyulur. Metal metale sürtünüyor. Sektör Dört'ün girişini koruyan askerler geçmemize izin vermek için bir kapı gibi hareket ediyor, kalkanlar ve kılıçlar hareketle birlikte yer değiştiriyor ve bizi sığır gibi güderken onları çiftçilere benzetmekten kendimi alamıyorum.

Askerlerin yüzleri asık, hatta soğukkanlı. Nihayet Sektör Dört'ün şehir merkezine girdiğimizde tek bir kas bile kıpırdamıyor. Bir tanesi bile bizim Fae özelliklerimize ya da griffinlere, onlara soylarının tükendiği söylenen yaratıklara tepki vermiyor.

Ne kadar garip.

İki yanında kilometrelerce uzanan ekin tarlalarının bulunduğu geniş bir toprak şeridinde yürüyoruz. Büyük bir ahşap çite ulaşmak birkaç dakika sürüyor. Basit bir tasarım, güzellikten ziyade tamamen gereklilik için oyulmuş.

Bu da Fae şehirleri ile Aloriah sektörleri arasındaki bir başka fark. Fae'ler sanatı sever. Canlı binalar boyanır ve evlerini, elementlerini temsil edecek şekilde tasarlanır. Oysa sektörler... Yaratıcılık için inşa edilmiş bir şey gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Oyulmuş çitin önünde duran askerler biz yanlarından geçerken gözlerini bile kırpmıyorlar.

Sektör Dört denizaşırı tahıl üretimi. Askerleri ne zaman insanları dışarıda tutmak için çevreyi korumaya başladı?

Belki de insanları içeride tutmak içindir.

Knox'un varsayımı bir korku dalgası gönderdi.

Creseda toynaklarını çamurlu zemine batırmaya çalışıyor ve askerlerin bizi konaklama yerimize değil, ölümümüze götürdüklerini anladığından hiç şüphesi olmadığı için protesto amacıyla başını geriye atıyor. Bir kırbaç havada gök gürültüsü gibi şaklıyor ve Creseda'yı bir viyaklama ile ileri fırlatıyor.

Etrafımızdaki askerlerden hiçbiri kıpırdamadan kolumdan aşağı ateş fişkırıyor ve havada uçuşuyor. Kırbacı tutan askere doğru ilerliyor, deriyi cayır cayır yakıyor ve parmaklarını yakıyor.

O çılgılık atarken zerre kadar acıma hissetmiyorum.

Köpek dişlerim tıslayarak parlıyor. "Eğer ona yaklaşırsan, elini yakmaktan daha fazlasını yaparım."

Üç demir uçlu çivi boynumu işaret ediyor, soğuk metal tenimi öpüyor.

Phillip atını sürüp geliyor. "İşte, işte, Prenses. Bu dile gerek yok."

"Prenses mi hain mi Phillip? Hangisi?"

Gözlerimiz çarpışıyor, benimki derinliksiz bir ateş çukuru, onunki buz gibi soğuk.

Kısa bir duraklama Knox'un mahkemesinin geri kalanını kontrol etmemi sağlıyor. Hazel ve Ace yan yana toplanmışlar, Ace'in kolu Hazel'in etrafına koruyucu bir şekilde sarılmış. Annie şaşırtıcı derecede sakin, Henry'nin eyerinde kalırken yüzü hiçbir şeyi ele vermeyecek şekilde korunuyor. Sadece dört asker etrafını sarmış, aramızdaki tek insanı bir tehdit olarak görmüyorlar. Axel arkalarında yürüyor, öldürücü gözleri ikizi ve Hazel'dan hiç ayrılmıyor. Dudakları kısık bir hırıltıyla geriye kıvrılmış, saf öfke dalga dalga yayılıyor. Etrafını saran atlar bile Axel'in enerjisinde vaat edilen ölümü hissederek ondan olabildiğince uzak duruyorlar.

Nolan da farklı değil. Şahdamlarına doğrultulmuş on demir oka rağmen, sanki ölüm ve omuzlarımızın üzerinde gezinen karanlık unutulmuş tanrılar bizi ele geçirmek için beklemiyormuş gibi dudaklarına yapışmış bir sırtıyla sektörde dolaşıyor.

Nolan'ın görüntüsü neredeyse dudaklarımı titretiyor, *neredeyse*.

Botlar bir kez daha tepinmeye başlıyor ve Knox'un etrafındaki askerlerin onu oklarıyla dürtmelerini ve ilerlemesini sağlamalarını izlerken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Ama o olduğu yerde sabit duruyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor... bekliyor.

İsteksizce başımı sallıyorum ve o uzaklaşırken derinliklerindeki keder aklımdan çıkmıyor.

Akşam karanlığı için minnettarım. Gündüz vakti şehir merkezinde bize eşlik edilseydi, bu bir gösteri, bir geçit töreni olurdu.

Phillip'in tahmin ettiğim yere, yani darağacına doğru yürüdüğünü düşünürsek sanırım bunun bir önemi yok. Atını merkeze doğru yönlendiriyor.

Ama Phillip'in darağacında durmaması beni şaşırttı. Devam ediyor, doğruca arkasındaki üç katlı taş binaya nişan alıyor. Askerler ellerini kılıçlarının kabzalarına dayamış, çevreyi sarmışlardı.

Phillip parmaklarını yumruk yaparak sağ elini kaldırıyor ve bir saniye içinde herkes durarak bizi sağır edici bir sessizliğe gömüyor.

Dehşet kalbimin derinliklerine gömülüyor, ritmik vuruşunu kulaklarımda durmaksızın çarpına kadar hızlandırıyor. Panik beni pençesine alıyor

pençeleri bir kez daha. Knox'un büyüsi zihnimde geziniyor, gözlerimin arkasında büyüyen yanma hissini yatıştırmaya çalışıyor. Ama arkamdaki ilmikler rüzgârda dalgalanırken, hiçbir şey korkuyu durduramıyor.

Taş binanın ön kapısı açılıp altı asker dışarı dökülürken nefesim boğazımda düğümleniyor. Phillip'in önünde saf tutarken yüzlerindeki donuk ifade hiç bozulmuyor. Parmaklarının bir hareketiyle etrafımı saran askerler ilerliyor ve beni de yanlarına alıyorlar.

Creseda ve Aurora'nın yanından geçerken, vücutları beklenti ve sinirle vızıldıyor. Bana öylesine korkuyla bakıyorlar ki, öldürülürken gözlerinin içine bakmak istemediğim için bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Çünkü bu sıradan bir gezinti değil. Hayır, bu adımlar beni ölüme götürecektir. Darağacı, binlerce askeri kılını bile kıpırdatmadan öldüren bir hain için fazla güzel.

Kan dökülmeli.

İlk adımımı attığımda arkamdan homurtular ve inilti yükseliyor. Boynumu bükteğimde Knox'u tepeden tırnağa demir prangalar, tasmalar, oklar ve her hareketinde onu kesen bıçaklarla donanmış on askere karşı çırpınırken buluyorum.

Kanaması umurunda değil. Fark ettiğini bile sanmıyorum. Tek odaklandığı şey benim.

Zihinsel köprümüzün genellikle sakin olduğu, aşağıdaki suyun sabit bir akıntıya sahip olduğu yerde, şimdi hain rüzgarlar ve fırtınalı akıntılar kıyıları çarpıyor. Çalkantılı hava Knox'un içinden geçen öfkeyle eşleşiyor.

Açık kapıya ulaştığımda Phillip elini kaldırdığında vücudumu bir ürperti sarıyor. Kapıyı koruyan askerler esas duruşa geçiyorlar.

"Diz çök."

Gözlerim Phillip'e kaydı.

Tanıdığım meclis üyeleri benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Kılıcını kınından çıkarıp beni gördüğü yerde öldürecek cesareti de olmazdı.

Dediğini yapıyorum, dizlerim isteksizce kaldırım taşına düşüyor.

Gözlerim onunkileri delip geçiyor, hiç tereddüt etmeden. Eğer beni öldürecekse, gözlerimi unutmasına izin vermeyeceğim. Onlardan çıkan ateşin sönüşünü izlemenin sonuçlarına katlanmalı.

Knox onlarla tekrar savaşırken hıçkırıklar, çığlıklar ve hırıltılardan oluşan bir kargaşa kopuyor. Derisine değen demirden kurtulduğu anda gölge büyüsi benim için yayılıyor ve çevredeki herkesi kaplıyor.

"Kes şunu, Phillip!" Karanlık onları tüketirken Annie sesleniyor. "Şimdi demir!" Phillip talep ediyor.

Ve gölgeler bana ulaşmadan, parmak uçlarıma uzanan dallar Knox'un bileklerine, ayak bileklerine ve boynuna demir prangalar vuruyor. Gölgele kayboluyor.

Gözleri açılıyor. Sadece büyü geri çekilmekle kalmıyor, aynı zamanda yanındaki bağ da sessizleşiyor, demir tarafından boğuluyor.

Gözlerimde yanan öfke ve kızgınlık, Hazel'dan bile küçük bir figür binadan çıkınca çabucak sönüyor.

Siyah ve altın rengi bir asker üniforması giymiş, küçük bedenine uygun şekilde dikilmiş bir kadın.

Phillip başını eğerken ve askerler biraz daha uzun dururken onun üstünlüğünü ya da ordudaki rütbesini sorgulamak zorunda değilim. *Komutanları*. Yara izleri güzel çikolata tenini gölgeliyor, ancak bir tanesi yüzünde keskin bir şekilde duruyor.

Yara izi alınının sağ tarafından başlıyor, kaşının üzerinden aşağıya doğru iniyor ve açık kahverengi gözünün üzerinden geçiyor. Yara izi daha sonra sanki bir şimşek çakmış gibi farklı çizgilere ayrılıyor.

Yüzü tamamen güçlü hatlara sahip. Derin elmacık kemikleri, kesik çene hattı, kesin kaşlar. Sadece dolgun yumuşak dudakları ve uzun kıvrıkcık saçları yüz hatlarının keskinliğiyle çelişiyor.

Açık kahverengi gözleri soğuk ve yaş dolu. Birçoğundan daha karanlık fırtınalar atlatmanın, başkalarının zorlukla dayanabileceği şeyleri görmenin ve yine de diğer taraftan çıkmanın getirdiği bir tür yorgunluk.

Kadının attığı her adım hesaplanmış, ölçülmüş ve güç yayıyor. Bakışları benimkilerle çarpıştığı anda oksijen benden kaçıyor. Kadın sanki ruhumu ve ötesini görebiliyormuş gibi bana bakıyor. O yaklaştıkça, etrafımı saran askerler alçak ve derin bir şekilde eğiliyor.

Knox'un yüzündeki ifadeyi görmek için arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Onu özgürce gülümserken gördüğüm son anı, iki gün önce ayrılmadan önce ormandaki özel anımızı hatırlıyorum. Yanaklarına yayılan o ışıltılı sevinç. Hatırladığım son şey bu görüntü olacak, Knox'un kederli bakışları değil.

Ne de olsa olay bu, değil mi? Tacına ihanet eden prensesin idamı. Hain olarak damgalanan varisin ölümü.

Kendimi hazırlıyorum, kaslarımı kilitliyorum ve dişlerimi sıkıyorum, ona en ufak bir korku göstermeyi reddediyorum. Vereceğim komut için hazırlanıyorum.

hayatımı bitirmek.

Onun yerine kadın gülümsüyor.

Sahte bir gülümseme ya da çöküşüm karşısında sevinç veya zafer dolu bir gülümseme değil, sıcak ve şefkatli bir gülümseme.

Kadının rahatlayarak iç çekmesi beni derinden sarsıyor. *Rahatlama*. "Ben de seni bekliyordum Delilah."

Ben onun sözlerini anlamaya vakit bulamadan Phillip'e dönüyor, aralarında dostça bir etkileşim var. "Hepsini içeri getir, ama biz dönene kadar griffinleri ve atları bırak," diye emrediyor. "Ve tanrılar aşkına, demir prangaları çıkarın."

Eller kollarımın altından kayarak beni ayağa kaldırıyor. Bana dokunduklarında Knox'un dudaklarından alçak bir tıslama çıkıyor. Askerler sanki onları yakmışım gibi kollarımı bırakıyor ve şimdi demirle zapt edilmemiş bir Knox'la yüzleşiyorlar.

Ağzı açılıyor ama korkusu mantığının önüne geçmeden kitabından bir oyun alıyorum.

Parlayan altından yapılmış gölgeli bir el ağzının üzerine vurarak onu susturur.

Safir gözleri inanılmaz derecede büyür.

Birbirimizin zayıf noktası olduğumuzu bilmelerine izin vermeyin.

Knox'un bakışları başımın arkasına saplanıyor. Sesinde bir parça acı var.

Biz birbirimizin zayıflığı değiliz; biz birbirimizin gücüyüz.

Taş binanın ön kapısına doğru yürürken, büyümün bir dalını rahatlatıcı ve özür dileyici bir şekilde omurgasından aşağıya doğru çekiyorum.

Bunu konuşmuştuk, Knox. Seni zarar görmekten kurtarabileceksem ibislere bile boyun eğirim. Bizi karşı kullanmamalılar.

Knox için kendimi krala teslim ederim ve işte tam da bu yüzden Knox'un eşim olduğunu kimse bilmemeli.

Sözlerim Knox'u sakinleştirmiş olmalı çünkü gölgeler bahçemin etrafında neşeli ve şefkat dolu bir şekilde dönüyor. Ve bana dokunan askerin yanından geçip bana katılırken kafasını ısırıyor.

Muhafızlar bize taş binaya kadar eşlik ederken demir uçlu oklarını hiç indirmiyorlar ama bir adım geri çekilerek soğuk metalden biraz olsun uzaklaşmamızı sağlıyorlar.

Önce Hazel ve Ace içeri giriyor, Axel etraflarını saran askerlere hançer gibi bakarken, Nolan binanın içinde kasıla kasıla yürüyor. Annie'de en ufak bir korku belirtisi yoktur, gerçi Annie'yle konuşurken bile korkmuş görünmemiştir.

etrafımızı saran askerler. Knox arkamda, sonuncu olmama ve binlerce askerle yalnız kalmama izin vermiyor.

İçeri girmeden önce kuzguni siyah büyük bir pençe ayağıma basıyor ve binaya girmemi engelliyor. Aptal bir asker kılıcını Aurora'ya doğru kaldırıyor.

Başım yana kayıyor. "Hayatına değer veriyorsan bir santim daha hareket etme."

Aurora, genç adam ona hırlıyor. Knox ellerini ceplerine sokuyor. "Bağırsaklarınındeşilmesini istemiyorsan indirmeni öneririm," diye homurdanıyor.

Askerin maskesi sonunda çatlar, gözlerinde korku parlar. Üzerinde yükselen Griffin'le boy ölçüşemez. Çekinerek kenara çekiliyor, adem elması oldukça büyük bir yudumla sallanıyor.

Aurora'ya dönerek avucumu göğsüne koyuyorum. "Sana ihtiyacım olursa çağırırım. Sen ve Zephlyn askerleri koruyabilirsiniz." Öne doğru eğilip sesimi fısıltıya indiriyorum. "Kendilerinden."

Bu şakanın hiçbir esprisi olmadığının farkındayım, saniyeler önce onlara karşı nasıl savaşmadığımızı düşününce, ama işe yarıyor. Aurora bir adım geri çekiliyor ve iki griffin kanatlarını açarak avlunun karşısındaki mükemmel manzaralı bir çatıya tüneyene kadar kanat çırpıyor.

Bir avuç asker bu manzara karşısında sapsarı kesildi.

Binaya girdiğimizde Knox ve benim etrafımda bir koruma kalkanı oluşuyor, uzun koridorda diğerlerine yetişmeye çalışırken adımlarımız uzun ve hızlı.

Bina ilginç ve sade. Duvarları hiçbir süsleme süslemiyor ve odalar sadece ihtiyaçlarla dolu. Sanki burada yaşayanlar bir an önce gitmeye hazırmış gibi.

Merkezleri olduğuna bahse girerim.

Peki ama Sektör Dört'te ordu neden bu kadar güçlü? Ortalama bir sektör ordu üssünden üç kat daha fazla sayı ve insan gücüne sahipler.

Kral hangi savaşa hazırlanıyor ki, sadece sektörlerin eteklerinde böylesine güçlü bir ordu birliğine ihtiyaç duymakla kalmıyor, aynı zamanda çocuklara da ihtiyaç duyuyor?

Komutan onu takip edip etmediğimizi kontrol etmek için asla arkasına dönmüyor ve yanındaki dört asker de dönmüyor. Phillip onun yanında yürüyor, küçük bedeninin üzerinde yükseliyor. Hiçbiri konuşmuyor, muhtemelen onları takip eden Fae kulakları yüzünden.

Köşeyi dönünce geniş bir odaya giriyoruz. Ortada yirmi kişilik bir yemek masası dururken, odanın arka tarafında kükreyen bir ateş sıcaklığı bunaltıcı hale getiriyor.

Kadın masanın başındaki yerini alır, şöminenin ışığı sırtını aydınlatır. Phillip onun sağında duruyor. Hiçbirimiz oturmak için kıpırdamıyoruz ve askerler kapıyı arkamdan kapatıp komutan ve Phillip'i altı Fae ile dolu bir odada yalnız bırakırken kaşlarım çatılıyor.

Belki de komutan ölmek istiyordur.

Kapı kapanır kapanmaz Annie ileri atıldı. Onu durdurmak için hamle yaptım ama komutanın gözlerindeki mutluluk karşısında durakladım.

Annie, "Çok uzun zaman oldu Ordelia," diye övünüyor.

"Çok uzun zaman oldu!" diyor komutan, sesi ciddi.

Kucaklaştıklarında çenem düşüyor. İkili birbirlerinin kollarında kıkırdıyor.

"Ne haltlar döndüğünü açıklamak ister misin?" Nolan tersler.

Onu azarlamıyorum, Knox da öyle. Hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz.

Özellikle de daha beş dakika önce diz çökmüş, boynumu kesecek ve erken bir ölüm getirecek bir kılıç bekleyen ben.

Annie yüzünü bize dönüyor. "Bu Ordelia, kralın Sektör Dört ordusunun komutanı ve isyanın lideri." derken yüz hatları eğlenceyle parılıyor.

Ckapt'ca Fift'cc"

S Knox'un siyah gölgeli elleri beni sabitleyene kadar geriye doğru tökezliyorum. Ancak Phillip nazik bir gülümsemeyle öne doğru ilerlediğinde mutlak inançsızlık tekrar içimi kavuruyor.

Parmakları Ordellia'nın kollarıyla birleşirken yanaklarına doğru uzanıyor.

Aşıklar.

Önce ne soracağımı bilemiyorum. Düşünceler birbirine çarpıyor, ancak bir başkası uçup giderken kayboluyor

Nolan kedi gibi sırtlıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Vay, vay, *bunu kesinlikle tahmin etmemiştim.*"

Nolan'ı görmezden gelerek başımı sallıyorum ve sonunda en önemli soruya geliyorum. "Nasıl?"

"Konuşacak çok şeyimiz var, Delilah. Neden oturmuyorsun?"

Phillip'in sesindeki yumuşaklık beni sarsıyor. Başka bir versiyon, başka bir maske. Korkak bir meclis üyesi, soğuk ve kayıtsız bir lider ve yumuşak konuşan bir adam.

Phillip beni değerlendiriyor ve özür dilemek için başını eğiyor. "Üzgünüm, Delilah.

Ormanlar göz ve kulaklarla doludur."

Aynen Annie'nin dediği gibi.

Cevap vermiyorum, çünkü ne diyebilirim ki? *Boynuma birkaç ok sapladığınız ve beni ölüme götürdüğünüze inandırdığınız için teşekkür ederim.*

Knox, *onların hikayelerini dinlememiz gerektiğini*.

Aynı fikirde değilim, sadece sarsıcı. Sanki her gün dengemi bozan ifşaatlar oluyormuş gibi hissediyorum ve tam dengemi bulduğum anda bir başkası bana çarpıyor.

Masanın en ucuna oturuyorum, bakışlarım karşımda duran üç kişiden hiç ayrılmıyor, gözleri açık ve... umutlu. Kral gibi olup umutlarını kırmamak için dua ediyorum ama güven kazanılır ve anlatılanlar olduğu gibi kabul edilmeli. Özellikle de bir giysi parçası kadar kolay maske takabilen bir adamdan.

Knox'la romantik bir ilişkimiz yokmuş gibi davranmamıza rağmen yanıma oturdu. Sevgi göstermemek başka bir şey, ayrı olmak başka bir şey.

Parmakları masanın altında bacağımı sıyrıyor ve vücudumun her zerresine elektrik gönderiyor. Dokunuşu mıknaş gibi, dizlerimiz birbirine değene kadar bacaklarımı ona yaklaştırıyor.

Ahşap masanın altında sevgi ve şefkat var. Üstünde ise kollarını göğsünde kavuşturmuş zalim ve metanetli bir Fae kralı oturuyor.

Sandalyeler geri çekilerek dikkatimi Knox'un büyüleyici varlığından uzaklaştırıyor. Ace, Hazel'la birlikte sağımda oturuyor, Axel da ikizinden çok uzakta değil, Nolan ise yerinden kıpırdamıyor.

Kralının arkasında duruyor, tehditkâr kaşları bir milim bile kıpırdamıyor.

İnsanlar karşımızda otururken, masanın bir yarısının Fae'lerden diğer yarısının insanlardan oluştuğu bölünmeyi gözden kaçırmıyorum. Annie'nin Ordelia'nın yanında oturduğu gerçeğini de gözden kaçırmıyorum.

"Baştan başla," diyorum.

Knox gözünü bile kırpmadan odanın etrafına bir susturucu kalkan yerleştirir. Ordelia ve Phillip tepki vermezler ama insanlar enerjideki ince değişimi algılayamazlar.

Ordelia hiçbir şey değişmemiş gibi konuşmaya başlar. "Ailem on dokuz yıl önceki ilk idamlarda vahşice öldürüldü; kralın yarattığı ilk korku dalgasında. Üç güzel genç kız ve kocam." Kaşları sanki meydan okurcasına ve alay edercesine yukarı kalkıyor. "Hepsi masumdu. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydiler."

Ordelia'nın sözleri -hikayesi- kalbime bir kaya gibi oturuyor.

Etrafımdakiler neden sorumluluk aldığımı, neden kral için suçluluk hissettiğimi hep merak etmişlerdir. Onun dökülen kanı benim suçum değil, ama kimse onu emmezse, her çatlak ve yarıktaki iltihaplanarak kalacaktır.

Biri temizlemeli.

"Kederli dullar ve çocuksuz ebeveynler o gece birbirlerini teselli etmek için bir araya geldiler. Kısa süre sonra öfke toplantıya yayıldı. Bir ebeveynin öfkesi, sevilen birinin öfkesi ve tüm bunların adaletsizliğinin öfkesi." Ordelia yutkunur,

Gözleri cam gibi olmuştu. "Rütbesi yükselen bir askerdim ve insanlar sadakatimi göz önünde bulundurarak ailemin elimden alınmasına şok oldular. Kralın davasına katıldığınızda size verdiği yeminlerden bahsetmiyorum bile, kendimiz ve ailemiz için güvenlik. Onları bir saniye bile düşünmeden yok etti," diye tükürüyor. "On beş yıllık hizmetin, en önemli olması gereken anda hiçbir anlamı yoktu."

Ordalia'nın sesi sessizleşiyor, arkasındaki ateş çıtırdıyor. "Ondan sonra kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Öfke tarafından tamamen yutulmuştum. Ya beni öldürmesine izin verecektim ya da onları öldürecektim." Çenesi yükseliyor. "Ben kendimi seçtim."

Bu sözler Nolan'ın dağlarda bana meydan okuduğu zaman söylediklerine çok benziyor. Bana zamanı geldiğinde kendimi seçip seçemeyeceğimi sordu.

Ordalia kendini kurtarmayı seçti ve bunu yaparak isyanı yaratırken başkalarını da kurtardı.

Phillip elini onunkinin üzerine koyuyor, dudakları hüznü bir gülümsemeyle inceliyor. Konuşurken gözlerini onunkilerden ayırmıyor. "Kız kardeşim, yeğenlerim ve yeğenlerim öldürüldü. Yine, konseyde bile rütbemin hiçbir anlamı yoktu. İsyanı katıldım ve fırsat buldukça kralın sırlarını ve hareketlerini takas ettim. Yedinci bilgi akışında Ordalia ile tanıştım ve bir daha asla arkama bakmadım."

Annie başını sallayarak onun hikâyesini destekliyor. "Bir olaydan sonra sarayın revirinde Phillip'i tedavi ediyordum. Akli başında değildi, isyancılar hakkında saçma sapan konuşuyor ve Ordalia adını tekrar tekrar mırıldanıyordu. İyileştikten sonra onu saray arazisinden dışarı kadar takip etmeyi seçtim ve ikisini yakaladım. O gece isyanı katıldım ve harekete bağlılık yemini ettim." Gözleri ağırlaşıyor, derinliklerinde milyonlarca duygu uçuşuyor. "Bu kolay bir seçimdi. Evet, vatandaşlara yaptıkları yüzünden, ama..." Bakışlarını benimkilere kilitlenmeden önce kalın kalın yutkunuyor. "Senin için, her gün katlanmak zorunda kaldığın acıyı durdurmada bir nebze de olsa kontrol sahibi olduğumu hissetmek için."

Gözlerimde gümüş rengi kabarıyor, bir duygu yumağı da onunla birlikte öyle hızlı yükseliyor ki boğazımı temizleyip dişlerimi sıkıyorum.

Daha sonra konuşabiliriz, herkes izlemeden.

Onun yerine dilimin ucundaki en kolay soruyu soruyorum. "Ben mahkûmları serbest bırakırken sen de isyancı mıydın?"

"Hafta içi vardiyaya gelen yeni muhafızların dikkatini kim dağıttı sanıyorsun?" Annie kaşlarını çatıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Haftanın aynı günü geç kalmalarının bir nedeni vardı."

"Neden bana hiç söylemedin?" Sesimdeki acıyı tutamıyorum.

Gözleri bir anda Ace'e, oraya ve geriye kayarken acı yüz hatlarını buruşturuyor. "Seni ve Easton'ı güvende tutmak istedim."

Yumruklarımı zihnimde Easton'ın ağır kederini barındıran kapıya çarpıyorum. Kapıyı kapalı tutuyorum ve onun yerine Phillip'e dönüyorum. "Nasıl oldu da senden hiç şüphelenmedi? Her yerde casusları var."

"İnsanlar bir korkağın yeteneğini hafife alır," diyor omuz silkerek. Bakışlarımı daraltıyorum. "O zaman tüm bu hareket gerçekten gerekli miydi?"

Kesin olarak söyleyemesem de omuzları suçluluk duygusuyla çöküyor.

"Sana bunu yaptığım için tüm kalbimle özür dilerim. Daha önce yalan söylemiyordum, dağlar babanın casuslarıyla kaynıyor." Yüzünü buruşturarak Ordalia'ya döner. "Ayrıca benimle konuşmak için kendi isteğiyle gelmeyeceğini düşünmüştük ve ormanda beni gördüğünde yüzünün aldığı şekli görünce varsayımlarımın doğru olduğunu anladım."

"Kral."

", ne dedin?"

"Kral," diye tekrarlıyorum çenemi kaldırarak. "Babam dedin, kral. Eğer sizinle konuşmaya devam edeceksem, o aşağılık canavarı asla isteyerek baba olarak kabul etmeyeceğimi bilmelisiniz."

Odada birden fazla kaş havaya kalkıyor. Nolan, öksürük olduğunu gizlemeye çalışarak yumruğunun içine doğru kahkaha atıyor.

Phillip çenesini eğiyor. "Benim hatam... Kral."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, yarattığım gerginlikten dolayı koltuğumda kıpırdanıyorum.

Anlattıkları hikayelere güvenilebilir mi?

Knox bir milim bile kıpırdamadan cevap veriyor: "*Canlı anılarına göre, evet.*"

Phillip sanki o an hiç yaşanmamış gibi devam eder. "Kral da seni ve yoldaşlarını şimdiye kadar öğrenmiştir. Özellikle de Sektör Bir'deki olaydan sonra. Casusları bizi kapılarımızı kendi isteğimizle açarken görseydi, kimliğimiz ortaya çıkardı."

"Sınırdaki askerler hareketle birlikte değil. Krala sonuna kadar sadıklar. Onları şehir merkezinden mümkün olduğunca uzağa yerleştirmek zorundaydım," diye açıklıyor Ordalia. "Gösteri onlar için de çok önemliydi."

Belki de bu yüzden bizi ya da Griffinleri gördüklerine şaşırmamışlardı. Bizi bekliyorlar mıydı? Ama Griffinleri görmek en cesur insanları bile korkuturdu...

"Bunun için de özür dilerim, atınız için de. Dürüst olmak gerekirse, adamlarımı öldürmediğinizden emin olmakla meşguldüm." Philip boğazını temizler. "Peki yoldaşlarınız kim olabilir?"

Dudaklarım seğiriyor, yanımdaki Fae'ye elimi sallarken dudaklarımda küçük, anlayışlı bir gülümseme beliriyor. "Bu Knox Holloway, Açelya Kralı ve sarayı. Ayrıca Axel, Ace, Nolan ve Hazel."

Hazel'in resmi olarak onun sarayının bir parçası olmadığından ya da kimin eşinin kimin eşi olduğunun inceliklerinden bahsetmiyorum. Müttefik olsun ya da olmasın, kimseye bir Fae'yi nasıl yok edeceği konusunda cephane vermeyeceğim.

"Knox, ırklarını özgürleştirmek için sunduğum yardım ve destek karşılığında nazıkçe hizmetlerini ve mahkemesini teklif etti," diye açıklıyorum. Mahkeme ve Annie arasında şaşkın bakışlar geçti. Knox'un güvenliği için dost olduğumuzu gizleme fikrimizi açıklamak için daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum ama onları daha sonra bilgilendireceğim.

Daha doğrusu, bu akşam Annie'yi bilgilendireceğim. Çünkü Knox az önce mahkemenin zihnine seslendi ve neden dost olduğumuzu açıklamadığımızı söyledi.

Şaşkınlıktan Ordella ve Phillips'in çeneleri açılır. Phillip'in yeşil gözlerinde, boynuna birkaç ok dayadığı kişi ve tehdit ettiği mahkeme ile yüzleşirken dehşet parlıyor.

Zalimce olabilir ama yaşadıkları şaşkınlık kemiklerime kadar bir sevinç dalgası gönderiyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum, masanın bu tarafında Fae'lerin arasında hiçbir insanın oturmadığını onlara açıklarken gözlerimde altın alevler parlıyor.

Phillip öksürür. "Sektör Bir'i duyduk. Sanırım herkes gördü ve hissetti de, ama görmek..." Elini bana doğru sallıyor.

Ordella onun koluna vurur. "Söylemeye çalıştığı şey, dönüşümünüzü ve yeteneklerinizi bizzat görmenin, bunları duymaktan farklı olduğu."

Öne doğru eğilip kollarımı masanın üzerine koyuyorum ve altın alevlerin kollarımın etrafında dönmesini sağlıyorum. İkili irkilerek koltuklarına geri dönüyor. "Bunun hoş bir şok olduğunu varsayabilir miyim?"

Knox'un yüzü kayıtsız ve soğukkanlı kalıyor, ama derin gürleyen kahkahası zihnimdeki köprüden aşağı süzülüyor.

Eğlendikten sonra tek bir düşünceyle alevlerin yok olmasını sağlıyorum. "Büyüden bahsetmişken, koğuşları nasıl bu kadar çabuk yarattı? Ve daha da önemlisi, onları *kim* yarattı?"

Phillips'in dudakları gergin bir çizgi halinde düzleşir ve Ordelia'ya bakar. "Şimdiye kadar bunun doğru olup olmadığını bilmiyorduk. Siz az önce bunu doğruladınız."

Ordelia, "Sınırı korumak için dağlara gönderilenler onların orada olduğunu biliyordu ama geri kalanımız hiçbir şeyden habersizdi," diyor.

"Sarayda hiçbir şey duymadın mı?" Phillip'e sordum. O soğuk yeri düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Phillip başını sallıyor. "İsyancıların hareketleri ve sayıları hakkında bilgi toplamak için her sektöre gönderildim ve bu haftalar önceydi. Bir süredir dönüş yolculuğumu erteliyordum."

Knox odaya girdiğinden beri ilk kez konuşuyor ve konuşmayı yönetmem için bana alan açıyor. "Saray duvarları içinde başka muhbirleriniz var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Phillip konusunda şanslıydık. Diğerleri sevdiklerine yapılanlara rağmen sadıklar."

Kaşlarımı çattım. "Sarayda kaybeden başkaları da var mı?"

"Evet, pek çoğu."

"Gaia Ana'nın dünyasında neden ona sadık kalsınlar ki?" Ordelia iç geçirir. "Bu soruyu kendimize her gün soruyoruz."

Axel kafasını eğiyor, zihninde dişliler dönüyor. "Hep böyle sadık mıydılar yoksa bu ölümlerle mi başladı?"

Phillip çaresizce omuz silkiyor ve hiçbir şey söyleyemeyeceğini göstermek istercesine ellerini önünde birleştiriyor. "Bilmiyoruz. Kademeli bir sadakatti, çok geç olana kadar kimse fark etmedi."

"Phillip'le saraydan ayrılmadan önce araştırdığımız şeylerden biri de buydu," diye araya giriyor Annie.

Axel'in bakışları bir an Knox'a kayıyor, gözlerinden sessiz bir konuşma geçiyor.

Onlar konuşurken bakışlarım tekrar Phillip'e kayıyor.

Sarayda Annie ve Easton'dan başka iyi kalpli kimse yoktu. Olsaydı, bana yardım etmeye çalışırlardı. Her gün acı çekmemi seyretmezlerdi.

Değil mi?

Hangisi daha kötü bilmiyorum - diğerkleri gibi sadist bir krala sadık olduğuna inanmak mı, yoksa isyanın bir parçası olduğunu ve kralın her gün masum küçük bir kızı dövmesini izlediğini ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını bilmek mi?

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve dönüp duran düşüncelerimi temizliyorum. "Sen gitmeden önce kral ne planlıyordu? Çocuklarla ilgili toplantılara katıldın mı?"

Hafızam beni yanıltmıyorsa, kralın ordusuna Sektör Yedi'ye gitme emri verdiği gün Phillip de toplantıdaydı. Kralın gerçek planının on bir bin masum canı bombalayıp öldürmek olduğunu bilmiyorduk.

Phillip'in gözleri ağırlaşır, sanki bu soru ona fiziksel bir ağırlık yüklüyormuş gibi. "Dük Harrison'dan başka kimse bilmiyordu. Çocukları başkent'in sınırındaki dağlarda bir komplekste tuttuğunu daha yeni anladık ama kralın burayı Sektör Yedi'den yıllar önce inşa etmeye başlamış olması gerekirdi."

Kral bunu ne zamandır planlıyordu? Bunu düzenlemek için ne kadar hesaplı olmak gerekir?

Knox'un ifadesi dönüşür. "Ne tür bir kompleks?"

Ordalia kaşlarını çatarak, "Sınırıma ulaşan mırıltılara bakılırsa, buraya kale demeliyiz," diyor.

Phillip şaşkınlıkla başını sallar. "Kral tarafından seçilenlerin dışında hiçbir adam duvarlarından içeri giremedi."

"çocuk çaldı?" Hazel sessizce sorar.

Kalbim duracak. Hazel bu haber karşısında bir annenin öfkesini hissederdi. Çocuğunun elinden alınmasının, senden çalınmasının nasıl bir his olduğunu bilir.

Ordalia, Hazel'ın tüm benliğini kaplayan üzüntü ve keder karşısında yumuşar. "Tam sayıyı bilmiyoruz ama altı bin olduğunu tahmin ediyoruz."

Kaşlarım çatıldı. Sektör Yedi'de kabaca iki bin çocuk vardı, iki katından fazla değil. "Bombalanan başka sektörler de var mıydı?"

Üçlü birbirlerine dönüyor, Annie yüzünü dikkatli bir şekilde buruşturmadan önce gözlerinde sessiz bir konuşma var. "Seni bilgiye boğmak istemedim..."

Sırtım dikleşti. "Ne oldu?"

Kralın Easton'ın kafasını tahtın yanındaki bir çiviye yerleştirmesi kadar korkunç ne olabilir? Kralın asker yaratmak için çocukları yetim bırakmasından daha kötü ne olabilir?

Üçüne de bakıyorum, birinin soruya cevap vermesini bekliyorum.

Ordelia, şaşırtıcı bir şekilde, haberi veren kişi oldu. Kalbime bir balyoz indirdi. "Sektör Yedi sadece başlangıçtı."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum. Sırada Sektör Bir vardı ama biz müdahale ettik."

Ordelia sakın bir nefes alır. "Siz ayrıldıktan bir hafta sonra kral Sektör Altı'yı bombaladı. Aloriah vatandaşlarına göre hayatta kalan kimse yoktu. Ancak o, çocukları ve ihtiyacı olanları balıkçılık sektöründen tahliye etti."

Yirmi yılı aşkın bir süredir kalbim havaya fırlatılıyor, korku onu her uçtuğunda yeni yüksekliklere çıkarıyor, sadece yere düşüp milyonlarca parçaya ayrılmasını sağlıyor.

Ve her seferinde parçaları tekrar yapıştırmak zorunda kalıyorum. Yaralara özenle baktıktan sonra ellerimden sökülüp tekrar fırlatılıyor.

Yukarı ve
aşağı. Yukarı
ve aşağı.
Yukarı ve
aşağı.

Kalp atışlarım da aynı şekilde düzensiz ve kontrol edilemez.

Dengesiz hissettiriyor, huzursuz hissettiriyor ve kendime yardım edemiyorum ama *bunu tekrar yapmak zorunda mıyım* diye düşünüyorum.

Kalbim yorgun. Bir Fae'nin yüzlerce-binlerce yıl yaşaması gerekir. Oysa ben daha yirmi üç yaşındayım ve kalbim şimdiden elleri ve dizleri üzerinde sürünüyor, onu rahat bırakması için hayattan merhamet dileniyor.

Ama asla düzelmez. İyileşecek kadar uzun değil.

Oda nefesini tutuyor. Kimse söylemeyecek ama hepsi benim patlamamı bekliyor ve ben bunu hissediyorum, yüzeyin altında fokurduyor. Altın sihrim serbest bırakılmak için çılgık atıyor. Bunun yerine çenemi kaldırıyorum ve soruyorum: "Bunu durdurmak için bir planınız var mı? Çocukları kompleksten kurtarmak için?"

Sürpriz.

Odanın içinde dalgalanıyor ve kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Sektör Altı ve Yedi'deki insanları kurtaramayabilirim. Ama o çocukları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ordelia Phillip'e bakar. "Bir fikrimiz var, evet."

Zaman o kadar yavaşlıyor ki, Ordelia'nın ağır çekimde göz kırpmasını izlerken masadan uzaklaşıyorum, sandalyem taş zemine sürtünüyor.

Üzerime tanıdık bir sakinlik çöküyor, yumuşak bir tüy gibi hafif ve yatıştırıcı ve sonra aniden ne yapacağımı biliyorum.

O ruhani ses kulağıma fısıldıyor ve sanki evimdeymişim gibi hissediyorum.

Onlara yardım

et.

Seç onları.

Onlar için

savaş.

Ses tıpkı Hazel'ın kulübesinde hatırladığım gibi. Ürkütücü ve yine de sesin verdiği huzur duygusu tekinsiz.

Zaman yeniden başlamadan önce sıcaklığını içime çekiyorum. Herkesi göz kırparak tekrar odaklanıyorum.

İşte bu yüzden deniz kızları beni Annie'ye, Sektör Dört'e götürdü, diye fısıldıyorum köprüden Knox'a.

"Yardım etmemize izin verin. Bizi kullanın - bu çocukların hayatlarının gidişatını değiştirmeye yardımcı olabilecek yeteneklerimiz var."

Masanın bu tarafındaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Enerji dalgası bana çarpıyor, sanki duyguları görünmez bir patlamaymış gibi.

Bunun asıl planımızdan bir sapma olduğuna inanıyorlar. Ama inandığım bir şey varsa, o da kaderdir. Benimki ne kadar kırık dökük olsa da, her şeyin bir sebebi vardır.

O ruhani ses beni Knox'a ve sarayına götürdü. Deniz kızlarının beni Annie'nin kulübesine göndermesinin bir sebebi vardı. Beni daha önce hayal kırıklığına uğratmadı, şimdi de uğratmayacak.

Knox doğruldu, değer verdiğim bir eş gibi değil, Açelya'nın kralı gibi hareket ediyor. "Sarayım size hizmetlerimizi sunuyor, aptalca reddetmeyeceğiniz hizmetlerimizi."

Knox'un üslubu tartışmaya yer bırakmıyor. Mahkemesi isyan hareketinin müttefiki *olacaktır*.

Aklıma bir fikir geldi ve "Ona öldüğümü söyle." dedim. Annie'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

"Krala karşı üstünlük sağlamalıyız. O her zaman on adım öndedir, bu yüzden ona beni hain olduğum için gördüğünde öldürdüğünü söyle. Piç kurusu umursamayacaktır."

Sesler kesilir, sadece odanın içinde çıtırdayan ateşin sesi duyulur.

"Beni bir hain olarak işaretledi, ona ihanet ettiğimi söyle. Sallanmaya başladığımı ve öldürmeye başladığımı söyle. Beni öldürmekten başka çaresi olmadığını söyle."

Phillip yüzü kül rengine dönerken hüngür hüngür ağlıyor. "Ah, evet, sanırım... Bu bize gerçekten de üstünlük sağlayacak."

"Delilah, ölümün bir kez başladığında durduramayacağın bir kelebek etkisi yaratacak," diye açıklıyor Annie, sanki ben hâlâ masanın altına sinmiş küçük bir kızmışım gibi.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Güzel. Onlara isyan edecekleri bir şey ver."

"Hayır, anladığınızı sanmıyorum. Bu-"

"Ölümümün insanlar için neyi sembolize edeceğini ve ne yapacağını çok iyi anlıyorum. Bastırdıkları yakıcı nefreti hissetmeye ihtiyaçları var." İsyandan sorumlu olan Ordalia'ya dönüyorum. "Ona öldüğümü söyle."

Bir an düşünüyor ama isteksizce başını sallıyor. "Ona ordumuza yapılan bir saldırıyı onayladığın için idam edilmen gerektiğini söyleyeceğiz."

Phillip, Ordalia'nın sözleri karşısında bir an afalladı ve sonra mırıldandı: "Günün ilk ışıklarıyla habercimizi göndereceğim."

Axel'in kaşları derin bir şekilde çatılır. "Delilah'yı 'öldürmenin' bir misillemesi endişe etmeli miyiz?"

"Evet, ama gizli bir silaha sahip olmanın getirisi kadar değil," diye mırıldanıyor Knox.

Cesaretimi toplayıp "Peki ya annem?" diye sormadan önce çenemi eğiyorum. İki günlük yürüyüş sırasında Annie'ye soracak gücü bulamamıştım ama şimdi korkuyla yüzleşmem gerekiyor. Ölümüm kaçınılmaz olarak ona geri dönecek. "Ona ne oldu?"

Annie gözlerini indirip bakışlarımı onaylarken gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor.

Utaniyorum.

Ordalia soruya cevap verir. "Annen gittiğin geceden beri görülmedi."

Sessizliğimi kabullenmiş olmalılar çünkü annemin iyiliği önemsizmiş gibi konuşmaya devam .

"Emrinizde kaç adam var?" Ace sorar. "Altı bin," diyor Phillip gururla.

"Görülmedi de ne demek?" Paniğimi bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen panik yükselmeye başladı.

Knox'un parmakları masanın altında benimkileri buluyor ve masada kayıtsızca otururken hafifçe sıkıyor.

Kral beni cezalandırıyor.

Bu annemin ve benim iyi bildiğimiz bir ceza. "Yanlışlarımıza" misilleme olarak en sevdiklerimizi incitmek. Bazen beni

Onu dövmesini izledim çünkü onu acı içinde görmenin beni ne kadar incittiğini biliyordu. Dayığı benim attığımı düşünmemi sağladı.

Annie üzüntüyle, "Kimse anneni ne gördü ne de ondan haber aldı," diye tekrarlar.

"Belki de onu komplekse götürmüştür?" Nolan öneriyor. Yeşil gözleri biraz vahşi ve kalbim sıkışıyor. Kayıp aile üyelerine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilen biri varsa, o da odur.

Knox'un dizi dizime değıyor, büyüü zihnime fısıldıyor. Başkalarının önünde beni rahatlatabilmesinin tek yolu bu.

"Onu oraya götürmezdi. Bu dünyada en çok değer verdiği şey kontroldür. Başka birinin onu denetlemesine izin vermezdi," diye açıklıyorum.

Odadaki herkesi kesen bakış, yıllardır küçümsediğim bir bakıştır-acıma.

Knox'a dönüyorum, bakışlarının acıma duygusundan arınmış ve anlayış dolu olduğunu görünce göğsüm rahatlıyor. Ona ve açık fikirliliğine minnettarım. Ne kadar paniklemiş olursam olayım, aklımdan geçen her düşünceyi dinleme sabrını gösterdiği için.

Bana öyle bakma, Angel. Ben sadece başka bir kralım, hatırladın mı?

Haklısın. Ama onun cilveli ses tonu karşısında yanaklarımın kızarması konusunda hiçbir şey yapamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "O hâlâ sarayın içinde. Onun üzerindeki kontrolünü asla bırakmaz," diye yineliyorum.

Phillip koltuğunda arkasına yaslanıp bir kahkaha atıyor, ancak sesin hiçbir esprisi yok. "Ne öneriyorsun, saraya girip onu almamızı mı?"

"Evet."

Ordalia, "Delilah, bu bir intihar görevi olur," diye karşı çıkıyor.

"Komplekse ulaşmak için zaten başkentin yakınından geçmek zorundayız. Onu kurtarmadan sarayın önünden geçmem. O da en az çocuklar kadar işkence görür... hatta daha fazla." Dikkatimi Phillip ve Ordalia arasında gezdiriyorum. "Sizden bana katılmanızı istemiyorum, sadece beni bekleyin." Öne doğru eğildim. "Ama şunu söyleyeyim, bahsettiğimiz kişi sizin *kraliçeniz*."

Annemin akli başında olmayabilir ama yanlış bir şey yapmadı ve kimseye zarar vermedi. O saraydaki en masum kadın ve onu orada bir hiç olarak bırakırsam lanetleneceğim.

Yüzlerini buruşturuyorlar ve sinirlendiğimi anlıyorum, bu yüzden daha da zorluyorum. "Lütfen. Ona uygulayacağı işkence hayal gücünüzün ötesinde.

yeteneğine sahip." Gözlerim Phillip'e kayıyor ve suçlayıcı bir parıltıya bürünmelerine engel olamıyorum. "Onun ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Sırtımdaki yara izleri bunun kanıtıdır.

Ordedia iç çeker ve burnunun kenarını çimdikler. "Belki de bu ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı unsur olarak işe yarayabilir."

İçimi kaplayan rahatlama sandalyeme yığılmama neden oluyor. "Ne öneriyorsun?"

Gölge büyüsünün dalları omurgamdan aşağı, dövüş derilerimin altından süzülüyor. Kendi sihrimi zihinlerimiz arasındaki köprüye göndererek, sihrimiz yarı yolda buluştuğunda sevinç ve rahatlama şarkısıyla dans ediyor.

Phillip odanın köşesindeki dolaplara doğru ilerliyor, rulo haline getirilmiş parşömenleri topluyor ve önümüzdeki masaya yerleştiriyor. Aloriah'ın haritasını açarken herkes eğiliyor. Aylarca hareketli Fae topraklarında seyahat ettikten sonra haritanın ikinci yarısının boş olduğunu görmek garip. Sanki Fae tarihi ile birlikte silinip gitmiş gibi.

Etrafımı saran Fae'lerden hiçbiri bu ayrıntıyı kaçırmıyor. Kaşları unutulmuş olmanın şaşkınlığıyla çatılıyor. Yine de bu hafıza eksikliğinden değil, o zamanın hükümdar kralı tarafından zorla, kasıtlı bir ihmaldi. O zamanki inançlar nesilden nesile aktarılmış.

Etrafımdaki arkadaşlarıma -aileme- bakıyorum ve kalbim onlar için acıyla çarpıyor. Bir insanın böylesine güzel insanların kaybını unutmuş ve kabullenmiş olması benim için bir muamma.

Axel, Nolan ve Ace kendi pozisyonlarına geçerler. Knox'un ordularının komutanı olarak Nolan'ın bakışları haritayı değerlendirirken, kurnaz ikinci Axel diğerlerinin kaçırabileceği fırsatları analiz eder. Ace'in gülümsemesi parlıyor, Phillip'le sarayda en son topladığı bilgiler hakkında konuşurken duruşu rahat ve açık, zahmetsizce elçi rolüne kayıyor.

Bir keresinde bunun onun için mükemmel bir unvan olduğunu söylemiştim çünkü o kadar sevimli ki ona karşı öfke duymak zor olacaktı ve şimdi onu iş başında görünce başından beri haklı olduğumu anlıyorum.

Axel, Ace'i koruyan ikiz olabilir ama Ace'in onu nasıl koruduğunu asla fark etmez. Bir odadaki herkesi nasıl sakinleştirebildiğini, onları nasıl rahatlattığını ve dertlerini dökecek kadar rahat hissettirdiğini. Ace durumları ortaya çıkmadan önce dağıtabiliyor. Ve bu şekilde, ikisi de istismarlarından nasıl kurtulduklarını öğrenerek birbirlerini koruyorlar.

Phillip, Sektör Altı, Yedi ve başkentin merkezindeki dağ zirvelerini işaret ediyor. Binlerce çocuğun akılsız askerler olarak eğitildiği kompleksin bulunduğu yeri.

"Sektör Altı ve Yedi'den geriye ne kaldı?" Nolan sorar. Ordalia yüzünü buruşturur. "Hiçbir şey kalmadı."

Axel arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Kralın adamları bölgede devriye geziyor mu?"

"Hayır, bombalamalardan beri terk edilmiş durumda."

O da bunu düşünüyor. Axel, "Daha uzun sürecek ama sektörlerin içinden geçip arkadan gelmemizi öneririm," diye mırıldanarak gidilen yolu işaret ediyor.

Ace eğilir ve haritaya bir göz atar. "Sektör Beş'te hâlâ vatandaşlar var mı?" diye sorar.

Annie konuşurken onu yakından izliyor. Kendi deneyimlerime dayanarak, onun tavırlarını da izlediğini ve kendine onun Easton olmadığını hatırlatmaya çalıştığını varsayıyorum.

Phillip çenesini ovuşturuyor, dudakları düzleşiyor. "Evet, en büyük ordusu orada konuşlanmış, başkenti ayıran dağ duvarını koruyor."

"Birliklerimizin yarısını ileride keşif yapmaları için göndereceğiz," diyor Ordalia, gözleri haritaya yapışmış bir halde. "Gölün içinden geçmek zorundayız. Tek diplomatik bölge orası."

"Etrafında hiç muhafız yok mu?" Nolan kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak soruyor.

"Hayır, kral ordularını kendisini herhangi bir tehditten, kendi vatandaşlarından korumak için kullanır ve..." Çenesini Fae'ye doğru eğiyor. "Dış güçler."

Phillip kimseye belli etmeden, "Bir tekneye ihtiyacımız olacak," diyor. "Gerçi bu büyüklükte bir ordunun şüphe uyandırmadan taşınması zor olabilir."

"Şart değil," diye mırıldandım. "Gölü dondurabilirim."

Elimi kaldırıyorum, bir avuç suyun avucumun üzerinde süzülmesine izin veriyorum. Bir o yana bir bu yana dönüyor, düşüncelerimin talebiyle bir kelebeğe, bir oka ve bir hançere dönüşüyor.

Bir kez daha, su hançeri avucumda donuyor. Buz heykel binlerce buz parçasına dönüşerek patlıyor ve odanın içinde uçuşuyor.

Nolan yavaşça alkışlar.

Karanlık Nolan'ın ellerini sarıyor, büyüsü Nolan'ın ellerini kemik beyazına dönüşene kadar sıkarken Knox'un çenesi sıkılıyor.

bağa bir sükûnet damlası göndererek, Nolan'ı yakalayan sihirle birlikte omuzları gevşerken rahat bir nefes alıyorum.

Phillip, "Yapabildiklerin gerçekten olağanüstü Delilah ve bu, komplekse ulaşmanın bir yolu, ancak saraya nasıl gireceğini anlamıyorum," diye araya giriyor.

Zihnim dönüyor, çalkalanıyor ve geniş getiriyor. En iyi yaptığı şeyi yaparak, kaygımın kontrolü ele almasına ve her durumu gözden geçirmesine, başkalarının göremeyeceği tuzakları görmesine ve bizim lehimize çalışabilecek kadar çılgınca hayali planlar yaratmasına izin veriyorum.

"Başkentin kuzey topraklarında bir dikkat dağıtıcı patlatsak nasıl olur?" Sınırdan uzanan ormanı işaret ederek soruyorum. "Yeterince büyük bir durum yaratırsak, adamlarının çoğunu saraydan gönderecektir. Knox'un sarayı ve ben çok fazla dikkatli göz olmadan araziye uçabiliriz."

"Ama sonra ne olacak? Kral ve diğer adamları geldiğinizi görür."

Gözlerimi Ordella ve Phillip'e kilitliyorum. "Bende görünmezlik büyüsü var. Ön kapılardan geçebilirim."

Phillip beyazlaşır. "İmkansız."

İçimdeki altın sihirli kuyuya dalarak, onun ben olmasına izin veriyorum. Bedenim karıncalanıyor, damarlarım sihirle gümbürdüyor ve ben basitçe yok oluyorum. Ordella ve Phillip geriye doğru düşerken Annie'nin yüzü hastalıklı bir yeşil tonuna dönüşüyor.

Bedenime dönmek, varlığımı geri kazanmak için fazla bir şey gerekmiyor. Bu kadar kolay hissettirmesine şaşırdım. Sadece haftalar önce, orijinal halime dönmek için bilinçli olarak seçim yapmam gerekiyordu, ama şimdi-

Panik, hızlı ve şiddetli, büyümü kontrol almaya çalışırken boğazımı pençeliyor. Onu kontrol etmek için içimdeki karmaşık bir parçaya karşı savaşıyor, onu kontrol altına alma gücüyle boğuşuyorum.

Ter boynumdan aşağı yuvarlanırken hala devam eden korkuyla yutkunuyorum. Etrafımdaki herkesi hızlıca gözden geçirirken yüzümdeki şaşkınlığı silerek duygularımın her zerresini kilitliyorum. Hiçbiri endişeli görünmüyor ama Knox zihinsel köprüden bana kaşlarını çatınca rahatlamam kısa

Çenemi kaldırarak kalbime çöken rahatsız edici duyguyu görmezden geliyorum.

"Daha fazla hayatı riske atmak istemiyorum. Özellikle de daha önce söylediğiniz gibi intihar olan bir görev için. Çocukları kurtarmak için adamlarınıza ihtiyacımız var."

"Onlar aynı zamanda bizim gizli silahımız. Kral kendi adamlarından bazılarının ona karşı cephe aldığını bilmiyor," diyor Nolan ölümcül bir sırıtışla. "Vuruşun geldiğini göremeyecek."

Axel çenesini bana doğru uzattı. "Birkaç gün içinde haberciler krala ulaştığında, kralın onun öldüğüne inanacağını da unutmayalım."

"Buna inanacağına güvenemeyiz; o paranoyak bir adam. Cesedimi görmek isteyecektir ama bu arada Ordedia'nın adamlarının gizli silahımız olduğuna katılıyorum." Arkama yaslanıyorum. "Bununla birlikte, dikkat dağıtmak için adamlarınızdan bir avuç kullanmanızı istemek zorundayım."

Ordedia sözlerim üzerine düşünürken bakışları haritada başkenti çevreleyen dağlara odaklandı. "Ayrıca askerlerin bir kısmını kompleksten uzaklaştırmak da işe yarayacaktır."

Knox, "Size ve adamlarınıza Sektör Yedi'ye kadar güvenli bir şekilde eşlik edebilir ve ardından saraya uçabiliriz," diye teklifte bulundu.

Ordedia başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

Phillip araya giriyor ve konuşmadan önce bana gergin bir bakış fırlatıyor. "Kralın Sektör Bir'de yaşananların intikamını alma ihtimalini de hesaba katmamız gerekiyor."

Ordedia başını sallar. "Bir tuzağa doğru yürüyor olabilirsin. Anneni serbest bırakmanı bekliyor olabilir."

Ordedia'nın sözleri kalbimin tam ortasından geçerek endişeli düşünceler yığınının içine uçuyor.

"Bunun için hazırlanacağız," diye cevap veriyor Knox benim yerime. "Sadece adamlarınızın bin askeri ormana doğru hareket ettirmek için yeterince büyük bir dikkat dağıtıcı yarattığından emin olun."

"Peki ya kompleks? Saldırı planınız nedir?" Axel, Phillip'in ormanlarla kaplı dağlara çizdiği daireye odaklanarak soruyor.

Ordedia doğrulur, gözleri çelikleşir. "Bu planları görüşmek üzere odaya komuta etmenizi rica ediyoruz."

Knox'un omuzları dikleşirken, o da boyunun uzunluğuna doğru yükseliyor. "Mahkememin yeteneklerine güvenmiyor musun?"

"Kusura bakmayın ama Ekselansları, bu görevin bilinmesi gerekiyor. Kendi adamlarım bile bunun farkında değil." Ordedia'nın bakışları güçlü ve

Yine de dudağındaki küçük titreme yerini bir Fae kralıyla yüzleşmenin korkusuna bırakıyor.

Onlara bu kadarcık kontrol hakkı tanıyın, diye fısıldıyorum yatıştırıcı bir şekilde.

Mizah köprüde dans ediyor -neye, emin değilim- özellikle de iki insanla göz temasını kesmeden yanımda dururken.

Gerginlik odanın içinde çatırdıyor.

"Ordedia yıllardır fark edilmeden isyan hareketlerini yönetiyor," diye araya giriyorum iş kontrolden çıkmadan önce. "Ordularından birinin komutanı olarak burada durduğunu düşünürsek, işe yaradığı açık."

"Mahkemem ve ben bir ekip olarak çalışıyoruz. Onlardan bilgi saklamıyorum, özellikle de hayatlarını tehlikeye atacak planlar" diyor Knox.

Knox, köprüden aşağıya doğru homurdanıyorum, bir yalvarış ve bir uyarı. Sayılarından ve casuslarından faydalanabiliriz.

Gölgeler düşerken karanlık bir kıkırdama zihnimi dolduruyor. Büyüsünün sesi ve özü omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Ben rolümü oynuyorum, Angel.

Alaycı ses tonu, yanımdaki karamsar Fae'ye, sarayında saygı ve eşitlik talep eden krala kıyasla çok farklı. Knox'tan onların taleplerini yerine getirmesini istemek haksızlık olabilir ama onlara ve güvenlerine ihtiyacımız var, aksi takdirde hepimiz kralın ördüğü ağlara düşeceğiz.

"Onlara görevleriyle ilgili olarak bilmeleri gerekenleri söyleyebilirsiniz. Bunun ötesindeki her şey gizlidir." Ordedia kalın kalın yutkunuyor, sol gözü seğiriyor ve yerini endişeye bırakıyor.

Knox'un çenesinde bir kas kıpırdıyor. Gölgeler arkasına yayılıyor, sırtını yalayıp yutuyor. Korkularını gösterecek, zayıflıklarını bilecek ve bunun yalvardığımız bir iyilik değil, bir ortaklık olduğunu kabul edecek kadar akıllılar.

Dikkatleri Knox'un üzerindeyken, gölgeli bir el yanağımı okşuyor, krem tenimi usulca okşuyor. Sadece bir anlığına, fark edilmeden, ama Knox'un gölgeleri büyümeye devam ediyor, o kadar yayılıyor ki beni tamamen yutmaya başlıyorlar.

Ve sonra bu dizinin gerçekte ne hakkında olduğu ortaya çıkıyor.

Gölgelerin dokunduğu her santimlik ten, bir sevgilinin okşayışının yakıcı tutkusuyla karıncalanır, gölgeler aniden geri çekilene kadar alay eder.

Knox, "Nasıl istersen," diye mırıldanırken, sanki bu sözleri mırıldanmak onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi, "Nasıl istersen," diye itiyor.

Knox'un mahkemesi tek kelime etmeden teker teker odayı terk ediyor. Annie özür dileyen bir gülümsemeyle kolumu okşuyor. En son Ace ayrılıyor, dikkatini Knox ve benim aramda gezdirirken kaşları endişeyle çatılıyor. İki Fae arasında bir an geçiyor ve Ace'in Knox'un yüz hatlarında bulduğu şey endişelerini gidermeye yetiyor. Ağır çift ahşap kapılar arkasından çarparak kapanıyor.

Knox ve ben Ordella ve Phillip'le yüzleşirken Knox'un susturucu kalkını odanın çevresini kaplıyor. Hiç vakit kaybetmeden altı binden fazla çocuğu kompleksten kurtarmak için yaptıkları planları anlatmaya başladılar.

Ckapt'ca Sipt'cc"

Ordelia ve Phillip bize odalarımızı gösterdikten sonra Annie'nin onlarla birlikte kendi kanadında kalacağını söyleyerek müsaade istediler.

Anladığım kadarıyla arkadaşların gereken çok şey var.

İkili köşeyi dönene ve sessiz fısıltıları kaybolana kadar ne Knox ne de ben kapı koluna uzanıyoruz.

Kapı arkamızdan kapandığı anda Axel ayağa fırlıyor. "Plan nedir?"

"Kaç asker gönderiyorlar?" Ace ikizinin üzerine atılıyor.

Hazel'in kaşlarının arasındaki çukur kırışıyor. "Planı gerçekten bizden saklayacak mısınız?"

Nolan alay eder. "Saçmalama. Knox daha önce savaş hareketlerini bizden saklamadı."

Daha çok satranç hareketleri gibi.

Knox'un "Ben de verdiğim sözden dönmem ve planlarını sır olarak saklayacağıma yemin ettim" dediğini duyacak kadar kısa bir süre sessiz kaldılar.

Knox'un onlara söylemediği şey, o kapılar kapandığı anda Ordalia'nın Fae kralına planlarını gizli tutmaya yemin etmesi için *yalvardığıdır*. Bu karmaşık göreve, aylarca süren organizasyona ve kendi adına yaptığı incelikli hareketlere çok fazla şey bağlıydı. Çok fazla insanın hayatı tehlikedeydi ve o çocuklar... Gözleri yaşlarla dolmuştu. O çocuklar tamamen masum ve bu krallığın geleceği; kral onları askere dönüştüremez.

Dizlerinin üzerine çökse şaşırırmazdım ama Knox çok ileri gitmeden onu durdurdu. Knox ondan daha iyi anlıyordu.

biliyordu. Halkı için her şeyi yapardı ve Ordellia da kendi halkı için bunu yaptı.

"Ne yaptın?" Nolan havlıyor.

Knox'un gözleri savaşçının üzerinde kısıılır. "Size emirler verilecek ve ben de size bilmeniz gerekenleri söyleyeceğim. Bunun ötesindeki bilgilere vakıf değilsin. Kralınız ve aile dostunuz olarak, belli bir düzeyde güven beklerdim."

Knox'un sesindeki buz yüzümü buruşturmama neden oluyor, Nolan'ın yüzünü buruşturan saf sıcaklık ve öfkeyle doğrudan rekabet ediyor.

Kendimi Nolan'dan beklediğim öfke patlamasına hazırlarken kaslarım savunma pozisyonuna geçiyor.

"Ne zamandan beri böyle çalışıyoruz?" diyerek dişlerini sıktı.

Gözlerinin benimkilere kaydığı anı kaçırmadım. Orada ve bir anda gitti.

Knox ve sarayına sadakatimi kanıtlamak için daha ne yapmam gerekiyor?

Hiçbir şey, Knox zihnimde homurdanıyor.

"Buraya kendimiz için gelmişken neden bu göreve yardım ediyoruz ki?" Yeşil gözleri beni delip geçti. "Yoksa tüm bunlar bizi buraya getirmek için bir oyun muydu? Deniz kızlarından aldığımız sözde koordinatların bizi Annie'nin kulübesine göndermesini oldukça tesadüfi buluyorum." Avına yaklaşan bir yırtıcı gibi başını eğdi. "Bizi neden buraya gönderdiler, Delilah?"

"Bilmiyorum!" Çığlık atıyorum. "Tek yaptığım senin zavallı kıcını kurtarmakken beni sorgulamaya nasıl cüret edersin!"

Gözleri parlıyor ve ileriye doğru tehditkâr bir adım atıyor, ancak boğazına doğru koşan karanlık gölgeler tarafından geriye doğru fırlatılıyor. Vücudu duvara çarpıyor.

Nolan, Knox öne çıkıp varlığıyla dikkat çekene ve Nolan'ın bakışları Knox'a kayana kadar tutuşa karşı mücadele eder.

"İsyana yardım etmek için buradayız. Onların topraklarına - Delilah'nın krallığı, hatırlatırım - girip onlara çocuklar gibi emirler yağdırmayacağız. Biz böyle çalışmayız," diye tükürdü Knox. "Ve eğer liderliğimi ve emirlerimi sorgulamaya devam edersen, seni Azalea'ya geri gönderirim, unvanını elinden alırım." Knox onu uyarmadan bırakır.

Nolan yere yığılır, nefes nefese kalır ama Knox'a ters ters bakmaz. Sanki bu hareket öfkesini körüklemek yerine onu sakinleştirmiş gibi.

"Nolan'ın hepiniz için bir hatırlatma görevi görmesine izin verin." Knox kelimelerin havada asılı kalmasına izin veriyor, bakışları sahada geziniyor. "Evet, ana hatlarımızdan sapmış durumdayız.

ama buranın her zaman olmamız gereken yer olmadığından bir an bile şüphe duymuyorum."

Nolan diliyle üst dişlerini sıyrıyor, sıkılı yumrukları titriyor. Yine de her şeye rağmen teslimiyetle başını öne eğiyor.

Ağzımı açmalı ve ruhani sesi açıklamalıydım. Knox'a söylemeli ve zihnime girmesine izin vermeliyim, anıyı odadaki herkesle paylaşmasına izin vermeliyim. Bunun gerçekten de doğru yol olduğuna dair onlara güven vermeliyim. Ama denediğimde, ihanet beni ele geçiriyor.

Derin ve iç burkan bir ihanet, o kadar kötü ki çenemi kapatıyor.

Büyüm, *ruhum*, bu bilgiyi odadaki kimseyle paylaşmak istemiyor.

Ama neden?

"Başka nereye gitmemizi istersin?" Hazel usulca soruyor.

Nolan bakışlarını küçük Fae'ye kaydırırken Ace geriliyor.

Hazel, Nolan'ın sert bakışları karşısında geri adım atmıyor. "Başka nereye gitmemizi istersiniz?" diye tekrarlıyor. "Hangi ipuçlarını takip etmemiz gerekiyor?"

Nolan ağzını açar, ama hemen kapatır.

Hazel'in kaşları çatılır. "Deniz kızlarının bizi yönlendirdiği yolculuğa güvenmeye başlamalısın."

"Ordella ve Phillip'e güvenilebilir mi?" Axel konuşmayı isyancılara döndürerek soruyor.

"Umarım öyledir," diye dürüstçe cevap veriyor Knox. "Adamları ve muhbirleri çok işimize yarayacaktır. İlerlerken hepimizin dikkatli ve tetikte olması gerekiyor ama sizden onlara güvenmenizi istemiyorum... Sizden bana güvenmenizi istiyorum."

"Bize karşı gelmelerinin onlara ne faydası olacak?" Hazel soruyor.

"Zenginlik, güç, başkente sızma, krala olan borç," diye homurdanan Ace, nedenlerini parmaklarıyla işaretliyor. "Devam edeyim mi?"

Başımı salladım. "Annie beni asla tehlikeye atmaz. O Ordella'ya güveniyorsa, ben de güveniyorum. Öte yandan Phillip... Adam benim hoşuma gitmeyecek kadar çok maske takıyor."

"Annie'nin haberi olmadan Ordella da olabilir," diyor Ace.

Hazel elini arkadaşının koluna koyarak, "Şu anda keşkelere kalmayalım," diyor. "Ne zaman ayrılıyoruz?"

"İki gün içinde. Ordella'nın güvendiği adamlarını toplamasına ve bizim de enerjimizi ve büyümüzü tamamen yenilememize izin veriyor."

Knox içimizi yakan yorgunluğu kabul ettiği anda adrenalinimiz kaybolur ve hiç dinlenmeden geçen kırk sekiz saatin yorgunluğuna gömülürüz.

"Ne kadar da nazikler," diye homurdanır Nolan. Ancak karakteristik olarak tahmin edilebilir yorumuna rağmen, en yakın karyolaya doğru ilerler.

Ace derin derin eserken ensesini ovuşturuyor. "Ben gidip Zephlyn'e uyuyabileceği bir yer ayarlayacağım ve kimseyi yemediğinden emin olacağım."

"Seninle geleceğim," diye teklif ettim.

Knox takip etmek için hamle yapar ama Ace ona hızlı bir gülümseme gönderir. "Sorun yok Knox, onu yakaladım. Bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İlk başta Knox'un ona emirler yağdıracağını düşünüyorum ama sonra bağın gerginliği azalıyor ve Knox yorgun bir yüz ifadesiyle başını eğiyor.

Ace gitmeden önce beni durdurdu. "Kralın senin öldüğüne inanması gerekiyor, o yüzden kukuletanı tak. Sivri kulaklı prenses hakkında yayılan fısıltılara ihtiyacımız yok."

"İyi fikir." Kumaşı omuzlarıma sarıyorum ve ağır pelerini başımın üzerine yerleştiriyorum.

Ve böylece, Kara Başlıklı Aloriah'a geri döner.

Ckapt'ca Sevc "t'cc"

I ahırların sadece boş olması değil, aynı zamanda iki griffin ve atları rahatça barındıracak kadar büyük olması da bir mucize. Doğrudan binaya açılan bir arka kapı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Sektör 4'ün vatandaşlarından sak.

Creseda ve Henry onlar için hazırladığımız bir kova havucu mideye indirirken, Ace ve ben tüylerini fırçalarken Zephlyn ve Aurora doğranmış kuzu etinin üzerinde mırıldanıyor. Zephlyn'den yayılan pis koku, her kokladığımda burnumu çekmeme neden oluyor. Tüylerindeki çamur tabakasını temizlemek günler sürecek.

"Phillip'ten hangi bilgileri topladın?" İçinde çalıştığımız rahat sessizliği bozarak sordum.

Omuz silkiyor. "Size anlattığından çok daha fazlası değil. Sarayda geçirdiği süre boyunca en büyük endişesi, kendisi gibi başka birinin olup olmadığıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar da sadece hayatta kalmak için rol mü yapıyorlardı yoksa krala gerçekten sadıklar mıydı?"

Hiç böyle düşünmediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Phillip'in maskelerinin onun için bir kalkan, bir hayatta kalma tekniği olduğunu. Hala ona tam olarak güvenmiyorum, fark edilmeden yalan söyleyebilen bir adama değil, ama bu beni onun gerçek nedenlerini sorgulamaya açık hale getiriyor.

Yine de kralın tacizlerine başlarını çevirdikleri için kimseyi affedebileceğimi sanmıyorum. Her gece yastığıma kapanıp unutulmuş tanrılara beni kurtarmaları için dua ederken nasıl affedebilirim ki?

Ace gözlerimde dolaşan fırtına bulutlarını fark ediyor.

"Bu, kimsenin sana yardım etmediği gerçeğini ortadan kaldırmıyor," diyor nazikçe.

Boğazımı temizliyorum, duygusal olarak da yapabileceğim gibi fiziksel olarak da uzaklaşıyorum.

"Geçmişin olasılıkları üzerinde durmanın bir anlamı yok."

Ace koluma nazik bir el koydu. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu kimsenin başına gelmemeli."

Bakışlarımı kaldırdım, ama içim içime sığmıyordu. Bir an için Easton ve çam yeşili gözlerinin bana baktığına yemin edebilirdim.

Zihnimi boşaltmak ve Ace'e yeniden odaklanmak için ürpertici bir nefes alıyorum. "Hayır, kesinlikle olmamalı."

İkimiz de griffinlerimizle ilgilenmeye geri dönüyoruz ve ruh çiftlerimizle birbirimiz arasındaki ince bakışlar Ace'i daha dikkatli izlememe neden oluyor. Gözlerinin hafifçe kısılması, dudaklarının her geçen saniye gerilmesi gibi - sanki dışarı çıkmak için mücadele eden bir şeyi kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi.

"Bu adil değil," diyorum, konuşmayı Ace'in umutsuzca ihtiyaç duyduğu yöne doğru yönlendirmeyi umarak.

"Ne değil?"

"Sizi derinden yaralayanların yaptıkları her zaman yanlarına kâr kalıyor. Asla adalete teslim edilmiyorlar." Başımı sallıyorum, kapı çatırdayarak açılırken öfkem yüzeye çıkıyor. "Asla hesap vermeyecekleri ya da asla özür dilediklerini duymayacağın gerçeği. Çünkü içten içe gerçekten üzgün olmadıklarını biliyorsunuz."

Kelimeler ağzımdan dökülürken göğsüm kabarıyor.

"Sonu olmayan bir ölümsüz olmak yüzleşmesi zor bir şey," diye fısıldıyor, sanki kelimeleri söylemekten korkuyormuş gibi.

"Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim."

Gülüyor ama hiç komik değil. "Kesinlikle öyle. Bence acımasız olan, kendi zihninizin size karşı nasıl çalıştığı, unutmak istediğiniz anılarla ve sizi neredeyse yok eden acılarla size işkence etmesi."

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra söylediğim sözlerle kendimi şaşırtıyorum. "Bunu bir lütuf olarak görmeye başladım."

Kafasını kaldırdı. "Gaia Ana'nın dünyasında bunu neden istiyorsun ki?"

"Çünkü o zaman asla unutmayacağım ve sen de asla unutmazsan, ne onların ne de bir başkasının sana bunu yapmasına bir daha asla izin vermeyeceksin." Omuz silkiyorum. "Anıları kontrol edemem, bu yüzden onlardan bir şeyler öğrenebilirim."

"Ne? Hiç kimseye güvenmemek mi? Çünkü sizi koşulsuz sevmesi gereken kişiye güvenemiyorsanız, kime güvenebilirsiniz ki?"

Kaşlarımı çattım. Ace'in böyle düşündüğünü hiç bilmiyordum. Onun düşünceleri ürkütücü bir şekilde benimkilere benziyor.

En azından aylar önce buna inanıyordum, gerçi içten içe hâlâ inandığımı biliyorum. İnsanları kendi güvenlikleri için uzak tutmuş olabilirim ama bu benim de güvenliğim içindi. Knox'u içeri alacak kadar güçlü olmak içimdeki her şeyi aldı. Ve onun mahkemesini tanımak için daha da fazlasını.

Özellikle Easton'ın kaybından sonra.

"Hazel ve Zephlyn'e güveniyorsun," diye karşı çıkıyorum.

Bu konuyu açıyorum çünkü aranızdaki bağın nasıl bir his olduğunu, aranızdaki bağa duyduğunuz mutlak güveni biliyorum. Belki de bu güven, kendinize ne kadar güvendiğiniz üzerine inşa edilmiştir.

Ace başını sallar. "Aynı şey değil. Bizi bağlayan bağ olmadan, bazen-" Aniden duruyor. "Bu korkunç bir düşünce ve söylenecek korkunç bir şey. Beni görmezden gel."

"Bana ne söylersen söyle, yargılamayacağım Ace. Benim de aklımdan korkunç düşünceler geçti." İçimi çektim. "Bunun korkunç bir insan tarafından yetiştirilmenin bir sonucu olduğuna inanıyorum. Ayrıca bunun doğal olduğunu da düşünüyorum. Beyin çok geniş duygulara sahip ve biz bu dünyaya hepsini deneyimlemek için geldik... iyi ve kötü."

Kalın kalın yutkunuyor, adem elması sallanırken çıkardığı ses duyulabiliyor. Bana dönmeden önce Zephlyn'e özür dileyen bir gülümseme veriyor. "Bazen aramızdaki bağ olmasaydı onlara tam olarak güvenebilir miydim diye merak ediyorum - bu güven bağ yüzünden mi yoksa kim oldukları için mi?"

"Bu sorgulanacak korkunç bir şey değil. Kendini keşfetmek utanılacak bir şey değil Ace. Bu insan - pardon, Fae - durumunun bir parçasıdır."

Kıkırdıyor. "Hala alışmaya çalışıyor musun?"

Konu değişikliği için ona seslenmiyorum. Bunun yerine Ordellia'nın adamlarından birinin bize verdiği bakım malzemelerini toplamaya başladım. "Dürüst olmak gerekirse, zihnimin bu yeni gerçekliğe tam olarak alışmasının birkaç yıl alacağını düşünüyorum." *İçine girmeye zorlandığım beden.*

Fırçasını bana uzattıktan sonra eli aramızda geziniyor. "Hiç özlüyor musun?" diye fısıldıyor.

"İnsan olmak mı?"

Ace açık bir ifadeyle başını sallar.

Kendim de dahil olmak üzere kimsenin sormadığı bir soru üzerinde düşünüyorum.

İnsan olmayı özlüyor muyum? Kral beni can evimden vurduktan sonra iyileşmemin ne kadar uzun sürdüğünü özlüyor muyum? Hayır. Kaç saat antrenman yaptığımdan bağımsız olarak ona karşı kendimi zayıf hissetmemi özlüyor muyum? Hayır.

Ace bana karşı savunmasızdı, bu yüzden en azından kendimin bu küçük parçasını paylaşabilirdim.

"Hayır, ama kendi tenimde bu kadar yabancı hissetmek hoşuma ."

Dudaklarını çiğniyor. "Sanırım bunu karşılaştırabileceğim tek şey büyüünün bize geri verildiği an. Hepimiz onunla doğduk, ama o an çok garip hissettirdi. Sanki bedenim tamamen kontrolden çıkmış gibiydi." Bana verdiği küçük, anlayışlı gülümseme hüzünlü. "Umarım bu his senin için yakında geçer."

"Ben de," diye cevap veriyorum ciddiyetle.

Biz dönene kadar herkes kendi karyolasına yerleşmiş oluyor. Kapı açıldığında Knox dirseklerinin üzerinde oturuyor. İki karyolayı birbirine iterek bizim için çift kişilik bir yatak yaratmış.

Safir gözlerinde bulduğum hararetli bakışı neyin yarattığına şaşırılmış bir halde, zihnime ilk öpüşmemizle ilgili bir anı gönderdiğinde yanaklarım yanıyor. Günlerce süren alaylardan sonra nihayet onun için duvarlarımı yıkmıştım. Knox bana nasıl uçulacağını öğretirken sonunda beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itmişti. Sonunda dudakları dudaklarıma değdiğinde, sanki oracıkta yanacakmışım gibi hissettim ve sonra-

Kabaca sözümüz kesildi, diye homurdanıyor.

Oluşturduğu derme çatma çift kişilik yatağa doğru aceleyle ilerlemeden önce nefesim aceleyle kaçıyor. Sonunda kalbimin derinliklerinde korku olmadan ona dokunabildiğim için tenim karıncalanıyor. Ama bu ortak odada mahremiyet diye bir şey yok.

"Hazel nerede?" diye sordum. O da çift kişilik bir yatak yapmış ama Ace dışında yatak boş.

"Banyo," diye homurdanıyor Nolan, gözlerini bıçakla tırnaklarını temizlemekten kaldırmadan. Hem o hem de Axel, çiftleşmiş Fae'lerden mümkün olduğunca uzak durmak istedikleri belli olan kendi yataklarında karşımızda yatıyorlar.

Hepsini görünce homurdanıyorum. Onları görmeye alışık olduğum sarayın lüksünden çok farklı bir konaklama yeri ama-

"Hepiniz zar zor sığıyorsunuz." Ayakları karyoladan sarkıyor, Fae yapıları insan boyunda yataklara uygun değil.

Axel, "Sen de uymuyorsun," diye .

Ayaklarımın gerçekten de yataktan sarktığını görünce kaşlarım kalkıyor. Alışmam gereken bir şey daha.

Knox'un gözleri parlıyor. "Bence aramızda ne kadar az boşluk olursa o kadar iyi."

"Knox sana dokunamayınca şimdiden çıldırdı," diye Axel, gözleri Knox'un bacağına okşayan eline kayıyor.

Axel, Knox'un planımız hakkında onları daha önce bilgilendirdiğini doğruladı ama ben şakalarını daha tomurcuklanmadan engelledim. "Bunu tartışmayacağız."

Ace kendini geriye doğru yatağın üzerine atar, kollarını iki yana açar. "Oh, hadi ama! Axel bizimle hiç şaka yapmaz. Onunla hep iş yapıyoruz," diye sızlanıyor ikiz.

"Bu doğru. Şimdi adamı mizahtan mahrum etmek istemezsin, değil mi Angel?" Knox çekiştiriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım hepiniz artık sihrim olduğunu unutuyorsunuz. Sizi tam anlamıyla sessiz kalmaya zorlayabilirim."

Ace gözlerini büyütme nezaketini gösterir. "İşinize dönün," diye mırıldanıyor. *Hmph.*

Hazel odaya dalıp Ace'in yanına oturdu. "Ne kaçırdım?"

Adamlardan biri söze başlamadan önce, "Kesinlikle hiçbir şey," diye geveliyorum. "Beni saray arazisine nasıl sokacağımızı tartışıyorduk."

Axel ve Knox arasında bir bakış geçer.

Çok hızlı, o kadar hızlı ki olup bile sorguluyorum. "Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Hiçbir şey," diyor Axel çabucak.

Knox'a dönüyorum, dudagım kıvrılıyor. "Bana yalan söyleme."

Knox iç geçiriyor. "Kralın emirlerini büyü yoluyla yerine getiren biri olup olmadığını merak ediyoruz."

Hızlı bir homurtu duyuyorum. Kral büyüden nefret eder; onunla bir ilgisi olmaktansa kendi ellerini kesmeyi tercih eder.

"Sihirli koğuşların arkasında kralın olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu fikri eğlendirerek soruyorum. "O zaman neden ordusunu Fae'lerin girmesini engellemek için sınıra gönderdi?"

Knox nazikçe, "Bu sadece koğuşlardan ibaret değil," diyor.

"Ordusu, sevdiklerine ve ailelerine ne yapılırsa yapılsın, hataya yer bırakmayacak kadar sadıktır. Bu kesinlikle-"

Axel yüzünü buruşturarak, "Duyulmamış ,," diyerek Knox'un sözünü kesti.

Nolan kendini öne doğru sürüklüyor. "Onları kontrol ettiğini mi düşünüyorsun?" Midem bulanıyor.

"Bu imkânsız," diyorum başımı sallayarak. "Gülünç. Tuzak büyü bozulmadan önce adamları ona sadıktı." Bir sonraki itirazım boğazımda düğümleniyor. Ben fark ettiğim anda hepsi fark etmiş gibi görünüyor, yüzlerindeki asık ifadeyi gizleyemiyorlar. Başımı Knox'a çeviriyorum. "Bu da demek oluyor ki ben gitmeden önce büyülu biri vardı... benim güçlerimden önce..." Gözlerim açıldı.

Bir büyü.

Büyünün altın rengi patlaması... bir büyüü bozmaktan kaynaklanmış olabilir mi?

Tüm hayatım, anılarım, kimliğim, varlığım. Hepsi özenle hazırlanmış bir büyüünün parçası mıydı?

Bu yüzden mi asla karşılık veremiyordum? Beni kontrol etmek için bana karşı büyü yapan biri mi vardı?

Bu yüzden mi büyüden bu kadar nefret ediyor? Bu yüzden mi *benden* nefret ediyor?

"Hayır, bu mümkün değil," diye hırıldayarak, hiç gelmeyen oksijen için soluk soluğa kalıyorum.

Bir büyü.

Hepsi bir büyüüdü.

Panikle vücudum karıncalanmaya ve uçuşmaya başlıyor, kalbim bir kez daha beni terk ediyor. Ayakta dururken vücudumu zar zor hissedebiliyorum.

Ace'in yumuşak sesi bir umut sorusu gibi adımı söylüyor. "Delilah?"

Safra boğazıma hücum ediyor ve top yatışana kadar tekrar tekrar yutkunmamı sağlıyor. Ben sallanırken figürler bana doğru hamle yapıyor ama ellerimi dışarı fırlatıyorum, kollarım boyunca altın rengi ateş fişkırıyor.

"Dokunma bana!"

Angel.

Knox'u zihnimde görüyorum, beni aramak için bahçemde koşturuyor, alevleri ve gölgeleri her santimde dolaşıyor. Ama ben çok çok uzaklara uçtum.

şu an olduğum şey bu mu? Bir

büyü mü? Bedenim bana ait mi?

Gerçekten böyle biri olduğumu nasıl bilebilirim?

Her biri bir öncekinden daha korkunç olan düşünceler üstüme üstüme geliyor.

Bunların herhangi biri gerçek mi?

Gerçeğin ne olduğunu nasıl bileceğim? Gerçek benliğim olup olmadığımı nasıl bileceğim?

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Knox'un zihnindeki arayışı şiddetlenerek büyüyor, onu tüketen panik görünür hale geliyor, ruhunu karartıyor.

Bunu tekrar yapamam; günlerce kendimden geçemem. İnsanların bana ihtiyacı var.

Annemin bana ihtiyacı var.

Kelime zihnime çarpıp kalbimin bir parçasını geri çekerken nefesim kesiliyor.

Knox'un kolları beni sardığında, beni göğsüne almasına izin veriyorum. Kapıyı tekmeleyerek açtığında ya da güzel siyah kanatları genişlediğinde ve gece gökyüzüne doğru havalandığımızda itiraz etmiyorum.

Ağır başımı göğsüne yaslıyorum, kalp atışları bedenimi bu dünyaya bağlayan tek ses.

Ckapt'ca Eigkt'cc"

"Y Sen Delilah Covington'sın ve sen, Meleğim, *kim* olmak istediğine karar verme -*seçme*- gücünü ve kudretini sonsuza dek kalbinde taşıyacaksın," diye yatıştırıyor Knox.

Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce süzülüyor. Acıdan değil, olduğumu sandığım kişiyi ve asla olamayacağım kişiyi kaybetmenin verdiği kederden.

Zihnim kimliğimi kabullenmekte zorlanıyor. Bir insan ömründen çok daha uzun, yüzlerce, belki de binlerce yıl yaşayacağımı. İçimdeki gelişmiş gücün şimdiden beni içten dışa doğru tüketme tehdidinde bulunduğunu. Bedenimin gücünün beni kendi derimin içinde bir yabancı gibi hissettirdiğini.

Bir de insan yanımda var, asla insan olmayan hayatım, yirmi iki yıldan fazla bir süre boyunca inandırıldığım yalan.

Bırakın kim *olduğumu*, kim olduğumu bile bilmiyorum. Her gün üst üste yığılmaya devam eden sorular, beni boğacak kadar büyüyene kadar artmaya devam edecek.

Eğer hiç insan olmasaydım.

Düşünceyi düzeltin, gerçeğe uyum sağlayın.

Ben hiç insan olmadım.

Bu yüzden mi asla tam olarak uyum sağlayamadım? Neden hayatım boyunca Fae'leri hayal ettim ve efsanevi hikayelere çekildim? Daha spesifik olarak, neden Fae'lerin saklı olduğu aralara çekildim?

Kral bu yüzden mi büyüden nefret ediyor? Babam beni bu yüzden mi hiç sevmedi?

Son soru kalbimin atışını kulaklarımda duyacak kadar sessizleştiriyor zihnimi.

Babam beni bu yüzden mi hiç sevmemi?

Soyumla ilgili sorular kalbimde öyle büyük bir delik açıyor ki, kapıyı çarpıp kapatmam, kilitlemem ve anahtarı atmam gerekiyor.

Kralın bana bir büyü yapılmasını emretmiş olma ihtimali... Beni bir insan bedeni kabuğunun içine hapsetmek için...

Knox'un sert elleri yanağımda gezindikten sonra başımı nazikçe ona doğru kaldırıyor. "Delilah, beni duydun mu?"

Sanki söylediği güzel sözler korkuya bir çentik atmış gibi başımı eğiyorum ama atmıyor.

Beni parçalayan acıyla yutkunarak derin nefes alıyorum ve duygularımı bastırıyorum. Kalbimi bedenime geri getirmek için bir ağ atıyorum.

Dissosiyasyon tuhaf bir şeydir. Hem canlıdır hem de canlı değilmişsiniz gibi hissettirir.

"Neredeyiz biz?"

Knox'un gözleri kısılr. "Bulabildiğim en yüksek binanın tepesinde."

"Ya biri bizi görürse? Casuslar ne olacak?"

Knox sırtımı göğsüne yaslayana kadar vücuduma manevralar yaptırıyor. "Görünmezliğin bir kısmını kullandım."

Başım göğsüne yaslanana kadar geriye doğru kalkıyor. "Bunu yapabilir misin?"

Ellerime bakarken, görünmezliği kullanan kişinin hala kendini görmeyi seçebildiği gerçeğine hayret ediyorum.

"Sen de yapabilirsin. Ancak seninkini kullanmak daha kolaydı çünkü sen..." Knox boğazını temizler. "Ortadan kaybolduğunuzda, büyünüz zihninizi ele geçirir, sanki siz yokken onu korumuş gibi. Ben sadece köprüden geçtim ve bir avuç dolusu aldım."

Göğsüm ısınıyor. Büyünün senin bir parçan olduğunu söylüyorlar ama sanki biz daha çok bir takımız. Bazen kendi akli var ve beni korumayı seçiyor. Bu ilk kez olmuyor.

Sonra Ace'in sözleri zihnimde ön plana çıkıyor ve kendi zihnimin, kalbimin artık onunla güvende hissetmediği noktaya kadar bana karşı çalışmasının ne kadar yıkıcı olduğunu düşünüyorum.

"Her zaman zarar göreceğimi mi düşünüyorsun?"

Knox'un vücudu sertleşiyor, altımda donuyor. "Delilah, sen kırılmadın."

"O zaman neden düzeltilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Nazik dudaklar boynumu okşuyor. "İnsanlar mükemmel derecede kusurludur. Kusurlar bizi biz yapan şeylerin bir parçasıdır."

"Kusur istemiyorum." Öfke göğsümde alevleniyor. "Yara izi istemiyorum -Fiziksel ya da duygusal. Onlardan nefret ediyorum. Beni zayıf, kırılmış ve *çirkin* hissettirmelerinden nefret ediyorum." Çenem sallanıyor. "Kendimi çok *çirkin* hissettiriyorlar, sanki ben Hayat Ağacıymışım ve kalbimin içi çürümüş gibi."

Knox geri çekiliyor, sadece önüme geçmek için. Gözlerini yumuşak bulmayı umuyorum ama beni olduğum yere mıhlarken çelik gibi sertler. "*Sen çirkin değilsin. Yara izlerin çirkin değil.*" Elimi avucunun içine alıp sıkıyor. "*Sen güçlüsün.* Bırak yara izlerin bunu, üstesinden geldiğin her şeyi hatırlatsın. En karanlık günlerinde sana bunun bir son olmadığını hatırlatsınlar. Yolculuğunu ve cesaretini kanıtlayan yeni bir *yara izi*yle diğer taraftan çıkmayı başaracaksın."

Knox'un sesi alçalır ve kalınlaşır. "Kusurların çok güzel Delilah. Sadece bana değil, seninle yolu kesişen herkese yara izlerinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

Gözyaşlarım tamamen başka bir nedenden dolayı yüzümden aşağı akıyor.

Sevgiler.

Sevgi içimden taşıyor. Önümde diz çökmüş, kalbimin parçalarını her seferinde tek bir güzel sözle yapıştıran adama duyduğum aşk.

Söyleyecek bir şey bulamayınca, duygularımı ifade edecek kadar güçlü kelimeler bulamayınca öne doğru eğilip ağzını yakalıyorum. Aç ya da yiyip bitirici değil. Bunun yerine, benim için yaptığı her şey için yumuşak, nazik bir öpücük. Ne kadar önemsedığımı ve kalbimde ona karşı vahşi bir melodi gibi çarpan sevgimi davranışlarımla kanıtlayan bir öpücük.

Knox'un kollarında bir kez daha havadayken, en çok korktuğum şeyi fısıldıyorum.

"Büyüm kayıp gidiyor. Büyümesi durmayacak ve korkarım onu daha uzun süre kontrol edemeyeceğim."

Knox'un yüzünde şaşkınlık kıvılcımları beliriyor. "Ne demek büyüyor?"

"Benim iyi-it tutar büyüyor, genişliyor.

Derinleşiyor." I al a

titreyen bir nefes. "Henüz dibe ulaşamadım."

Knox gökyüzünden yere düşer ve Ordalia'nın taş binasının arkasına, hiçbir insan ya da askerin göremeyeceği bir yere iner. Uyuyan grifonların ve atların ağır nefes alışları sessiz geceyi dolduruyor.

Knox ellerinin titremesine rağmen beni nazikçe yere bırakıyor.

"Görebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kalbimdeki kapıyı açıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum.

Bu garip bir his, Emory'nin bana doğru kayarak yaklaştığı ve gücümü hissettiği zamankinden daha garip. Sanki Knox bana dönüşüyor, altın yanardöner büyüü tanımak için dönüşüyor. Sihrime her daldığımda hissettiklerimin tadına varmak için parmaklarını kuyuya daldırmadan önce üzerinde gezdiriyor.

Büyüsü kuyunun tepesinde dönerek, gölgeli figürü içine dalmadan önce parlak ve kalın gölgelerden oluşan bir duvar yaratıyor.

İçeri girdiğinde nefesim kesiliyor, yabancı ya da müdahaleci hissettirdiği için değil, beni tam bir bütün olarak hissettirdiği için.

Knox orada fazla kalmadı. Önümde soluk soluğa kalmadan önce ancak birkaç saniye dayanabiliyor, gölgelerini ısıltılı altın havuzdan çıkarıp göğsünü tutuyor. Yüz hatları acı içinde kıvrılıyor.

"Bu imkânsız," diye mırıldanıyor.

Ona doğru ilerlerken ellerimi sıkıyorum. "Knox, beni korkutuyorsun."

Gözlerini bana dikti. Bakışlarımı göğsüme, göğüs kafesime indirmeden önce bir an tutuyor. Sanki büyüümün gücü onu oraya çekiyormuş gibi.

"Özür dilerim," diye kekeliyor. "Sadece, şey, ben-" Knox yutkunuyor, duyularıyla ve kelimelerle boğuşmaya çalışıyor. "Fae topraklarına girdiğinde, tüm sihrine sahip değildin."

"Bu doğru değil. Bana zehir enjekte edilmedi, bu yüzden hiçbir zaman sınırlı olmadı."

"Evet, öyleydi." Yaklaştıkça sözleri nefes nefese kalıyor. "Delilah, büyüün her geçen gün artıyor çünkü gücüne kavuşuyorsun. Bu senin tam sihrinin kapsamına yakın bir şey değil - bu... olağanüstü. Daha önce böyle bir güce sahip biriyle tanışmamıştım."

Tüm saraylardaki en güçlü Fae bana bunu fısıldarken gözlerim açılıyor. Sanki onun büyüü yanında sönük kalıyormuş gibi.

Kalbim boğazımda, "Nasıl?" diye sordum.

"Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca uyuyarak geride kaldı. Hâlâ uyanıyor, Delilah."

Ama bunu huşu içinde söylemiyor. Sözlerini bir parça dehşet kaplıyor.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Şaşkınlıkla başını sallar. "Daha gençsin, Delilah. Bir Fae'nin büyüsü yirmili yaşlarının sonuna gelene kadar tam olarak uyanmaz." Knox nefesinin altında bir dizi küfür savurur. "Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum."

"Yıllarca sürecektir sihirli bir büyümem mi var?" Nefesim daralırken göğsüm inanılmaz derecede sıkışıyor. "Ama bu zaten çok fazla."

Knox şaşkınlık içinde bana bakmaya devam ediyor. Şimdiye kadar başka bir insanın içinden böyle bir şok geçtiğini hiç görmemiştim.

Cevaptan korkuyorum ama kendimi "Bu senin güç kuyuna benzemiyor mu?" diye sormaya zorluyorum.

Knox yüzünü buruşturuyor. "Benimkini geçmeye başladı."

Boğazım bir çöl kadar kurudu. "Benden önce kimin bu kadar gücü vardı?" Unutulmuş tanrılara dua ediyorum ki birileri daha önce bununla uğraşmış olsun ve bana yardım edebilsin-

"Hiç kimse."

Knox gözlerinde öyle bir dehşet ve korkuyla korktuğum cevabı fısıldıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bu kadar güce sahip biri olmalı!" İddia ediyorum. "Ben ilk olamam."

"İlahi büyü ile değil. Kara büyüye sahip olanlar, elbette. Bu yüzden çok tehlikeliydiler. Ama ilahi... Gaia Ana denge ve uyuma inanır. Eğer çok fazla-" Knox ağzını kapatır.

"Eğer çok fazla şeyim varsa... ne?"

Knox elini havada gezdirir. "Hiçbir şey. Onu kontrol etmen için seni eğiteceğim. İyi olacaksın."

Ona ve karakteristik olmayan titrek sesine inanmayı seçiyorum çünkü zihnim daha fazla baskıyı kaldıramıyor. Zihnim daha fazla anlamaya fırsat bulamadan, en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

İtiyorum.

Hepsini bir kutuya tıkıp zihnimin karanlık girdabına atıyorum.

"Bunun bir hata olduğuna ve Aurora'nın uykusunda bana güç aktardığına eminim," diyorum. "Her iki durumda da, eğitim kolay bir başarı olacak." Odamıza doğru geri dönerek uzaklaşıyorum. "Çok yorulduğum, hadi yatağa gidelim."

Beni takip edip etmediğini kontrol etmiyorum; topuklarıma vuran gölgeler bana takip ettiğini söylüyor. Kafamdaki yakıcı delik de daralmış bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu söylüyor.

Tek kelime etmeden yatağa giriyoruz ama kafamda dönüp duran sorular beni saatlerce ayakta tutuyor.

Ckapt'ca Ni "ct'cc"

E Sonunda, duygusal ve fiziksel yorgunluk beni öyle derin bir uykuya sürükledi ki, uyandığımda nerede ve kim olduğumu anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Uzuvlarıma kramplar girerken, gergin kaslarımı esnetiyorum ve derin bir dinlenmeyle canlandıklarımı hissediyorum. Yenilenen enerji kemiklerimde cızırdıyor, büyüm uyanık olduğum için övgüler yağıdırıyor.

Uyumadan önce olduğundan çok daha canlı hissediyorum. Yüzeye doğru fokurduyor, dışarı çıkmak için ılık , kalbimi düşürecek kadar güçlü bir şekilde geriliyor ve çekiyor.

Bir gecede ne kadar büyüdü?

Sonsuz boş koridorlarda tanıdık bir yüz ararken, binanın önüne yaklaşıp kadar arkamdan sessizlik geliyor. Yüz hatlarımı gizleyen siyah başlık, dışarı çıkıp üç bin askere katıldığımda şaşkınlığımı da gizliyor.

Bir ses kalabalığı, yürüyen çizmeler ve tepinen atların toynakları bir gürültü kakofonisine karışır. Askerler atları eyerliyor, arabaları dolduruyor ve kişisel çantalarını hazırlıyorlar.

Ordalia'nın kampı ince ayarlı bir operasyon.

Gözlerim yan yana eyerlenmiş, çantalarından taze erzak fıskıran Creseda ve Henry'ye takılıyor. Phillip hayvanları havuçla beslerken Annie ve Ordalia iki atın arasına sokulmuş, birbirleriyle fısıldaşıyorlar.

Knox, maiyeti ve Griffinler görünürde yokken, Creseda ve Henry başlarını öne eğerken dudaklarımın kenarları seğıriyor.

geri, nickering.

Beni fark ettiğinde Annie'nin gözlerinde rahatlama parlıyor. "Komaya girdiğinden korkmaya başlamıştım!"

"Bazen öyle hissettiriyor. Büyü çok fazla uyku gerektiriyor." Etrafı incelemeyi önce Ordellia'yı selamlamak için başımı eğiyorum. "Büyüden bahsetmişken, diğerleri nerede?"

"Günün yürüyüşünü keşfetmek ve ilk lejyon askerlerinin ne durumda olduğunu kontrol etmek için önden uçtular. Her an dönebilirler," diye açıklıyor Ordellia.

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. Neden beni uyandırmadılar?

Denedim. Ölü gibi horluyordun.

Sesinin derin tınısı yüzümde istemsiz bir gülümseme yaratıyor ama Annie'nin şaşkın bakışları karşısında gülümsememi anında siliyorum.

Derimden bir elektrik akımı geçiyor ve ensemdeki tüyleri diken ediyor. Sinir uçlarımı çeken kaynağa doğru dönüyorum. Knox çoktan arkamda kalmıştı.

Azalea'nın kralı olarak değil ama bir savaşçı olarak dimdik duruyor.

Kusursuz bir şekilde siyah savaşçı derileri giymiş, tepeden tırnağa silahlarla kaplı hali askerleri korkutup birkaç adım geri attırmaya yetiyor. Haklı olarak.

Büyüsü aramızdaki bağdan aşağı kayıyor, sadece fokurdayan bir büyü kazanı olarak tanımlanabilecek şeyi geçerken köprüye bir şaşkınlık titreşimi çarpıyor.

İki gündür dışarıda olmana şaşmamalı. Tanrım, büyümüş. İki gün dışarıda mıydım?

Büyü, vücudunu dinlenmeye zorlayacak. Diğerlerine ne söyledin?

Büyüden başka bir şey yüzünden bitkin düştüğünü.

Knox gözlerindeki ateşle bana doğru adım atıyor. Ne istediğini tam olarak bilen bir adamın bakışlarına sahip ve onu elde etmesine çok az kaldı. Aramızdaki bağ inanılmaz derecede sıkı. Dudaklarım ayrılıyor, kanımda dolaşan sıcaklıktan göğsüm kabarıyor.

Kendimi silkelemeliyim. *Sır, hatırladın mı?*

Knox'un adımları yavaşlar ve gözlerine bir duvar çarpar. Bir an önce güzelce parıldayan o kırılmalı ve arzu şeridi yok oldu, bir saniye içinde silindi.

Bu şimdiden işkence gibi geliyor.

Hayır, gizli kalarak bundan kaçındığımızı ona hatırlatıyorum.

Bunun beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyorum; ona bu zevki tattırmak istemem. Yine de dudaklarında beliren küçük şeytani sırıtışa bakılırsa zaten biliyor. Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki, ona sarılmadığım için beni tekmelemeye çalıştığına yemin edebilirim.

Sessizlik kampın üzerine kalın bir battaniye gibi çöküyor ve anında sırtımı dikleştiriyor.

Aurora ve Zephlyn köşeyi dönüyor, ikizler onlara önderlik ediyor. İri aslan gövdeleri ve kuşa benzeyen kanatlarıyla önlerine çıkan her asker korkup kaçıyor.

Binlerce göz yaratıkların her hareketini çeşitli huşu, dehşet ve korku ifadeleriyle izlerken göğüsleri şişiyor ve tüyleri diken diken oluyor.

Creseda ve Henry onları görünce neşeli bir şekilde çene çalarak sessizliği bozuyor. Hayvanların birbirlerine bağlanması kalbimi ısıtıyor.

Aurora'nın gözleri benimkilerle birleştiğinde içime bir rahatlama çöküyor, uzun ayrılıktan sonra duyguları beni sarsıyor. Zavallı şey beni göremediği için aklını kaçırmış olmalıydı.

Knox Ordellia'ya rapor vermek için yanımdan geçiyor. Vücudumun ondan istediği teması görmezden geliyorum, teni tenime değene kadar ehlileştirilemeyen aralıksız bir uğultu.

Burnumdan derin ve ölçülü nefesler alıyorum. *Bu biraz zor olacak.*

Anlat bana, diye homurdanıyor.

Kaçmak üzere olan sırıtışımı bastırıyorum ve ikizlere doğru geri çekiliyorum. Ace arkasına uzanıp parmaklarını Hazel'la birleştirdiğinde gözlerim yumuşuyor. Sanırım her zaman birbirine dokunma ihtiyacı hisseden sadece Knox ve ben değiliz.

"Bugün yola çıkabiliriz. Kralın askerlerinden hiçbirini bulamadık," diyor.

Knox'un arkasında duran Axel, "Öndeki adamlarınıza göre, en yakın hareketli askerler Sektör Beş'in doğusunda bulunuyor," dedi.

Phillip başını eğiyor. "Teşekkür ederim, Holloway. Çabalarınız takdire şayan."

"Lütfen, bana Knox de."

Ordellia'nın dudaklarında minnettar bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim Knox. Yirmi dakika içinde yola çıkacağız, o yüzden kendinizi ve maiyetinizi hazırlayın. Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Emirler verildikten kısa bir süre sonra gözyaşları dökülür. Ağlayan kadınların, çocukların, ailelerin ve sevdikleriyle vedalaşan arkadaşların sesi.

Üzerimizde muazzam bir baskı var. Binlerce hayat tehlikede ve sadece askerlerin değil, buradaki herkesin hayatı tehlikede. Unutulmuş tanrılara, hangisi dinlerse dinlesin, işleri daha da kötüleştirmemeleri için dua ediyorum.

Yeni keşfettiğim enerji ve gücün kemiklerimde ve kaslarımda dolaşmasıyla Annie'nin Creseda'yı kaldırmasına yardım ediyorum. Bir torba kumaştan başka bir ağırlığı yokmuş gibi hissediyorum.

"Oh," diyor şaşırarak. "Teşekkür ederim canım."

Creseda'nın burnunu okşuyorum, bir yanım ona eskisi kadar binemeyeceğim için üzgün.

Aurora'nın üzerine yerleşiyorum ve öndeki pozisyonu alıyorum. Yırtıcı bakışları, yanlış bir hareket yapmaları halinde şiddet vaat eden bir incelemeyle yaklaşan herkesi değerlendiriyor.

İnsanlara karşı sürekli güvensizliğine rağmen, koruması kalbimi ısıtıyor.

Ejderhalar güç ve büyü getirebilir ama grifonların yakıcı sadakati hava lejyonunun gerçek kalbidir.

"Başka hangi yeteneklere sahipsin?" Annie soruyor. Sanki isyancılar arasında yayılan pek çok söylentiden biri Aloriah prensesinin uzun, sivri kulaklara sahip olması değilmiş gibi soruyu fısıldıyor.

Dua ediyorum ki hiçbiri Ordalia'nın emirlerine karşı gelmesin ve kendi mevkileri dışında kimseye hâlâ hayatta olduğumu söylemesin. Kral, ordusunun arasında at sürdüğümü duymamalı.

Knox da aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü soru dudaklarından çıkar çıkmaz etrafımızda bir susturucu kalkan oluşuyor ve Knox'un gücü kıyafetlerimin altından sırtımı rahatlatıcı bir dokunuşla okşuyor.

Kapüşonumu biraz daha aşağı çekiyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde bunların çoğuna sahibim. Su, ateş, toprak, hava ve tabii ki bir Fae'nin gelişmiş duyuları."

"Elemental güçten başka bir şey var mı? Görünmezlikten bahsettiğinizi biliyorum."

"Elemental sistem içinde özel yetenekler vardır. Örneğin, bazı toprak Fae'leri yetenekli şifacılarıdır ve diğerleri de şekil değiştirme yeteneğine sahiptir."

Gözlerini bir sevinç kıvılcımı dolduruyor. "Harika mı?" diye soruyor hüzünle. "Evet, hem de çok," derken buluyorum kendimi, daha önceki Knox ile sohbet. Dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Ne olursa olsun

Sihrimin getirdiği endişeler, yeteneklerim için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettirim.

"Altın güç nedir?"

"Ben de bunun cevabını çok isterim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Phillip yaklaştığında, arkasında Creseda kadar büyük üç atı çeken askerlerle birlikte Annie' soruları dilinde canlanır. "Bunlar Ordedia'nın izniyle sizindir. Senin ve adamlarının enerjilerini yürümek gibi sıradan bir şey için harcamalarını istemiyoruz."

Knox atları kabul etmek için öne çıkar. "Teşekkür ederim Phillip, Ordedia çok nazik bir davranışta bulundu."

Fae ve Griffin grubuna yaklaşan bazı askerlerin bacakları titriyor. Bu adamların tavırları ile boynumuza demir uçlu oklar saplayanların tavırları arasında çok büyük bir fark var.

Knox yüz hatlarının sert kenarlarını yumuşatarak onlara nazik ve geçici bir gülümseme sunuyor.

Fae ve insanların bir zamanlar Knox'un bugün olduğu gibi bir arada yaşadığına veya birbirlerine yardım ettiğine inanmak zor. Birbirimize yeniden güvenmemiz zaman alacaktır, ama belki bir gün yeniden barış içinde birlikte yaşayabiliriz. Bu bana Sektör Bir vatandaşlarının şu anda Fae topraklarında seyahat ederken ne durumda olduklarını ve tüm bu yaratıklar hakkında ne düşünmeleri gerektiğini düşündürüyor.

Ordedia ve en yakın askerleri ordunun ortasında hazır olda bekliyor. Yedinci Sektöre olan üç haftalık uzun yolculuğumuza doğru ilerlemeye başladığımızda Annie dizginleri sıkıca tutuyor.

Göz ucuyla Knox'u büyük atlardan birinin sırtında izliyorum. Bakışlarımız kilitlendiğinde baş döndürücü bir his beni ele geçiriyor. Daha altı saat bile olmadı ve ben şimdiden Aurora'dan inip onunla birlikte saklanacak sessiz bir yer bulmak istiyorum. Belki yine ağaçların arasında.

Knox'un dişleri alt dudağını sıyrıyor ve bana attığı için için yanan bakış bir anlığına beni etkisiz hale getiriyor.

Tek bir gamzesi beliriyor, onu gördüğümde çözülmemi izlerken ağzının köşesi kalkıyor. Ağzı eğlenceyle eğiliyor ve bununla birlikte kafasına bir şey fırlatmak için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum.

Pek göze çarpmıyoruz, diyorum, sesimin nefes nefese ve boğucu olmasına şaşırarak.

Verdiği yanıt, köprüden aşağıya doğru inen bir ihtiyaç dalgası, bana öyle sert çarpıyor ki Aurora'ya olan bağlılığımı sıkılaştırıyorum.

Gözlerimi kısıyorum. *Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Holloway.*

Kendi dalgam, en sevdiğim anılarımın parçacıklarıyla birlikte köprüden aşağı akıyor. Banyoda, yatakta, bahçede, ormanda.

İçinden hırçın bir hırıltı yuvarlanıyor. Birkaç asker ondan uzaklaşıyor.

"Biraz gergin hissediyoruz, değil mi?" Alay ediyorum. Gözlerim neşeyle parlıyor.

Maskesi düşer düşmez bir kez daha kontrol altına alıyor ve duvarları gözlerine çarpıyor.

Belki bir oyun oynarız, Angel.

Alaycı ses tonu beni yanıltmıyor. Altındaki kibri duyabiliyorum, ama ısııyorum. *Aklında ne var?*

Ne olursa olsun, zamanın geçmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacım var. Kimse beni bunun ne kadar sıkıcı olacağı konusunda uyarmadı ve üç hafta ağaçlara, dağlara ve uçsuz bucaksız tarlalara bakarak seyahat etmek için uzun bir süre.

Manzara her zaman kötü değildir sanırım. Gözlerim Knox'un kollarında geziniyor. Açıkta kalan derisi yakıcı öğle güneşinden dolayı terden kayganlaşmış. Damarlar dışarı çıkmış ve kaslar dizginleri kavradığı için şişmiş, sanki zihni ellerini tamamen başka bir şeye sardığını hayal etmekten kendini alamıyor.

İlk kim kırarsa o kazanır.

Beklenti dolu bir uğultu kanımda dolaşıyor. *İlk giren...? İhtiyaç, Angel. Saf, katıksız ihtiyaç.*

Vücudum gerginleşiyor, çakıllı sesinin cazibesi kanımı kaynatıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken tüylerim diken diken oluyor. Gözleri, üzerimde olduklarını her zaman hissedebiliyorum.

Alay etmeye izin var mı?

Buna sadece izin verilmez, teşvik de edilir, Angel.

Ateşli bir bakışla Knox'un gözleri cevabım karşısında eridi.

Sıra sende, Holloway.

Ace, Hazel'ın kolları ona sarılmış halde Zephlyn'in üzerinde yanıma geliyor. "Biraz su ister misin, Delilah?"

"Hayır, ama belki Knox'a biraz ikram edebilirsin. Ağzı sulanmaya başladı."

Gece çöktüğünde, sık ormanda kamp kuruyoruz. Knox kamp ateşinin etrafına bir koruma yerleştirerek sadece askerlerin ve hayvanlarının konuşmalarını değil, ateşin kokusunu ve dumanını da yanından geçen herkesten gizliyor.

Knox, korku dolu askerlerin yardım teklifini reddederek çadırını kurar. En azından deniyorlar. Aurora ve Creseda'ya bakıp ilgilendikten sonra çadırıma doğru ilerliyorum ve Knox'un çadırını benimkinin yanına kurduğunu görünce kendi kendime gülümsüyorum.

Çadırıma sadece bir anlığına giriyorum, çıkmadan önce kendimi görünmez kılacak kadar uzun bir süre, sonra çıkıp Knox'un çadırına giriyorum. Derme çatma karyolasına oturup bir bacağımı diğerinin üzerine atarken gülümsemem sakarine dönüşüyor.

Aurora'dan indiğimde üzerimden çıkardığım ilk şey savaşçı derilerim oldu. Şimdi sadece ince beyaz pamuklu şortum kaldı.

Knox geri döndüğünde, kendimi göstermekten kaçınıyorum, o soyunmaya başlarken gözlerimin vücudunda dolaşmasına nezaketle izin veriyorum, ince derileri soyuyorum.

Azalea ve Esans Sarayı'nın Kralı Knox Holloway'in görkemli görüntüsünü içime çekmek için kendime bir an veriyorum. Kalbimi ele geçiren ve onu kendi kalbinin yanında kucaklayan kral.

Bana doğru döndüğünde dilimi şaklatıyorum, görünmezliğim yok oluyor. Bir tıslama ya da sıçrama, hatta belki de bir ya da iki hançer fırlatılmasını bekliyorum. Bunun yerine, Knox elini alt karın bölgesinden pantolonuna doğru götürürken tek gördüğüm bir sırtış oluyor.

"Gördüklerini beğendin mi Angel?" diye .

Sırıyorum. "Elbette."

"Teslim olmaya hazır mısın?" diye soruyor ve pantolonu, üzerinde sadece boxer kalana kadar çekip çıkarıyor.

Ağırlığının yavaşça yatağa çökmesine izin , dizlerimi yukarı kaldırırken ellerim geriye doğru kayıyor. Başımı arkaya doğru eğerken sırtım kavisleniyor ve göğsüm yükseliyor.

"Hayır... öyle misin?"

Çadırın ortasındaki direğe yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hayır, neredeyse hiç etkilenmedim."

Ağırlığımı tamamen karyolaya bırakırken gözlerimi deviriyorum. "Ben de öyle," diye yalan söylüyorum.

Knox göz açıp kapayıncaya kadar odanın öbür ucuna geçiyor, nazik bir el boğazımı sarıyor. Vücudu benimkini örtüyor. "Daha önce hissettiğim bu değildi."

Dizimi daha yukarı kaldırıyorum, yüzüme şeytani bir sırıtma yayılıyor. "Ben de öyle *hissetmiyorum*," diye takılıyorum, dizimi sertleşmiş uzunluğa sürtüyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, dudakları bir kıl kadar uzakta. "Teslim ol," diye hırlıyor.

Çenemi kaldırıyorum, dudaklarımız birbirine değecek kadar, aramızda bir kıvılcım tutuşuyor. "Asla."

Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağıma doğru kayıyor. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, Angel, daha önce seni ele geçiren o sarhoş edici his arzuydu... şehvet.... ihtiyaç," diyor boğuk bir sesle. Parmakları kalçalarımın doğru hareket ediyor. "Peki... o diğer şey neydi?"

O daha bir şey söyleyemeden bacaklarımı beline doluyor ve onu karyolaya doğru yuvarlıyorum. Daha önceki hareketlerini taklit ederek elimi boynuna doluyor ve nazikçe sıkıyorum. Yüzümü yanına bırakıp sıcak nefesimi kulağının üzerinde gezdiriyorum.

O titrerken içimden bir zevk dalgası geçiyor.

"Belki de eğitime ihtiyacı olan sensin, ben değil... seni ne kadar kolay etkisiz hale getirebildiğimi düşünürsek."

Safir gözlerinde rekabetçi bir zevk yüzüyor. "Belki de," diye düşünüyor.

Çizmeler dışarıdaki dalları ve düşen çam kozalaklarını hışırdatarak yürüyor. Ace çadıra girerken ben de kendimi görünmez kılıyorum.

"Ateşin etrafında hikâyeler anlatıyorlar ve yemek yiyorlar. Sen de geliyor musun?" diye sorar.

Knox ayağa kalkıyor ve yeni giysiler bulmak için çantasını karıştırıyor. "Birazdan size katılacağım."

"Yakında görüşürüz Delilah," diye şarkı söyler gibi bir sesle omzunun üzerinden atıp gidiyor.

Nefes nefese kalıyorum, yeniden ortaya çıktığımda gözlerim Knox'unkilerle birleşiyor. Knox'tan sürpriz bir kahkaha yükseliyor. Başını kahkahalarla geriye doğru eğiyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona katılıyorum, onu bir kez olsun omuzlarında dünyanın yükü olmadan görünce gülümsemem bulaşıcı oluyor.

Knox ve ben platonik arkadaş rolü oynuyor olabiliriz ama bu samimi olamayacağım anlamına gelmiyor. En azından kamp ateşinin etrafında Knox'un yanında, onun güçlü, savaşçı gövdesi ve Hazel'in arasında oturmayı bu şekilde mantıklı buluyorum.

Askerler büyük ateş çukuru için bir çukur kazmış ve etrafına devrilmiş kütükleri yerleştirmişler. Ordedia ve Phillip bana dik oturuyorlar, Knox'un izniyle yüzleri ateşten bulanık görünüyor.

Altın gücümün gerçekte ne olduğunu kimsenin bilmediğini düşünerek, onu minimumda tuttum, sadece etrafta meraklı gözler olmadığında ve sadece gün boyunca hissettiğim baskıyı hafifletmek için kullandım. Özellikle sabahları, tam bir gece uykusundan sonra, sihir neredeyse göğsüme çarpıyor.

Şu anda bile Hazel herkesin görebileceği şekilde sihriyle oynarken ve oyuncak yaparken güç kuyumda kıskançlık cızırdıyor. Elleri yükseliyor, bir çiçeğin yeşermesi için güzel yeşil bir sap oluşturuyor. Onu öldürüp siyah ve çürümüş bir hale getirdiğinde nefesimi tutuyorum.

Sonra yavaşça, özenle bitkiyi canlandırmaya başlar, kararmış papatyayı bir kez daha saf beyaza dönüştürür. İzleyen askerler, erkekler ve birkaç kadın, onun performansını alkışlıyor.

Axel'in fark ettiği ilk şeylerden biri de buydu, kralın ordularındaki kadın sayısının ne kadar az olduğuydu. Kralın barbarca düşüncelerini ve saflara katılmak isteyen kadınlar için ne kadar zor sınavlar yapıldığını anlattım. Buradaki erkeklerin çoğu, kadınları soktukları testlerde sefil bir şekilde başarısız olur. Ordunun komutanı olarak kadınlara umut ışığı olan Ordedia ile birlikte bu kadar çok kadının burada olması bir mucize.

Ordedia boğazını temizler. "Başından beri benimle olanlar bunu biliyor, ama aranızda yeni olanlar... Umarım bu hikâyeye benim kalbimde olduğu gibi sizin kalbinizde de cesaret uyandırır."

Ordedia'nın gözleri sanki hikâyeyi sadece benim dinlemem için anlatıyormuş gibi benimkileri delip geçiyor.

"İsyanın başlangıcında, insanlar bir keder transındaydı, öyle çalkantılı ve derin bir trans ki onları çekip çıkaramazdınız. Neredeyse ben de karanlık bir çukura düşüyordum ama inatçılığım beni ayakta tuttu. Öfkem de öyle.

"Bir grup askerin, daha çok bir hayvan sürüsünün, dul kadınların evlerine gizlice girdiğine dair söylentiler vardı." Gözleri camsı bir parlaklık alırken kalın kalın yutkunuyor. "İnsanların üzüntüsünden besleniyorlardı ve

istediklerini aldılar. Sektördeki kadınlara sahip olduklarını düşünen hak sahibi hıyarlardı."

İşaret parmağı yukarı uzanıyor ve yüzü boyunca yara izini takip ediyor. "Beni işaretlemiş olabilirler ama kötü kalpleri o gece atmayı bıraktı. Ve bu yara izine, gücümün ve bu korkunç dünyada bir değişiklik yapma yeteneğimin bir hatırlatıcısı olduğu için değer ."

Sözleri kalbimi, ruhumu ve yaralarımı delip geçiyor.

Çünkü belki de lekeli ve hasarlı değilimdir. Belki de hiç kurban değilimdir.

Belki de hayatta kalanlardan biriyimdir.

Hikaye üstüne hikaye anlatılır, karşılaştıkları dehşet fısıldanır, ancak Fae'ler kendi efsanelerini paylaşmaya başladıklarında, insanların atalarından bile önce yaratılmış hikayeler, kamptaki kargaşa durur. Herkes tüneyecek bir yer bulur ve bulamayanlar için de Fae'ler sözlerini yaymak için sihirlerini kullanır.

Komutasındaki askerlerin kamplarında muhtemelen binlerce hikaye dinlemiş olan savaşçı, ela gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltıyla öne doğru oturuyor ve Fae topraklarının koşuşlarından geçip Knox'un evine girdiğinden beri ilk kez, Nolan'ın en sevdiği sapkın aile hikayesine başlarken heyecanlanmasını izliyorum.

"Aloriah'ta zamanın başlangıcında, Fae mahkemeleri kurulmadan ve topraklar bölünmeden önce, bir hizmetçi vardı." Nolan'ın bakışları ateşin etrafındaki adamları dolaşıyor. "Güzel bir cariyeydi ve alt sınıfta doğmasına rağmen aranan biriydi. Etrafindakiler onun güzelliği için yıldızlardan dilek dilerdi. Yine de yıllarca erkeklerin istenmeyen ilgisinden ve kadınların kocalarının gezinen gözleri için kıskançlıklarını cariyeden çıkarmasından sonra yorulmuştu. Çünkü insanlar onu sadece tek bir şey için önemsiyor ve görüyordu; güzellik."

Nolan dramatik bir etki yaratmak için duraklayınca askerler fısıltıya dönüşen bir sessizliğe bürünür. "Hizmetçi bir cadı aradı, hem güçlü bir cadı. Bazıları der ki

Bu dünyada yürüyen en güçlü cadı. Bir dostu düşmana, bir kurbağayı prene dönüştürebilir, hayatınızın gidişatını değiştirebilir, en derin arzunuzu yerine getirebilir ve... bir cariyeyi periye dönüştürebilirler."

Askerlerin küçük nefes Fae'nin kulağından kaçmadı.

"Tek bir şey istedi: güç. Erkeklerin yüz çevirmesine ve kadınların peşinden gelmeden önce iki kez düşünmesine neden olacak tanrısal olmayan bir güç. Cadı onun yüzüne gülmüş ve "Hepsi bu mu?" diye sormuş. Hizmetçi kadın

Şaşkıındı; ne de olsa böyle tehlikeler istiyordu. Bu tür yeteneklere ve güce sahip olmanın korkunç bir şey olduğuna inanılıyordu ve hayatı boyunca hayalini kurduğu tek şey olan güzelliğinin ötesinde görünmek için cadı sadece yüzüne güldü ve bir bakır istedi.

"Böylece, hizmetçi cevabını değıştirdi. Kitlelerin sahip olmadığı, Fae ırkının uğraşmadığı nadir bir güç istedi. Ve cadı onun dileğini yerine getirdi, sadece onun düşündüğü şekilde değıl."

Kütüğün kenarına yaslanıyorum, Nolan'ın bir sonraki sözlerini beklerken bilinçaltımda Knox'un yanına yaslanıyorum.

"Hizmetçi kız bir Fae olarak uyandı, ama hepsi bu değildi. Damarlarında dolaşan kıpkırmızı kan artık yoktu. Onun yerine siyah akıyordu ve derisinin altında çürük bir koku vardı. Çünkü ona bahşedilen ilahi bir büyü değildi, siyahtı. Cadı ona yalan ve hilelerle dolu bir ağ ördüğünde ruhu ne kadar karardıysa o kadar. Hizmetçinin dileği kabul edilmişti. Bu dünyadan ya da başka bir dünyadan her şeyi çağırabilirdi ve ellerinde tuttuğu güce aşık oldu.

"Ama bunun bir bedeli vardı. Yaptığı her karanlık büyü için doğmamış bir çocuğun ruhunu takas ediyordu. Ve böylece, bir yardım talebi, insanlığın kibrine bir cevap olarak başlayan şey, hizmetçinin kaçamayacağı derin bir güç açlığına dönüştü. Öyle ki kara büyü yüzyıllar boyunca onun soyuna musallat oldu, ta ki sonunda tam bir daire çizene kadar.

"Kurbandan doğan çocukların sonuncusunun ruhları kara büyüyle sadece kısmen kirlenmişti. Soylarında ruhlarını geri kazanabilecek kadar ilahi büyü büyümüştü. Yine de ruhlarının çoğu ilahi olmasına rağmen, bu kara büyü parçası onların ilgisini çekiyordu. Karanlığa duydukları merak ve hayranlık onlara pahalıya mal oldu. Çocuklar, karanlık kadim büyülerinin bir kez daha ele geçirmesinden korktukları için sürgün edildiler."

Nolan'ın hikayesi ürkütücü bir tonda sona eriyor. Kimse tek kelime etmiyor, sessizliği cırcır böcekleri dolduruyor. Axel ıslık çalarak, alev alev yanan ateşin üzerinde her kelimeyle artan gerilimi kırıyor.

"İnsanların bize güvenmesini sağlamanın bir yolu da bu," diye şaka yapıyor Axel. Ve bu onun karakterine o kadar aykırı ki, gergin de olsa kıkırdamama neden oluyor.

"Bu *şanlı* not üzerine, kim bir tur daha ister?" Lucca, Ordelia'nın ikinci komutanı, elindeki kupalarla ateşin etrafında dolanırken soruyor. Yolculuk sırasında onu pek görmedim ama gördüğüm zamanlarda Fae'lerle konuşuyor ve onlara sorular soruyordu, bunu yapan birkaç kişiden biriydi.

Şimdi bile korkusuzca yaklaşıp benim ve Knox'un ellerine birer kupa koyarken, arkadaşı Marcus da Knox'un sarayının geri kalanı için aynı şeyi yapıyor. Çikolata boğazımdan aşağı iniyor, kokusu tanıdık ve rahatlatıcı ve ondan çoktan hoşlandığıma karar veriyorum.

Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmesi mümkün değil ama teşekkür etmek için başımı kaldırdığımda bana göz kırıyor, kamp ateşinin ısıltısı çikolata teninde dans ediyor. "Böyle gecelerde seni sıcak tutacak tek şey alkol değil."

Knox onun rahat gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. "Mükemmel, Lucca."

Lucca ve Marcus Ordalia'nın kütüğüne oturup başka bir hikâyeye hazırlanırlar. İkili omuzları birleşip parmaklarını birbirine geçirene kadar birbirlerine sokulurlar.

Knox görevi üstleniyor. Diğerlerinin paylaşacak bir hikayesi olup olmadığını görmek için beklemiyor, çünkü öne doğru eğildiği anda, karanlık gürleyen sesi çevredeki herkese hükmediyor.

"Bundan önceki dünyada tanrılar vardı. Tam olarak on iki tanrı, Gaia Ana ve Uranüs'ün çocukları. Babaları evreni yönetirken, tanrıların her biri yaşamın bir alanında yetenekliydi. Her birinin her şeyin bozulmaması için oynayacak bir rolü vardı, ancak sadece on tanesi kendilerine verilen rollerde mutluydu. Ve böylece, iki çocuk isyan edince tanrıların gazabı başladı. Biri bu süreçte öldürüldü, diğeri ise günlerini kardeşinin intikamını alarak ve orijinal isyan planları olan dünyaya hükmetmeye devam ederek geçirdi."

Kimse konuşmaya cesaret edemiyor. Ateşin etrafındaki askerler, hepsini bir anda yakabilecek olan Fae kralına gülmemek için dudaklarını ısıyor. Ancak Knox'un sarayı onun yüzüne gülmekten çekinmiyor.

Axel histeriye kapıldı. "Knox, konuşman üzerinde ." "Yıllardır bu kadar berbat bir anlatım duymamıştım," diye homurdanıyor Nolan.

Kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama Ace Knox'a doğru küçük başparmak işareti yaptığında, gülümsemesi daha çok irkilmiş gibi görüldüğünde sefil bir şekilde başarısız oluyorum.

"Ace, hayır, onu bağışla lütfen."

Knox bana suçlayıcı bakışlar fırlattı. "Bir kamp dolusu askeri eğlendirmeye çalıştığını görmek isterdim."

Kahkahalarımı bastırmaya çalışırken dudaklarım titriyor. "Mitolojik hikâyeler anlatacak kadar uzun yaşamadım. Öte yandan senin üzerinde çalışmak için onlarca yılın oldu."

Askerler bizi merakla inceliyor. Belki de sonunda bir liderin acı, ölüm ve korkuyla eşdeğer olması gerekmediğini, sevgi, dostluk, sadakat ve güven gösterebileceğini anlıyorlar.

Genç ve cesur bir asker katılıyor, akranları arasında ilk gülümseyen o oluyor. "Zaten hepsi hayal gücüne dayanmıyor mu?"

Axel, Ace, Nolan ve Knox hep bir ağızdan "Hayır" diyor. "Bulunacak ne kadar gerçek var?" Ordalia soruyor.

"Fae halkı hikayelerine ve soylarına değer verir çünkü hepsinde gerçeğin bulunabileceğine inanırız. Hikaye uyduranlar hoş karşılanmaz," diyor Knox.

Başımı sallıyorum. *Periler ve onların gerçekleri.*

Ckapt'ca Twc "t'm

T *O piçler yanacak. İğrenç suçları için kanları akacak.*

Ön kolumdaki deri soyuluyor, beni bağladıkları ağaca doğru çırpındıkça kan damlıyor.

İp bileklerimi ve ayak bileklerimi yakıyor ama umurumda değil. Çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum, çekebildiğim kadar sert çekiyorum. Kafamın arkasındaki ses bana bunun imkânsız olduğunu söylese de, gözlerimin önündeki manzara durmama izin vermiyor.

Gecenin bir yarısı bizim için gelen saldırganlar onları ormanın zeminine yapıştırırken annem ve iki kız kardeşim avazları çıktığı kadar bağıryorlar. Onları alay edercesine yavaşça öldürüyorlar ve beni gözlerindeki yaşamı kaybetmelerini izlemeye zorluyorlar.

Onları ağacıma o kadar ki, bıçaklarının her darbesinde kan beyaz geceliğime ve sarı saçlarıma sıçırıyor.

Beni kırmızıya boyuyor.

Tekrar çırpınıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Vücutlarının detaylarını not etmeye çalışıyorum ama siyah, kabarık cüppeler ve onları gölgede bırakan kukuletalar tarafından gizleniyorlar. Ve kız kardeşimin yırtık gömleğinden bir parça boğazıma sokulmuşken, yardım için çığlık atmak bir yana, nefes bile alamıyorum.

Pek işe yarayacağından değil. Medeniyetten o kadar uzaktayız ki kız kardeşlerimin ve annemin ağzını tıkama zahmetine bile girmediler.

Kimsenin onları bulamayacağını biliyorlar.

Ayaklarımdan dibinde ölene kadar rahat etmeyecekler.

Çünkü efendilerinin benimle oynaması bitmedi. Zihnimin içini görmekle işi bitmedi.

"Gösteriyi izlemeye hazır mısın, Elysia?" diye mırıldanıyor.

Ckapt'ca Twc "t'm-O "c

A Bıçağı kadının karnına sapladıklarında boğazımdan bir çığlık kopuyor. Knox bir anda ayağa kalkıyor, sırtımı daireler çizerek ovarken alevleriyle gaz lambasını yakıyor. "Ne oldu? Yine mi önsezi?"

Önseziden beri kabuslarımda Knox'un ölümünü görüyorum, ama bu...

Başımı salladım. "Bu da başka bir önseziydi."

Knox kaşlarını çatıyor ve zihinlerimiz arasındaki köprüde onu izliyor.

"Şimdiye kadar hiç başka biriyle ilgili bir önsezim olmamıştı." Kuru boğazımı temizliyorum. "Hep benim geleceğimle ya da benim gözlerimle ilgili oldu. O kadınları daha önce hiç görmedim."

"Açelya'dan değiller. Öz Mahkemesi sınırındaki küçük kasabalardan olabilirler, ama o zaman bile..."

"Halkını tanıyorsun," diye fısıldıyorum.

Gözleri ileri geri gidip geliyor, ona veremeyeceğim cevapları arıyor.

"Kimseye söylemeyiz," diye fısıldıyor.

"Ama bunu durdurabiliriz. Yardım edebiliriz!"

Elleri yanaklarımı kavırıyor, başparmağı kaçtığını fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Lenox'u ve ulaklarımı tetikçilere karşı tetikte olmaları için uyaracağım, ama o zamana kadar-"

Nefesim kesildi. "O adamların suikastçı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Üç karanlık kukuletaı düşündüğümde midem bulanıyor. Birbirleriyle senkronize bir şekilde kusursuzca hareket edişlerini... nasıl alay ettiklerini ve dalga geçtiklerini.

Bunu daha önce de yapmışlardı, birçok kez.

"Evet," diyor Knox.

Dudağım titriyor. "Yani, hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"Arka planda bir yere işaret eden bir şey gördünüz mü?"

Başımı salladım. Sıradan bir ormandı ve hangisi olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ya da Fae topraklarında olup olmadığını bile.

"Ailesinin öleceğini bilerek ve hiçbir şey yapmadan nasıl devam edebilirim?" Kısık sesle soruyorum.

Knox'un gözlerinden bir bakış geçiyor ve o gizleyemedi, yemin ederim korku gibi görünüyor.

"Sanırım bu vizyonu gören tek kişi sen değilsin." Kaşlarımı indirdim. "Onun da bir kahin olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım bunu seninle paylaştı." Knox yutkunur. "Bu alışılmadık bir şey değil. Yani, anılarımı istediğim kişiyle paylaşabilirim. Benim endişelendiğim şey bu imgelemi neden o kadar insan arasından sana gönderdiği."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka bir oyun..."

Vücudum titremeye başlarken gözlerim açılıyor.

Kral da *işin* içindeyken... *her şeyi* sorgulamak zorundayız.

"Kimseye söylemeyiz," diye kabul ediyorum.

Ckapt'ca Twc "t'm-Two

I daha iyi hissetmeni sağlayabilir, Angel. Tek yapman gereken teslim olmak, diye fısıldıyor Knox bir hafta sonra zihnimde.

Elimdeki bıçağı salladığımda ay ışığı gümüş renginde parlıyor. "Asla" Mırıldan.

Sözlerimin ne olduğunu duyduğunda Knox'un gözlerinde sevinç kıvılcımları dans ediyor: bir alay ve meydan okuma.

Çadırlarımızın yanında işaretlediğimiz derme çatma boks ringinin etrafında hep birlikte hareket ediyoruz. Diğerleri gecelerini yorucu yolculuğun yorgunluğunu atarak geçirmeyi tercih ederken, Knox ve ben antrenman yapıyoruz. Knox beni henüz karşılaşmadığım en zorlu mücadeleye, yani saraya girmeye hazırlarken sadece fiziksel olarak formda kalmak için değil, her geçen gün büyüyen sihrimi kontrol etmeye odaklanıyoruz. Daha kolay bir görev olduğundan değil.

Knox bunun antrenmana benzer bir süreç olduğunu, kas hafızası haline gelene kadar egzersizleri tekrarlamamız gerektiğini varsayıyor. Ancak ben farkı hissedebiliyorum, sihir kuyumun her gün nasıl uzadığını. Knox bana büyüü içimde tutmamı söylerken bacaklarım nasıl titriyor ve nefesim nasıl sığılıyor.

Bununla birlikte, bu hafta çok az ilerleme kaydettik. En azından savunma eğitimim unutulmadı. Kralın emrinde büyü kullanabilen biri varsa, kendimi korumak için fiziksel olarak zirvede olmam gerekir.

Öğrenmek istediğim tek şeyin Knox'un bana öğretmeyi reddettiği tek şey olması dışında. *Uçmak*. Giderek artan gücümle birlikte, altın rengi yanardöner kanatlarım açılmak için *çıgılık* atarken kürek kemiklerimin arasındaki doyumsuz kaşıntı da geliyor

Bedava. Ancak Knox, birilerinin onları görmesi riskini almak istemiyor, özellikle de kral ensemblede solurken, rengin nadirliğini fark etme ihtimaline karşı. Kanatlarımın tekrar derimi tırmalamaya başladığı zamanlar dışında, çoğu zaman ona gönülsüzce katıldığımı fark ediyorum.

Bununla birlikte, minderde gerçekleşen tek şey egzersizler değil. Knox kendisine rağmen bana dokunma fırsatını kaçırmıyor. Minderde hançerler fırlatılabilir ama onun ağır ellerinin vücuduma dokunuşu, normalden saniyeler daha uzun süre kalması, kalp atışlarımı gerçekten hızlandıran şeydir.

Ben sola, Knox sağa hamle yapıyor, hançerler elimizde diğerinin saldırmasını bekliyoruz. Knox'un bakışları kurnaz, ilk hamleyi benim yapmamı beklerken onlarca yıllık eğitim ve hesaplama zihninde vızıldıyor.

Kendime karşı dürüst olursam, onu alt edecek bir hareket düşünemeyecek kadar onun vücuduna bakmakla meşgulüm. O da biliyor, ben de biliyorum.

Tam da bu yüzden bu akşam benimle gömleksiz antrenman yapmaya karar verdi.

Knox'un vücudu bilenmiş bir silah, her kası ve kemiği tamamen güçten oluşuyor ve bu yapabileceklerinin sadece bir kısmı. Kendisinin büyük bir kısmını, büyüsünü ve gücünü dizginlemiş durumda.

Onun çözülüşünü izlemek ne kadar güzel olurdu.

Asla uzun bir zaman değil, Angel. Açıklamandan emin misin?

Knox dikkatimi onun çıplak göğsünden ayırıyor. "Hile yaptığından benim kadar eminim," diyorum.

Dudaklarında kibirli bir gülümseme yayılıyor. "Bu gece dikkatimiz dağınık, değil mi?" Masum numarası yaparak bir adım öne atılıyorum ama sonra geri çekiliyorum, çelik darbesinden kaçıyor.

Çok yakındı. Bu çok yakındı.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Knox tekrar saldırdı. Dönerek nemli orman zeminine yuvarlandım. Arkasından fırlayıp bacağının arkasına tekme atarak dizlerinin bükülmesini sağlıyorum.

"Bu gece hiç vuruş ben değilim," diye karşılık veriyorum.

Knox çabucak toparlanıyor, çevik bir kedi gibi ayağa fırlıyor. Ve böylece, diğerinin saldırmasını bekleme dansımıza devam ediyoruz.

"Doğum gününü nasıl kutlamak istersin?" diye sordu aniden.

"Kutlamayacağım."

Bu soru hakkında tam olarak ne hissettiğimi bilmesini sağlayarak ona çarpan duygu dalgasını durduramıyorum.

Kaşları çatılıyor. "Doğum gününü kutlamak istemiyor musun?"

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak, hamle yapıyorum ve havadan başka bir şeyle karşılaşmıyorum.

Beni tekrar çevreleyerek gözlerini gözlerime dikti. "Bana neden kutlama yapmak istemediğini söyle."

Onu görmezden gelerek dönüyorum ve tekrar saldırıyorum.

Knox yavaşça savuşturur. "Söyle bana," diye zorlar.

Öfkeyle gözlerimi deviriyorum. "Duygusal saldırılarla beni etkisiz hale getirmeye çalışma."

"Bunun duygusal bir saldırı olduğunu bilmiyordum," diyor nazikçe. "Yine de, eğer kralın bildiği bir şeyse, kendinizi hazırlamanız gerekir."

"Ben hazırlıklıyım," diye çıkıştım.

Knox'un kaşları kalkıyor. "Basit bir soru yüzünden bu kadar heyecanlandıysan, belli ki değilsin."

"Bu basit bir soru değil!"

Dişlerimi sıkıyorum, sözleri zihnime kazınıyor.

Bunu eğitim ringinde bana karşı kullanmak ne kadar zalimce.

Zalimce değil, taktiksel. En karanlık sırlarınızı bilen bir adamla karşı karşıya gelmek üzeresiniz.

Knox tam boyunda duruyor, gözleri samimiyet ve korumayla parlıyor. "Elinde bir kılıç olmayabilir Delilah, ama kılıç olmadan da sana nasıl acı çektireceğini biliyor. Hazırlıklı olmanı istiyorum."

Ve belli ki bir sinire dokunmuşum, diye ekliyor zihnime.

"Peki bunu nasıl yapacaksın Knox? Beni inciten şeyleri bilerek gündeme getirerek mi?" Tükürdüm.

Knox saldırıyor ve ikiz hançerleri avuçlarımdan benim hoşuma gitmeyecek kadar kolay çıkarıyor. Beni yere sermeden önce şok içinde soluk soluğa kalıyorum.

"Tek bir soru sordum ve sen baştan savma davrandın. Bunu senin için yapıyorum" diye homurdanıyor.

Onu üstümden ittim ve hançerleri aldım. "Yapma o zaman."

Knox kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Derse dönüşmeden önce gerçek bir soruydu." Gözlerimi devirdiğimde öne doğru ilerliyor. "Neden doğum gününü kutlamak istemiyorsun?"

Yanlış hamle.

Yanlış soru.

Bacağımı çekip Knox'u yere düşürüyorum. Saldırıyorum, hançerimin gümüşü boynuna saplanıyor. Köpek dişlerimi yüzüne doğru açıyorum. "Soru sormayı bırak."

"Konusmaya başladığında sormayı bırakacağım. Sihrini kontrol etmekle ilgili sorununun yarısı her şeyi içine atman," diyor sıkıca.

Homurdanarak onu itiyorum, bakışlarım kalabalık kampa kayıyor. "Herkes duyabilir!"

"Hâlâ bir şey öğrenemedin mi?" diye inliyor. Küçük bir çakıl taşı alır ve yana fırlatır.

Knox'un kalkanlarından sekerek görünmez bir duvara çarpıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Eğer bu gerçekten bir ders ise, uzun zaman önce amacına ulaşmıştır.

Knox'un gözleri sertliğini kaybediyor, sesi yumuşuyor. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"Tamam, bir daha sormayacağım ve kutlama yapmayacağız." Knox ayağa kalkar, takla sırasında atılan hançerleri toplarken omuzları kaskatı kesilir.

Sesindeki incinmişliği ya da gözlerinin ve çenesinin yeniden sertleşmesini özlemiyorum.

Her şey bittiğinde size söyleyeceğim ama lütfen bana ailemle ya da çocukluğumla ilgili şeyler hatırlatmayın... Bu insanların önünde kendimi kaybedemem. Bana güveniyorlar.

Kelimeleri zihnimde fısıldıyorum, onları kalbimin derinliklerinden çekip çıkarıyorum çünkü dudaklarımdan geçmiyorlar.

Bir sonraki nefesimi alamadan Knox bana doğru koşmaya başladı ve beni yakalayana kadar durmadı, büyük kollarını belime doladı. Vuruşun şiddetinden dolayı oksijenin beni terk etmesini bekliyorum ama asla gelmiyor. Knox düşmemizi sihirle engelliyor ve etrafımızdakilere hala antrenman yapıyormuşuz gibi görünmemizi sağlıyor, oysa gerçekte kafasını boynuma sarılıyor.

Temasla birlikte gözlerim titreyerek kapandı. Şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ve bunu bana şu anda binlerce askerin ve bakan gözlerin önünde yapabileceği tek şekilde verdi.

"Ne zaman hazır olursan, Angel," diye fısıldıyor.

Knox geri çekiliyor, ancak bileklerimi yakalayıp başımın yanında tutarken kalçalarıma oturuyor.

Başımı eğiyorum. "Doğum günümün ne zaman olduğunu nereden biliyorsun?" Aklımdan bir anı geçiyor ve bir anda yok olup gidiyor. Knox'un gözlerinden Easton'ın kulübesinin oturma odasını görüyorum.

Yazı masasında bana gönderilmiş, üzerinde doğum günümün rakamları olan bir mektup var. Yedinci ayın yedinci günü.

El yazısıyla yazılmış rakamları görünce nefesim kesildi. Bu sadece Easton'ın el yazısı olabilirdi. "Neden bana vermedin?" Anılardan uzaklaşarak soruyorum.

Knox üzerimden kalkıyor ve ayağa kalkarken elini uzatıyor. "Günlerdir ayrılmış durumdaydın. Seni tekrar o duruma sokmak istemedim."

Uzattığı eli görmezden geliyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Derin bir kaş çatma dudaklarımı çekiştiriyor. "Ya buradan sağ çıkamazsam? Bu seçimi benden almaya nasıl cüret edersin! Bunu okumaya hakkım vardı-"

Knox teslim olmak için ellerini kaldırır. "Delilah, ben almadım-"

"Evet, aldın! Onu benden aldın! O senin değildi!" *O da herkes gibi, hep benim yerime seçim yapıyor.*

Knox'un tehditkâr hırıltısı ağzımı kapatıyor. "Her şeyden önce, yaşamaya devam edeceksin. İkincisi, hazır olduğunda kullanmak üzere yanımda getirdim," diye tersliyor.

Cevap verme şansım olmadı. Knox fırtınalar koparıyor, bensiz çadırına doğru ilerliyor.

O akşam derme çatma karyolamda yatarken, yalnızlık zihnim ve bedenimle savaşıyor. Haftalardır ilk kez Knox olmadan uyuyorum ve sanki bir uzvum eksikmiş gibi hissediyorum.

Sanki ruhum onu arıyormuş gibi bir his tüm bedenimi sarıyor ve bizi bir araya getirmeye çalışan bağın her iki uçtaki aralıksız çekişi buna izin vermiyor.

Bedenim nasıl hissederse , neden burada olmadığını biliyorum. Aslında, onu incittiğim anı, ağzımı açıp vurduğum anı tam olarak biliyorum. O zamandan beri sonsuz bir döngüde oynayıp duruyor.

Onu terslememeli ya da seçimlerimi elimden almakla suçlamamalıydım, ancak bazen ağzım aklımdan önce kontrolü ele alıyor.

Saraya yaklaştıkça daha da tedirgin oluyorum. Bedenim geriliyor, anılar saldırıyor, sanki bana hatırlatmaya çalışıyorlar.

Kendime ne kadar "*ben iyiyim*" desem de en ufak bir fark yaratmıyor. Çünkü aklım ve kalbim geri döneceğimi biliyor.

Orada, beni yok eden ve yirmi iki yıl boyunca tutsak eden yerin duvarlarına.

Kalbim eskisi gibi muamele görmeye hazır değil. Sevgiyi ve şefkati hissettikten sonra olmaz.

Sevgi yumruklarla ve çirkin sözlerle gösterilmez. Sevgi, nazik dokunuşlar ve rahatlatıcı sözlerdir.

Aşk zalim değildir. Yumuşak ve naziktir.

Bunu bilmeme rağmen Knox'a karşı kızgınlık ve öfkeyle konuşmam ironik.

Kavgalar sanırım her ilişkide normaldir, ancak bugün çekip gitmesi beni korkuttu. Bazıları bana gururlu diyebilir ama o anda tek yapmak istediğim ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünmek ve özür dilemektir. İnsanların üzgün olduklarında sizi incitmek için geri gelmeden nasıl çekip gidebildiklerini kabullenmek kalbimin uzun zamanını alabilir.

Ensemdeki tüyler aniden diken diken olduğunda bir kez daha dönüyorum. Biri çadırıma yaklaşıyormuş gibi hissederek doğruluyorum.

Aurora kimsenin bu çadıra 50 adım yaklaşmasına izin vermezdi. Onu nasıl geçebildiler? Belki de sonunda derin bir uykuya dalmıştır; hepimizi gökyüzünden düşmekten kurtardığı günden beri neredeyse hiç uyumadı.

Karyoladan sürünerek çıkıyorum, kendimi görünmez kıldığım aynı anda yatağın altına sakladığım ejderha kılıcını kınından çıkarıyorum. Kılıcımı kaldırdığımda aynı anda bir el silueti çadırın kanatlarına uzanıyor.

İri bir erkek figürü boşluğa dalarken bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Kılıcı tüm gücümle yere indiriyorum. Gölgeler üzerime doğru uçarken figür kılıcı zahmetsizce yakalıyor, kılıcı ve formumu yeniden ortaya çıkarıyor. Saldırganın ağzından küfürler yuvarlanırken, avuçlarından yere kıpkırmızı damlıyor.

"Ne oluyor, Delilah?"

Nefesim kesildi, kılıcı bıraktım. Knox kapüşonunu geri çekiyor, yüzü acıyla buruşmuş.

Panikledim. "Çok özür dilerim! Sizi davetsiz misafir sandım!" Knox tek kelime edemedi, ben devam ettim. "Birinin Aurora'yı nasıl geçtiğini merak ediyordum! Tabii ki, geçip gitmene izin verecekti..."

"Delilah."

"Oh, tıbbi bir kit!" Küçük çadırın içinde geziniyor, aradığım her nesneyi evirip çeviriyorum. "Mutlaka bir yerlerde bir kitleri vardır. Olmaması bir işe yaramazdı."

"Delilah, dur."

Yatağa doğru koşup derme çatma karyolayı kaldırıyorum. "Yani, herkesin çadırına bir tane koyarlar sanırsın," diye hayıflanıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yerdeki çantayı karıştırırken içimden bitmek bilmeyen gevezelikler dökülmeye devam ediyor. "Belki de sadece yüksek rütbeli memurların çadırlarındadır? Bir prensesin daha yüksek rütbeli bir memur sayılacağını düşünürsünüz. Gerçi sanırım artık prenses değilim. Hain mi? Şimdi neden-"

Angel.

O tek kelime ağzımı kapatıyor. Bakışlarım ona doğru uçuyor, sonra Knox'un bana uzattığı açık avuç içine kayıyor. Derisinde kesik yok, sadece kurumuş ve çatlamış bir kan lekesi var.

Oh.

İyileştirici büyü.

Yanaklarım kızarıırken utançla yüzleşmek istemediğim için başımı eğiyorum.

Knox yerde yanımda diz çöküyor ve çantayı elimden yavaşça alıyor. "Utanacak bir şey yok. Yaralarım ile ilgileneceğini bilmek güzel. Aslında, bu çok güzeldi."

Göz kırpıyorum. "Bu hiç de sevimli değildi." "İzleyen sen değildin."

Bir kahkaha attım. "Bunun için tanrılara şükürler olsun."

Knox ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Özür dilerim Angel," diye fısıldıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne için? Neredeyse başını kesecek olan bendim." "Anahtar kelime *neredeyse* ve hayır sen ." Knox itiraz edbeni kaldırıyor ve kucağına oturtuyor. Çenesini omzuma dayıyor ve kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Öfkeyle çekip gittiğim için özür dilerim. I bir tartışmanın ortasında çekip gitmemeliydim." "Biliyorum, hatalıydım-"

"Hayır, Angel." Knox uzanıp yanaklarımı okşadı. "Seni tekrar tekrar zorlamamalıydım, içine girmek üzere olduğun şeyle değil ve mektubu bulduğum anda sana göstermemem haksızlıktı."

"Ama haklıydın. Elinden gelen her türlü avantajı kullanacak ve en derinden vurmak için sözlerini nasıl kullanacağını biliyor."

"Yine de bunu bir bahane olarak kullandım." Boynunun arkasını ovuşturuyor, yanakları kızarıyor.

Knox'u hiç utanmış görmemiştim. Bu duygu onu yumuşatıyor, sevimli hale getiriyor.

"Sana daha yakın hissetmek istedim ve beni içeri almadığında kendimi reddedilmiş hissettim. Bu konuda yanlış bir yol izledim ve özür dilerim." Yutkunduğu duyulabiliyor. "Yine de haklısın. Seni etkilediğini gördüğüm anda aşırı korumacı oldum ve sana bir düşmanın nereden saldırabileceğini göstermek istedim. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama Anka Yükseliyor büyüsünden beri... sen kollarımdayken..."

Sesi çatlıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Başını sallıyor, kollarında öldüğüm andan bahsedemiyor.

"Bir daha böyle hissetmek istemiyorum, Delilah. Seni kaybedemem. Seni zarar görmekten korumak için *her şeyi* yaparım. Mektubu senden saklamanın korkunç bir şey olduğunu biliyorum, ama seni inciten, sana acı verecek bir şeyi veren kişi olmaya dayanamadım."

Nazik parmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Sorun değil, anlıyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Seni terslediğim için özür dilerim. Sadece... yolculukla pek iyi başa çıkamadım, her geçen gün saraya daha da yaklaşıyorum."

Knox'un gözleri yumuşar. "Sanırım yeni bir pazarlık yapmamız gerekiyor." Merakım karşısında Knox kulağıma ulaşana kadar boynuma öpücükler konduruyor. "Kalbime tamamen girmene izin vereceğime yemin ediyorum Angel, hissettiğim her şeye ve daha fazlasına."

Kalbim onun sözlerine takılıyor. Gözlerim onun sözlerindeki gerçeği ve sarsılmaz yeminindeki vaadi tutuyor.

"Seni kalbime tamamen alacağıma yemin ediyorum Knox," diye fısıldıyorum, birbirimize verdiğimiz bu söz karşısında tüylerim diken diken oluyor.

Gözleri parlıyor. Ağzını açıyor ama sanki duyguların baş döndürücü gücü onu boğuyormuş gibi ses . Kelimeler yerine öne eğiliyor ve dudaklarımı yakalıyor, konuşamadığı her şeyi okşamaya döküyor.

Dili dudaklarımın kenarında yalıyor, giriş talep ediyor ve ben de bunu ona isteyerek veriyorum. Dili benimkini okşadığı anda ruhumun derinliklerinden yüksek sesli bir inilti yükseliyor. O da kendi memnuniyetini inliyor.

Seslerimin onun zayıflığı olduğunu, onu dize getirebilecek bir şey olduğunu öğrenmeye başladım.

İri elleri kalçalarımı kavrayıp sıkarken, beni bariz uyarılmışlığının üzerine yerleştirmeden önce çadırın etrafında bir susturucu kalkan oluşuyor.

Dudaklarımdan yepyeni bir nedenden dolayı bir inilti dökülüyor.

Kalçalarımı ileri geri salladığımda Knox'un başı geriye düşüyor ve boynu ortaya çıkıyor. Elleri kalçalarımı biraz daha sıkı kavlıyor.

"İyi kız, Angel. Kendini iyi hisset."

Onun sözleriyle, rüyalarım ve fantezilerim boyunca beni kovalayan derin sesiyle boğazımın arkasında tiz bir ses yükseliyor.

Ama bu yeterli değil. Onun *çözülmesini* istiyorum.

Köpek dişlerimi sivriltip keskin uçlarını boynuna sürüyorum, derisi çakıl taşlarıyla kaplandığında gözlerim açgözlü bir sıcaklıkla parlıyor. Göbeğimin altında yuvalanmış olan boyu nabız gibi atıyor, inanılmaz derecede sertleşiyor.

Sonra çarpan bir kalp ve karıncalanan bir içle kulağına giden yolu yalıyorum, sıcak nefesimin narin tenine düşmesine izin veriyorum. "Beni iyi hissettirmeni istiyorum Knox," diye fısıldıyorum.

Beyaz ışık bedenlerimizi sarıyor, Knox bizi ışınlarken zamanı ve mekânı esnetiyor.

Bir an çadırın ortasında onun kucağındayken, bir an sonra karyolasında bacak bacak üstüne atmış oturuyorum. Başımda dikiliyor, sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bana bakıyor.

Parmakları çenemi sararken ve başparmağını şişmiş, pembe dudaklarımda gezdirirken Knox'un sırtışı açgözlü ve tamamen hınzırca.

"Tekrar söyle."

Sesi sadece bir gümbürtü, gelecek zevkin bir vaadi.

Tüylerim diken diken oluyor, kollarım beklentiyle titriyor. "Lütfen beni iyi hissettir, Knox."

Başparmağı çırpınan nabzımın kabarıklığını okşuyor, köprücük kemiklerimin üzerinden geçip dolgun, ağır göğüslerime iniyor.

En nazık baskıyı uyguluyor. "Arkana yaslan ve kollarını başının üzerine aç."

Sesi, o derin mırıltısı, uzuvlarıma bir emir gibi geliyor. Bilinçli olarak bedenime hareket etmesini söyleyemeden, o benim yerime karar veriyor, karyolada geriye doğru uzanıyor ve kollarımı kaldırıyor.

Onun hareket etmesini beklerken içimde bir istek uyanıyor. Bana dokunmasını, istediğimi yapmasını, beni iyi hissettirmesini. Çünkü Knox'un yapabileceği bir şey varsa, o da benim dilediğim şeydir. Ne de olsa o asla yeminini bozmaz.

Elleri tekrar kalkıyor, bu hareketle nefesimi çalıyor. Gömleğinin düğmelerini açıp çıplak göğsünü ve tüm görkemli kaslarını bana göstermeye başladığında nefesim bir anda kesiliyor. Bronz bal rengi teni ateş ışığında parlıyor.

Karnımın içinde bir nabız başlıyor ve sonra klitorisime doğru iniyor, artan baskıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor.

Knox ıtlıyor, sessizlikteki ani kırılma beni duraklatacak kadar ürkütücü. Gömleğini çıkarıp öne doğru eğiliyor, nasırlı elleri dizlerimin üzerinde geziniyor ve onları birbirinden ayırıyor.

"Benden seni iyi hissettirmemi istedin, Angel. Bu dokunmak yok demek."

Knox gömleğimi avulayarak çekiyor, kumaşı yırtıyor, çıkan ses ağır pantolonuma karışıyor. Bileklerimi yakaladı, sadece onları bağlamak için beyaz kumaşla birlikte.

Saf hayvani bakışları bacaklarımı titretiyor.

 ne doğru eğilip çeneme öpücükler konduruyor, elleri yanımda sıkılı yumruklar halinde.

Altında kıpırdanıyorum, sert uzunluğunu zonklayan g beğime sürtmesi için cesaretlendiriyorum ama asla gelmiyor. Bunun yerine başımı eğerek boynuma erişmesine izin veriyorum ve dudaklarının aşağı inerken tenimde bıraktığı izlerin tadını çıkartıyorum.

Dudakları meme ucuma yapıştığında ağzından çıkan doyumsuz iniltiyi sonsuza dek yaşamak istiyorum.

Sırtımı daha da eğerek kalçalarımı kaldırıyor, dili çakıllı meme ucumun etrafında dönerken g beğimin çok arzuladığı sürtünmeyi arıyor. Sonra emmeye başlıyor.

Bedenim *yanıyor*. Knox'la tam olarak birleşme arzusuyla ruhumun derinliklerinden bir g  .

Omuzlarında karanlık bir kütle oluşmaya başlayıp sırtından aşağıya doğru süzülürken, gücümün bu duruma karşı koyan tek güç olmadığını biliyorum.

Gölgeler odanın içinde uçuşuyor. Yanımdan vızıldayarak geçiyorlar, bir kalp atışı kadar yavaşlayıp tenimi nazikçe okşuyorlar ve ardından tüylerimi diken diken eden kışkırtıcı bir yol bırakarak uzaklaşıyorlar.

Knox beni ellerim bağlı bir şekilde karyolanın üzerinde kıvranırken bırakarak çekip gitti. Hızlı bir hareketle pantolonumu buluyor ve kendi pantolonuyla birlikte çekip çıkartıyor ve sonunda kendini g beğime yaslıyor.

O kadar lezzetli bir his ki başımı arkaya atıp inliyorum, bacaklarım beline dolanıyor ve onun uzunluğu boyunca sallanmaya başlıyorum.

"Tanrım, Angel, böyle ıslandığında çok güzel oluyorsun."

Başımı sallıyorum, ancak sikiinin ucu girişime değdiğinde dilimin ucuna gelen tüm kelimeler ölüyor.

Sırıtsı şeytani bir hal alıyor. "Bu kabul ettiğın anlamına mı geliyor?" "Evet, seni piç! Evet, evet, evet!"

Sert bir el kıcıımın altından kayıyor, Knox yavaşça girerken kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyor, o kadar imkansız derecede yavaş ki, onun sinsi gözlerine kilitlendiklerinde gözlerimde ateş patlıyor. Vücudunun titremesine rağmen bana sırtarak bakıyor ve kendi zevkine engel oluyor.

Öne doğru eğilip dişlerimle dudağını yakalıyorum ve ısırıyorum. Bir damlacık kan dilimin üzerine düşüyor. Onun tadı büyümü kükretiyor, tanınmayacak kadar alevlendiriyor, dilimi onunkine vururken, beni geri istemesi için cesaretlendiriyorum.

Knox meydan okumayı kabul ediyor.

Kalçaları geri çekiliyor, sadece öne doğru fırlıyor ve bir hamlede içime giriyor. Kalçalarının sertliği kalçalarımından aşağı ıslaklık damlamasına neden oluyor.

Onun her parçasını seviyorum. Bu adamın her karmaşık yanı beni mahvedecek güce sahip. Beni dizlerimin üstüne çöktürecek güce. Kalbimi sonsuza dek tutsak etme gücü. Ve şu anda, onun üzerinde de aynı güce sahip olduğumu görebiliyorum.

Elimi saçlarına daldırıyorum ve kuzguni saç tellerini nazikçe çekiştiriyorum. "Bana kim olduğunu göster Knox. Benim için çözül," diye fısıldıyorum.

Hırıltısı o kadar tehditkâr ki bir an için beni etkisiz hale getiriyor ve beni kolayca kaldırıp önüne yerleştirmesine izin veriyor. Ama ben onun arzu dolu görkemli uzunluğuna ve mum ışığında parlayan terden sırılsıklam olmuş tenine bakmak yerine çadırın açıklığına bakıyorum.

Muhteşem elleri göğüslerimden kalçalarımaya doğru kayarken kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpmaya başlıyor - ta ki beni aşağı çekene kadar.

Bacaklarımı açıp kendi bacaklarının üzerinden sarkıtarak beni çırılçıplak bıraktığında dudaklarım bir nefesle aralanıyor. Çadırın içinde hafif bir rüzgâr esmeye başlıyor, çam ağacı ve okyanus kokan bu rüzgâr sadece ısınmış tenime geliyor.

Dudakları kulağımı bulurken başım geriye düşüyor, omzuna yaslanıyorum. "Benim için damlıyor musun, Angel?"

"Evet," diye kekelıyorum.

Parmakları karnımın üzerinde dans ediyor, dokunması için ılık atan sinir demetine yaklaştıkça beni kızdırıyor.

"Söyle bana, Angel..." Duraklıyor ve ben onun alaycılığına karşı sızlanıyorum. "Sen benim misin?"

"Evet!" ılık atıyorum.

Hissedemiyor mu? Bedenimde ve kalbimde biriken dalgalı arzuyu? Onun gölge büyüsyyle birlikte yükselen ve dans eden gücümü.

Kelimenin tam anlamıyla onunum. "Sen benim misin?" Sormaya cüret ediyorum.

"Ruhlarımız var olduğu sürece senin olacağım," diye fısıldıyor.

Kalbim onun sözlerinden sonra ritmini bulmaya fırsat bulamadan parmakları dalıyor, başparmağı sinir demetine bastırıyor. Bu saldırı o kadar hoşuma gidiyor ki, sırtım bir ılık atarken parmaklarını içimde tutmaya çalışarak göbeğim onun etrafında kenetleniyor.

"Beni özölürken görmek istiyorsun Angel, ama bu sadece sana dokunduğumda olur."

Sözleri tüm vücudumda bir ürperti yaratıyor ve parmakları içimde kıvrılıp çarpan kalbimle aynı anda durmaksızın pompalanırken, içimde farklı türde bir ateş oluşmaya başlıyor. Serbest bırakılmayı talep eden, bir yıldız kadar parlak yanan bir ateş.

Kalçalarım öne doğru sallanıyor, parmaklarının hızını takip ederken sinirlerim cızırıyor ve genişliyor, derimin altında çılgınca büyüyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var!"

Her zamanki gibi Knox en çok neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Eli göbeğimi terk ediyor, yerine sert uzunluğunu koyuyor ve sonra kalçalarını yukarı doğru itiyor.

Onun en lezzetli hissiyle iliklerime kadar dolduğumda ılık atıyorum. Parmaklarım kalçalarının etrafında kilitleniyor ve teninde yarım ay şeklinde girintiler bırakıyor.

"Beni çözdürmek mi istiyorsun?" diye hırlıyor. "Zıpla."

Bu kelime bir emir, bedenimin isteyerek yerine getirdiği bir emir. Bir sonraki kalp atışında, yükseliyorum, sonra kalçalarımı aşığıya doğru, tekrar tekrar ve tekrar çekiyorum. Göbeğim onu kavırıyor, ondan uzun bir inilti çıkartıyor.

Elleri zıplayan göğüslerimi avuçlamak için yılan gibi kıvrılıyor, hassas etimi sıkıyor ve büküyor. Ağrıyan klitorisime kadar büyüleyici bir acı hissi gönderiyor.

"İyi kız, Angel. Sikimin üzerinde zıpla."

Onun sözleriyle içimdeki ıslaklık dışarı sızıyor, aşağı damlıyor. Kalçalarım hızlanıyor, sadece onun yaratabileceği bir yüksekliğin peşinden koşuyorum.

Ve ellerinden biri alaycı meme uçlarımdan ayrılıp klitorisimle oynamak için aşağıya indiğinde, midem kasılıyor, coşku ve büyüleyici bir zevk düşüşü vaat eden uçuşumun kenarına doğru koşuyorum.

"Kahretsin, Angel, şu haline bak, her şeyimi alıyorsun. Sadece seni görmek bile beni çözüyor. Şimdi sıra sende."

Dudakları açıkta kalan boynuma değiyor ve köpek dişlerini derime batırdığında boğazımdan bir çığlık kopuyor.

İçimden, "Benimle gel Knox, benimle gel!" diye bağıyorum.

Titreyen elim vücudumdan aşağı iniyor ve altımdaki taşaklarını kavırıyor. Homurtuları ve inlemeleri beni uçuşumun kenarına gönderiyor, gücümüz köprüde çarpışıyor ve aşağıdaki nehre doğru serbest düşüşe geçiyor.

Knox adımı haykırıyor.

Düşüyoruz, o muazzam uçuşumdan birlikte yuvarlanıyoruz, mutluluk dolu coşkulu hazzın havasında süzülüyoruz. Unutuluş bizi ele geçirirken birbirimize sarılıyor, birbirimize övgüler ve bakım yeminleri mırıldanıyoruz.

Ckapt'ca Twc "t'm-Tkacc

A Fırçayı karnının yan tarafında gezdirirken Urora'nın derin mırıltısı beni huzurlu bir hale sokuyor. Ben yaparken kuzguni kürkünden küçük tüyler hafif esintide dalgalanıyor. Kışlık kürkü dökülüyor ve o her ilginin tadını çıkarıyor.

Bir sonraki fırça darbesinde, sırtına ulaşmak için ayaklarımın topları üzerinde yükseliyorum. Bunu yaparken, onun ötesindeki çimenli tepelerde Knox'un bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Kalbim boğazımda düğümleniyor.

Knox'un unvanı ve hükümdarlığı insan topraklarında olduğu için iptal edilmedi, ancak orada bir düzine kadar askerle birlikte amelelik yapıyor. Knox statüsü nedeniyle kendisini hiçbir zaman diğerlerinden üstün görmedi, yine de bu beni her seferinde şaşırtıyor.

İnsanlarla sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da yakınlık kurmaya çalışıyor ve her geçen gün kadın ve erkeklerin gözlerindeki korkuyu azaltıyor.

Silahı başının üzerine kaldırıp ayaklarının dibindeki ağaca indirirken ön kolundaki damarlar elindeki baltanın ağırlığıyla çıkıntı yapıyor. Tek bir hızlı hareketle büyük gövde ikiye ayrılır. Tekrar savuruyor, kütüğü daha da kesiyor. En ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyor.

Etrafındaki askerler durup hayretle bakıyorlar. Ben de öyle.

Sıcaklık boynumdan aşağı ve yanaklarıma doğru akıyor, ama neyse ki bu kırmızı renk için güneşi suçlayabilirim. İlkbaharın yarısına geldik ama sanki yaz bugün bizi erkenden ziyaret etmiş gibi hissediyorum.

Knox ağır bakışlarını bana çevirdiğinde tenim çakıl taşlarıyla kaplanıyor, bakışları bedenimde bir şehvet dalgası yaratıyor. Hatıralar zihnime saldırıyor

Knox baltayı tekrar kaldırdığında, nefesim sığlaşırken dudakları seğiriyor.

O biliyor, her zaman biliyor.

Ben de hissedebiliyorum, Angel.

Köprüden aşağıya kendi anılarımı gönderirken gülümsemem büyüyor. Knox'la ilgili fantezilerimi, eğer dünya kadar zamanımız olsaydı ona neler yapabileceğimi.

Bana ne yapmasını istediğimi.

Knox baltasını bir sonraki sallayışında tahtayı ısıtıyor. Nefesinin altından küfürler savururken bir kahkaha kopuyor benden.

Kirli oynuyorsun, Angel.

Bu tehlikeli ses tonuyla gözlerim onunkilere kayıyor. İnce keten gömleğini kaldırıp yüzünü silmesini, görkemli karın kaslarını sergilemesini izliyorum. Çizgiler sanki en çok görmek istediğim yeri işaret eden bir ok gibi alt bölgesine doğru çıkıntı yapıyor.

Sanki oraya körlemesine nasıl gideceğimi zaten bilmiyormuşum gibi. Ne alay ama.

"Deli gibi tüy , değil mi?"

Zıplıyorum, bakışlarımı Knox'tan ayırıyorum, kalbim şimdi tamamen başka bir nedenle çarpıyor.

"Tanrım, Hazel! Beni korkuttun!"

Hazel, "Eğer onu süzmeseydin, adını söylediğimi duyardın," diye mırıldanıyor. "Üç kere."

Çekiniyorum. "Özür dilerim."

Boynunu bükerken küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Sorun değil, şimdi anlıyorum."

Bakışlarını Ace'in Zephlyn'in kış tüylerini fırçaladığı yere kadar takip ediyorum. Ace' kaşları konsantrasyonla çatılmış, Hazel'ın gözlerinden akan sevgiden ve çözemediğim bir duygudan habersiz, sadece ruh çifti griffinine odaklanmış durumda.

"Siz ikiniz nasılsınız? Aranızdaki bağ nasıl?" Fısıltıyı zar zor geçerek soruyorum.

Mavi gözlerinde mutluluk kıvılcımları. "Hayret verici. Bu tür bir sevgiyi tekrar hissetmek... Luna'dan sonra bunu asla hissedemeyeceğimi düşünmüştüm." Gözleri suçlulukla doluyor. "Hiçbir şey onunla ve ona duyduğum sevgiyle kıyaslanamaz," diye açıklığa kavuşturmak için acele . "Sadece-"

"Koşulsuz sevilme," diye cevap veriyorum onun yerine. "Ne demek istediğini anlıyorum. Birini sevdiğin için kendini suçlu hissetmene gerek yok Hazel. Luna olsa

senin mutlu olmanı istedim."

Hazel kalın bir şekilde yutkunuyor, gözleri parlıyor ve sonra silkiniyor. "Tüy dökme işi nasıl gidiyor?"

Konuşmanın yönünü değiştirmeden, zorlamamaya karar vererek devam ediyorum. Ne de olsa Knox'tan istediğim de bu değil miydi?

"Tumbleweed kürkü miktarına göre ölçüyorsak inanılmaz."

Hazel kıkırdıyor. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, giysiye yapışan siyah ya da beyaz saçlar."

Bir süre birbirimize baktıktan sonra hep bir ağızdan "Beyaz" diye mırıldandık.

Hazel eline bir fırça alıyor ve Aurora'nın diğer tarafına doğru yürüyor. Aurora'nın devasa boyutları nedeniyle Hazel'ın sadece ayakları görünürken, sesi büyük yaratığın üzerinde süzülüyor.

"Yine de Zephlyn'i seviyorum, bu yüzden umursamıyorum. O çok tatlı biri." Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Aurora başını öne eğiyor ve burnundan hava üfleyerek "*Tabii ki*" diyor.

Varsayımım doğru olmalı çünkü Hazel, Aurora ile bakışırken homurdanıyor.

"Hayvanlarla konuşabildiğini unutup duruyorum," diyorum hayretle. "Bu çok şaşırtıcı bir yetenek."

"Kesinlikle öyle. Ayrıca iyileşmeye de yardımcı olur-"

Bir asker çok yakından geçerken Aurora'dan gelen derin bir hırıltı Hazel'ın sözünü keser. Zavallı adamın yüzü kızarır, koşarak uzaklaşırken dizleri titrer.

"Özür dilerim!" Sesleniyorum.

Hazel, ikisi arasında bir kez daha bir duygu geçmeden önce kaşlarını çatıyor. Bir sonraki nefeste Aurora uzanıyor, boyu artık omzuma geliyor.

Gelip önünde duruyorum. "Ona erkeklere karşı neden güvensiz olduğunu sorabilir misin?" Hazel'dan çok Aurora'ya soruyorum.

Hep sormak istemiştim ama paylaşmaya hazır değilse burnumu sokmak istemedim. Ama ondan aldığım yavaşça göz kırpması cevabı içimi rahatlattı.

Hazel bir dakika dinliyor. "O Aloriah'lı değil." "Nereli?"

Hazel başını sallıyor. "Adını bilmiyor; kabuslardan, cehennemin kendisinden yapıldığını söylüyor."

EndiŖe omurgamın etrafını sarıyor. Kalbimin etrafındaki kafes geriliyor, arpıŖmaya hazırlanıyor.

"Ne kadar kötüydü?" Fısıldıyorum.

Aurora'ya dönerek, bana anlatması, kalbini biraz daha aması için gözlerimle yalvarıyorum, böylece belki yükünü hafifletebilirim.

Hazel tekrar çevirmeye baŖladığında gözleri yaŖlarla dolar.

"Korkunç bir Ŗey," diye fısıldıyor. "Griffinleri spor olsun diye ejderhalarla karŖı karŖıya getiren bir dvŖ ringinde doğdu. İtaat etmeyenlere uygulanan kötü muamele..." Hazel'ın yüz hatları acıyla buruŖuyor. "Az önce bana gösterdiği vahŖeti bilmek istemezsin, Delilah. Hepsi erkek bakıcılardı. BoŖa para harcamak istemedikleri için sadece geceyi atlatabilenleri iyileŖtiriyorlardı. Bu da istismarın bir parçasıydı, yaratıklarla oynadıkları zihinsel oyunlar."

Kasların yle parlak bir nefretle titriyor ki ateŖin beni yutmamasına ŖaŖırıyorum.

"Nasıl katı?"

Hazel'ın yüzü bir an hareketsiz kalıyor ve sonra bir kedininki kadar ölümcül bir sırtıma Hazel'ın yanaklarına yayılıyor.

"DvŖlerinden birinde l numarası yaptı ve onu gmecek olan bakıcıları yedi."

Yanaklarımdan süzülen yaŖları silerken duyduğum gurur kısa sürüyor. Ağlamaklı olan sadece benimkiler değil.

Uzanıp yumuŖak parmaklarımı Aurora'nın aslan baŖının üzerinde gezdiriyorum. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her Ŗeyi yapacağım. Artık benimsin ve birbirimizi koruyacağız."

BaŖını baŖıma yaslıyor ve yankılanan mırıltısı kalbimi eritiyor.

"Sesi neye benziyor?" Hazel'a sordum.

Dudağının kŖesi kalkıyor. "ŖaŖırtıcı derecede yumuŖak, kadınsı. Güçlü olmak için yaratılmıŖ, bunu gerektirmiŖ... bunu ėrenmiŖ. BaŖka bir hayatta olsaydı, dev bir oyuncak ayı olurdu."

"Bence hâlâ yumuŖak. Ŗu anda sadece temkinli, hepsi bu."

"Siz ikiniz düğümü ne zaman atacaksınız?" Axel alay ediyor.

Ace başını eğiyor, ama gülümsemesini saklayacak kadar hızlı değil. "Ne zaman hazır olursa."

"Sırtımızda bir hedef olmadığında nasıl olur?" Hazel kollarında erzaklarla yanlarından geçerken sesleniyor.

"Bunu o yokken konuşabilir miyiz?" Ace nefesinin altından tıslıyor, boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor.

Çalışırken kıkırdıyorum. Birden fazla askerin taşınması gereken ağır eşyaları taşımak bizim işimizdi. Axel'in bir fıçıyı kaldırıp taşımaya çalışan üç askerin yanından geçmesini izledikten sonra Knox askerleri görevlerinden aldı ve onların yerine kendi maiyetini görevlendirdi.

"Her zaman hedefler olacaktır," diye takılır Nolan. Knox, "Rahat bırak, Nolan," diye tersler.

Görünüşe göre Nolan, melankolik tavırlarıyla herkesin sinirlerini bozuyor. Yine de onu suçladığımı söyleyemem. Aradaki kayıp Fae'lerden henüz haber yok. Görünüşe göre ortadan kaybolan şeytani ordudan da haber yok.

Lenox ve Harlow'dan gelen tek güncelleme Knox'a Hava Kraliçesi'nin ortadan kaybolduğunu bildirmek oldu. Sözde kraliçe, taçlarının geri verilmesiyle ilgili tüm hükümdarlık saraylarının mektuplarını görmezden geliyordu.

Sanırım gücünü henüz devretmek istemiyor. Nolan'ın tutumu sadece kötümser değil, bu noktada gerçekçi.

Her geçen gün annesini ve kız kardeşini bulma umudunun yok olduğunu görebildiğimden bahsetmiyorum bile. Onun yerinde olsam benim de kalbim kırılır ve dünyaya kızardım.

Nolan gözlerini deviriyor, Axel'in sert tonu sırtından kayıyor. "Sadece söylüyorum, o Esans Mahkemesi için çalışıyor, bu yüzden her zaman tehditler olacaktır."

Zephlyn aynı fikirde değil gibi görünüyor, tıslıyor ve uzun köpek dişlerini gösteriyor. Aurora yanından geçip başını onunkine sürtüyor ve griffini sessiz bir sükûnete sürüklüyor. Bu hareket neredeyse şefkatli görünüyor.

Knox sormaya cesaret eden ilk kişidir. "Hazel... onlar... mı?"

"Eşler," diye nefes alır Hazel. "Evet."

Zihnim bu ifşayı yavaş yavaş sindiriyor.

"Lanetleneyeceğim," diye fısıldıyor Ace.

"Neden bize daha önce söylemediler?" Ben soruyorum.

Griffinler birbirlerine dönüyor, gözlerinin arasından duygular geçiyor.

Hazel kıkırdıyor. "Gözlerimiz her an üzerlerinde olmadan biraz mahremiyet istediler."

Kalbim sızlıyor. "Onları yalnız bıraktık."

"Anlamıyorsun." Ace başını sallıyor, yüzü hayretle kaplanmış. "Griffinler arasında eşleşme nadirdir, o kadar nadir ki hava lejyonumuzdaki son çiftin-"

"Dört yüz üç yıl önce," diye cevaplıyor Knox onun yerine. "Ne

kadar güzel bir şey," diye fısıldıyor Hazel huşu içinde.

İki griffine yaklaşıp gururla bir arada duruşlarını inceliyorum. Yakınlıklarındaki rahatlık göz açıcı. Aurora erkeklere karşı güvensizdir; onu hava lejyonu adasında diğer yaratıklarla etkileşime girerken hiç görmedik ama yine de Zephlyn'in yanında ne kadar rahat olduğuna baktım.

Birbirleri için yaratılmışlardı.

Çiftleşme bağının ne zaman yerine oturduğunu merak ediyorum. Anında mı yoksa gecikmeli miydi?

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Ace soruyor. Başımı sallayınca devam ediyor. "Biz pratikte bir aileyiz. Eşler birbirinden ayrılamaz, özellikle de hayvanlar, hele de bu kadar nadirken. Birbirleri olmadan hiçbir yere gidemezler."

Yapbozun parçaları anlam kazanmaya başladığında gözlerim parlıyor. "Ayrılmaya çalıştığımız sabah, sen onu getirmeyi kabul edene kadar Zephlyn onu dışarı çıkarmayı reddetti."

Ace derin bir kahkaha atarak başını geriye atıyor, sesi mutluluk dolu. "Ona dokunduğum için neredeyse elimi ısırıp koparmasına şaşmamalı!"

"Ve Sektör Bir'de onu korumaya çalışırken kendinden geçiyordu! Bunun sadece ona karşı hissettiği sevgiden kaynaklandığını sanıyordum."

Hazel, Ace'in yanına sokulurken sırtıyor. "Artık kardeş olmaya bir adım daha yakınız."

"Kelimenin tam anlamıyla öyleyiz."

Hazel ile kurabildiğim dostluk kalbimi ısıtıyor. Daha önce hiçbir kadınla yakın bir dostluğum olmamıştı, Annie biyolojik annemin yokluğunda daha çok bir anne figürüydü. Bunca yıldır neleri kaçırdığımı bilmek iç açıcı ama bir o kadar da üzücü.

Knox homurdanıyor, "Daha büyük bir ahır inşa etmem gerekecek." Aurora homurdanıyor ve Zephlyn patilerini yere vuruyor.

Yolun karşısından Annie son çadırdan dışarı adım atıyor ve malzemeleri söküyor. Yumuşak yüz hatları Ordellia'dan aldığı koyu renkli dövüş derileriyle tam bir tezat oluşturuyor. Kıyafet onu gaddar gösteriyor.

Onu hemşire odasında görmeyi özlüyorum. O odadaki korkunç anılara rağmen, en azından görüntü onu görmeye kıyasla çok daha nazikti

isyan ordusunun arasında ilerliyor.

Tek yapmak istediğim onu tehlikeden uzak tutmaktı. Bunca zamandır gizlice kendini bu işin içine attığını bilmiyordum.

Konuşmamız üzerine dilini şaklattı. "Hepinize söyleme zamanları gelmişti."

Ace ona kuşkulu gözlerle bakıyor. "Biliyor muydun?"

"Kulübede bunu görebiliyordum. Zephlyn ilk başta atların yanında Auroraya karşı korumacıydı ve yemeğini onunla paylaşıyor." Omuz silkiyor, iki griffini de okşarken hareketi sert, Ace'in varlığında hâlâ garip. "Hazır olduklarında sana söyleyeceklerini düşünmüştüm."

Ace kaçırıyor ama suçluluk duygusunu gizleyecek kadar hızlı değil. "Fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

Hazel nazikçe kolunu okşuyor. "İnanılmaz derecede zeki yaratıklar. Eğer yüz yıl boyunca bilmenizi istemeselerdi, bilmezsiniz."

Annie içini burkan bir acı gözlerini doldurana kadar izler ve gözlerini çiftin görüntüsünden ayırır.

"Benimle yürü," diye fısıldıyorum, Annie'nin elini onu sürükleyerek götürüyorum.

Knox bilmiş bir bakışla bizi izliyor, gölgelerinin dallarını sırtımdan aşağı gönderiyor, basit bir okşamada cesaret ve destek hissediliyor.

Annie ellerini solgun yanaklarının üzerine koyar. "Ne kadar kabayım! Oh, Delilah, çok özür dilerim. Sürekli bakmak istememiştim. Sadece... bu esrarengiz benzerlik şok edici. İkisini ayırmak çok zor. Onu her gördüğümde aklıma Easton geliyor... ve taht odasındaki kafası."

"Çok üzgünüm, Annie."

Annie gülümsemeye çalışarak ama başarısız olarak sözleri geçiriyor. "Bu senin hatan değil canım." Gözleri benden başka her yere bakıyor. "Görünüşe göre Ordedia yola çıkmaya hazır!"

Ağır sohbetten uzaklaştığım için mutluyum, ediyorum. "Bugün ne kadar uzağa gitmeyi planlıyor?"

"Yedi saatlik yol. İnişli çıkışlı tepeler bizi açığa çıkarmadan önce geceyi geçirebileceğimiz bir orman var."

Gitmeden önce sormak zorundayım. Çadırdan çıktığından beri aklımdaydı. Etrafımıza bir susturucu kalkan çektim. "Neden isyana katıldın? Neden sarayda hayatını riske attın?"

"Senin için," diyor sanki en bariz cevap buymuş gibi.

"Ama o beni asla öldürmezdi. Hayatını riske atmaya değer miydin?"

Koluma nazik bir el koydu. "Bazen hayatta kalmak bir lütuf değildir."

Ne kadar karanlık sözler ama yine de onları kalbimin derinliklerinde hissediyorum.

Eğer sarayda kalsaydım, ölmüş olacaktım. Ruhum büzüşüp yok ama kabuğum ona dövmesi için kalacaktı.

Başımı sallayarak diğerlerine haber vermeye giderken Annie'nin bakışları omzumun arkasına kayıyor. "Benim adıma ondan özür dileyecek misin? Fark ettiğini biliyorum."

"Özür dilemene gerek yok. Anlayışla karşılayacaktır, ama ben ona haber veririm."

Annie, Ordellia ve Phillip'e doğru ilerlerken arkasına bile bakmadan oradan ayrılır. Özellikle zor günlerde Annie'nin ikiliyle birlikte seyahat ettiğini fark ettim. Bunun sebebinin onların arkadaşlığını özlemesi olduğunu söylese de, Easton'ı hatırlatan şeylerden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğundan şüpheleniyorum.

Sahaya yaklaştığımda beni ilk fark eden Ace oldu.

Ellerini sıktı. "O iyi mi?"

"Eninde sonunda oraya varacak."

Ace ensesini ovuşturur. "Belki de onun yerine geri dönüp Lenox'u göndermeliyim. Ona acı çekirtmeye devam etmek istemiyorum."

"Ace, çok tatlısın ama buna gerek yok. Hatırladın mı? Artık aile sayılırız. Sen ve Zephlynn nereye giderseniz, Aurora ve ben de oraya gideceğiz."

Annie de benim gibi Ace ve Easton arasındaki farkları yakında anlayacak. Easton yeşil sebzelerden nefret ederken, Ace onları yığıyordu. Ace ormanlara ve ağaçlara bayılır, Easton ise ormanlara ve içindeki canlılara, özellikle de böceklerle karşı hep temkinli olmuştur. Ace'in gülüşü sessiz ve nefes nefese. Easton'ınki ise gürültülü ve şamatalıdır.

"Bunu kontrol edemezsin," diye yineliyorum. "Özür dileyecek bir şey yok."

Bana inanmıyor, gözlerindeki şüphe bunu kanıtlıyor, ama onu geri göndermek çok acımasız ve adaletsiz olur.

Knox yanıma geldiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. Bana fiziksel olarak dokunamıyor ama alevleri ve gölgeleri zihnimdeki bahçeyi dolduruyor, benim altın yanardöner büyümle dönüyor. Kalp atışlarımızın yarattığı melodi eşliğinde dans ediyor.

Sadece duman gördüğümde bile neşeleneceğimi hiç düşünmezdim. Ama dedikleri gibi, duman varsa ateş de vardır ve bu mevcut dünyada, dumanın o karanlık gölgesi beni her zaman evime, Knox'a geri götürüyor.

Ordellia'nın seyahat emirlerini ileterek, "Artık gitmeye hazırlar," diyorum.

Ace başını eğiyor, konuşmamız ve endişeleri unutulmuş bir halde kardeşine ve eşine doğru ilerliyor.

"Her şey yolunda mı?" Knox, Ace duyma menzilinden çıktıktan sonra soruyor.

Maskesi tekrar yerine oturmuş, soğuk ve pasif. Atlara ve arabalara binmiş binlerce askere bakarken dudakları ince bir çizgi halinde düzleşiyor.

Ama tüm bunların altında, köprüden aşağı yumuşak bir şefkat akıyor. Gerçek duyguları. Maskaralığının ardında saklı olanlar.

Bundan nefret ediyorum, diyorum.

Knox atına binmek için hareket eder. *Biliyorum, Angel. Bundan daha çok nefret ediyorum. İmkansız.*

Creseda'yı eyerlemeye giderken Aurora'yı okşuyorum, Henry'nin dizginlerini tutup onu da yanına çekiyorum. Onlar da birbirlerinden ayrılmıyorlar. Belki de aramızdaki tek eş Griffinler değildir.

Knox atının üzerinde oturmuş, maiyetinin geri kalanının uzun yolculuğa hazır olduğundan emin olmaya çalışıyor. Bana da sert bir bakış fırlatıyor.

Güven bana, bu mümkün.

Doğum günüm gelip geçti ve Knox kutlamama isteğime saygı gösterdi.

Gün geçtikten sonra tedirginliğim azaldı. Ne de olsa ağrısız geçirdiğim ilk doğum günüydü. Sonra dokuz günlük seyahat sorunsuz geçti.

Beni, Knox'u, sarayını ve askerleri yanlış bir güvenlik durumuna soktu.

Çünkü karşılaştığımız şey askerlerin çoğunu kusturuyor, ağlatıyor ve bayıltıyor.

Knox'un yüzündeki tüm renk kaybolur. Şok, normalde güçlü olan Fae'lerin tökezlemesine ve dizlerinin üzerine çökmesine neden olur.

Aurora arkasını dönüyor, beni geri itmeye çalışırken başını karnıma çarpıyor ve beni manzaradan koruyor. Ama artık çok geç.

Önümüzde uzanan çimen tepeler artık yeşil değil, kırmızı. Vahşet o kadar büyük ki, hava metalik kokuyla kalıcı olarak lekelenecek.

Hayatımda hiç bu kadar vahşi bir manzara görmemiştim.

Binlerce ceset, doğal olmayan şekillerde bükülmüş olarak tepelerde yatmaktadır. Uzuvarlar dağılmış, kafalar kopmuş ve hayati organlar dikkatsizce etrafa saçılmış.

Askerler tanınmayacak şekilde katledildi.

Ordedia dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırır hıçkırır ağlıyor, aynı kelimeyi tekrar tekrar haykırıyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Ordedia'nın adamları, önden giden ordu, hepsi kralın ellerinde öldü.

Bu da demek oluyor ki ordusunun içinde asiler olduğunu biliyor.

Uyuşmuş bacaklarımı ileriye doğru sürüklerken, tepelere kanla yazılmış bir kelime gözlerimi dehşet içinde açıyor. O tek kelime öne doğru eğilmeme ve kusmama neden oluyor.

DELILAH.

Kral misilleme yaptı.

Kral ölmediğimi biliyor.

Kral bir kez daha gücü elinde tutuyor.

Ckapt'ca Twc "t'm-Foua

T Vücuduma yayılan acı daha önce de hissettiğim bir şey. Kalbimin çok iyi bildiği bir duygu. Dünyanızın kendi ekseninde döndüğü ve bildiğiniz hayatın geri dönülmez bir şekilde değiştiği an.

Kral resmi ilk hamlesini, ilk vuruşunu, halka açık ilk satranç hamlesini yaptı ve bunu en iyi cezalandırmayı bildiği şekilde, masum canları alarak yaptı.

İsyan davası için en önde yürüyen üç bin asker, tozdan başka bir şey değilmiş gibi bu gezegenden silindi.

Phillip koşuyor, yüzüne acı kazanmış. Yürüyüşü hızlıdır, şaşırtıcı bir şekilde Ordelia'nın önünde durur ve çamurdan kıpkırmızı olmuş su birikintisinde ona katılır. Yüzünü kaplayan şok, vücudunu fiziksel olarak parçalayan ıstırapla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

Umudunu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilirim ama bunu daha önce başka birinde hiç bu kadar net görmemiştim.

Phillip, omuzları çökerken Ordelia'yı bedenine çeker, kontrol edilemeyen hıçkırıkları havayı burkmaktadır.

Kral böyle yaptı.

İsyan liderlerini dizlerinin üzerine çöktürdü, onları silip süpürmeye çalışan kedere karşı canlarını kurtarmak için çırpındılar.

Ordelia'nın kırık sesi, ne kadar zayıf ve küçük olmasına rağmen rüzgârda yol alıyor. Çenesi sallanıyor, kan çanağına dönmüş gözlerini benimkilere dikeyor.

"Nasıl?" diye kekeleyor hıçkırıklar arasında. "Nasıl bildi?"

Başımı sallıyorum, keşke bu hareket onun yaptıklarını silebilseydi. "Bilmiyorum."

Uysal. İnkâr edilemez derecede uysal ve berbat bir cevap ama onun için sahip olduğum tek cevap bu. O hep böyleydi. Satranç tahtasında on hamle öndeyken rakibi hala ilk hamleye karşı mücadele etmeye çalışıyor.

Kral kazanana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir. Merhamet onun sözlüğünde yok. Kalbi ve ruhu Hayat Ağacı'nın çekirdeği gibi çürümüştür.

Ona karşı savaşılabileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Bu ifadedeki gerçek, inişli çıkışlı tepeler boyunca dağılmış halde yatıyor.

Elim Ordelia'yı rahatlatmak için uzanıyor, titreyen omuzlarının bir santim üzerinde geziniyor, sonra vazgeçiyorum. İsteyeceği ya da ihtiyaç son şey, halkını acımasızca katleden adamın kızının onu teselli etmesidir.

"Çok özür dilerim," diye .

Knox öne doğru bir adım atıyor. Göz ucuyla bana uzanmak istediği ve son anda kendini durdurmak zorunda kaldığı anı görebiliyorum.

Şimdi neden sır olarak kalmamız gerektiğini anlıyor. Şimdi her zamankinden daha fazla, kral bizi *asla* öğrenmemeli.

"Özür dilemene gerek yok Delilah. Bunu sen yapmadın," diyor Knox sert bir şekilde.

Ordelia ve Phillip'in başları öne eğik, kederlerinden hiçbir şey geçmiyor.

"Bunun suçunu taşımamalısın," diye ekliyor Ace'in yumuşak sesi . Burnumu çekiyorum, başım öne eğiliyor, düşüncelerim boşluğa düşüyor. Aynı fikirde değilim. Ancak söylediklerini kabul etmezsem, bunu boğazımdan aşağı ve zihnime dökmeye devam edecekler ben bu nezaketi hak etmiyorum. Bu noktada, ben

Sadece oksijen tasarrufu yapıyorlar.

Arkamızda bir çatışma patlak verdi, o kadar gürültülü bir kargaşa ki, kalabalığı yarararak ilerleyen, gözyaşları yanaklarından süzülen ve "*Hain!*" diye bağırarak bir askeri bulmak için senkronize bir şekilde döndük.

Adam tek parmağını kaldırmış bize doğru hızla gelirken etrafındaki askerler şaşkınlık içinde ona bakıyorlar.

"*Hain!*" diye tekrar bağırıyor.

Başımı hızla sallarken gözlerimde biriken yaşlar her yöne uçuşuyor. Adamın omuzlarımdan arkasındaki bir şeyi değil, *beni* işaret ettiğini fark ediyorum.

Axel bana doğru bir adım atıyor, eli yanındaki kılıca gidiyor.

Knox'un kanatları arkasından fırlıyor, narin ama güçlü kaslarının etrafında gölgeler oluşuyor. Knox'un çenesi kenetlendiğinde, iki kanadının tepe noktaları arasında zıplayan şimşekler çakıyor.

Bir başka asker de ilkinde katılarak küfürler savuruyor. "Krala hareketlerimizi anlattı! O büyük bir casus!"

Ağzım masumiyetimi savunmak için açılıyor ama Knox bir adım öne çıkıyor. "Buna cevap verme," diye hırlıyor.

Ordalia sonunda başını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Sormak zorunda kalması beni şok ederek geriye doğru sendeletiyor. "Tabii ki hayır!"

Ordalia hüngür hüngür ağlayan bir karmaşadan kindar bir kadına dönüşür. Ayağa kalkarken içinde öfke yükselir. "Hareketlerimizi *altı* yıl boyunca bir sır olarak sakladık. Adamlarımı *nasıl* buldu?"

Sesini kirleten suçlama askerler arasında çınlıyor. Kederleri sustu, yerlerini öfkeye bıraktı.

"Bilmiyorum!"

Fısıltılar saniyeler içinde tüm kampa yayılır. Hızlı bir orman yangını gibi, söylenen her kelime alevlerin üzerine yağ dökmek gibi, askerleri kontrolsüz bir öfkeye sürüklüyor.

Metal iniltileri, kınından çıkarılan kılıçların inkar edilemez sesi.

Ordalia'nın acımasız bakışlarından adamlarına bakıyorum ve onlara geri çekilmelerini söylemesini bekliyorum.

Emir asla gelmez.

Phillip bile her zaman bildiğim rolü üstleniyor. Acımı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kılıçlar yükseliyor, botlar yürüyor ve üç haftadır birlikte seyahat ettiğim askerler -kamp ateşlerinin etrafında hikâyeler paylaştığım, beslenmelerine yardım ettiğim askerler- bana saldırırken çılgınlıkla kızıla bulanmış tepeleri dolduruyor. Yüzlerinde zerre kadar merhamet yoktu.

Bunca zaman sonra, sesimin onlar üzerinde hiçbir etkisi kalmadı.

Neden masum olduğumu, kralla nasıl irtibat kuramayacağımı anlatmama bile izin vermiyorlar. Bunun masum hayatlar kadar beni de hedef alan bir tehdit olduğunu.

Ama onlar intikam istiyor, gerçeği değil. Onların gözünde her zaman kralın kızı olacağım.

Knox ve sarayı, kralın iğrenç eylemlerinin benim üzerime kalmadığına beni ikna etmeye çalıştı. Bu günahların suçlusu ben değilim, ama yine de

Burada durmuş, üç bin vatandaşımın üzerime çullanışını izliyorum. Onlar için ne yaparsam yapayım, nasıl yardım edersem edeyim, asla yeterli olmayacak.

Belki yorgunluktan, belki de suçluluktan, ama adamlar tahmin ettiğimden daha hızlı yaklaştıklarında, keder adımlarını körüklediğinde... sadece gözlerimi kapatıyorum.

Kıpırdamıyorum ya da karşı koymuyorum. Hak ettiğim şey , değil mi?

Kral kadar yozlaşmış bir aile üyesine sahip olduğum için bu benim cezam. Kurtaramadığım hayatların yükünü ve suçluluğunu üstleneceğim.

Covington'ın ölmesini istiyorlar. Ve öyle de olacak.

Arkamda binlerce parçalanmış ceset ve üstümdeki bulutlara doğru yola çıkan masum ruhlar varken, hareketsiz duruyorum. Masum bir askerin kan birikintisinde gözlerimi kapatıp sıkıyorum.

Ölümü bekliyorum.

Ama acı dolu çığlıklar dehşete dönüşür.

Aç gözlerini Melek, bir daha teslim olursan seni sonsuza dek Aurora'ya zincirlerim.

Knox'un sesindeki emir gözlerimi açtı. İstesem de onları kapalı tutamazdım.

Nefes alıyorum, ancak oksijen boğazıma takılıyor ve yutamayacağım bir top oluşturuyor.

Turuncu alevlerden ve dans eden gölgelerden oluşan bir duvar etrafımızı sararak bizi askerlerden ayırıyor. Knox'un sarayını, hayvanları ve isyan liderlerini içeride kozalıyor.

Knox onlara dönüyor, safir bakışları Ordellia'yı delip geçiyor. Şu anda neredeyse alevlerin diğer tarafında olmayı dileyecektim.

Çünkü ona *bakış* saf ölümcül bir öfke.

"Bu ne *cüret!*" Knox bir adım öne çıkıyor, vücudu nefretle titreşiyor. "Size yardım etmekten başka bir şey yapmadık ve karşılığında adamlarınızın ona bir *cadı* gibi yabalarla saldırmasına izin veriyorsunuz."

Annie kan çanağına dönmüş gözleriyle beni izlerken kollarını bana doluyor. Kokusu beni sarıp sarmalıyor, kalbimde çırpınan incinme ve acının sivri uçlarını yatıştırıyor. Hazel yanımda, bakışları temkinli ama önümde koruyucu bir duruş sergiliyor.

"Ve *sen*," diye tükürüyor Knox. Sonra Phillip'e dönüyor ve bakışları o kadar sert ki Phillip'in başındaki tüyleri yakıyor. Gri biberli saçlarının küçük uçları

saçları rüzgârda savruluyordu. "Onun için çalışmadığını biliyorsun. Ona nasıl davrandığını her gün gördün. Ellerin ve dizlerin üzerinde ondan bolca özür dileseydin bile seni affetmezdim, ama intikam almak için tek şansın varken, geri çekiliyor ve bunun bir kez daha olmasına izin veriyorsun."

Phillip kekeliyor, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Evet, biz-"

"Bunu duymak istemiyorum." Knox o kadar yaklaşıyor ki başlarını geriye eğmek zorunda kalıyorlar. "Sadece Delilah'dan özür dilemekle kalmayacak, aynı zamanda insanlarınızı da kontrol altına alacaksınız." Knox *insan* kelimesini sanki bir hastalıklmış gibi tükürüyor. Sesi gürleyen bir yıkım vaadinden başka bir şeye dönüşmezken dudakları vahşi bir hırıltıyla geri çekiliyor. "*Yoksa ben yaparım.*"

Konuşmaya fırsat bulamıyorlar çünkü bir sonraki nefeste Knox benim casus olmadığımı dair kanıtı akıllarına sokarken gözleri dalıyor, yüz hatları gevşiyor.

Knox'un Ordelia ve Phillip'e bana inanmaları için hangi anıları göstermesi gerektiğinden emin değilim ve umurumda da değil. Ordelia ve Phillip kendilerine geldiklerinde suçluluk gözlerini dolduruyor. Sanki suçlamalarının ağırlığı onları aşağı çekiyormuş gibi yüz hatları düşüyor.

Ağzılarını açıyorlar.

Elimi kaldırıyorum ve onları susturuyorum.

Ne söylerlerse söylesinler, ne yaşananları ne de onlara dair sahip olduğum lekeli anıları asla değiştirmeyecek.

Pek çok şey olabilirim ama affedici olmak bunlardan biri değil. İnsanlar size kim olduklarını gösterdiklerinde, onlara inanın.

"Onlara geri söyle."

Knox alev duvarını diğer taraftaki askerleri görecektik kadar indirir.

Bana hain diyen ilk asker, her şeyi başlatan asker, beni gördüğünde *hırlıyor*. Yüz hatlarını büyük bir nefret dolduruyor, üzüntü ise itici güç oluyor.

Ölümler arasında yatan sevdiği biri olmalı.

Hiç tereddüt etmiyor. Bakışları birleştiği anda elindeki kılıcı uçuruyor.

Çok hızlı hareket ediyor.

Kesik kesik bir nefes alıyorum, hedefine ulaştığında gözlerimde yaşlar birikiyor. Kalbimin bir santim yukarısına.

Knox'un gölgeleri bıçağı yakalayıp yutuyor, sonra da kulakları sağır eden bir kükremeye geri püskürtüyor. Bıçak, askerin fırlattığından çok daha hızlı bir şekilde vızıldar ve yere saplanmadan önce adamın kolunu sıyrır. Bir mesaj ve bir uyarı.

"Bir tane daha at!" Knox bağıyor. "Bakalım ne kadar süre nefes almaya devam edeceksin."

Yanımda duran Fae kralıyla göz göze geldiğinde askerin yüzü düşüyor. Kanayan kolunu tutuyor ama dilini ısırıyor, tepeden tırnağa titriyor.

Bir Fae önüme geçip beni engelliyor ama beni en çok şaşırtan şey onun *Nolan* olması. Kılıcını çekerken hırıltılar çıkarıyor, şimşekler gümüş renginde parlıyor.

Knox, "Herhangi bir tür silah fırlatan bir sonraki asker arkamdaki şehitlere katılacak," diye bağıyor. Bu keskin azarlama karşısında açgözlülükle ciğerlerime tekrar hava çekmeye çalışıyorum.

Ordalia öne doğru bir adım atarak vahşi Fae'ye geniş bir alan bıraktı ve kekeleyerek, "Silahlarınızı indirin," dedi.

Uysal fısıltı böyle bir şey yapmıyor ve onun askere, güvenebileceğimi düşündüğüm isyan liderine doğru yükselişini izliyorum. "Silahlarınızı indirin. Bu bir *emirdi*," diye şimdiye kadar hiç duymadığım bir vahşilikle *emrediyor*.

Askerler birer birer kılıçlarını kınına sokuyor, gözlerindeki öfke azalırken keder onları bir kez daha pençelerine alıyor. Başta yavaş ilerliyorlar ama sonra neredeyse tek bir vücut gibi hareket ediyorlar.

Geriye bir tek ilk asker kaldı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Ordalia öne doğru bir adım attı, titreyen eli adamın omzuna dokunmak için uzandı. "Elijah iyi bir askerdi Oliver. İyi bir adamdı."

Askerin öfkesi içinden sızmaya başlar. "Keşif görevi için seçilmekten gurur duyuyordu."

"Bunu senin için istemezdi," diye fısıldıyor.

"Ne dilediği önemli değil. O öldü," diyor, kelimeler duygudan yoksun.

Kavga onu derin bir nefesle terk eder ve dönüp gider. Daha önce olduğu adamın bir kabuğu olarak uzaklaşıyor.

Lucca, olduğu yerde donup kalan askerlerin arasından sıyrılarak hızla ilerliyor.

Yüzünün her santiminde yıkım çizgileri belirirken, yorgunluktan titreyerek pantolonunu indiriyor. "Çok üzgünüm. Onları durdurmaya çalıştım ama beni engellediler."

İlk başta Ordelia'dan özür dilediğini düşündüm ama bu doğru olamaz. Eğer kralı durdurmaya çalışsaydı, ölmüş olurdu ve başından beri bizimle birlikteydi-

Gözleri üzerimde.

Dudağımın titremesini engellemek için yanağımın içini ısırarak başımı eğiyorum, kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşkınım. En azından bana bakıp kralı görmeyen bir insan var.

Ona gerçekten teşekkür edecek kelimeleri bulamadan, kollarına yığılıp ağlayan Marcus'u kucaklayarak çekip gidiyor.

Ordelia ve Phillip de geri çekilirken Knox alçak sesle ve derinden homurdanır. Ama ne söylemiş olabilirler ki? Sadece bir değil, iki trajedi yaşandı.

İnsanlar ve Fae'ler arasında net bir çizgi çekildi, haftalar süren bağ ve güven tek bir olayla silindi. Vücuduma pompalanan adrenalin yok oluyor ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılmadıklarına şaşıyorum. Çenemin etrafına yayılan acı gözyaşlarımı uzak tutuyor.

Bu insanlardan herhangi birinin beni ağlarken görmesine izin vermeyi reddediyorum. Onların önünde savunmasız olmayı reddediyorum.

"Senin ölmediğini biliyor," diye fısıldıyor Ace.

"Bariz olanı belirtmeye gerek yok," diye homurdanıyor Nolan.

Ace kaşlarını çatıyor. "Konuşmaya başka nasıl başlamamı istersin, Nolan?"

Axel önlerine geçiyor, Knox'un ikincisi Nolan'ın etrafındaki susturucu kalkanla iki Fae arasındaki tartışmayı bastırıyor. Knox'a dönmeden önce kendine küçük bir sırtıma izni veriyor. "Bu planlarımızı değiştirir mi?"

Knox bana bakıyor, korkusunun bir parıltısı bağdan aşağı süzülüyor.

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum onun yerine. "Devam ediyoruz-"

"Açık tehdide rağmen mi?" Hazel soruyor, endişesi sesini titretiyor.

Nolan, "Bizi ölüme götürecek, benden söylemesi," diye yemin ediyor.

Gözlerimi deviriyorum, hayatım konusu olduğunda gösterdiği birlik her bakışta yok oluyor. "Kalkanı neden bıraktın?" Axel'e soruyorum.

"O yapmadı. Konu kalkanlar olduğunda zavallı piçin bana karşı hiçbir şeyi yok," diye kışkırtıyor Nolan.

Axel, "Ben senin yerine yapmadan önce o işe yaramaz dudaklarını kapamak için bir saniyen var," diye homurdanıyor.

"Beceriksizliğinizle kendinizi utandırmayın, hepimiz-" Sarmaşıklar yükseğe tırmanıyor ve Nolan'ın ağzının etrafını sarıyor. Dikenler deriye batıyor ve kalın sarmaşıkların üzerine damlayan kan taneciklerini çekiyor.

Ace arkasına yaslanır, yüzünde sakarın bir gülümseme vardır. "Yapacağımıza dair söz verdik-"

Axel, "Fikrine saygısızlık etmek istemem Knox, ama yeminlerinden birini bozmak için bir zaman olsaydı, bu şimdi olurdu," diye araya giriyor.

"Knox haklı. Bu çocuklar için. Bu Ordella ve Phillip'e olan güven eksikliğinden daha büyük bir mesele, annemi kurtarmak için onlara ihtiyacımız olduğundan bahsetmiyorum bile ve onu o sarayda çürümeye terk etmeyeceğim. Özellikle de az önce yaptıklarından sonra." Bunu söylerken her birinin gözlerinin içine bakıyorum, bakışların Nolan'a takılıyor ve bana karşı çıkmak için sarmaşıklardan kurtulmaya çalışmasına cesaret ediyorum.

"Başkente yaklaşırken dikkatli hareket etmeliyiz," diye devam ediyorum. "Kral biz yaklaştıkça acımasızlaşacaktır ve Ordella ile Phillip'in bugün burada olanları tekrarlamayacağına güvenemeyiz."

Hazel yüzünü buruşturuyor, bakışları ben ve Annie arasında gidip geliyor.

Elini kalbine götürüyor. "Özür dilerim canım. Ordella'nın böyle bir şey yapmasına ben de herkes kadar şaşırdım."

Keşke onunla aynı fikirde olabilseydim ama hiç şaşırmadım.

"Onlara güvenemesek de, az önce yaptıklarını başlarının üstünde tutamayız."

Bir küfür korosu havayı dolduruyor.

"Binlerce arkadaşlarını ve sevdiklerini öldürülmüş olarak buldular!" Kalbime çarpan ihanete rağmen tartışıyorum. "Keder güçlü bir duygudur ve onların zayıf anlarını değil, geçtiğimiz üç hafta boyunca yaptıklarını göz önünde bulundurarak ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Sen benden çok daha iyisin canım. Arkadaşlarıma aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum," diyor Annie göğsünü tutarak usulca.

Ace'in gözleri Annie'ye bakarken yumuşuyor. Muhtemelen birini rahatlatmak için duyduğu derin ihtiyaçla boğuşuyor ama aynı zamanda onun acısını daha da arttırmak istemiyor.

Nolan, "Bence onu öldürelim," diyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Onu kim serbest bırakıyor?"

Knox'un gözleri kısılır. "Delilah onu öldürmek istemiyor."

Bu ifadeye kendisini dahil etmediğini fark ettim. Belki de aynı fikirde değildir.

Ben hak ediyorum. Yavaş, acımasız, işkenceli bir ölümü hak ediyor.

Sesinde vaat ettiği şiddet avuçlarımın terlemesine neden oluyor. "O pisliği öldürmediğin için aptal olduğunu düşünüyorum."

Nolan'a dilimi şaklatıyorum, ona küçük bir doğruluk payı bırakıyorum. "Ölüm onun için bir merhamet olurdu."

Anlama şafağı söküyor, bu yolculuğun başındaki sözlerim herkesin aklına geliyor. İşlediği suçlar yüzünden günlerini sefalet içinde geçirmesini ne kadar isterdim.

Başkalarına yaşattığı acıyı hissetmesi gerekiyor.

Hissetmezse bu adalet olmaz.

Axel çenesini dayıyor. "İleride keşif yapmamız gerek. Kan taze görünüyor, yani çok uzakta olamazlar."

Hazel'in gözleri büyür. "Sence Delilah için bir tuzak kurmuş olabilirler mi?"

Başımı sallıyorum. "Tuzak kurmuş olabilir ama ellerini kirlletmedi. Bunun yakınında bile değil. Özellikle de yanında olduğumu biliyorsa.

Büyüye sahip olan Fae'ler."

"Yani hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam mı edeceğiz?"

Omuz silkiyorum. "Şu anda üstünlük bizde olmayabilir ama hâlâ bu isyan biriminden haberi yok. Eğer bilseydi, hepimiz ölmüş olurduk."

Knox Axel'e, "Git Ordelia'ya planlarımızı ve bir saat içinde döneceğimizi bildir," dedi.

Ordelia'ya doğru ilerlerken Axel'in gözlerine bir perde iniyor, maske yerine oturuyor - aşılmaz bir duvar.

Civardaki her asker, Axel bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi uzaklaşır.

Bir kayanın etrafında hareket eden su.

Ne olsun, her zaman bir bölünme olacak ve Kral hamlesini yaptığında sürüklenecektir.

Yirmi dakika sonra havadayız, ben Aurora'nın sırtına binmişim ve Knox da uçuyor. Kortunun geri kalanı yayılmış durumda.

önceki olaylardan sonra birbirlerinden ayrılamadılar. Annie bile Aurora'nın sırtına düşündü ama sonunda yükseklik korkusu galip geldi ve Creseda ve Henry ile ilgilenmeye, onları yolculuğa hazırlamaya karar verdi.

Kralın askerlerinden herhangi bir iz bulmak için aşağıdaki araziye taramam gerekmesine rağmen, bakışlarım yanımdaki Fae'ye kaymaya devam ediyor. Başımı eğiyorum, saçlarım arkamda dalgalanıyor, yüzümü gizleyen siyah kukuletaıyı çoktan unutmuşum.

Knox'un sert çenesi ve kısılmış gözleri, onu rahatsız eden her neyse onu yatıştırmak için endişeli bir ihtiyaçla beni daha da yakınımaya çekiyor. Sırtındaki gergin kaslar bacaklarımın beklentiyle gerilmesine neden olsa da bunun zevkten kaynaklanmadığını biliyorum. Knox'un vücudu sımsıkı sarılmış, nasıl başa çıkacağımdan emin olmadığım bir hırçınlıkla dolup taşıyor.

Ellerim Aurora'nın koşumunda ve altın gözleri aşağıda yere bakarken, zihnimin derinliklerine iniyorum. Bahçede yürürken, köprüye açılan kapıyı sallarken ayaklarım bulutumsu hissi emiyor. Onun tarafını renkli ve neşeli değil, gri bulutların içinde kara gök gürültüsü ve şimşek çakacak kadar derin gölgelerle örtülü bulduğumda duraklıyorum.

Keskin bir rüzgâr bana çarpıyor ve köprü bir o yana bir bu yana sallanırken korkuluklarına tutunmak zorunda kalıyorum. Saçlarım yüzümde dalgalanıyor ve görüşümü kısmen engelliyor.

Knox!

Bir anlık bir rahatlama oluyor ve sonra köprü ayaklarımın altında sallanacak kadar şiddetleniyor. Nefes nefese, ölümüne tutunarak tahtaya düşüyorum. Tahtaların arasında, aşağıdaki genellikle sakın olan nehrin gözlerimde yaşlar biriktiren akıntılarla coştüğünü görüyorum.

Ne oldu?

Ne oldu? NE OLDU?

Knox'un sesi, yarattığı fırtınanın üzerinde gürlüyor, duygularını kontrol etmeye çalışıp başaramazken zihninin derinliklerinden sızıyor. Genelde onları hapsettiği sıkı sınırlar paramparça olmuştur.

Duygularınızı içinize neler olduğunu çok iyi biliyorum. Bir noktada patlarlar.

Altımdaki ahşap gıcırıyor, ayak sesleri köprüden aşağı doğru fırlarken şiddetle sarsılıyor.

Deri savaş botları yüzümden bir santim uzakta duruyor.

Yukarı baktığımda, Knox'un ruhunu, parlayan parlak yıldızı bulmayı umuyorum. Bunun yerine, ruhu tamamen gölgelerden oluşacak kadar kararmış ve

Alevler.

Olan şey pes etmendi. Benden, Aurora'dan, bizden! Göğsü kabarıyor, öfke yerini kalp ağrısına bırakıyor. Hayattan vazgeçtin. Gözlerini kapadın.

Ve onunla yüzleşmeye cesaret edemediğim için tekrar yapıyorum.

O anda kendimi çaresiz hissettim; kralın eylemleri ve zalim gölgesi altında ezilmekten yorulmuştum. Bana verilen hayattan bıkmıştım.

Bu korkakların seçimiydi, diye hırlıyor Knox.

Gözlerim ilk kez Knox'a yöneltilmiş bir nefret çekirdeğiyle açılıyor. Ayağa kalktığımda, köprüyü sabitlemek için etrafındaki altın dalları kullanarak, parmağımı göğsüne sokarak bir adım öne çıkıyorum.

Bunu bana bir daha söylemeye cüret etme. Asla.

Gölgeler altın ışığını itiyor, ben geri çekilmek zorunda kalana kadar bir yılan gibi çarpıyor.

Vazgeçtin.

Çenem sertleşiyor. *Burada durup bana yüz elli yıllık kapana kısılmışlığınız boyunca bir kez bile vazgeçmek istemediğinizi söyleyebilir misiniz?*

Gözlerinde bir şeyler titreyiyor, gölgeler ruhunu görmem için aralanıyor.

Tek bir bakışla, Knox'un da bir zamanlar benim bugün hissettiğim kadar bitkin hissettiğini iliklerime kadar biliyorum. Öfkesi tamamen gözlerimi kapatmaya karar verdiğim için değil; bunu yaptığında beni hayal kırıklığına uğrattığına inandığı için.

İçimde bir parça var Knox, asla yok olmayacak. Dünyanın en mutlu kadını olsam da, içimde gözlerimi kapatmak isteyen küçük bir çekirdek var.

İleriye doğru yürüyüp elimi kalbinin üzerine koyuyorum.

Keşke geçeceğini söyleyebilsem ama bu hiç bir şey değil. Belki de bunu içime yerleştiren babamın hatasıdır ama bunu değiştiremem.

Knox'un kollarının etrafındaki gölgeler dağılır ve yerini yıldız ışığına bırakır.

Sen başarısız değilsin. Başarısız olacak bir şey yok Knox. Bu benim kimliğimin bir parçası. Eskiden çok utandığım bir şeydi ama aynı zamanda büyümeme de yardımcı oldu. Bazen sesi yüksek, bazen de sessizdir ve kontrol edemezsiniz. Bazen tek yapabileceğiniz onunla birlikte yuvarlanmaktır. Bugün sadece bir zayıflık anıydı, sesin kesildiği bir gündü.

Bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanarak köprünün üzerine düşer ve bu sırada gölgeler tamamen kaybolur. Akıntılar durur, yerini sakın nehir alır.

ve köprü Knox'un yıldız ışığından gelen ışınlarla parlıyor.

Böyle hissetmeni istemiyorum, diye itiraf ediyor. Kendine böyle bir şekilde zarar vermek istemene dayanamıyorum. Bu kalbimi kırıyor.

Sesi bozuk bir org gibi çatlıyor.

Ellerini ellerime alarak avuç içlerine nazık, tüy kadar hafif öpücükler konduruyorum.

Seninle bir pazarlık yapacağım.

Kendine rağmen homurdanıyor, gözleri parlıyor. *Sen gerçekten bir Fae'sin.*

Alaycı ses tonunu gelerek, *"Sesin ne zaman yüksek olduğunu söylesem?"* diyorum.

Bunu değiştiremezsiniz ama ben o zamanı sizinle geçireceğim.

Safir gözlerinde umut çiçekleri açıyor.

İlk Fae pazarlığın. Dudakları alnıma iniyor ve kalbime doğru akan huzurla gözlerim kendiliğinden kapanıyor. *Sadece sesin yüksek olduğu günlerde değil, şarkı söylemek istediği her gün yanında olacağıma yemin ediyorum.*

Aramızdaki bağ, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim duygu gibi geriliyor

-Aramızdaki aşk derinleşiyor.

Bana bir söz daha ver, diye nefes alıyor.

Bu kelime beni etkiliyor. Sanırım ben gerçekten bir Fae'yim, çünkü Knox her şeye rağmen söz vermediğimi ya da yemin etmediğimi asla kabul etmedi.

Yerine getirilmemiş bir sözle bir daha asla başka bir sevdiğimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak, konuşmasını beklerken inanılmaz derecede yavaş göz kırpmıyorum.

Beni dışarıda bırakmayın. Geri çekilebilirsin, geri çekilebilirsin ve beni görmezden gelebilirsin... sadece lütfen beni dışarıda bırakma.

Boğazımın yanmasına rağmen görmezden gelemeyeceğimi bildiğim yalvarışının yoğunluğu kalbimi sıkıştırıyor.

Senin için her şeyi yaparım.

Knox'un yüzünü ışıltılı bir gülümseme aydınlatıyor. Neşesi bulaşıcı, Aurora'dan gelen küçük bir korku mızıltısıyla an bizden kopana kadar dudaklarımın köşesini çekiştiriyor.

Axel'in uçan formu ufukta bir silüet halinde, kanatlarını hızla çırpıyor. Knox'un vücudu geriliyor, Axel'e doğru süzülürken kasları geriliyor. Griffinler yırtıcı gözlerle herkesin arkasını kollayarak daire çizerken, kort durur ve havada asılı kalır.

Axel akıcı bir hareketle çemberin içine dalar, göğsü kabarır.

"Ne oldu?" Knox sorar.

Axel'in gözleri benimkilere kayıyor, bir anda orada ve yok oluyor, bu hareket omurgamın dikleşmesine neden oluyor.

"Göl," diye tükürdü, nefesi kesilmişti. "Göldeler." "Kim?" Sorma cüretini gösterdim.

Axel'in gözleri korkuyla dolarken endişe dişlerini hızla ve ertelemeden içime geçiriyor.

"Kral."

Ckapt'ca Twc "t'm-Five

Phillip arabalardan birinin arkasındaki Aloriah haritasını aceleyle açar. Daha önceki olaylara rağmen Ordedia ve Phillip, Knox'un gökyüzünden çılglık çılgıla inerek isyancılara durmalarını emretmesini ve gölde saldırmak için bekleyen orduyu açıklamasını takip ettiler.

Bir grup asker değil, binlerce asker. Suyun her santimetresinde konuşlanmışlar. Kralın çadırı kenarda duruyor, en güvendiği yüzlerce adam tarafından sıkı bir şekilde korunuyor.

"Onu gördüğüne emin misin?" Axel'e soruyorum. "Onu komutanlarından biriyle karıştırıyor olabilirsin ya da belki-"

Axel sözümü kesti. "Bu o, Delilah."

Kulaklarım çınlamaya başlıyor, uyuşukluk vücudumun her santimini kaplıyor. Çenesini eğen Axel'in gözlerinde endişe parlıyor. Duygularımın tiradını, manipölasyon ve istismarın kalbimi ezip geçtiğini ve her saat kapalı tutmaya çalıştığım kapıyı vurduğunu biliyor. Kralla ilgili her duyguyu ve anıyı kilitlediğim yer.

Şu anda dikiş yerlerinden patlıyor.

"Sana yaklaşmayacak, Delilah. Bundan emin olacağız," diye söz veriyor Axel.

Ace başıyla onaylıyor ve Hazel... gözlerindeki intikam ateşi onu izlemek istememe neden oluyor. Onun peşinden gitmeye çalışırsa diye.

Sana doğru nefes almasına bile izin vermeyeceğim, diye ekliyor Knox zihnime.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bana her açıdan gelen destek alışık olmadığım bir his. Sarayda geçirdiğim süre boyunca Annie ve Easton'a sahip olmuş olabilirim ama hiçbir zaman bir grup insan olmamıştı. Beni savunmak ve korumak için ayağa kalkmaya istekli insanlar. Bu, kralın peşinde koştuğundan farklı türde bir baş döndürücü güç.

Phillip'in yıpranmış sesi dikkatimizi haritaya çekiyor. "Gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Nehri kuşattıysa hareket ettiğimizi görürler."

"Yönü ne olursa olsun mu?" Annie ellerini ovuşturarak sorar.

"Elimizdeki asker sayısıyla olmaz."

Ordalia başını sallar. "Bir başka asi ordusunu daha riske atamam."

Nasıl bildi? Her zaman nasıl biliyor? Nasıl her zaman bir adım önde?

"Onları ışınlayabilir miyiz?" Knox'a soruyorum.

"Herkesi karşıya geçirmeye çalışırken çok yoruluruz. Eğer bir şey olursa, hiçbirimizin sihri olmayacak."

Sesler yükseliyor, birbirlerine bağıyorlar. Hepsi duyulmak için konuşuyor ama hiçbiri konuşulanları dinlemiyor.

Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, başımın yan tarafındaki sıkıcı vuruş sesle birlikte artıyor ve ilerlemek istiyorsak almamız gereken risk artıyor.

Kralın ortadan kaybolmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Nefesim ciğerlerimden fırlıyor. Varlığım sona eriyor.

Knox'un gözleri zaten benimkilerin üzerinde, ben kendimden önce zihnimde neler olup bittiğinin her zaman farkında.

"Senin fikrin nedir, Delilah?" Knox yüksek sesle soruyor, sesi bağırırları bir kılıç gibi kesiyor.

Bu hareket beni neredeyse gülümsetiyor, bana evinde mahkemesiyle geçirdiği o ilk günleri hatırlatıyor. Aklımdaki düşünceleri duydu ve tıpkı şu anda olduğu gibi onları dökmem için beni zorladı.

"Görünmezlik," diyorum nefesimi toplayarak.

Nolan alay ediyor. "Bırakın hepsine aynı anda dokunmayı, tüm askerleri görünmez kılacak kadar bile gücün yok."

Büyümün gerçek derinliğini ya da gün geçtikçe nasıl büyüdüğünü yalnızca Knox ve ben biliyoruz; öyle ki Knox gece antrenmanlarımız sırasında büyümün fazlasını yakmama yardım etmek zorunda kaldı. Beni içten dışa doğru tüketmemesini sağlamak için.

Knox'un cazibesi ve kalkanları sayesinde ringdeki antrenmanlarımızı herkes gördü ama Sektör Bir'deki patlamamdan bu yana kimse altın gücümü göremedi.

Gözlerimi indiriyorum. Nolan son yarıda haklı, gerçi ben henüz başkalarına dokunmadan onları görünmez kılma konusunda ustalaşamadım.

Sırtımdan aşağıya şefkatli gölge eli kanıma rahatlık gönderiyor ama aynı zamanda aklıma bir fikir de sokuyor. Zihinlerimiz arasındaki köprüde konuşurken ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Görünmezliğimi daha önce bir kez kullandın, Sektör Dört'ün şehir merkezinde.

Kuyuma yaptığı günlük yolculuklardan bahsetmiyorum bile.

Knox haritadaki bir yolu işaret ediyor, bana zihinsel olarak yanıt verirken yüksek sesle yapılan konuşmaya dalmış görünüyor.

Askerleri görünmez yapmak için sihrini alamam, bu büyüklükte olmaz.

Peki ya onu almasaydınız? Ya basitçe geliştirdiyseniz?

Knox kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanır. Axel'e başıyla selam verir ve ikinci adamının Ordella ve Phillip'in dikkatini dağıtmasını sağlar.

Sonra gururla parlayan gözlerini benimkilere çeviriyor.

Aklında ne var, Angel?

Ckapt'ca Twc "t'm-Sip

S Elimi Aurora'nın kuzguni kürkünün içine sokmak içime saf bir coşku yayıyor. Bacaklarımın altındaki kasların çalıştığını, rüzgârın saçlarıma saldırdığını ve keskin havanın gözlerimde su birikintileri oluşturduğunu hissetmek.

Onunla bu şekilde bağlantıda olmak vücuduma tek bir kelime söyletiyor:

Ev, ev, ev.

Knox ve Aurora benim için bu, yani ev.

Hayatımda bu insanlar olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Korku anında altımda Aurora'nın gücü ve arkamda Knox'un sıcaklığı beni koruyor.

Kollarını belime doladığında, karnının ve göğüs kaslarının sert çıkıntılarına yaslanıyorum. Bulunduğumuz kadar yüksekte olduğumuz için aşağıdaki hiç kimse bizi göremiyor ve *sonunda* kendimiz olmamıza izin veriyor.

Knox'un eli çene çizgim boyunca kayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarımı kışkırtıcı bir öpücükle yakaladığında ona doğru düşünüyorum. Yumuşaklığı ve şefkati kalbimi eritiyor. Zihnimin bir köşesinde, her an saldırmaya hazır bir şekilde dolaşan endişe bir anlığına kilitleniyor -Knox'un beni tuttuğu gibi.

Home.

"Zamanı geldi Angel," diye fısıldar usulca.

Gözlerimi açtığımda, ufukta beliren manzara endişemin yeniden ortaya çıkmasına neden oluyor, canavar bana yapışıyor ve bırakmayı reddediyor.

Gölün pırıl pırıl mavi suyu, öğle güneşinin ışığında parlayan siyah ve altın rengiyle lekeleniyor. Çevresinde atlar ve çadırlar sıralanıyor.

Askerler nehri ve nehri çevreleyen araziye korumak için hazır olda beklemektedir.

Asla gelmeyecek bir düşmanı beklemek.

Tenim uğulduyor, göğsüm dışarı çıkma ve kaçma ihtiyacıyla yanıyor. Bunun gücü nefesimi kesiyor.

"Hazır mısın, Angel?"

Sesimi çatlamadan önce yakalayarak, "Hayır, ama olmak zorundayım" diyorum. Sonra öne doğru eğilip Aurora'nın kulağına fısıldıyorum. "Onları güvenli bir yere götür."

Titreyen bir nefes alarak Knox'un kolları bir kez daha beni sarıyor ve ben köprümüzün arasındaki kapıyı açarken ellerimizi birleştirip birbirimize sarılıyoruz.

Ahşap platforma adımımı attığımda, Knox'un zihnini korumam için açık ve savunmasız bıraktığını görmek nefesimi kesiyor.

Knox'un özü -ruhu- çok güzel.

Bu Knox, 1.75 boyunda, kaslı, zarafet ve güç dolu ihtişamıyla. Güçlü çene hattı, parıldayan safir gözleri ve yüksek elmacık kemikleri. Olduğu her şey ve daha fazlası. Bahçemin zihninin güzelliği arasında bile parlayan bir fener gibi parlıyor, sanki yıldızlar tarafından yaratılmış gibi ışıltıyor.

Daha önce onun parladığını görmüştüm, bu formun bir parçasını, ama hiçbir şey gerçek benliğiyle .

Bana doğru yürüyor, eli yanağıma okşamak için kalkıyor. Başım onun sıcaklığına, dokunuşuna dönüyor. Onun güzel ruhuna.

Sen de benim kadar parlaksın, altın ışığım.

Göz kırıyorum. *Ben de mi parlıyorum?*

Sanki benim kendi meleğim gibi.

Öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımı yakalıyor. Elektrik mırıldanıyor, dudaklarımızın arasından geçiyor.

Knox, Aurora'nın uyarı hırıltısıyla geri çekiliyor. Yaklaşıyoruz.

Dikkatli ol, diye fısıldıyorum.

Her zaman öyleyim.

Knox'un uzaklaşmasını izliyorum, sihirli kuyuma inerken kalbimin ona daha fazla açılmasına izin veriyorum.

Knox benim zihnimde güç kuyumu kullanarak kral ve ordusuna karşı görünmez bir kalkan oluştururken, ben de onun zihninde onun güzelliğini koruyor olacağım.

Knox neden birlikte havada olmamız gerektiğine dair bir yalan ağı örmek zorunda kaldı ama Ordalia ve Phillip'in saf olmaları işimize yaradı.

ve büyü hakkında eğitimsiz. Özellikle son olaylardan sonra, dost olduğumuzu bilen o ikisine güvenmiyorum.

Metal kapıyı açtığımda beni çakıl taşları karşılıyor, siyah taşlar canlı yeşil bir ormanın içinden geçen bir patikayı döşüyor. Bitkiler ve ağaçlar, sanki dalların ardında yatanları gizlemeye çalışıyormuş gibi üzerime eğiliyor.

Metal kapı arkamdan yavaşça kapanıyor ve sessizliğin ardından akan suyun şırıltısını duyuyorum. Çakıllı yolun sonunda bir ışık parlıyor, turuncu renk sanki beni takip etmeye çağırıyormuş gibi parlıyor.

Köşeyi dönüp güzel bir bahçe labirentini keşfettiğimde ateşböcekleri beni karşılıyor. Her yönden çiçekler açıyor ve çiçek patikası beni bir o yana bir bu yana götürüyor, ta ki taş bir kemere rastlayana kadar. Kir ve çamurla kaplı soluk yazıyı okumak için ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum. *Holloway*.

Kemerden geçerken, sanki az önce girişte ürpermiş gibi sırtımdan aşağı karıncalanmalar akıyor. Sıcaklık artıyor, ter ensemden aşağı damlıyor.

Önümde şırıl şırıl akan bir nehir, sağımdaki dereden aşağıya doğru akıyor ve bahçe yataklarına doğru süzülüyor. Suyun yolunu kayaların ve nehir yataklarının üzerinden takip ediyorum, ta ki akışın kaynağını bulana kadar; güzel bir şelale.

Şelale büyük bir tepede başlıyor, obsidyen kayaların üzerinden çağlayarak akıyor. Ara sıra akıntıdaki bir mola bana sakladığı şeye bir göz atma fırsatı sunuyor; bir mağara.

Neye baktığımı tam olarak anlamam biraz zaman alıyor ve anladığımda da dizlerimin üzerine çöküyorum.

Knox, şeytani tazılardan saatlerce saklandığımız şelaleyi yeniden yarattı. Birbirimize bakarak geçirdiğimiz, tazıların bizi duyacağından korkarak kelimeler kullanamadığımız saatler. Ama kelimelere ihtiyacımız yoktu, hiç olmadı. Gözlerimiz her zaman gerçek iletişim yolumuz oldu.

Daha çok kendim için.

Gözlere karşı bir zaafım var. Gençken bunun benim süper gücüm olduğuna inanırdım. Her zaman benimle konuşabildiler, hızlı bir bakışın bir insanın ruhuna bakabilmesini sağladıkları gibi. Babam beni dövmeye başladığında başladı. Küçük yaşlardan itibaren, saldırıp vurmak üzereyken gözlerinin değiştiğini öğrendim, bu yüzden kemiklerimi titreten korkuya rağmen her fırsatta onlara bakmaya başladım.

Belki de şelalede geçirdiğim o zaman Knox'a güvenebileceğimi anlamaya başladığım zamandı.

Yarattığı şelalenin etrafında dönüyorum ve kalbimin huşu ile dolmasına engel olamıyorum. Her karmaşık ayrıntı kanıma bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve şelalenin tepesine ulaştığımda kalbim tökezliyor, kendi kendine takılıyor.

Bir orman buluyorum, ilk tanıştığımız yer. Ruh yiyiciyi içine çektiğim dairesel açıklığı fark etmek kolay, sadece Knox onu öldürdükten sonra kılıç ustalığıma güldü, benimle oynarken karanlık kıkırdaması kemiklerimi gümbürdetti.

Onun sesini ilk kez duyduğumu asla unutmayacağım - en azından şahsen. Ondan önce yıllarca onu ve sesini hayal etmişim.

Aşk nefesimi kesiyor, ciğerlerimdeki oksijen onun bana gösterdiği ilginin kanıtı karşısında tekliyor.

Kendimi şoktan sıyrıp odaklanmaya çalışıyorum.

Daha sonra buna takılabiliyim, belki ona zihnini bu şekilde bulmanın benim için ne anlama geldiğini gösterebilirim. İçindeki sığınağı bizimle ilgili anılarla ve birbirimizi nasıl bulduğumuzun hikayesiyle doldurduğunu bilmek.

Knox'un zihninin ortasında, ormanın ortasında durarak kendimi görünmez hale getiriyorum. Önümde kremsi tenim ve uzun ince parmaklarım kayboluyor.

Knox'un zihninin içinden, Aurora'ya fiziksel bedenimle dokunarak uçması için işaret veriyorum ve Knox'un sarayını gökyüzündeki savunmasız bedenlerimizi korurken yönlendiriyorum.

Knox'un sihrime bağlandığı anı hissediyorum. Neredeyse kan dolaşımında mırıldanıyor, oynamak için kendinden geçiyor. Aramızdaki bağ çekiliyor, ruhlarımızın birleşip bir olma hissinden keyif alıyorum.

Sihrimiz bir arada çalışır; sin ve yang.

Knox kanımdaki görünmezlik büyüsünü kullanarak aşağıda yürüyen ordunun etrafını saran koruma ve susturma kalkanını güçlendirmek için kendini kuyuma daldırıyor. Ben görünmez kalmaya devam ettiğim sürece, Knox ona erişebilecek ve onu benim erişemediğim yerlere yayabilecek.

Knox askerleri gizlemeye odaklanırken, etrafımızda uçan sarayı kendi güçlerini kullanarak büyük susturma ve koruma kalkanını sabit, aşılmaz hale getiriyor.

Günlerce ve haftalarca enerji rezervlerimizi biriktirmenin karşılığını tam da bu an için aldık.

Knox'un zihninin içinde, ben ayaklarımı genişletip kendimi topraklarken, o da büyümü yayarak birliklerin etrafında kilometrelerce uzanmasını sağlıyor

Krala doğru yürüyorlar.

Büyünün serbest bırakılması anında bir rahatlama sağlıyor. Derimin altında uğuldayan yakıcı, tarifsiz kaşıntı yavaşça dağılıyor. Omuzlarımdaki gerginlik haftalardır ilk kez gevşiyor. Başımı arkaya eğiyorum, içimin derinliklerinden patlamaya çalışan gücün ağırlığını hissetmemenin tadını çıkarıyorum.

Zaman bükülüyor, parmaklarımdan arasından geçiyor.

Krala ve adamlarına ne kadar yakın olduğumuzu görmek için gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Yakalanırsak ölümün ne kadar uzakta olduğunu, büyüm bozulursa ne kadar hızlı olacağını.

Merak aklımı kurcalıyor ama Aurora'nın altımda, Knox'un arkamda olduğunu hissetmek bana odaklanma gücü veriyor. Eğer yanlış bir şey varsa, beni bilgilendireceklerini biliyorum. Bunun dışında bakmayı reddediyorum, özellikle de uyanık olduğum her an aklımdan çıkmayan bir yüze.

Onun yerine, Knox'la benim birleşme hissime hayret ediyorum. Büyümüzün birbirimizi nasıl okşadığını, altın alevlerin ve gölgelerin nasıl iç içe geçtiğini.

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken ani bir güç Knox'un zihninin duvarlarına öyle bir çarpıyor ki beni sarsarak ormanın zeminine düşürüyor.

O zaman sessizlik.

Kendimi toparlayıp ormanda dolaşırken, beni fiziksel olarak neyin ayağımdan fırlatmış olabileceğini anlamaya çalışıyordum ki ikinci bir dalga zihninin duvarlarına çarptı. Bu dalga tökezlememe ve başımı çarpma neden oldu, öyle sertti ki yıldızları görebiliyordum.

Üzerimdeki yaprak örtüsü sallanırken bulanıklaşıyor. Başımın arkasını ovup ağrıyı nazik bir dokunuşla yatıştırmaya çalışırken görüş alanımdaki her şey iki katına çıkıyor.

Endişe içimi kemirmeye başladığında şok buharlaşıyor, adrenalin sistemime pompalanıyor. Knox aklında olmadığı için konsantrasyonunu bozup benimle konuşmıyor. Köprüden aşağıya ve kuyuma bir telaş yatıştırıcı hava göndererek, hissediyor olabileceği endişeyi yatıştırmaya çalışıyorum.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm ki, bu kez arkamdan başka bir güç duvarlarına çarptı.

Başka bir zihin okuyucu.

Öyle olmalı, başka bir açıklaması yok. Başka hiçbir büyü bu şekilde saldırma gücüne sahip değil. Bu da demek oluyor ki Knox'un zihninde olmadığını biliyorlar ama onu en savunmasız anında korumak için burada olduğumu bilmiyorlar.

Köprülerimizin arasındaki girişe doğru koşarak elimi fırlatıyorum ve kendi zihnimin kapısını çarparak kapatıyorum. Knox'u kendi zihnime, kendimi de onunkine hapsediyorum. Siyah çakıl taşlı patikadan geri dönüyorum, çiçek labirentinden geçiyorum, şelaleyi geçiyorum ve sonra en tepede, kale duvarlarını alev duvarlarıyla sabitlemek için ellerimi kaldırıyorum. Alevler halihazırda içeride olanları yakmıyor ama bir şey savunmasını aşmayı başırırsa, onları anında yakacak.

Alevler dairesel duvarlar boyunca yalayarak içeri girmeye cüret edenleri arıyor.

Duruşumu bir kez daha genişleterek Knox'un zihnine bağlanıyorum ve özümün bir parçasının, sığınağını koruyan altın yanardöner alevlerin arasından süzülerek araştırmasına izin veriyorum.

Knox'un kalesi geçmeme izin veriyor, bir boşluk yaratmıyor ama sanki varlığımın ve niyetimin farkındaymış gibi *geçmeme* izin veriyor. Kale duvarıyla bir olmama izin veriyor. Etrafımı saran orman kayboluyor, yerini duvarların ötesine bırakıyor.

Keskin nefes alışımı durdurmak için çenem kapanıyor.

Kaygan karanlık, gecenin kendisi gibi, Knox'un zihninin duvarlarında sürünüyor. Sadece çeliğe tekrar vurmak için geri çekiliyor. Zar zor bir çentik bırakıyor ama hissettiğim rahatlama kısa sürüyor çünkü büyümeye devam ediyor, kalınlığı geçen saniyelerle birlikte derinleşiyor.

Yağ gibi davranır. Kaygan, yapışkan ve çürük.

Yaydığı pis koku beynimin bir bölümünü gıdıklıyor, sanki çürüyen kaynağını bilmem gerekiyormuş gibi. İblis av köpeklerine benziyor ama yine de tamamen farklı.

Bir sonraki darbe beni sendeletiyor, dişlerimi sıkmaya ve ayaklarımı orman toprağının daha derinlerine sokmaya zorluyor. Sabit durup özümü bir kez daha dışarı çıkardığımda, demir duvarlar boyunca bir çizik buluyorum.

Karanlık ona övgüler düzüyor, verdiği zarardan dolayı sevinçten cızırdıyor. O anda, onun için geri geleceğini, hiç beklemediği bir anda, en savunmasız olduğu anda saldıracığını biliyorum.

Bunun olmasına izin veremem.

Sihrim gerekli gördüğüm güce dönüşerek uyum sağlıyor. Zihnim hayal gücüyle dolup taşarken, Knox'un gücünü ve çelik demir duvarlarını taklit etmek için kendi ateş gölgelerimi oluşturuyorum, ancak benimkilerin bir yüzü var.

Uçurum geri çekiliyor, kendini bir kez daha fırlatmaya hazırlıyor ve saldırmaya hazırlandığında, parmak uçlarımın uzanabileceği kadar yaklaşıyor ve

Dokunursan saldırırım.

Bir kobranın başı demir duvarlardan fırlıyor. Ağzı açılıyor, parıldayan dişlerinin arasından derin bir tıslama yuvarlanıyor. Ses Knox'un zihninde yankılanıyor ve bacaklarımın kuvvetle titremesine neden oluyor.

Karanlığa çarpıp geri çekiliyorum. Düşmanını incelemesi için zaman vermiyorum. Bunun Knox'un savunması değil de benim gücüm olduğunu bilemezler.

Tüm duvar bir kobra kafası yuvasına dönüşüyor, tıslama o kadar yüksek oluyor ki bir o yana bir bu yana sallanıyorum. Karanlık yağlı uçurum da titriyor, gücümün gazabından kaçamıyor. Sonra kobra başları geri çekiliyor, hepsi birden saldırıyor, dişleri parlıyor ve dilleri sürünüyor. Uçurum büzüşüp kayboluyor, kalıcı ölüm ve çürüme kokusu korkuyla kaplanıyor.

Aurora aniden düşüyor ve Knox'un zihninde sabit kalmak ve görünmezlik sihriye tutunmak için savaşırken gözlerimin fırlayarak açılmasına neden oluyor. Üç bin masumun daha ölümünün bilincimde asılı izin vermeyeceğim.

Bu sefer, onların kafalarının devrilmesini önleyeceğim.

Aurora'nın neye tepki verdiğini ararken bakışlarım vahşi ve çılgınca.

Gölü geçtik. Arkamızda kralın adamlarından emirler geliyor. Kendilerini asla gelmeyecek bir saldırıya hazırlıyorlar.

Göğüs kafesimde bir sıcaklık hissediyorum. İrkiliyorum, beyaz ışıkla dolup taştan kristal kolyeyi çıkarıyorum. *Gerçeğin Peçesi*.

Tepki vermeyeli çok uzun zaman oldu, ama şimdi yanıyorsa, bu bir şeylerin gizlendiği anlamına gelir.

Knox ve sarayının kalkanları ve büyülerinden olmalı... değil mi?

Başka hiçbir şey ortaya çıkmıyor ve isyancılar büyük tepeye tırmanırken, göl ve kralın askerleri arkamızda küçülürken rahat bir nefes alıyorum. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, hızla yayılıyor ve bir kalp atışında kayboluyor.

Aurora'nın kürkünü tutan elim titriyor, yüzümün rengi soluyor.

Nefes almayı bırakıyorum, rüzgârın tenime değdiğini hissetmiyorum, kalbimin atışını duymuyorum... Babama bakarken sadece duruyorum.

Kral, kendime hatırlatıyorum. O asla bir baba olmadı, bu unvanı hak eden biri de olmadı.

Her şey devam ediyor, yani zaman durmuş gibi hissettirse de durmadı. Askerler benim görünmezliğim ve Knox'un kalkanı altında hareket etmeye devam ediyor. Aurora uçmaya devam ediyor. Knox beni tutmaya devam ediyor ve daha önce hissettiklerime rağmen kalbim atmaya devam ediyor.

Rüyalarım ve uyanık hayatım musallat olan adamın yüzüne bakarken, etrafımdakilerin de bunu fark etmesi gerektiğini hissediyorum. Hayatları için çılgılık atıyor, gözlerinde dehşetle koşuyor olmalılar ama yine de hiçbir şey değişmiyor.

Ama içimdeki her şey öyle.

Bu imkânsız ama yine de birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Aramızdaki mesafeye, yüksekliğe, görünmezliğe ve onun insan gözlerine rağmen bunu hissedebiliyorum. Soğuk bakışlarını ve tiksintisini.

Hissedebiliyorum.

Ve dudaklarının köşesi kötü niyetli bir sırıtışa dönüştüğünde, içinde yaşayan çürümüş ruhu gösterdiğinde, deli olmadığımı biliyorum.

Kral beni görebilir.

Ckapt'ca Twc "t'm-Scvc"

M Saatler sonra kampta yürürken, Sektör Altı'nın ormanının en derin yerine gizlenmiş, gece için kurulmuş binlerce çadırın yanından geçerken yürüyüşüm sersemlemişti. Bedenimi ele geçiren uyuşukluk Gözlerimin kralla birleşmesi benimle kaldı, kurtulamadığım bir hayalet gibi peşimi bırakmadı.

Uyuşukluk bana tek bir şey bahşetti, o da merhamet.

Yüzler ve hatlar birbirine karışıyor. Yanlarından geçerken askerlerin yüzlerindeki sert ifadeyi, bana tanıdıkları geniş mesafeyi güçlkle seçebiliyorum. Hepsini kurtardığım için minnettarlıklarından mı yoksa bana duydukları temkinli güvenden mi, bilmiyorum ve kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Herkesin algısı değişti, sonsuz duygu akışlarına sürüklendi.

Oysa zihnim tek bir akıma, tek bir düşünceye, tek bir akıntıya daraldı. Kralın görüntüsü, dudaklarının o korkunç, mide bulandırıcı sırtışa dönüştüğü an. Tüylerimi diken diken eden, midemi bulandıran ve kalbimin dibe vurmasına neden olan.

Benim bir şeyi biliyormuş gibi görünüyordu.

Ve beni en çok korkutan şey *de bu*.

Bu iğrenç çileyi anlamak imkânsız çünkü görünmezlik güç alanının ardında beni *görmüş* olması mümkün değil. Eğer görseydi, birliklerini peşimizden gönderirdi. İsyan ordusuna yetişmeleri sadece kısa bir zaman alırdı.

Yanlarından öylece geçip gitmemize izin vermezdi.

Beynimin mantıklı tarafı bu noktaları tartışsa da, onun bakışını, boncuk gözlerinde parlayan soğuk ve bağımsız zaferi atlatamıyorum.

Bir elimi karnıma koyuyorum ve orada çalkalanan mide bulantısına yüzümü buruşturuyorum, endişemin bir anlığına yatışmasını diliyorum.

Kendimi derin nefes alıp ağzımdan vermeye zorluyorum. Vücudumu saran baş dönmesini gidermeye çalışıyor ve başaramıyorum.

Tanıdık bir sakinleştirici ses zihnimin içinden fısıldıyor.

Melek mi?

Arkamı döndüğümde Knox'la yüz yüze geliyorum ve kalbim rahatlıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o tek parmağını dudaklarımın üzerine koyarak beni susturuyor.

Uzakta yapraklar hışırdarken gözleri yana kayıyor.

Bizi görünmez kılarken gözlerim kısılıyor, elim Knox'un bileğini kavriyor. Nabızı parmaklarımın altında atıyor.

Üç asker yanımdan geçiyor, odun ararken zararsızca şakalaşıyorlar. Askerler köşede gözden kaybolduğunda Knox elini dudaklarımdan çekerken derin bir nefes alıyorum.

Onlar gittikten sonra Knox ellerini ceplerine sokar ve kalın ağaç gövdesine yaslanır. "Ne oldu?"

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum, askerler çoktan unutulmuş.

Ona güvenebileceğimi bilmeme rağmen, kalbim onu içeri almak için çılgık atarken... Tereddüt ediyorum. Korku ağzımı kapatıyor.

Kralın burada olmadığı zamanlarda bile üzerimde böyle bir güce sahip olmasından nefret ediyorum. Sesi zihnime yerleşmiş, dehşeti ve kontrolü bilincimin her girintisinde ikamet ediyor.

"Angel, ne oldu?" Knox tekrar sorar.

Gözlerimde rızam olmadan yaşlar birikiyor. Çenem sıkışıyor ve patlamak üzere olan duygularımı kontrol altına almak için dudağımı ısırıyorum ama tek yapabildiğim dudağımı ısırarak ve kan akıtmak oluyor.

Kontrolümü bir nebze olsun kaybetmemek için içimdeki tüm iradeyi ortaya koymam gerekiyor ama Knox'un nazik elleri yanaklarıma dokunduğu anda bu irade paramparça oluyor, sesi endişeyle inanılmaz derecede yumuşuyor.

"Angel, lütfen söyle ki yardım edebileyim." Sessizliğimi sürdürünce, Knox fısıldadı, "Bir olarak."

Kelimeler beni serbest bırakıyor, ağzımın ve zihnimin etrafındaki kafesin kilidini açıyor ve kralın sesini küçültüyor. Titreyen bir nefes alarak ellerimi kalçalarına koyuyorum, onun gücüne ve dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum.

"Beni gördü," diye
fısıldıyorum. Knox kaşlarını
çattı. "Kim gördü?" "Kral."

Bir an Knox bana inançsızlıkla bakarken, bir sonraki adımda daha önce olanları izliyorum. Yüzünde beliren sırtış, sahip olduğu bilgi, çoktan kazanmış olduğuyula alay eder gibiydi.

Anı kayb olduğunda içgüdüsel olarak geri çekiliyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Angel, özür dilerim," diye fısıldıyor Knox, güçlü kollarını etrafıma sararak. Sıcaklığı ve kokusu beni sarıyor.

Hatıralar canlandıkça nefes alışı hızlanıyor.

"Bu imkansız; güç aşılamazdı. Eğer bizi görseydi *-sizi görseydi-* peşimizden gelirdi." Knox başını sallıyor. "Bizi öldürmeye çalışırdı."

"Biliyorum ve ben de kendime söylemeye çalışıyordum ama... sen gördün. O bir şeyler biliyor Knox ve bizi görse de görmese de yakınarda olduğumuzu hissediyordu."

Ve konu açılmışken... Boğazımda yükselen duygu yumağını yutuyorum ve fısıldıyorum, "Ben oradayken biri zihnine saldırmış."

Knox'un gözleri genişliyor, sonra yerini sert bir kaş çatmaya bırakıyor. "Göster bana."

Onu tekrar içeri aldım. O korkunç yağlı karanlığın ona saldırdığı her anı, birinin onun güzel zihnini fethetmesinden duyduğum korkuyu ona gösterirken gözlerim parlıyor.

Knox başını hafifçe sallayarak geri çekilir. "Yanında büyü kullanan biri var. Böyle bir saldırıya kalkışmak için yakınarda olmalılar." Knox'un gözleri hesapçı bir ifadeye bürünüyor, içindeki savaşçı çalkalanıyor. "Saraya gitmemiz gerek."

"Bana söylemediğin şey ne Knox?"

"Bence anneni o saraydan ne kadar çabuk çıkarırsak o kadar iyi olur."

Göğsüm daralıyor. "Ona bir şey *yaptığını* düşünüyorsun?" Kekeleyerek söyledim.

Bu yüzden mi muzaffer görünüyordu?

Knox çenesini başımın üzerine koyuyor ve avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirerek gerginliğimin azalmasını sağlıyor. "Ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız. Tek vücut olarak."

"Keşke senin güvenine sahip olsaydım," diyorum isteksizce.

"En çok aranan savaşçı olmak için yıllarca pratik yapmak gerekir." derken sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

Gözlerimi devirerek kıkırdıyorum, ses kısa bir süre sonra kesiliyor. Sessizlik bir battaniye gibi üzerimize çöküyor ama hissettiklerimizi, kalplerimizin arzusunu anlatmak için kelimelere ihtiyacımız yok.

Knox'un ukalalığı onun en büyük zırhıdır ve söylediklerine rağmen içinde küçük bir korku çekirdeği vardır.

Hepimizin korku hissetmek için bir nedeni vardır. Haftalar önce gördüğüm rüya, ölümlerimizin ve Aloriah'ın sonunun önsezisi bunlardan biriydi. Ama kral yönetmeye devam ederse, ne yapacağını kimse bilemez. Kimi köleleştirecek, kimi öldürecek, kaç çocuğu akılsız ölüm makinelerine dönüştürecek.

İki sektörü ele geçirdi ve diğerlerini yakıp yıkarken ordusunun boyutunun ne kadar büyüyeceğini kimse bilemez.

Bana yaptığı şey buydu - beni zayıf, savunmasız ve bilgiye açık hale . Beni olabileceğim kişinin kabuğuna dönüştürdü, böylece o kabuğu çirkin sözleriyle doldurabildi. Yetim çocukların yiyecek, giyecek ve barınak için yalnızca kendisine güvenmesini sağladı.

Bu şekilde manipüle ediyor.

Kendisine *ihtiyaç duyulmasını* sağlamak için çocukları savunmasız bıraktı.

Yarattığı travmadan canavarlar yaratabilecek, ancak soru hala devam ediyor, bunları neden şimdi yapıyor?

"Kazanmak için ne kadar ileri gider?" Knox kısık sesle soruyor.

Kanım dondu. "Zafer için ruhundan geriye ne kaldıysa satar."

Knox basit bir bakışla beni kollarının arasına aldı.

O ateş ederken gerginlik bedenimi terk ediyor. Nereye, umurumda değil. Kamptan yeterince uzakta olduğu sürece daha önce olanları unutabilirim, kralı unutabilirim, yapmak üzere olduğumuz şeyi unutabilirim... Sadece unutmak istiyorum.

"Bunu istediğim için bencil miyim?" Knox'un ne hissettiğimi çoktan anladığını bilerek soruyorum. "Binlerce insan öldü ve ben burada eşime beni alıp götürmesi için yalvarıyorum. Bana ait bile olmayan bir travmadan kaçıyorum. O insanların yaşadıkları-"

"Bu bir trajedi," diye sözümü kesti Knox. "Ama bir trajedi diğerini ortadan kaldırmaz."

Aniden yere düşerken bakışları daralıyor ve nedenini öğrenmek için uzun süre beklememe gerek kalmıyor. Bir dakika sonra iniyor ve beni sırtına yaslamak için nazikçe yere bırakıyor.

En sevdiği pozisyonlardan biri. Kolları beni sarmış, güçlü bacakları benimkilerin yanında.

Bu hızla yaptığımız şey haline geliyor - belki de birlikte olduğumuz süre boyunca ikimiz arasında mahrem olacak şey. Knox beni havaya kaldırıp تنها bir yere götürüyor.

Batan güneşin pembe tonları gökyüzünde dans ediyor, ormanı ve tepeleri aydınlatıyor. Küçük nehirler yansımalarında gökyüzünü yansıtıyor, mavi ve pembe birlikte dönüyor.

Kuşlar süzülerek geçip gidiyor, özgürlüklerinin tadını çıkarırken cıvıldıyorlar.

"Bu kadar güzel bir şey nasıl bu kadar çok çirkinliği barındırabilir?" diye sordum.

"Biri olmadan diğeri var olamaz."

Dualite yaşamın ve değişimin vaadidir. Evrende var olan her şey dengeli olmalı, karşıtına eşit olmalıdır.

Bu tahminde kendimi rahat hissetmeliyim, ama istikrarlı değil. Dualite istediğı zaman dengesini bulacaktır ve ben kendimi yükseklerde, yaşamın mutluluğunda süzülürken hissettiğimde, bunun ne zaman sona ereceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Dualite ne zaman gelip hayatın talep ettiğı dengeyi talep edecek. Halının tam olarak ne zaman altımdan çekileceğini.

Şu anda olan da bu.

Fae topraklarında aylarca huzur, mutluluk ve özgürlüğün tadını çıkardım. Şimdi, dualite aidatını almaya geldi. Serbest düşüşteyim, hayat bana sevinç sunduğı kadar keder ve hüznün de sunuyor.

Eğer teselli olacaksa, tekrar yükseleceğimi ve mutluluğun gelecekte beni uçuracağını bilmek rahatlatıcı. Umarım önsezi beni ele geçirmeden önce bunu yaşarım.

Knox, "Sen bencil değilsin," diye tekrarlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Aslında tam tersi olduğuna inanıyorum. Sadece krala karşı değilsin Angel, tüm hayatın boyunca seni istismar eden birine karşı savaşıyorsun. Bu hiç de küçük bir başarı değil. Cesaret ister." Dudakları şakağıma bastırıyor. "Nefes almak, duygularını işlemek ve zihnini boşaltmak için bir dakika ayırmak istemen de normal."

"Ne sıklıkta bir anlığına rahatlama ihtiyacı hissediyorsunuz?"

Knox kendini beğenmiş bir kral rolü oynayabilir -bazen gerçekten de öyledir- ama öyle olmadığında bunu görmezden geliyorum. Bana kalbini ve ruhunu açtığı gece, bana yaşadıklarını gösterdiği zamanlar. Kendisi ve başkaları için hissettiklerini.

Bu, yalnızca güç ve zafer peşinde koşan bir kralın davranışları, düşünceleri ve duyguları değildir.

Bu, kalbi altından yapılmış, son derece empatik bir insanın davranışlarıdır.

Aşık olduğum ve her gün aşık olmaya devam ettiğim bir şey.

"Düşündüğünüzden daha sık." Sesi sessizleştiriyor, etrafımızı saran doğa seslerine karışıyor. "Ailemi kaybettikten sonra beni bir arada tutan şey bu gibi manzaralardı. Elbette mahkememin de yardımı oldu ama onlar uyuduğunda ve ev sessizleştiğinde... bana yeniden nefes almam için sebep veren şey buydu."

Kollarında dönerek, avuçlarımı yanaklarına doğru kaydırıyorum, başparmaklarım ileri geri fırçalıyor. Dokunuşuma daha fazla eğildiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Kırpikleri bir an için titreyerek kapanıyor. "Çok güçlüsün," diye fısıldıyorum. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bu süreçte yanımda sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Knox'un dudakları havanın onu terk etmesiyle aralanıyor. enerji çatırdıyor, kalplerimiz arasında sıçrayan duygularla ağırlaşıyor.

"Bunu atlatacağız," diyor. "Ve diğer tarafa geçtiğimizde *çok fazla* peri şarabı içeceğiz." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, gergin enerjiyi azaltıyor.

İçimden derin bir kahkaha kopuyor. Knox durup bana bakıyor, sanki açgözlülükle sesi içine çekiyor ve sonra bana sinsî bir sırıtış atarak nefesimi kesiyor.

Omzumu göğsüne çarpıyorum ve sırtına yaslanıyorum. "Fırsatın varken manzaranın tadını çıkar. Bir daha ne zaman gizlice kaçabileceğimizi bilmiyoruz."

"Yanımda olduğun sürece, manzaranın nasıl olduğu umurumda değil." Ve işte böyle, Knox kalbimden bir parça daha çaldı.

Ckapt'ca Twc "t'm-Eigkt'

B Dört gün sonra Hazel'in elleri arasında güzel ayçiçekleri açar. Sonra ölüm sapı ele geçirirken parlak sarı yapraklar solup hiçliğe dönüşüyor. Yüzü konsantrasyondan iki büklüm olmuş, terler alnında dans ederken bir kez daha açıyor, bir kabuktan bir zamanların

Yine güzel bir ayçiçeği, hayat dolu.

Gülümsemem seğiriyor. Son birkaç hafta içinde büyüdü, bitkileri ve çiçekleri diriltme süresi, yeteneğinde ustalaştıkça kısalıyor.

"Nasıl oldu da sihrini kullandığını görmedim?" Hazels alnını sildikten ve çiçeği bir kenara koyduktan sonra soruyor.

"Patlamalarım yeteneklerimi yeterince göstermiş gibi hissediyorum," diye şaka yapıyorum.

Knox ve ben *sorunlarımızı* aramızda tutmaya karar verdik. Hazel'a hayatım pahasına güveniyorum ama yapmam gereken son şey herkesin stresini ve endişelerini arttırmak. *Kontrol edilemezlik* ve *sihirden* aynı cümle içinde bahsettiğim anda kıyamet kopar ve saraya hızla yaklaşırken herkesin odaklanmasına ihtiyacımız var.

Hazel da benimle birlikte kıkırdıyor. "Bu doğru ama gücün çok güzel. Seni çalışırken izlemeyi özledim."

Yanaklarım pembeleşti. "Teşekkür ederim."

Ace atlıyor ve dikkatimi arkadaşından uzaklaştırıyor. Ellerini uzatıyor, ikisi de yumruk şeklinde kapalı.

"Seç."

Soluna dokunmadan önce düşünüyormuş gibi yapıyorum.

Her iki avucunu da açarak küçük sütlü çikolata parçalarını ortaya çıkarıyor. "Sürpriz. Bütün askerler çikolata yerken seni görüyorum." Sesini alçaltarak sadece fısıldıyor. "Onlar bakmıyorken birkaç tane kaptım."

Bu nazik jest karşısında kalbim sıkışıyor ve Knox'un sarayındaki onca insan arasında Easton'ın hayatta en çok sevdiği şeyi bana veren kişi Easton'ın ikizi olmalıydı.

"Teşekkür ." diye fısıldarken sesim çatlıyor.

Gözleri düşüyor ve bu anı mahvettiğim için suçluluk duygusu zihnime çarpıyor. Üzüntümü çikolatanın bir tanesini koparıyorum, diğerini bırakıyorum. "Benimle paylaşır mısın?"

Başını kararlılıkla sallıyor. "Hayır, onlar senin için." "Bunu bir ödeme olarak düşün."

"İçin...?"

Gözlerim çadırlarımızın arkasındaki alana kayarken ona mahcup bir gülümseme atıyorum. "Griffinler için kuzuyu hazırlamama yardım eder misin?"

Kıkırdıyor, çikolatayı ağzına atıyor ve çiğnerken konuşuyor. "Bunun için bana rüşvet vermene gerek yok, ama kabul edeceğim."

Ace hiç vakit kaybetmeden bana bir kasap bıçağı uzatıyor ve görevimize başlıyoruz. Kendime rağmen burnumu kırıştırıyorum. Ace yüzümdeki ifadeye gülüyor, ta ki ruh hali kasvetli bir hal alana kadar.

"Sence Hazel mutlu görünüyor mu?"

Sorusu üzerine başımı kaldırıyorum. "Tabii ki! İçinde bulunduğumuz çıkmazlara rağmen, yüzüne yapışmış sırtışı fark etmedin mi?"

"Evet, ama..."

Tereddütü karşısında başımı eğiyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin, Ace." "Eğer sana bir şey sorarsam, hayatının üzerine yemin et, söylemeyeceksin."

Aurora ve Zephlyn bile onun ani ciddiyeti karşısında oflayıp pufluyor. Ses tonundaki mutlak inanç. İki griffinin arasına girerek, bize biraz mahremiyet sağlamak için devasa boyutlarının arkasına saklanıyorum.

"Ace, beni korkutmaya başlıyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Sadece yemin et."

"Söz veriyorum," diyorum hiç düşünmeden. Bu sözler bana Easton ona güvenip güvenmediğimi sorduğunda ona söylediklerimi hatırlattı. Kendime bir daha söz vermeyeceğimi ya da yemin etmeyeceğimi söylemişim ama Ace'in yanında bu çok doğal geldi.

Ace etrafa göz gezdiriyor, griffinlerin karınlarının altına bakarak geçenleri kontrol ediyor. Yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra, elini

Cebinden göz kamaştıracak kadar güzel bir řey çıkartıyor ve nefesim kesiliyor. Ellerim açık ağızıma giderken, elimdeki bıçak yere dūřuyor ve bir çamur birikintisine sıcıyor.

"Oh, Ace! Bu çok güzel!"

Gümüş bantlı yüzüğün üzerinde oval kesimli bir yakut oturuyor ve mücevheri çevreleyen beyaz pırlantaların ışılıtlı benekleri var. Sanki yaprakları kümelenmiş bir gl gibi. Hazel'in hayallerindeki yüzük.

"Sence beğenecek mi?"

"Beğendin mi?" Yzğn ihtişamı karşısında hâlâ nefes almakta zorlanıyorum. "Ace, buna bayılacak - mantığın ötesinde sevecek! Bunu ne zamandır yanında taşıyorsun?"

Zephlyn göğsünü şişiriyor, burnundan bir nefes üflüyor. Aurora başını onunkine sürtüyor, sanki aralarındaki bir şakaya kıkırdıyorlarmış gibi.

Ace'in yanakları, elindeki yakutu yansıtan vahşi bir kırmızıya büründü. "O ikisini görmezden gel. Onu aldığında çok heyecanlandım, birine söylemem gerekiyordu..." Sesi o kadar alçalıyor ki, gelişmiş Fae duyma yeteneğimle onu duyamıyorum bile.

", ne dedin?"

Ace başını ne eğıyor. "Tutulma balosundan sonra," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Dudaklarım yle geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ki yanaklarımın yarılacağından eminim. "Bu çok güzel, Ace. Keşke kelimeler senin için, ikiniz için de ne kadar mutlu olduğumu anlatabilseydi."

"Henüz evet demedi," diye hatırlatıyor bana yüzüğü pantolonuna iliştirdiğı siyah çantaya yerleştirirken. Hareketlerindeki mutlak zen kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Soracak, bundan eminim. Ona nasıl sormak istediğini biliyor musun?"

Gözleri ışıldııyor, uzun zamandır görmediğim bir coşkuyla parlıyor. "Evet. Luna'nın şelalesinin yanında bir çiftleşme töreniyle ona sürpriz yapmayı planlıyorum. Böylece bir şekilde katılmış gibi hissedecek."

Gözlerimde gümüş rengi havuzlar oluşurken elim göğsümü sıkıyor. "Buna bayılacak," diye fısıldıyorum.

Yanımızdan bir asker geçiyor ve Ace hemen masaya bir parça daha kuzu eti atıyor, konuşmamızın mümkün olduğunca dikkat çekmemesine alışıyor.

Bir süre sonra, "Fae düğünleri nasıl oluyor?" diye sormak zorunda kaldım.

"Fae'ler bunlara birleşme seremonileri diyor." Ace söze girerken yüzünü bile buruşturmuyor. "Bu iki ruhun birleşmesini kutladığımız bir tören. Baş rahibeler bu konuda oldukça şiirseldir."

Böyle güzel bir olayı hayal ederek iç geçiriyorum.

"Bugünlerde insan topraklarında törenler nasıl? Hâlâ bir fırsat ve zenginlik evliliği mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bilemem... Ben hiç katılmadım." Gerçi gerçek aşktan aile servetini birleştirmeye kadar pek çok şey okumuştum. Ace'in sorusunu düşündükçe, "Eşine aşık biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum" diyorum.

Ace'in çenesi düşüyor ve hemen kendini tutuyor. Bunu saklamaya çalışıyor ama ifadesindeki acıma duygusunu tam olarak gizleyemiyor. Sanırım böylesine sıradan bir yaşam olayını deneyimlememiş olmak acınacak bir durum.

Omuz silkiyorum. "Belki de sadece korunaklıydım?" Bunu gerçekte olduğundan daha çok bir soru gibi ifade ediyorum.

"Açelya'ya döndüğümüzde yemek yiyeceğiz ve şehirde insanları izleyeceğiz.

Yüzükleri, uyumlu kolyeleri ve gözlerindeki aşkı fark edeceksin." *Eğer*

Açelya'ya geri dönebilirim, ama bu düşüncemi yüksek sesle söylemiyorum.

Aksine

Nolan, başkalarının duymak istemediği karamsarlığımı kontrol edebiliyorum. "Annie hiç evlenmedi mi?"

"Hayır. Aslında hiç aşık oldu mu bilmiyorum. Böyle şeylerden hiç bahsetmezdi."

"Kim böyle şeylerden hiç bahsetmedi ki?" Annie soruyor ve boğazımdan bir yelpaze yükselecek kadar irkiliyorum. Bazen Annie'nin diğer insanların onun hakkında konuştuklarını hissetmek gibi doğaüstü bir yeteneği olup olmadığını merak ediyorum.

Hızla dilimleme ve doğrama görevime devam ederek boğazımı temizliyorum. "Aurora. En yağlı kuzu parçalarından başka bir şey sevip sevmediğini hiç söylemedi."

Yalan dilimden dökülüyor, ki aslında yalan değil. Ace ve benim hangi hayvanları seçtiğimiz konusunda gerçekten oflayıp pufluyor. Bana attığı donuk bakış, söylediklerimdeki samimiyeti sezdiğini gösteriyor.

Kaşlarım çatılıyor, bana meydan okuması için cesaretlendiriyorum onu. "Onları şişman seviyorsun," diye fısıldıyorum.

Karşılık olarak aldığım tek şey nazik bir dürtme, ancak binlerce kelime konuşuyor.

Özellikle de gözleri mizahla parlıyor gibi görünürken.

"Hı-hı." Konuştuğumuz şeyin bu olduğuna inanmıyor gibi görünüyor ama konuyu kapatıyor. "Islak giysileri dizmeme yardım eder misin?"

sorar.

Yanından geçerken Ace'in omzunu sıkıyorum ve Annie'nin kollarından sepetlerden birini alıp onu takip etmeden önce sinsice göz kırpyorum. "Elbette. Onları ısıtması için Knox'u çağırırım mı?"

Elini havada sallıyor. "Bazı askerlere yardım etmekle meşgul ve onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Kendim yapardım ama..." Yanaklarım kızardı. "Malzemeyi cayır cayır yakacağımndan eminim."

Annie sepeti ayaklarının dibine bırakıp üstünden bir parça keten alır ve askerlerden birinin iki ağacın arasına astığı derme çatma ipin üzerine atar. "Merak etme canım, kırk yılı aşkın süredir çamaşırları bu şekilde kurutuyorum. Büyü olmadan bir kez daha yapabilirim."

Kalbimin etrafını sarmaya başlayan suçluluk ve utanç duygusu Annie'nin her sözüyle biraz daha azalıyor, uzaklaşıyor. O bunu her zaman yapabildi.

-Sadece sesiyle bile beni sakinleştiriyor.

Sanki tıbbi bir merhem gibi.

"Tonik yapmayı özlüyor musun?" diye sordum. Kulübeden ayrıldığımızda pratik yaptığını ama yoldayken malzemelerini getiremediğini söylemişti.

Omuzları, sadece ilaçtan bahsedildiğinde omuzlarındaki gerginlik kalkmış gibi sarkıyor. "Evet, hem de çok. Belki dikkatim dağınık ve meşgul olurum diye düşünmüştüm... Sadece senin düşüncelerinizle seyahat ederek ne kadar zaman geçirdiğimi fark etmemiştim."

"Şifacılar hizmetlerini sunabilir misin?" Ben öneririm.

Başını iki yana sallar. "Bunu zaten yaptım; onlar . Yolculuğun olağan yaralanmaları dışında kimsenin yaralanmamış olmasına şükrediyorum ama yapacak başka bir şey yok."

İyi ki herhangi bir sakatlığımız ya da savaşmamız gerekmedi ama Annie'nin nasıl hissettiğini biliyorum. Seyahat etmek her gün sıkıcı hissettiriyor. Etrafınızda binlerce insan olabilir, ancak düşüncelerinizle baş başa kaldığınızda, bir kasırga kadar dağınık bir şekilde dönüp durduğunuzda korkunç derecede yalnızlaşırsınız.

"Merak ediyordum da..." Annie sözlerini yarıda kesiyor, kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Evet?"

"Belki de tüm bunlar sona erdiğinde, Fae tıbbi üzerine çalışabilirim? Tabii Knox'un ayıracak kitabı varsa."

Gözlerim tamamen başka bir nedenden dolayı parlıyor. Bizimle geri gelmeyi mi planlıyor? "Elbette, Annie! O yapmaz-"

"En ufak bir sakıncası olmaz," diyor Knox .

Annie ve ben aynı anda sıçradık. Arkamızda, gözleri parlıyor, derin okyanus mavisinin ortasında gölge ateşi dalgalanıyor. Bu ateş parmak uçlarına doğru ilerliyor ve bir anda giysiler kuruyor. Tek bir parça bile yanmamış ya da çekmemiş.

Annie bir elini kalbinin üzerine koyar, yanakları kızarmıştır. "Oh, Knox! Özür dilerim, saygısızlık etmek istememiştim. Sana soracaktım, sadece düşündüm ki-"

Onun gergin gevezeliğini kesiyor. "Kitaplarım sizindir," diyor. "İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin. Fae tıbbi uygulamalarıyla ilgilenmeniz benim için bir onurdur."

Altın rengi gözlerinde batan güneş kadar parlak bir umut yanıyor. "Teşekkür . Hepsini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Annie bana dönüyor, gözlerinde bir soru var ve dili yanıyor. Satır aralarını okuyabiliyorum ve göğsümde bir sevinç patlaması yaşıyorum.

Ciyaklayarak kollarımı ona doluyorum, onu ezmeye dikkat ediyorum.

"Evet! Milyon kere evet!" Hâlâ Annie'yi kollarımda tutan arkadaşşıma dönüyorum. "Bu doğru değil mi Knox? İsteddiği kadar bizimle kalabilir!"

Mutluluk yüz hatlarında dans ediyor, sevgi bağımızdan aşağı dökülüyor. "Benim evim senindir, Annie."

"Oh, Annie, bayılacaksın! Büyüleyici bir yer! Şehirler o kadar neşe dolu ki bulaşıcı. İnsanlar sokaklarda şarkı söylüyor ve dans ediyor! Ve kütüphaneler... Ah, o kadar çok kitap var ki, tüm tonikleri ve şifalı büyülerini okumak bir ömür boyu sürecek."

Annie elini yanağıma koyarak sözlerimi tamamen kesti. "Evini ve yeni yaşam tarzını benimle paylaşmanı dört gözle bekliyorum Delilah."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, buz mavisine karşı gümüş rengi yanıyor. Kalın kalın yutkunuyorum. Easton bu dünyada en çok umduğu şeyi asla yaşayamadı, ama belki de bize tepeden bakıyor ve Annie sonunda çok hak ettiği özgür hayatı yaşayabildiği için gülümsüyordur.

Hepimizin hak ettiği özgürlük.

Ckapt'ca Twc "t'm-Ni "c

T Mutluluk, neşe ve yeni başlangıçların yaşandığı o an, ertesi gün her şey yerle bir olsa da sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Knox'un dizleri tutmuyor. Yerde kolunu uzatarak kaçınılmaz olanı görmemi engellemeye çalışıyor. "Delilah, bakma."

Dinlemiyorum. Ayaklarım beni ileri itiyor. Knox başarısız olduktan sonra, Axel bir sonraki deneyen oluyor, kollarını etrafıma doluyor ve beni geri çekiyor.

"Delilah, yapma. Bunu görmene gerek yok."

Onun sözleri de tıpkı diğerleri gibi beynimin giriş ve çıkışları arasında süzülüp duruyor.

Avuçlarımı tenine sürüp onu yakarken hiçbir şey hissetmiyorum, yanmış kollarını çekerken kulağıma gelen tıslama sesi kulaklarımdaki çarpıntıyla kıyaslanamaz bile.

Buna hazırlanmak için yedi saat harcadım. Zihnimi görecekları için hazırladım. Hayal gücümün kilometrelerce koşmasına izin verdim. Gerçekte olduğundan daha kötü hale getirmek için, böylece o kadar acıtmayacaktı.

Ve hepsi bir hiç içindi.

Önümdeki manzara en çılgın hayallerimden bile daha kötü.

Önümüzde *binlerce* kemik yatıyor.

Kafatasları yere saçılmış, sanki hepsi çılgılık atarak ölmüş gibi çeneleri açık duruyor. Enerji hissedilebilir. Bu masum insanları dehşete düşüren üzüntü ve korku sonsuza dek bu topraklara kazınacak. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Gururlu bir balıkçılık sektörü, şimdi ölümün arka bahçesi.

Binalar artık rüzgarda savrulan küllerden ibaret. Evler yıkılmış durumda. Bir zamanlar burada yetişen canlı orman şimdi kasvetli bir siyahlık ve kömürleşmiş topraktan başka bir şey değil.

Yanmadı bile. Sadece varlığı sona erdi.

Öfke, nefret, keder hissedeceğimi sanmıştım... ama hiçbir şey hissetmedim. Kalbim beni terk ederken bedenim tamamen hissizleşti. Kralın yaptıklarını görmeye dayanamıyorum. Ölen insanların sayısına.

Acı... Bu çok fazla.

Beni dizlerimin üstüne çöktürüyor, ama tek yaptığı altımdaki kemikleri ezmek.

Ben.

İsteddiği buydu. Tahtın varisi dizlerinin üzerinde krallığını yok eden adam.

Sürünerek ilerliyorum, ancak elimin altında bir şey çıtırdıyor. Geri çekiyorum. Birinin kafatasının kalıntılarında göz çukurları arasında ince bir çatlak var.

Birinin kafatasını kırdım.

Nefes almak yetmiyor. Göğsümün inip kalkması işe yaramıyor. *Neden oksijen alamıyorum?*

"Delilah."

Adımı duyuyorum ve içimdeki bağın çekildiğini hissediyorum, ama bununla başa çıkamıyorum.

O.

küçük bir versiyonu, çocuksu bir versiyonu var.

Zihnimde onun için inşa ettiğim kafesin sınırları içinde sıkışıp kaldı. Çılgılık atıyor, tekmeliyor ve duvarlara vurduğu her yumrukla yıllardır inşa ettiğim baraj biraz daha yıkılıyor. Ve bir acı dolu feryatla daha, paramparça oluyor.

Burası kırılma noktası. Bu barajın sonu. Çünkü ben yüzmüyorum, onun enkazında *boğuluyorum*. Bana yapılanlarla ilgili anılarımın ağırlığı altında boğuluyorum.

Birbiri ardına, bir dalga gibi kontrolsüzce üzerime geliyorlar.

İlk seferinde elini boynuma doladı ve sıktı. Sıktığı dişlerinin arasından tükürükler uçuştı. Gözlerim şişmişti, çünkü morardığımı görmek yetmemişti. Hırıldamam yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmadı.

Ölmemi istedi.

Durmasının tek nedeni bir muhafızın kırmasıydı, çıkan ses ona halka açık olduğumuzu hatırlattı. Vazo kırılıydı iyi görünmezdi.

Kral altı yaşındaki tatlı kızını öldürdü.

Keşke beni incittiği yer konusunda daha akıllıca davrandığını söyleyebilseydim, ama öyle olmadı. Sadece umursamamaya başladı. Kendisine dokunulamayacak kadar büyük bir imparatorluk kurdu.

Küçük kızın yumruğu yine kafese çarpıyor. Başka bir anı. Her şeyden paçayı kurtarabilecek kadar güçlü olduğunu fark ettiği gün.

Ailesini geçindirmek için çalışmak zorunda olan on iki yaşında genç bir kız bir hizmetçiye, ona hizmet ederken kucağına patates ve et suyu düşürdüğü için vurmuştu.

Onun temiz, taze cildine zarar veren kesiği görmek kalbimi kırdı.

Ben de babama geri döneceğini bildiğim bir tavır aldım.

En pahalı mücevherlerimi, yakutlarımı ve paralarımı alıp bir çuvala koydum. Çuvalı ona uzattım ve Aloriah'ı terk etmesi için yalvardım. Ona ailesini almasını ve parayı kaçmak için kullanmasını söyledim. Asla arkasına bakmamasını.

Ben de on dört yaşındaydım ama anlayacak yaşıydım. Her zaman anladım.

Üzerime yürüyüp yumruk attığında haklı olduğumu anladım. Tokatların kadınlar için olduğunu söylediler ve ben henüz kadın değildim.

Halkı sanki odanın ortasında taştan heykellere dönüşmüş gibi bir kenara çekilip hiçbir şey yapmadı.

Ağzını açıp dayağı durdurmaya çalışan tek kişi Easton'dı. Bunun üzerine kral kılıcını kınından çıkarmış ve müdahale ederse onu bir kulağından diğerine kadar kesmekle tehdit etmişti.

Aylar sonra bile, Easton'ı bu yüzden mi öldürdüğünü merak ediyorum. Yeminini yerine getirmek için.

Easton'ın muhafız yüzbaşısı olan babası onu tek kelime etmeden sürükleyerek götürmüştü. Öz babam daha sonra beni kan gölünde ters çevirdi, bıçağını kullanarak korsemi kesti ve ilk yara izimi yarattı - şimdi sırtımı süsleyen birçok yara izinden biri.

Beni o kadar derinden kesti ki bilinçsizliğimden uyandım, ancak acının şiddeti beni bir kez daha karanlığa sürükledi. On dört yaşındaydım, kendi kanından ve canından biriydim ve beni bir hindi gibi doğradı.

Bir ay boyunca yüzüm buruşmadan ve onun öfke dolu yüzü gözümün önüne sırtüstü yatamadım. O anda dönüştüğü canavar yıllarca peşimi bırakmadı. Hâlâ da öyle.

Ama o gün dönüm noktasıydı. İçindeki canavar tamamen serbest bırakılmıştı ve değişeceğine dair tüm umudumu kaybetmiştim. Onun

beni hiç sevmeyecekti. Ve sarayındaki tek bir kişinin bile onu durdurmadığını gördüğünde, bu sonun başlangıcı oldu.

Küçük kız ayaklarını kafese vuruyor. Başka bir anıya dönüyorum, son zamanlarda beni rahatsız eden bir anıya.

Doğum günümünden nefret etmemin gerçek sebebi.

On altı yaşındaydım, nihayet bir kadına dönüşüyordum ve yıllar sonra ilk kez umutluydum. Vücudum değişiyor, büyüyor ve antrenman odasında geçirdiğim onca saatten sonra kaslarım nihayet çiçek açıyordu.

Duracağını ummuştum. Ne de olsa tokatların kadınlar için olduğunu söylemişti ve ben de sonunda onlardan birine dönüşmüştüm. Tokatlarla baş etmek onun yumruğuyla baş etmekten çok daha kolaydı. Ama belli ki henüz bir kadın değildim, hâlâ saf ve aptal bir çocuk gibi hayal kurmaya ve umut etmeye cüret ediyordum.

O akşam doğum günü yemeğinde, gözleri görmeyen annemin yanında otururken, başkentin eteklerindeki o korkunç hapishanede bulduğum mahkûmlar hakkında soru sormaya cesaret ettim. Bu kadar çok insanla ne yapacağını ve onları neden sığır gibi göttüğünü. Kral onları idam etme planlarını paylaştığında, çocuklar gibi, tiksintimi gizleyemedim.

O akşam ilerleyen saatlerde o ana dönüp bakacak ve kendimi azarlayacaktım.

Daha iyi biliyordum. Yıllardır yüz hatlarımı eğitiyordum ama en önemli anda, kralla göz göze geldiğimde, böyle korkunç bir fikir karşısında nefesim kesilmişti.

Kral misilleme olarak odasındaki direğe bağladı, korsemi kesti ve beni yedi kez

kırbaçladı. İlk raundu ses çıkarmadan atlattım. Yıllarca kırbaça katlandıktan

sonra, artık dayanmaya başlamıştım.

ve dilimi ısırdım. Bundan hoşlanmadı.

Doğum günüm olduğu için, bu tarihi kendi cezasıyla tamamlama onurunu bana bahşedeceğini ilan ederken, zalim ve hınzır kahkahası omurgamdan aşağı süzüldü.

Yedi kırbaç... yedi kez.

Toplamda kırk dokuz.

İki saat otuz dokuz dakika sonra, bu gönderi ile sonsuza dek işaretlendim ve doğum günüm artık bana ait değildi.

Sektör Altı'nın enkazı üzerinde dururken - Aloriah'ın masum insanlarından geriye kalanların üzerinde dururken - kanım kaynıyor. Büyü oluşuyor.

Gazap. İntikamcı

gazap.

Bedenimde kıvrılıp bükülüyor ve onu kontrol etmeye, kaçmak isteyen öfkeyi dizginlemeye çalışmak yerine, bir kurt kadar vahşi koşmasına izin veriyorum.

Yere bakıp avuç içim kadar küçük bir kafatası gördüğümde - geride bırakılmış yeni doğmuş bir bebeğe ait - kükrüyorum. Sihrim de benimle birlikte uluyor.

Altın güç, çoktan başlamış olan bir savaşta mücadele etmeyi hedeflerken her yöne doğru patlar.

Knox köprüden aşağı koşar. "Onu bana ver, Delilah!" diye bağırır. "Köprüden aşağı patlat!"

Sanki büyümün kendi aklı varmış gibi, dönüyor ve köprüden aşağı, Knox'un bekleyen kollarına doğru gürlüyor.

Onu yutmak için gereken güçle çığlık atarak geri çekilir. Ama bu yeterli değil. Vücudum tutuşuyor, içimdeki öfke daha yüksek bir başarıya tırmanırken derimin her santiminde altın ateş patlıyor.

Onun sayesinde sihrim beni bütünüyle yutmuyor, ama kalbimdeki affetmez öfkeyle beslenerek parlamaya devam ediyor.

Adalet istiyor. Ve bir
kez olsun bunu
hissediyorum.
Karşı koyma gücü.

Ckapt'ca Tkıat'm

A Urora beni çok uzaklara uçurdu.

Korkakların yolunu seçmeme izin veriyor.

Ordelia, Phillip ve asileri ölenlerin kalıntıları arasında yürürken, ben yükseklerde uçtum, o kadar yüksekte ki masumların kemikleri bir toz zerresinden başka bir şey gibi görünmüyordu.

Sektörün kalıntılarını görmeyeli günler oldu ve o zamandan beri Sektör Yedi'ye doğru ilerliyoruz.

Aurora, Knox ve ben her gece orman boyunca kamp kurmak için karaya çıktığımızda ve askerler benimle göz teması kurduğunda, gözlerinde bulduğum şey güvensizlik veya tiksinti değil, saygıydı.

Askerlerin içindeki değişim hissediliyordu ve ben bunu anlayamıyordum. Ben bir korkaktım. Başka bir kemik görmeye dayanamıyordum ama yine de bana hayranlıkla bakıyorlardı. Axel bir gece vücudumu ele geçiren öfke ve gücü görmenin kalplerinde sadaketime dair umudu nasıl tazelediğini anlatana kadar bu hiç mantıklı gelmemişti.

Görünüşe göre, kral istese de istemese de değişim geliyordu.

Askerlere karşı yeni bulduğum umuda rağmen Knox hâlâ her zaman nasıl yardımsever ve Aloriah halkının yanında olduğum konusunda homurdanıyordu. Gerçek sadakatimin nerede yattığına inanmaları için öfkeyle patlamam gerekmemeliydi.

Bu konuda ne kadar mutlu olduğumu görünce perspektif değiştirdi, en azından yüksek sesle.

Knox ve ben gece için tekrar karaya çıktığımızda, askerler selamlamak için çenelerini eğiyorlar. Biz de jestlerine karşılık verip Ordelia ve Phillip'in çadırını arıyoruz.

Yarın, saraya sızacağız.

Knox'un mahkemesi, Annie ve Lucca da bizi bekliyor.

"Aman Tanrım, kaybolduğunu sanmıştım! Çok uzun zamandır yoktun.

Uçuş nasıldı?" Annie fişkırıyor.

Knox'un gölgeleri sırtımı baştan çıkarıcı bir şekilde okşarken yanaklarım pembeleşiyor, buharlı gezintimizin anısı zihnimde oynaşıyor.

"Daha sonra yaygara koparabilir misin?" Nolan homurdanıyor, can sıkıntısı yüz hatlarına kazınmış. "Girmemiz gereken bir saray var."

Annie dilini şaklatır. "Benden büyük olabilirsin evlat, ama bir anne için acele etmiyorsun."

Anne.

Annie kelimenin tam anlamıyla öyle. Ama bu benim biyolojik annemin değerini azaltmıyor. Bir aşk diğerini azaltmaz.

Knox'un gamzelerinden biri, ellerini derme çatma masanın üzerindeki haritalara doğru beliriyor. "Gidelim mi?"

Annie, beni çok şaşırtarak Ordelia'nın yanında yerini alıyor. Rahatlama güçlü bir duygudur ve sonunda ikisinin barışmaya başladığını görmek nefesimi kesiyor.

Ordelia'nın yaptığı mazur görülebilir bir şey değil ama önsezi kalbimde ağır bir şekilde dururken, Annie'nin sevgili bir arkadaşını kaybetmesi isteyeceğim son şey. İşler zaten tuhaf; kendimizi kral adına ölümle burun buruna bulmadan önce bu sessiz anların kıymetini bilmeliyiz.

Phillip strateji konuşmaya başlıyor ve dikkatimi başkent ve saray alanının ayrıntılı haritasına çekiyor. Kuzey yarısında kralın askerleri ve aileleriyle birlikte başkent zengin vatandaşları oturuyor. Güney yarısında ise saray arazisi yer alıyor. Binanın sadece çizimi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Axel'in parmağı başkent sınırındaki kuzey ormanlarının üzerine düşer. "Dikkat dağıtmak için ormana ateş yakmaları için birlikler göndereceğiz. Yüzlercesi bölgede devriye gezen askerlerle münakaşa çıkarsın."

Gözlerim neşeyle parlıyor. "Onlara hapishaneyi yakıp etmelerini söyle."

Tabii buna hapishane denebilirse. İnsanların oturup kendi pislikleri içinde nefes almak zorunda kaldıkları, dört duvarı ve bir giriş çıkış noktası olan metal bir konteynirdi.

O iğrenç yerin yanıp kül olduğunu görmek bir lütuf olacak.

Belki de onu oraya kilitlemek için bırakmalıyız.

"Kral mümkün olduğunca çabuk bastırmaları için adamlarını gönderecektir. İsyancıların başkente saldırmasına göz yummayacaktır. Bu onu zayıf gösterir," diye devam ediyor Phillip, kaşları konsantrasyonla düğümlemiş.

Knox çenesini masaya doğru uzatır. "Nolan onlarla gidecek, ağaç tepelerinde saklanacak." Knox gözlerini Nolan'ın ela gözlerine kaydırırken, gözleri sarayının bir üyesine emir veren bir kralın parıltısına bürünür. "Yangının kuzeye, başkent halkından uzağa yayılmasını önlemek için hava büyü kullanacaksın. Ölümünden biz sorumlu olmayacağız."

"Biz kral *değiliz*," diyorum.

Nolan, "Anlaşıldı Majesteleri," diye verdi.

Alaycı ses tonunu duymazdan gelerek gözlerimi deviriyorum. Bazıları strese girdiğinde anksiyete atakları geçirir, diğerleri aşırıya kaçır ya da sinirlenir ve bir de Nolan vardır, etrafındaki herkesi rahatsız eder.

Axel, "Yine de tüm askerlerini göndermeyecek," diye araya giriyor.

"Sadece saray çevresindeki askerlerin bu gibi tehditlere karşı uyması gereken emirler var. Sarayın içinde konuşlanmış askerler kalacak," diye yanıtlıyor Phillip.

"O kısmı ben hallederim," diye araya girdim. "Aurora ve ben sarayın çatısının batı kanadına ineceğiz. Ben eski odamdan gireceğim."

"Size eşlik edeceğim," diyor Knox.

Boğazımı temizleyerek bağa sakinleştirici bir enerji gönderiyorum ve olay çıkarmaması için dua ediyorum. "Hayır, saraya yalnız gidiyorum."

Knox'un omurgası sertleşirken başı yavaşça bana dönüyor, yırtıcı bir hareket.

"Birimizin girmesi yeterli bir risk," diye ekliyorum.

Gözlerini kırıştırmadan önce gözleri sertleşiyor, göstereceği tek şok bu. "Ben de seninle geliyorum. Yardıma ihtiyacın olacak."

Annie onun adına araya girer. "Delilah, oraya yalnız gidemezsin."

"Neden içeri yalnız girme konusunda hastalıklı bir takıntın var?" Knox dişlerini sıkarak gergin bir şekilde soruyor.

Dilim tıkırdıyor. "Bu hastalıklı bir saplantı değil, bir emirdir. İnsan topraklarındasınız. Burası benim bölgem ve hain ya da değil, hâlâ Covington soyadına sahibim."

Annie sert sözlerim karşısında nefesinin kesildiğini gizleyemiyor. Knox'un avlusu garip bir şekilde bir o yana bir bu yana kayıyor ve yere ani bir ilgi duyuyor.

Ama Knox bu konuda geri adım atmayacağımı anlamalı.

Ne yapmaya çalışıyorsun? diye aklımdan geçiriyorum.

Saray duvarlarının yakınına bile yaklaşmayacaksın, diyorum ve sonra yüksek sesle tartışmaya devam ediyorum. "İhtiyacımız olan son şey onun bir Fae kralını yakalaması. Seni gördüğü yerde öldürecek ya da daha kötüsü, seni Fae mahkemelerine karşı pazarlık kozu olarak kullanacaktır."

Neden toplantıdan önce bu konuyu benimle konuşmadın? diye tıslıyor.

Çünkü fikrimi değiştireceğini ve hayatını riske atmayacağımı biliyordum.

"Bence benim yakalanmama yeteneklerimi hafife alıyorsunuz,

Prences," diyor dişlerini sıkarak ve bana yüksek sesle cevap veriyor.

Kaşlarımı çattım. "Ya sarayın etrafındaki büyüü engelleyen koşulları varsa?"

"Ben onunla giderim," diye araya giren Axel, hızla bir sevgili kavgasına dönüşmekte olan tartışmayı durduruyor. Kollarını arkasında doğruldu. "İkinci komutanın olarak ben gideceğim. Beni pazarlık kozu olarak kullanamazsınız ve Delilah'yı hayatım pahasına koruyacağım."

Knox ve Axel arasında bir bakış geçerken gerginlik çadırı öylesine dolduruyor ki kimse nefes alamıyor. Onunla zihninde konuştuğunu biliyorum.

Knox'u Axel'i çok sert bir şekilde azarlamaktan vazgeçirmeyi umarak, "Hepinizi görünmez yapamam ve yıllardır fark edilmeden o çatıdan gizlice odama girip çıktım," diyorum. "Bunu yine tek başıma yapabilirim."

Knox, "Bu çok gülünç," diye homurdanıyor.

Onu görmezden gelerek, daha fazla bilgi ve ayrıntıyla içindeki savaşçının bunun akıllıca bir karar olduğunu anlayacağını umarak ilerliyorum. "Ormanlar Ordedia'nın isyancılarıyla doluyken, Knox ve Ace yiyecek dağıtım vagonları aracılığıyla saraya sızabilir." *Bir şeylerin ters gitmesi durumunda, zihnimi okuyabilecek ve bana ışınlanabilecek kadar yakın olacaksın*, diyorum onu yatıştırmak için.

Ama bu benim son çarem olacak. O saraya adımını *atamaz*.

Axel'in görevlerini yerine getirmek için ağzımı açıyorum ama bana gönderdiği bakış çenemi donduruyor.

"Bana söyleyeceğin emirler ne olursa olsun, . İçeri yalnız girmene izin vermeyeceğim."

Knox etrafımızda bir susturucu kalkan oluşturarak Ordedia ve Phillip'i dışarıda bıraktı, genişleyen bakışları ve solgun yüzleri bana tek kelime bile duyamadıklarını söylüyor. Knox bana döndü ve tısladı, "Ne yapıyorsun?"

Axel'in suçlayıcı gözleri Knox'a kayıyor. "Geçen seferden sonra bunu tek başına yapmasına nasıl izin verirsin?"

Axel'in bana eşlik etme konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum. En son bu şekilde ayrıldığımızda Knox'un kollarında ölmüştüm, sadece onun büyüünün gücü ve aramızdaki bağı bırakmama inadı sayesinde hayata dönebilmişim.

Axel'in ormandaki sessiz itiraflarını hatırlayarak sesim yumuşuyor. "Axel, ben iyi olacağım-"

"Eğer buna inanıyorsanız, o zaman yalnız gitmemelisiniz." Odağını kralına çevirir. "Ben onunla gidiyorum ve bu son sözüm."

Odada nefesler tutuldu. Tahmin etmem gerekirse, Knox'la ilk kez bu şekilde konuşuyor ya da otoritesini sorguluyordu.

Bırak gelsin, fısıldıyorum.

Kesinlikle olmaz. Seninle gelecek biri varsa, o da benim.

Hayır. Sarayın yakınına bile gitmiyorsun, belki dost olduğumuzu biliyordur. Seni ona teslim etmeyeceğim.

Delilah, ben

halledebilirim. Hayır!

Takas on iki saniyeyi geçmeyen bir hızla gerçekleşir ama Axel beklerken belli bir dehşet içindedir.

Knox'un bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Bana eşlik edebilirsin," diye atılıyorum.

İnançsızlık, muazzam miktarda acıyla birlikte içinden geçerek köprümüze doğru koşuyor.

Lütfen beni affedin ama bu onu öldürecek. Dikkatinin dağılmasından ve başka bir münferit görevde başarısız olmasındansa benim yanımda daha faydalı olacaktır.

Senden ayrı kalmak ve ihtiyacın olduğunda yardım edememek beni öldürecek. Ben.

Hayır, Knox. Eğer o saraya girersen, kendi cezanı kendin vermiş olacaksın. Ölüm. Sarayda güvenliğinin risk altında olabileceğine ne kadar inandığımı ifade etmek umuduyla köprüden aşağıya bir şefkat dalgası gönderiyorum.

Bakışları bir binayı bile ateşe verebilirdi ama Knox kalkanı bıraktı, vücudu acı ve öfkeyle gümbürdüyordu. Ordella'ya dönüp soğuk bir ifadeyle, "İkincim Delilah'ya eşlik edecek," der.

Ordella, Knox'un gözlerinin içine bakmak istemediğinden, onaylarcasına ve muhtemelen de korkuyla başını eğmekle yetinir. Phillip izliyor, cesaret edebilir miyim?

Mesela suçluluk. Ne için, hiçbir fikrim yok-aralarından seçim yapabileceğim çok fazla şey var.

"İçeri girdikten sonra anneni nasıl bulacaksın?" Annie odada artan gerginliği kırarak sorar. "Onu aylardır kimse görmedi. Ya artık sarayda değilse?"

"Hâlâ orada. Onu başka bir yere taşıma riskine girmez," diyorum inançla. Gözlerimi kapatıyorum. "Göstereceğim: Herkes odanın içinde dolaşsın ve farklı bir pozisyon alsın." Ayak sesi duymayınca bir gözümü açıyorum. "Onu nasıl bulacağımı bilmek istiyorsanız, kımıldayın."

Sonunda çabalıyorlar ve bir kez yerleştiklerinde, içimdeki büyüye konsantre olarak kendimi topraklıyorum. Knox ve ben haftalardır bunun için çalışıyorduk, büyüme üzerinde kontrol sahibi olmak için. Kuyudan birazcık, sadece küçük bir güç damlacığı çıkmasına izin veriyorum ve istediğimi bulana kadar sıcak bedenler arasında dokuyarak çadırın içine yayıyorum.

Ve bunu yaptığımda duraklıyorum, dudaklarım küçük bir nefesle aralanıyor. "Annie," diyorum, sihirli altın bir elimle omzuna dokunarak. Nefes nefese kalıyor ve doğru anladığımı anlıyorum.

"Bu inanılmaz!" Gözlerimi kırıştıırıp açtığımda Annie diyor ki.

Gülümsüyorum, ama düz düşüyor. "Onu bu şekilde bulacağım. Büyülerimle onun özünü ayırt edebilirim. Umarım onu birkaç dakika içinde sarayda bulur ve dışarı çıkarız."

"Evet, büyüleyici ama anneni *nasıl* çıkaracaksın?" Nolan çekiştiriyor. "Ya büyüye karşı koşuşlar varsa?"

Bu Nolan, her zaman iğneleyici ama aynı zamanda her zaman dikkate almamız gereken zor soruları soruyor.

"Onları tespit edebileceğim," diye alçak sesle homurdanıyor Axel, Nolan'a hançer gibi bakarak. Odada etrafıma bakınırken, gerçekten bir haini olmadan önceki anı değerlendiriyorum. Konuşmanın bu kadar kolay olmasına, korumak için doğduğum şeye ihanet bu kadar kolay olmasına şaşıyorum. "Yeraltı tünelleri var. Eğer saraya bir saldırı olursa kralın kaçış yolu orası. En güvendiği muhafızları bile onun varlığından haberdar değil. Sadece Kraliyet ailesindekiler."

Phillip göz kırpmıyor, gösterdiği tek şaşkınlık bu. "Nerede?"

"Aile kasası geçidi. Duvar boyunca gizli bir kapı var." Öne doğru eğilip parmağımı batı saray arazisinde gezdiriyorum. "Tüneller ormanın kenarına gidiyor. Dağların ormanla buluştuğu yere."

sermaye." Gözlerimi Knox'a çeviriyorum. O hâlâ bana bakmıyor. "Axel ve ben Knox ve Ace ile orada buluşacağız, umarım annemle birlikte." En azından Ace başını sallayıp bana katılıyor, dostça bir yüzle varlığını kabul ediyor, ben de ona hitap ediyorum. "Siz ikiniz sabahki erzak vagonlarından birine gizlice bineceksiniz. Başkent'in dış mahallelerindeki yiyecek dağıtımından ayrılacaklar, sonra da sarayın altından geçerek hizmetkârların girişi. Oradan tünellere kısa bir yürüyüşle ulaşabilirsiniz."

Ve bu şekilde, eğer Nolan haklıysa ve sarayın etrafında koşuşlar varsa ve ısınma bir seçenek değilse, yine de orada olmak için bir yolları olacak. Ayrıca, bu bir asi saldırısı gibi görünmeli, bir Fae saldırısı gibi değil. İhtiyacımız olan son şey ırklar arasında bir savaş - eğer bu zaten onun planları dahilinde değilse.

Phillip başıyla yanımda kara kara düşünen Fae kralını selamlıyor. "Adamlar neden erzak vagonlarının arasından geçme ihtiyacı duyuyor?"

"Bölgede sihir yapabilen başka birine ihtiyacımız var ve tünel çıkışının sihir kordonlarıyla dolu olup olmayacağından emin değilim."

"Elbette kaçak yolcular için kontrol noktaları vardır," diye araya giriyor Ace.

"Kamyonların arkasını kontrol ediyorlar, sürücüleri değil." Kulaklarını işaret ediyorum. "Ya bir şapka bulmanız gerekecek ya da-"

Knox sonunda sessizliğini bozarak, "Fae özelliklerimizi göz alıcı hale getireceğim," diyor.

Belli belirsiz başımı sallayarak bakışlarımı Hazel'a yöneltiyorum. Söylemeye korktuğum emir. "Tünelin çıkışını korumanı istiyorum. Kaçarken bizi bekleyen sürprizler olmadığından emin olmak için."

Hazel'ın gözlerinde bir kıvılcım yanıyor. Muhtemelen yardım edebildiğim için duyduğu gurur ya da belki de onu şımartmayı bıraktığım için duyduğu memnuniyet. "Kesinlikle!" diye cıvıltıyor.

"Ona eşlik etmek için iki asker ayırabilir misiniz?" Ordalia'ya soruyorum. Hazel homurdanıyor. Tamam, belki de şımartmak için bebek adımları.

"Elbette, emirleri bu gece vereceğim."

Titreyen bir nefes alarak haritaya bakıyorum, zihnim şimdiden neyin yanlış gidebileceğine ve bunlar gerçekleşirse ne yapacağıma dair binlerce değişkeni gözden geçiriyor.

Axel endişemi fark ederek, "Harika bir plan," diyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Yarın sabahın ilk ışıklarıyla harekete geçeceğiz," diye emretti Phillip, başkent arazisinin ve sarayın haritasını yuvarlayarak.

Knox, Phillip daha emri vermeyi bitirmeden çadırı terk eder.

Ona birkaç dakika veriyorum, diğerlerinin Ordella ve Phillip'in dikkatini dağıtmasına izin verdikten sonra gizlice uzaklaşıyorum. Çadırına girdiğim anda, çadır kapağının tamamen kapanmasını bekleme zahmetine katlanmadan üzerime atılıyor.

Çevresinde bir susturucu kalkan var.

Ckapt'ca Tkiaf'm-O "c

K Nox köpek dişlerini göstererek tısladı ve beni çadır direğine doğru itti, "Ölmek mi istiyorsun?"

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Çünkü o saraya adımını atarsan olacak olan bu. Taht odasında Easton'ın kellesi değil, senin kellen olacak!"

"Beni gitmekten alıkoyamazsın."

"Az önce . Burası benim bölgem Knox ve sana bir emir verdim."

"Sakın bana politik davranmaya kalkma," diye hırlıyor.

"Bu aptalca saçmalığa devam ederseniz bunu yapmaya devam edeceğim!"

Adem elması sallanıyor. "Ne zaman o saraya girdiğini düşünsem, seni kollarımda ölü yatarken görüyorum. *Her seferinde. Tek. Zaman.* Bunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun? Seni sadece tehlikeli değil, aynı zamanda tüm hayatın boyunca seni istismar eden canavara ev sahipliği yapan bir yerde yalnız bırakmamın *istenmesi*? Bu konuda sana yardım etmeme izin vermemen içimi burkuyor."

Aklımın ve kalbimin etrafındaki öfke kafesini bir çatlak kırıyor.

Her iki avucumu da göğsüne dayayarak, her zaman pusuda bekleyen elektriğin bağlanmasına izin veriyorum.

"Özür dilerim. Böyle bir imgeye sahip olduğun ve zihninin bunu sana karşı kullandığı için üzgünüm - seni böyle bir şekilde görmeyi gerçekten anlayamazdım." Yine de, önsezim onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmemi sağladı. "İşte bu yüzden benimle gelmene izin veremem Knox. Lütfen beni bunu kabul etmeye zorlama."

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, sonra yavaş yavaş sertliğini kaybedişini izliyorum. Derin bir nefes vererek alnını benimkine yaklaştırıyor. "Sen asla

gitmeme izin vereceksin, değil mi?" "Asla."

Geri çekilir ve karyolanın üzerine yığılır. Başlı dizlerinin arasına düşüyor. Önünde diz çöküp ellerimi yanaklarından yukarı kaydırıyorum. Kalbim sızlıyor, safir gözlerindeki yıkım ve endişe beni suçluluk duygusuyla dolduruyor ama bu kısa acı onun ölümüyle kıyaslanamaz bile.

"Axel beni koruyacak," diyorum. Başparmaklarım ileri geri hareket ediyor. "Onu duydun."

"Seni tekrar kaybedemem, Angel." Sesi çatlıyor ve boğazını temizlemek zorunda kalıyor. "O acıyı bir daha asla yaşamak istemiyorum. *Dayanılmazdı*. Ve ben bunu sadece birkaç saniye yaşadım. Binlerce yıl boyunca sensiz böyle yaşamayı hayal bile edemezdim."

"O zaman belki de kendimizi bu durumlara sokmaktan vazgeçmeliyiz," diye takılıyorum.

"Şakanın sırası değil."

Başımı eğip bakışlarını yakalıyorum. "Bence bu biraz komik." Cevap vermeyince onu geri itiyorum, kalçalarına biniyorum. Gözleri benimkilere kaydı.

Bu onun dikkatini çekti.

Elimi göğsüne koyuyorum ve dokunuşumla nefes alışının nasıl kesildiğini hayretle izliyorum. "Hayatlarımızda ayrı kaldığımız anlar olacak. Diğerinin geri döneceğine güvenmeliyiz." Göğsümdeki endişe sözlerimi küçümsüyor ama yine de onları söylemeye zorluyorum. "İkimiz de korku içinde yaşayamayız. Eylemlerimi ve düşüncelerimi yöneten endişeden bıktım."

Sözlerim ikiyüzlü olabilir ama bu konuda geri adım atmayacağım.

Ağzı itiraz etmek için açıldığında sözünü kestim. "Senden endişelenmemeni ya da nerede olduğumu ve güvende olup olmadığımı önemsememeni istemiyorum. Ben de senin için aynısını yapıyorum. Söylediğim şey, korkuya dayalı kararlar vermek istemediğim. Bu şekilde inciniriz ya da en çok korktuğumuz şeyi, yani birbirimizi kaybetmeyi gerçekleştiririz."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor. "En büyük korkun beni kaybetmek mi?"

"Tabii ki kabul ettiğin kısım bu," diyorum şakacı bir şekilde omzuna vurarak.

Hareket sırasında elleri gözlerimi kırpmamdan daha hızlı bir şekilde benimkileri yakalıyor. Bizi döndürüyor ve beni ağırlığının altına hapsediyor. "Sana hayal edebileceğinden çok daha fazla değer veriyorum Angel," diyor fısıltıyla, gözlerinde parlayan kırılganlık kalbimi yerinden oynatmaya yetiyor.

Onun her santimetresinin farkına vardığımda nefesim kesiliyor. Ve aramızdaki küçük boşluğun. Her nefes alışımında meme uçlarımın göğsüne sürtünmesi. Nefes alış verişlerimiz birbiriyle nasıl senkronize oluyor.

Elektrik, zihinlerimiz arasındaki köprüden fısıldayarak geçiyor, dokunduğumuz parmak uçlarımızın arasından atlıyor.

"Hissediyor musun?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Öpücük nazik değil. Aç, aceleci ve ateş dolu.

Elleri bileklerimi sarıyor, avuçlarımın arasından yukarı doğru kayarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Dili dudaklarımın kenarında geziniyor, içeri girmek için yalvarıyor. İsteyerek, mutlulukla açılıyorum ve dili ayak parmaklarımı kıvrarak dudaklarıma değdiği anda inliyorum. Bu ses onun da karşılık olarak inlemesine neden oluyor.

Her öpüştüğümüzde sanki sonunda evime dönmüş gibi oluyorum. Karnımda gergin bir şekilde çırpınan kelekler nihayet sessiz bir dala konup nefes alabiliyor. Onun bana dokunmasının verdiği heyecan hiç azalmıyor ve biliyorum ki aramızdaki bağ kadar emin ve istikrarlı bir şekilde asla azalmayacak.

Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum çünkü kalbimi dolduran duygular onun da duyguları. Birbirimiz için hissettiklerimizin ağırlığı saf ve bir tüy kadar hafif, ancak öylesine doyurucu ki, aksi takdirde ayaklarımızı yerden kesecek güçlü duygulara zemin hazırlıyor.

Knox sadece çeneme öpücükler kondurmak için geri çekiliyor. Ona daha fazla erişim sağlamak için başım geriye düşüyor ve aşağı inerken köpek dişleri boynumun tepesini sıyrarak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Elleri ön kollarımdan aşağı kayıyor, sert nasırlar omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Elleri güneğe doğru ilerlemeye devam ederken nefesim keskinleşiyor. Sırtım bir kedi gibi, neredeyse kendi isteğiyle, onun dokunuşunu ararcasına yükseliyor.

İri avuç içleri beni kavrayıp nazikçe sıkıldığında dudaklarımdan bir inilti yükseliyor ve içimden lezzetli bir rahatlama nefesi kaçıyor. Göğüslerime karşı nazik alay ve vuruşlar kalçalarımın yuvarlanmasına neden oluyor ve büyük boyu, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan uyluklarımın arasındaki noktaya çarpıyor.

"Bana emir vermek hoşuna gidiyor mu, Angel?" Knox mırıldanıyor.

Knox cevabını beklerken başını kaldırıyor. Elleri göğüslerimin üzerinde duraklıyor, kalçaları artık gıcırdamıyor, gözleri benimle alay ediyor gibi görünüyor.

"Evet," diye kekelıyorum.

Knox kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor, şeytani bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor ve tamamen başka bir nedenden dolayı nefesimi tutmama neden oluyor.

"Emret o zaman."

Göz kırpıyorum. "Sipariş mi?"

Kalçalarımı kaldırıyorum, onun açgözlülükle uzak tuttuğu sürtünmeyi arıyorum.

Ben

Neden hareket etmiyor?

"Evet, Angel, emret."

Surat asıyorum. Bu çok çocukça bir şey ama bu görüntü Knox'un derin bir kahkaha atarak başını geriye atıyor, boynundaki damarlar geriliyor. Bu ses kulaklarıma cennet gibi geliyor.

"Sen kadar hareket etmeyeceğim, Angel."

Başımı sallayarak sözlerini duymazdan geliyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum. "Lütfen benimle dalga geçme, Knox."

Başını eğiyor, nefesi kulağımın üzerinde fısıldamadan önce köpek dişleri kulağımı hafifçe tırmalıyor. "Bana emret," diye tekrar hırlıyor.

"Dokun bana, ben de ," diye .

Ben daha gözümü kırpmadan elleri tekrar hareket ediyor, karnımı ve göğüslerimi örten deri korseyi kavırıyor. Knox çekiyor ve malzeme anında parçalanıyor, kalıntılar omzumun arkasına atılıyor. Şok içinde soluk soluğa kalıyorum, soğuk hava hassas etime değişiyor ve zaten sert olan meme uçlarımda daha da sivrilmesine neden oluyor.

İri avuçları göğüslerimi bir kez daha kavırıyor ve geçen sefer yaptığı gibi sadece sıkamak yerine, başparmakları buruşuk meme uçlarının etrafında dönmek için yukarı uzanıyor.

Sırtım inanılmaz derecede yükselirken boynum geriliyor.

"Hoşuna gitti mi Angel?" diye soruyor, hassas tomurcukları çimdikleyerek. "Evet," diyorum nefes nefese.

Kalçalarım kalkıyor, onun dokunuşunu her şeyden çok istiyorum.

Knox üstümden *bakıyor*. "Kuralları biliyorsun, Angel." Başını eğiyor.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Birbiri ardına ve her biri bir öncekinden daha pis görüntüler süzülürken başımı sallıyorum.

Knox kıkırdıyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor.

"Bunu senin için kolaylaştıracam." Geri çekilirken gözleri parlıyor.

"Klitorisinde dilimi mi yoksa parmaklarımı mı istersin?"

Sesinin boğuk cazibesi gururumu ve inatçılığımı kırıyor.

"Dil," diye törpüledim. "Dil!"

Klitorisim zonkluyor, kalçalarımın arasında elektrik dönüyor, ıslaklık pantolonumu kaplıyor. O vücudumdan aşağı kayarken göğsüm hızla yükselip alçalıyor.

Deri pantolonumu indirirken gözleri sıvı bir sıcaklıkla doluyor, kapakları sarkıyor. Her şeyi içine çekmek için durdu. "Mükemmel, Angel."

Göbeğime değen soğuk hava bedenimi canlı hissettiriyor.

Bütün sinir uçları onun dokunuşunu bekler.

Gölgeler onun arkasında dönüyor ve Knox yavaşça alçalırken bana doğru hamle yapıyorlar, bileklerimi ve ayak bileklerimi kavrayıp beni kışkırtıcı bir pozisyonda çıplak bırakıyorlar. Hızlı bir yalamayla girişimi okşarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yarattığı ani hisle başımı geriye atıyorum.

Kolları tenimde, kalçalarımın, karnımda yılan gibi kıvrılıyor ve sonunda göğüslerimin kabarıklığında duruyor. Knox'un becerikli parmakları meme uçlarıma yapışıyor, bir yandan klitorisimi emerken bir yandan da çimdikliyor. Başım bir çılgınlıkla yana dönüyor, duyum o kadar yoğun ki bacaklarım titremeye başlıyor.

Susturucu kalkanlar için tanrılara şükürler olsun.

Knox inliyor, içimdeki titreşimler sadece hisleri artırıyor. Bir kez daha derinlemesine emmeden önce duraklıyor, bana bir anlık rahatlama veriyor. Zevkimin tırmanmaya başlaması uzun sürmüyor.

"Knox, çok yakınım bebeğim. Çok yakınım," diye inliyorum.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve bir sonraki nefesimde bir parmağını içime sokuyor. Sonra iki. İçeri girerken inliyorum ve o daha sert pompalamaya başlıyor. Kendimi yüzüne doğru yuvarlamaya başladığımda güçlü hızı artırıyor.

İnlemeleri zevkimi daha da yükseltiyor. "Tadın mükemmellik gibi."

Parmakları içimde kıvrılıyor, sadece onun bulabileceği o yeri okşuyor ve ben yuvarlanıyorum. Tüm vücudum onun yüzüne karşı titriyor, bacaklarım kenetleniyor

ve ben şiddetle boşalırken onun adını söylüyorum.

Ayak bileklerimin etrafındaki gölgeler, onları sabit tutmak için uzuvlarımı okşuyor gibi görünüyor. Knox'un dili hızını kesmiyor ve parmakları orgazmı o kadar yükselene kadar ikna etmeye devam ediyor ki bedenim gökyüzünde yıldız tozundan başka bir şey olmayana kadar süzülüyor.

Knox nihayet geri çekildiğinde, o safir gözler gaz lambalarının alçak ışıklarında gururla parlıyor. Alevler o muhteşem irislerde dans ediyor.

ve sırlıklam parmaklarını sırlıklam olmuş ağzına götürüp emerken ukala sırtışının karşısında.

Bu ilkel bir hareket, sahiplenici ve yine de sadece karnımın derinliklerinde başka bir düşük uğultu toplanmasına neden oluyor.

İşte tam anda -üstümde dururken, keten gömleğini yırtıp altındaki ter parıltısını ortaya çıkarırken karın kasları esnerken, pantolonunu çıkardığı için iç çamaşırını çadırlayan görkemli büyük çıkıntısı- ona asla doyamayacağımı biliyorum.

Knox başını eğiyor. "Aklından geçenleri paylaşmak ister misin, Angel?"

Dört ayak üzerinde doğrulup uzanıyorum ve elini tutuyorum, her zaman olacağını bildiğim gibi parmaklarımız arasında elektrik sıçradığında gözlerimde sevinç parlıyor - kendi şimşek fırtınamız.

"Uzan," diye emrediyorum, bu boğucu ses tonuna kendim de şaşıyorum.

Knox'un safir gözlerini dolduran sıcaklık, zaten oturuyor olmasaydım beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi. Gözlerindeki saf arzu bacaklarımın arasını yeniden ısıtıyor.

Sırıttıyor. "Görüyorum ki artık oyunun kurallarını anlamaya başlamışsın Angel."

"Oh, hiçbir fikrin yok, Knox."

Uzandığında, görkemli vücudu sergilenirken, duraksıyorum ve her bir karmaşık detayı inceliyorum. Parmaklarımın yumuşak pedleri bacaklarındaki sıkı kasların üzerinde gezinirken onları hafızama kaydediyorum. Dokunuşumun altında nasıl dans ettiklerini ve sarmalandıklarını, ben yaklaştıkça iri ve kalın boyunun nasıl zıpladığını. Göğsü kabarmaya başladığında dudaklarımda bir sırtma oynuyor, nefesi sıcak ve bakışları bana aç.

Bacaklarının arasına oturmak için hareket ediyorum. İç çamaşırına tutunarak başlıyorum ve yavaşça aşağı çekiyorum, büyük kadife siki serbest kaldığında nefesim duyulabilir bir vızıltıyla beni terk ediyor. Kalın çevresi nabız gibi atıyor, ucu beni istemenin saf ihtiyacından dolayı ne kadar zorlandığından neredeyse morarıyor.

Zihnim dönüyor, onun her santimini tatma arzusuyla dolup taşıyor.

İki elim de kalçalarının üzerine inip yavaşça kalçalarına doğru kaydığında ukalalığının kaybolduğunu hissediyorum. Başımı eğdiğimde dudakları aralanıyor, gözleri ağırlaşıyor ve büyüyor.

Nefesim hassas ucunda geziniyor ve avucumun altındaki bacaklarındaki tüylerin kabarmasına neden oluyor. Az önceki sırtışını yansıtıyorum, kendimi bırakmaya, onunla birlikte kendimi serbest bırakmaya izin veriyorum.

Sadece o.

Dilimi dışarı çıkarıp onu dibinden ucuna kadar okşarken, yankılanan seğirmesi ve inlemesi kulaklarıma müzik gibi gelirken tatmin damarlarımda dolaşıyor. Karın kasları geriliyor, tüm kabadayılık iddiaları azalıyor, sonra başımı eğdiğimde tamamen kayboluyor, dilim onu bütünüyle yutmadan önce ucunu yalamak için dışarı fırlıyor.

Boğuk iniltisinin derin mırıltısı çadırı, bedenimi, ruhumu dolduruyor.

Onu ağzımın derinliklerine alıyorum, tükürüğüm kalın tabandan aşağı damlıyor, onu tamamen okşamak için üst üste yığılmış yumruklarımı yağlıyorum. Her ikisi de birlikte çalışıyor ve yine de zıt yönlerde hareket ediyor.

Gözlerinin komik bir şekilde büyümesini izlerken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum.

Elleri saçlarıma dalıyor, bana zarar vermeyecek kadar nazik olsa da telleri kabaca kavriyor. Bu vahşi anda bile gücünün sınırlarını biliyor.

Dilimi iki yana sallıyorum ve boğazımın arkasına ulaşana kadar onu daha derine çekiyorum. Tıkacımın sesini duyunca derin bir iniltiyle başını geriye atıyor. Dokunuşumun altında solduğunu görünce bacaklarımın arasında sıvı birikiyor.

Ellerimden biri onun tabanından ayrılıp aşağıya inerek taşaklarını kavrayana kadar tamamen kopmuyor.

Knox, göğüs kafesimin derinliklerine kadar yankılanan derin bir hırıltıyla, ellerini kollarımın altına sokarak beni kendisinden uzaklaştırıyor ve altına hapsediyor.

"Beni çözmekten hoşlanıyor musun, Angel?" diye pantolonunu indiriyor. Vücudu benimkinin üzerinde gezinirken gözleri sıcaktan erimiş, gergin ve kaskatı.

Elleri aşağı uzanıyor, iç uyluklarımdan yukarı kayıyor, yumuşak, kışkırtıcı dokunuş tüm vücuduma ürperti gönderiyor ve sinir uçlarımdan yanmasıyla tezat oluşturuyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bacaklarımı açıyorum, parmakları yukarı doğru ilerlerken kendimi ona açıyorum, vücudum parmaklarının ne kadar yavaş hareket ettiğinden dolayı sabırsızlanıyor.

Knox'un burun delikleri alevlenir. "Benim için ıslandın mı, Angel?" "Evet," diye tekrarlıyorum, sesim kısık.

Knox'un parmakları sonunda ona ihtiyacım olan yere ulaşıyor ama klitorisime dokunmuyor, asla sıyırmıyor bile. Sabırsızca inliyorum, yanaklarım vücudumun ne kadar talepkar olduğunu ısınıyor. Kalçalarım bana dokunmasını sağlamak için kalkıyor.

Knox'un dizleri kalçalarımı birbirinden ayırıyor, bedenim onun altında hareket edemiyor.

"Uh-uh," *dedi*. "Ben söyleyene kadar olmaz." "Kontrolün bende olmasına ne oldu?"

Bakışlarında ateş kıvılcımları. "Asla olmadın, Angel." Sesi tehlikeli derecede karanlık, parmakları da aynı şekilde. Göbeğimin yan tarafını sıyrıp oradaki ıslaklığın içinden daireler çiziyorlar.

İşkence sanatında ustalaşmıştır - sadece savaş çadırında değil, yatak odasında da.

Göğsümü yukarı kaldırıyorum, ağır göğüslerim ve sert meme uçlarım az önce yaşadıkları için ona yalvarıyor.

Sonunda eli beni avuçluyor. Ağır eli göğsümü kabaca sıkarken, parmakları çakıllı meme ucunu zevkli bir acıyla sızlayana kadar çimdikliyor ve beni haykırmaya zorluyor.

Nazik ve yumuşak Knox gitti. Onun yerine bana sanki yiyeceği bir yemekmişim gibi bakan bir adam var.

"Knox," diye yalvarıyorum.

"Bir şey mi istiyorsun, Angel?" Sesi boğuk, kaba ve gıcırtilı.

Onun alay ve işkence nesnesi ben olabilirim ama o da en az benim kadar tahrik olmuş durumda. Büyük siki bacaklarının arasında geriliyor, mor ucu yeterince kanıt.

Ağırlaşmış bakışlarımı ona kilitliyorum ve nefesinin onu terk edişini izliyorum. Yanaklarımın kızardığını, dokunulamayacak kadar sıcak olduğunu ve ben onu emerken elleri saçlarımın arasında dolaştığı için saçlarımın karmakarışık olduğunu biliyorum. Ama sözlerim kadar beni tatmin etmesi için ona yalvaran gözlerim de dudağının vahşi, derin bir hırıltıyla geriye kıvrılmasına neden oluyor, "Sikini içimde istiyorum" diye fısıldıyorum.

Daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan Knox derin ve sert bir hamleyle içime giriyor.

İri cüssesi beni daha önce olduğundan daha fazla geriyor. Ani saldırı karşısında bir çığlık atarak başımı geriye atıyorum ve yine de kaygan ıslaklığım onu sonuna kadar içeri sokuyor. Ucu beni yokluyor, kendini tamamen içeri oturturken duvarları fırçalıyor.

Knox başını boynumun kıvrımlarına gömüyor, tatmin olmuş derin iniltisi ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Kalçaları hızlanmaya başladığında kulağıma dua eder gibi ismimi söylüyor, acımasız bir tempo belirliyor ve elleri kığımın altına kaydığında, inanılmaz derecede derine iniyor.

Ama bu yeterli değil.

Tırnaklarım sırtını kazıyor, ardından kıpkırmızı oluyor.

Knox'un dudaklarından derin bir hırıltı çıkıyor ve beni yüzüstü çevirip göğsümü karyolaya bastırarak kığımı havaya kaldırıyor.

Arkamdan içeri girdiğinde, susturucu kalkanın varlığına şükrediyorum, çünkü burada olmasaydı Knox'un iniltisi kilometrelerce öteden duyulabilirdi. Kalçaları benimkilerin arkasında, onun girişiyle bedenlerimizi dolduran coşkuyla titriyor. Yeni pozisyonu ve açısı daha da içeri girmesini sağlıyor.

"En mükemmel kedi," diye homurdanıyor Knox. "Benim için çok ıslak."

Vücudu benimkine mümkün olan en iyi şekilde taparken, sözleri bile kalçalarımın altına daha fazla ıslaklık damlamasına neden oluyor.

"Benim mükemmel meleğim."

Ellerim pürüzlü çarşaflarda kayıyor, kumaşı parmak uçlarımdan arasına sıkıştırıyor ve daha önce hiçbir şeye benzemeyen dolgunluğuyla yatağa sımsıkı yapışıyorum. Geri itiyorum, bedenimdeki ufukta dans eden coşkuyu kovalarken onu itiş kakış karşılıyorum.

Knox'un iniltisi derin ve uzun. "Zıpla, Angel. Bana en çok ne istediğini göster."

Aletin ucu yine içimdeki noktaya değişiyor, o kadar muhteşem bir nokta ki dizlerimin bağı çözülüyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. O tekrar tekrar vurdukça titremelerim sarsıntıya dönüşüyor.

Eli boğazımı sarıyor, hafifçe sıkıyor, orgazm yaklaşırken bu his gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Ertelemeye çalışıyorum, dokunuşunun sonsuza dek sürmesini istiyorum, birlikte tırmandığımız bu uçurumun kenarında onunla dans etmek istiyorum.

Günlerimizin geri kalanında onun görkemli güçlü bedeninin arkamda hareket ettiğini hissetmek istiyorum.

"Tanrım, sen mükemmelsin Angel. Benim ve sikim için mükemmel yaratılmışsın." Homurdanıyor, ağır göğsüme masaj yapmadan önce bir eliyle meme ucumu çimdikliyor. "Şu haline bak, sanki bunun için yaratılmışsın gibi sikimin üzerinde zıplıyorsun."

Göbeğim etrafında kenetlenerek tüm vücudunun titremesine yol açıyor. Başını öne, boynumun kıvrımına düşüyor, köpek dişleri oradaki hassas deriye sürtünüyor.

Ezici hisler artmaya devam ediyor, uzuvlarımda gerginlik oluşuyor. Knox'un eli göğsümden ayrılıp karnımdan aşağıya, göbeğime doğru ilerlerken, sihirli parmakları klitorisimi okşuyor, sanki onun için özel yapılmış bir enstrümanmışım gibi bedenimi çalışıyor.

Sonra köpek dişleri boynuma batıyor.

Beni onun olarak işaretliyor.

Sahiplenme duygusu beni uçuruma sürüklüyor ve vücudumdaki sinir uçlarını patlatıyor. Sonsuz saf coşku dalgaları içinde onun etrafında dönüyorum.

Bu duygu bağımlılık yapıyor, bedenim başka hiçbir şeye benzemiyor. Kalçalarımı sallayıp orgazmımı dışarı çekerken, başımı bir iniltiyle yana çevirip onun sonunu getirecek kelimeleri inleyene kadar göbeğim onun büyük sikinin üzerinde sıkılıyor ve kasılıyor.

"İçime gel."

Knox nefesinin altında homurdanıyor ve dudaklarımı yakalıyor. Kalçaları bir kez daha derinden itiyor ve duruyor, titrerken kendini kabzasına kadar oturtuyor, orgazmlarımız birlikte dans ederken ve uçurumun kenarından dalarken, birleşmiş bedenlerimiz olan coşku suyuna dalarken adımı ağızıma inliyor.

Bu, sonsuza dek değer vereceğim bir an, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamana dönüp baktığımda, Knox Holloway'in hissine bağımlı hale geldiğim anın bu olduğunu ve asla tedavisini aramayacağımı biliyorum.

Ckapt'ca Tkiaf'm-İki

L her şey bana ikinci bir deri gibi yapışıyor. Dövüş derilerimin altından göğsüme sarılan korse, karnımın her santimini bir araya getiriyor, sanki malzeme hayati organları tutabilirmiş gibi belimi sıkıyor.

Çelikten bir saldırıya karşı kendi yerlerinde dururken, nefes almam gerektiğinde kaburgalarımın genişlemesini de sağlıyor.

Deri kayışı kalçalarımın doğru çekerek, kılıçlarımı tutan kılıfı sıkıyorum. Teker teker, çeke çeke vücudumu gümüşle kaplıyorum.

Bıçaklar, kılıçlar, hançerler - silah taşıyabilecek her bir deri parçası doldurulmuştur.

Yola çıkmadan önce küçük bir bez parçasına hızlıca yağ sürüyorum ve ejderha kılıcımın uzunluğunu kolaylıkla siliyorum. Elimde olmadan kendimi Easton'a yakın hissediyorum, bu tuhaf çünkü onu bir kez bile görmedi ama ejderhalara olan sevgisini ve heyecanını hatırlayabiliyorum. Kalbinde taşıdığı umudu.

Bıçağı sırtıma geçirdiğimde, söz konusu Easton olduğunda kalbime çöken ağırlık hafifçe kalkıyor, sanki bir göz atıp bana gülümsüyor.

Botlar kampı ezip geçiyor, ayak seslerindeki güç ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve bunun iyi bir nedeni var. Knox'un yürüyüşü arabanın etrafında dolanırken güç dolu, kendimizi hazırlarken bana ve maiyetine katılıyor.

Ayrılmak üzereyken ona dokunamamak çok zor. Bu yüzden bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum, özellikle de şimdi beni Axel ve Aurora ile geride bırakmak zorunda olduğu için.

Oraya, bilenmiş bedeni kadar ölümcül ve keskin olan savaşçı zihnine dalmış olduğunu söyleyebilirim.

Çelik gibi bakışları Axel'e kayıyor ve Axel tek kelime bile etmeden ona doğru adım atıyor. Axel öne doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken birbirlerinin kollarını kavıyorlar. O çelik gibi safir gözler benimkileri buluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Axel ondan uzaklaştıktan sonra bile bakışlarımız birbirinden ayrılmıyor.

Ondan dalga dalga yayılan endişeyi, bakışlarındaki tereddütü, kalbini dolduran mutlak dehşeti hissedebiliyorum - hepsi bağ aracılığıyla, şu anki maskesinin altında ne olduğunu görmeme izin veriyor.

Yanımızdan geçen herkese kendimizi elimizdeki göreve hazırlıyormuşuz gibi görünüyoruz ama ben fiziksel bedenimden daha uzakta olamazdım.

Zihinlerimiz arasındaki köprünün kapısını açtığımızda Knox'un özü diğer uçta beliriyor. Sanki yıldızlar ruhunun içindeymiş gibi sıcaklık ve ışık yayıyor.

doğru senkronize bir şekilde yürüyoruz.

O yaklaştıkça nefesim hızlanıyor ve ellerimiz uzanıp parmaklarımız birbirine geçtiğinde aramızda elektrik çarpıyor. Çarpışıyoruz.

Knox beni kollarına alıyor. Yanağım göğsüne yaslanıyor, ruhunun enerjisi yanağımı karıncalandırıyor.

Lütfen dikkatli ol, diye fısıldıyor içten içe.

Ben her zaman öyleyim.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde birbirimizden ayrılmıyoruz. *Sen benim nefes alma sebebinsin. Seni benden almalarına izin verme.*

Knox gözlerini kırıştırıyor, şefkat geri dönmeden önce yüz hatlarını şok kaplıyor.

Sana geri döneceğim, Angel. Her zaman döneceğim.

Axel omuzlarımı sarsıyor ve beni gerçeğe döndürüyor.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, o da aynısını yaparken gözlerim Knox'u buluyor. Ayrılıyor ama son saniyeye kadar bana bakmayı bırakmıyor, neredeyse bakışlarını kaçırmak zorunda kalıyor.

Ace ona katılmak için koşuyor ama yanımda duraklıyor. "Onun arkasını kollayacağım Delilah, söz veriyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

Teşekkür ederim, dedim, çünkü o çoktan gitti ve Knox'un peşine düştü.

Aurora ve Zephlyn de birbirlerinin başlarını okşayarak vedalaşıyorlar ve Aurora uzaklaştığında Zephlyn'in gözlerinden sızan panik beni derinden etkiliyor.

Knox ve ben bugün ayrılan tek dostlar değiliz. Birkaç dakika önce sulu bakışlarla uçup giden Hazel da buna dâhil. Hepsi benim ailem için hayatlarını, arkadaşlarının hayatlarını ve sevdiklerinin hayatlarını tehlikeye atıyorlar.

Suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. Bu işe kaybetme zihniyetiyle giremem.

Aurora yanıma sokuldu, omurgası dik ve başı dik. Bugün cesur bir yüz takınan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum.

Ellerimi kürkünün içine soktum ve bindim. Axel arkamdan biniyor. Öne doğru eğilip kulağına fısıldıyorum: "İkinizi yeniden bir araya getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Küçük mırıltısı üzerine, "Şimdi beni krala götür." diyorum.

Önümde beliren saray hiçbir zaman benim evim olmadı.

Yuva, kendinizi güvende hissetmenizi sağlayan bir yer, bir insan, bir canlı ya da bir kitaptır. Bakımlı ve kendi teninizde rahat. Ev, ruhunuzu canlı hissettiren bir şeydir. Yuva, kalbinizin uğruna şarkı söylediği şeydir.

Benim evim Easton'dı. Benim evim, karanlığın örtüsü altında uçarken bana göz kırpan yıldızlar. Şimdi Knox ve ekibiyle yeni bir yuva buldum.

Onlar sayesinde sevgi dolu bir yuvanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu taş sarayın benim yuvamdan başka bir şey olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Son iki saatimi Aurora'nın sırtında görünmez bir şekilde, Axel'in eli sırtımın ortasında, kendimi hazırlamaya çalışarak geçirdim. Yolculuk sessizdi, genellikle sessiz olan arkamdaki Fae'nin sesi bugün tamamen başka bir nedenden dolayı çıkmıyordu.

Bunu hissedebileceğini biliyorum. Üzerimden dalga dalga yayılan endişeyi, vücudumdaki gerginliği. Bir noktada, çılgınca çarpan düzensiz kalp atışlarımı bile duyabildiğini düşündüm.

Ama dağın zirvesine tırmandığımızda, her şey düşüyor, nefesim tamamen kaçıyor, safra boğazıma yerleşiyor. Saray görüldüğünde gözlerim yaşıyor. Çarpıcı mimari, duvarların içinde meydana gelen korkunç olayları ve barındırdığı canavarları maskeliyor. "Keşke sana şu anda rahatlatıcı bir şey söyleyebilseydim ama biliyorum ki yardımcı olmaz," diyor Axel .

Başımı sallıyorum, onun yardım etmek isteyen ruhunun farkına varıyorum. Bunun yerine burnumdan derin nefes alıyorum ve birkaç atış boyunca tutuyorum.

Vücudumdaki zehirli havayı yok ediyorum. Onunla birlikte tüm anıları da dışarı attığımı hayal ediyorum.

Bunu yapabilirim.

"Sana dokunamaz Delilah, şimdi olmaz. Buna izin vermeyeceğim," diye yemin eder Axel.

Bana tekrar zarar vermek isterse bir yolunu bulacağını bildiğim için hiçbir şey söylemiyorum. Ne de olsa sektörlerle, vatandaşlarla zaten uğraşıyor.

Aurora yere indiğinde, Axel ve ben hiç vakit kaybetmeden atlayıp ona el sallıyoruz ama o duraksıyor. Altın rengi gözlerini benimkilere diyor, neredeyse içeri girmemem için yalvarıyor.

Başını okşuyorum, alnımı onunkine yaslıyorum. "Bunu yapabilirim," diye tekrarlıyorum yüksek sesle, damarlarıma güç dolmasını isteyerek. "Yakında görüşürüz."

Belki de Knox'un her gece çadırının sınırları içinde bana verdiği eğitimden, ormandaki derme çatma halkalarımızda geçirdiğimiz bitmek bilmeyen saatlerden ya da onun keşfedilmesini istememe korkusundan, ama Aurora'nın kanatlarını çırpıp gökyüzüne yükselişini izlediğimde, görünmezliğimin ona da yayılmasını istiyorum ve öyle de oluyor.

Gözlerimin önünde Aurora'nın kuzguni siyah büyük çerçevesi başımızın üzerinde kayboluyor.

Sanki büyüm etrafındaki havayı dönüştürmüş, Entrile sarayından gelen havanın gücünün onu çevreleyen parçacıklara fısıldamasını istemiş, görkemli yaratığı saklamama izin vermeleri için onlara yalvarmış gibiyim.

Sanki Gaia Ana dileğimi yerine getirmiş gibi görünüyor.

Axel'in nefesi kesiliyor ve bu sabah uyandığımdan beri ilk kez içimde bir rahatlama hissediyorum.

Ona asla ulaşamayacak.

Arkamı dönüp önümdekilerle yüzleşmek için içimdeki gücün her zerresini kullanmam gerekiyor. Axel'e kalbimdeki kargaşayı, bilinçaltımın derinliklerinden yükselen duyguları açıklamak zorunda olmadığım için minnettarım.

Axel, "Hazır mısın?" diye sorarken dalgın dalgın saray arazisine bakıyor.

Göğsüm derin, ürpertici bir nefesle yükseliyor. "Hiç olamayacağım kadar." *Ki bu asla olmayacak.*

Göz kapaklarım kapanırken, büyümün yayılmasını istiyorum, sadece enerjisi kamp alanındaki güvenliğe geri dönen Aurora'ya değil, aynı zamanda yanımdaki Axel'e de. Gözlerimi tekrar açtığımda, Fae kaybolup

Kendim hariç herkes, büyüüm sayesinde savaşçının saldırmaya hazır olduğunu görebiliyorum.

Büyüüm daha önce hiç bu kadar dikkatli kontrol edilmemişti. *Neden büyüüm burada daha güçlü?*

Arkamdan kopan çığlıklar dikkatimi başka yöne çekiyor. Axel ve ben çatının kenarına doğru koşarken, yüzlerce adamın saraydan ve sarayı çevreleyen ormandan dökülüştünü izliyoruz. *Ağaçlarda kimseyi görmedim bile. Nasıl bu kadar iyi gizlenmişlerdi?*

Turuncu alevler kuzey ormanı boyunca parlak bir şekilde dans ediyor, o kadar yükseğe tırmanıyor ki sanki doğan güneşe uzanıyor, kendini benzer bir ruha çekilmiş hissediyor.

Alevleri bu kadar görebiliyor olmamız... Axel sırtıyor.

"Nolan ortalığı kasıp kavuruyor."

Yıpranmış askerler, yanan ormana doğru koşmadan önce saraya gidip gelerek emirler yağıdırıyor.

Tam bir kaos hakim ve bir kez olsun askerlerin çığlıkları, *isyancılar* ve *başkent saldırısı* kelimelerini duyduğumda beni gülümsetiyor.

Doğrudan tuzağımıza düştüler.

"Gidelim," diyorum, başkent'in yanarak kömürden başka bir şeye dönüşmeyen ormanlarının görüntüsünü arkamda bırakarak.

Cebime uzanıp ellerimi tebeşirle köpürtüyorum, Axel de aynısını yapıyor. Kas hafızamın nasıl kolayca devreye girdiğine, ergenlik ve yetişkinlik yıllarımın çoğunda bunu nasıl yaptığıma hayret ediyorum.

Öyle olsa bile, odaya ışınlanmak daha kolay olurdu ama saatlerce riskleri ayrıntılı olarak tartıştıktan sonra, tüm büyüü minimumda tutmaya karar verdik. Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz, toprakların etrafına sihirli bir koruma koyan ve Knox'un zihnine saldıran kişinin yakınlarda olup olmadığını ve kralla birlikte çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz.

Görünmezliğimi kullanacak kadar cüretkâr. Axel'in, onlar bizi fark etmeden önce herhangi bir koğuşt fark edebilmesi için dua ediyorum.

Önce ben iniyorum, deri botlarımın ucu taş duvara değecek kadar uzanıyor. Sarkarken parmaklarım karıncalanıyor, acı kemiklerime kadar yayılıyor. Artık Fae gücüne sahip olduğum için eskisinden daha kolay, ama beş kat yüksekten sarmak yine de bir başarı.

En azından artık düşersem Axel'in uçup beni yakalayabileceği ya da benim ışınlanabileceğim bilgisine ve rahatlığına sahibim.

İki katı temizledikten sonra tanıdık verandada duruyorum. Karmaşık taş işçiliği kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Kapılar açık, perdeler rüzgarda dalgalanıyor.

Açık olmamalı.

Axel geliyor ve dikkatimi çeken şeyi görünce donup kalıyor.

Axel'in gücü büyüleri ve koruyucuları ararken, benim enerjim odaya yayılıyor ve kalp atışı olan her şeyi arıyor.

İkimiz de başımızı eğerek odanın temiz olduğunu gösteriyoruz. Sonra bedenimi taş duvarın üzerinden sallıyorum ve verandaya iniyorum, kemiklerim çarpmanın etkisiyle titriyor.

Axel yanıma indikten sonra bile arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Eski hayatımı ve bu sarayın her santimetresinin barındırdığı anıları görmekten korktuğum . Sanki hareketsiz durmak zamanı ileri alabilirmiş, beni annemin yanımda olduğu, sevdiğim herkesin zarar görmediği ve bu korkunç saraydan *uzakta* olduğu bir geleceğe götürebilirmiş gibi.

Sadece zamanı hareket ettirmek istiyorum.

"Vay anasım," diyor Axel nefesinin altında. Bu ifade beni şaşkına çevirdi.

Keşke yapmasaydım.

Bu kötü ve acımasız dünyada bir zamanlar sığınağım olan yer şimdi yok oldu.

Kapıdan tökezleyerek geçerken gözlerime dolan yaşlara engel olamıyorum. Boğazımdan kaçan şok çığlığını durdurmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum.

Hayatım boyunca el üstünde tuttuğum kitaplar mahvolmuştu. Ciltlerinden kopan sayfalar, hayatımın birçok aşkını barındıran kitap rafları, yıllarca yuttuğum ve üzerine düşündüğüm hayatlar paramparça oldu.

Oyunlar tozdan başka bir şeye dönüşmedi, bir zamanlar ne oldukları, hangi hikâyeleri barındırdıkları zar zor anlaşılabiliyordu. Hatta bazıları şömineye atılmış, sonlarından kaçabilenlerin kapakları gelişigüzel bir şekilde yan tarafa, alevlerden kaçamayan hikayelerin kömürleşmiş kalıntılarından uzağa oturtulmuş.

Parçalanmış yastıkların tüyleri etrafa saçılmış. Bir zamanlar yatağım olan karmaşık oymalı ahşap iskelet darmadağınık yatıyor, şilte onarılamayacak kadar yırtılmış.

Kıyafetler bile dolaptan çıkıyor, kumaşlar, korseler ve teller yırtık pırtık, odanın içinde gelişigüzel bir şekilde savruluyor.

Mekândaki her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış, sanki o zamandan beri kimse buraya girmeye tenezzül etmemiş.

Axel'in ağır eli omzuma iniyor, sesi kalbimdeki hüznün her zerresini barındırıyor. "Delilah, çok üzgünüm."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Bedenimi saran kalp kırıklığı için gerçekten söyleyecek sözüm yok. Bu çok saçma, yıllarca hor gördüğüm bir sarayın bir odası için bu kadar üzülmemeliydim. Ama burası onun girmediği, kötü anılarla lekelemediği tek yerdi. Burası benim ve o burayı kirletti, onarılamayacak şekilde tahrip etti.

Bu alanı kimin mahvettiğini çok iyi biliyorum. Kim en sevdiğim şeyleri kırmaya devam ediyor. Hayatımdaki değerli her şeyi elimden alan kişiyi.

Ve onunla aynı kanı paylaşıyor olmak beni korkutuyor.

Damarlarımda dolaşan kargaşayı derinlere, bilincimin yüzeyinin altına, düşüncelerimin bile bulamadığı karanlık uçuruma itiyorum. O kapılardan geçip cehennemin derinliklerindeki koridorlara girdiğimde zihnimin berrak olması gerekiyor. Annemi bulmalıyım. Şu anda önemli olan tek şey bu.

Silkelenip fısıldıyorum, "Ben . Koridorda koğuş olup olmadığını kontrol et."

Axel duraksıyor, bir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verene kadar sözlerimi düşünüyor ve odanın diğer tarafına doğru yürüyor.

"Temiz," diyor Axel, yatak odasının kapısını yavaşça açarak.

Koridorun karşısındaki yatak odası ortaya çıkıyor. Easton'ın eski odası.

Axel yaklaşıp kapıyı açarken beni durdurmuyor ama ayağım eşikte havada duruyor. Oda bomboş, kalbimi azarlayan duyguları yansıtan karanlıktan başka bir şey yok.

Ondan geriye tek bir zerre bile kalmadı, bir zamanlar burada yaşadığına dair en ufak bir iz bile yok. Sanki hiç var olmamış, sadece benim hayal gücüm tarafından yaratılmış gibi.

Ona ait sahip olduğum tek eşya, kaçtığımız gece aldıklarım. Küçük el çantası onun birkaç parça giysisini içeriyordu. Bir kısmına dokunmadan çantada bıraktım, eğer onları orada tutarsam kendine özgü kokusunun yıllarca kalacağını umuyordum.

Eşyalarının yok olduğunu görmek yüzüne inen bir tokat gibi.

Mermer döşeli zeminde ağır botlar bize doğru ilerliyor. Onlar yaklaştıkça başımı yana sallıyorum. Unutulmuş tanrılara, beni dinleyecek olanlara bunun işe yaraması için dua ediyorum. Bu duvarların etrafına yerleştirilmiş gizli korumalar olmasın.

İki muhafız köşeyi dönüp duraklıyor. Gözlerini bize diktiklerinde kalbim kulaklarımda çılgınca çarpıyor. En yakındaki asker öne doğru yürüyüp bakışlarını delip geçtiğinde nefesim kesiliyor.

Tüm vücudum orman zemininde yuvarlanan bir yaprak gibi hırçın bir şekilde titremeye başlıyor.

Kral bu askerlerin hemen arkasında olmalı. Her an köşeyi dönebilir. Burada olduğumuzu biliyor ve önümüzü kesmeye hazır.

Ama asker yanımızdan geçip gidiyor ve eski yatak odamın kapısını kapatıyor. Şaşkın ifadelerle birbirlerine dönerler. "Odaya sen mi girdin?"

Askerin kaşları derinleşir. "Hayır, sen yaptın mı?" "Sana sorduğuma göre hayır."

Gözlerini deviriyor. "Muhtemelen Lenard'dı. Dün gece rotasyondaydı. Meraklı piç."

Koridorda ilerlemeye devam ediyorlar ve iki uçta yerlerini alıyorlar. Bakışlarım Axel'inkilere kayıyor, o ilerlemek için işaret verdiğinde rahatlama dilimde somut bir tat oluşturuyor. Yürümeye başladığımızda Axel'in izniyle bir susturucu kalkan etrafımızı sarıyor ve seslerimizi maskeliyor.

Buna rağmen adımlarımızı hafif tutuyoruz ve konuşlanmış askerler bizi duyamıyor ya da göremiyor olsa da yanlarından geçerken nefesimi tutuyorum.

Geriye dönüp bakmadan, kalbimi daha fazla incitmeye cesaret edemedim, Easton'ın eski odasına, paylaştığımız hayata veda etmiyorum. Şu anda buna dayanamam.

Gücümü mızraklayarak içimdeki yanardöner altın büyüünün annemi aramasına izin veriyorum. Yerlerden, duvarlardan ve insanlardan geçerek, hedefini bulana kadar yaşayan her varlığın yanından geçiyor.

Koridorlar nedense daha soğuk. Sanki kötülük daha da yayılmış ve sarayın tamamını tüketmiş gibi. Ve güney kanadına doğru indikçe, daha fazla farklılık gözüme çarpıyor.

Sessiz.

Bir zamanlar koşuşturan ayaklarla, başları öne eğik ve gözleri yerde koridorlarda koşuşturan işçilerle doluyken, şimdi sadece boş.

Aslında, tek bir hizmetçinin bile yanından geçmedik. Saray kirli değil.

-Mermer zeminler pırıl pırıl ve halıların tozu alınmış; yani kralın öfkeden deliye dönmüşken yardımcısını kovmadığını biliyorum. Yine de içimdeki kıpırtıya engel olamıyorum.

Bir şeyler değişti. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Ben gittiğimden beri burada ne oldu?

Uzun ve dar koridoru dolduran derin bir öksürük dikkatimi sol tarafa çekiyor. Çok iyi bildiğim koridor. Sık sık ziyaret ettiğim ama kralın yumruklarından asla kaçamadığım koridor.

Hemşire odasına giden koridor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak ve aniden yanan gözlerimi görmezden gelerek geçip gidiyorum.

Bugün oraya gitmeyeceğim.

Bu bile başlı başına bir zafer.

Ama yeni bir tür dehşet kalbimi durduruyor. Axel önüme atlıyor ve üç asker köşeden hızla batı kanadına doğru yürüyor, kılıçları zırhlarına çarpıyor.

Askerlerden biri "Acele edin, başkent sınırına sızdılar!" diye bağırıyor.

Gözlerim şok içinde açıldı. Sınırdan sızmamaları gerekiyordu; sınıra yaklaşmamaları bile gerekiyordu. Başkentte masum aileler var.

Axel'e işaret ediyorum ve koşuyorum, adımlarım hafif ve aceleci. Saraydan mümkün olduğunca çabuk çıkmamız gerekiyor. İsyancıların yarattığı her türlü hareketi durdurmalıyız. Başkentte düpedüz bir savaş değil, dikkat dağıtıcı bir şey planlamıştık.

Knox'la aramdaki bağdan değil ama *büyümden* gelen bir çekiş hissettiğimde kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. Sanki kendi başına bir yaratılmış gibi beni çağırıyor, acele etmemi söylüyor. Hızımı artırıyorum, beni konsey toplantı odasına götürürken kalbim çılginca çarpıyor. Siyah maun kapıların arkasından bağırışlar duyuluyor.

Kralın kişisel korumalarını kapının dışında bulamayınca yutkunuyorum ama rahat bir nefes alıyorum. Nerede olduğunu bilmemek hem rahatlatıyor hem de korkutuyor.

Sanırım hâlâ sektörler arasında, nehirde olabilir ama bundan şüpheliyim. Ve eğer öyleyse, isyancıların değerli sarayına sızdığını öğrendiğinde uzun süre kalmayacaktır.

Artık annem ve ben olmayacağımız için kimi suçlayacağını, öfkesini kimden çıkaracağını düşünmeye cesaret edemiyorum.

Ama kendimi hazırlamadığım bir şey, zihnimden başarıyla uzaklaştırmayı başardığım bir şey, şimdi taht odasına giden koridorla yüz yüze geldiğimde adımlarımı durduruyor.

Ve bir seçim.

Benden alınamayacak bir şey. Easton'ın kafasını
kurtar ya da onsuz devam et.

Ckapt'ca Tkiat'm-Tkacc

A Xel'in sormasına gerek yok. Sadece elini koluma koyuyor ve "Ne yapmaya karar verirsen ver, Delilah, ben varım" diyor.

Kelimeler, ayrılmış dudaklarımdan karışık bir şekilde dökülüyor. Öksürüyor.

Bu benim için yapılmasını dilediğim tek seçim, çünkü o tertemiz koridora bakarken tek duyabildiğim kaçmamı söyleyen kafam.

Orada durup zamanın içinde asılı kalırken bir saatin tik taklarını duyuyorum.

Sonunda tik taklar durana kadar. "Özür dilerim Easton" diye fısıldarken saygımı göstermek için.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken topuklarımda üzerinde dönerek uzaklaşıyorum. Büyüm beni tekrar çekeştiriyor, koridordan tökezleyerek uzaklaşmamı sağlayacak kadar sert, beni yutmakla tehdit eden anıları ve o halde görmeye cesaret edemediğim arkadaşımı geride bırakıyorum - kralın fethettiği bir kupa gibi.

Körü körüne onu takip ediyorum, gücümün beni sonsuz koridorlara, kim bilir neler barındıran odalara götürmesine izin veriyorum. Axel yol boyunca yanımda sessiz kaldı. Ama büyü bizi beklemediğim bir yere, dışarıya götürüyor.

Koridorun sonunda duruyorum ve bizi karşılayan uçsuz bucaksız ormana kaşlarımla çatarak bakıyorum.

"Ne oldu?" Axel sorar.

Başımı sallıyorum. Bu sırada büyüüm beni önümdeki batı ormanına girmeye çağırıyor. "Saraydan ayrılmamızı istiyor."

Axel sanki cevaplar oradaymış gibi gözlerini ormana dikeyor. "Onu araziden çıkarır mıydı?"

"Milyon yıl geçse de aklıma gelmezdi..." Merak beni büyümün izini sürmeye iterken, kelimelerim kayboluyor. Sonsuz ağaçları ve derimi çizen dalları geçiyorum.

Aceleyle attığım adımları takip eden nefesim hızlanıyor ve sihrimin bizi nereye götürdüğünü anladığım anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Zindan.

Giren hiç kimsenin bir daha görülmediği bir yer.

Kralın hain olduğuna inandığı kişileri yerleştirdiği yer. Kral hakkında kötü konuşanların dilini, daha da kötüsü kellesini kaybettiği yer. İçeride yapılan işkence hayal bile edilemez.

Kralın beni bir ceza ve mizah biçimi olarak oraya kilitlemesinden korktuğum için içeri hiç adım atmadım.

Axel ve ben karanlıkta gizlenmiş merdivenlerin önünde duruyoruz. Aşağıdaki boşluktan yayılan inilti ve çığlıklar omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor.

Axel irkilir. "Aşağıda ne var?"

"Zindanlar. Başkentin hainlerini gönderdiği yer."

Mekândan yayılan koku öğürmemize neden oluyor, insan pisliğinin kokusu hassas burnumuza doluyor.

Askerlerden herhangi biri aşağıda olmaya nasıl tahammül edebilir? Sadece koku bile midesi zayıf olanların kaçmasına neden olur. İnsanlardan herhangi biri bundan nasıl kurtulabilir?

Çünkü öyle olması gerekmiyor.

"Orada kaç asker olduğunu biliyor musun?" Axel ağzını tıkayarak soruyor.

"Hayır. Büyümle bile göremiyorum. Aşağıda çok fazla mahkum var."

Axel sırtından bir bıçak çıkarır. "O zaman tek bir yolu var."

Onu taklit ederek ejderha kılıcını kınından çıkarıyorum.

Axel önden gidiyor, taş döşeli basamaklardan aşağı inerken sırtı gergin ve omuzları kaskatı. Gözleri karanlık koridorun görmemize izin verdiği her santimi tarıyor.

Kapısındaki yoğunluk kalbimi sıkıştırıyor. Knox'a verdiği sözü ve yemini yürekten tuttu.

Sarmal basamakları inip çıkarken karanlık uğultular bize doğru süzülüyor, taşlar biz indikçe ıslanıyor, kalın duvarlardan sular damlıyor.

Bu kadar aşağıda, basamaklar küçülmüş gibi görünüyor, omuzlarımızın iki yanındaki duvarlar çöküyor. Merdiven boşluğu Axel'in omuzları duvarlara değene kadar daralıyor ve devam etmek için yana doğru kaymak zorunda kalıyor.

Daralan merdiveni dolduran bir sonraki kelimeler Axel ve benim donup kalmamıza neden oldu.

Bir itiş kakış kopar, salonda yankılanan bir çarpma sesiyle ses kesilir. Kıs kıs gülüşmelerle birlikte uzun ve üzücü bir inilti duyulur.

"Biri daha mı nalları dikti Jarod?" diye sesleniyor bir adam.

"Evet," diye homurdanıyor bir başkası.

Kahkahalar yükseliyor. "Ne zaman duracağını , değil mi?" "Gidip pantolonundaki renk tonuyla ilgilenmek ister misin?"

"Kapa çeneni Lancaster. İlk kez bir can aldığında bacakların titriyordu," diye tersliyor asker.

Ulumalar taş duvarlarda yankılanıyor. "Evet, ama bu korkudan değildi, değil mi Lancy?"

Bunu sanki komik bir şeymiş, askerlerin çığlıklardan ve dehşetten nasıl zevk aldığına dair bir şakaymış gibi söylüyorlar. Sanki kendini durduramayan sadist bir adam bu dünyadaki en komik şeymiş gibi.

Bir insan başka bir hayata işkence etmekten nasıl zevk alabilir? "İyi misin?" diye sorarken Axel'in gözleri yumuşacıktı.

"Onları buraya kilitleyebileceğimizi sanmıyorum, değil mi?"

Axel sanki bunu çoktan düşünmüş gibi ciddiyetle, "İnsanlara annenin öldüğünü hemen haber vermek istemiyorsak... hayır," diyor.

Onların sözlerini, kahkahalarını ve tezahüratlarını duymazdan geliyorum. Sihrim beni tekrar çağırıyor - annem beni çağırıyor.

Bunların onu izleyen adamlar olduğu gerçeğini de görmezden geliyorum.

Axel ve ben koridorda yan yana yürüyoruz, bakışlarımız her kafese ve hücreye takılıyor. Hepsi erkek, kadın ve *çocuklarla* dolu. Bu Kral umursamaz. Ne ayrımcılık yapar ne de merhamet gösterir.

Korkunç bir düşünce aklıma geldiğinde ayaklarım havadan başka bir şeye basmıyor.

Ordelia'nın adamlarından bazıları bu hücrelerde mi? Sorgulanıyor mu?

Bunlara hücre ya da kafes bile diyemezsiniz - bunlar topraktan delikler. Yatak ya da kova yok, sadece yerdeki toprak delikler ve demir parmaklıklar

onları çukurlarında.

"Onu burada hissettiğine emin misin?"

Bakacağım en son yer orasıydı ve bu düşünceden hareketle cevabım da bu yönde oldu. "Kesinlikle."

Axel benden şüphe duymuyor ama gözlerine dolan endişe, bulacaklarımızdan korkmama neden oluyor. Özellikle de zindanlara doğru inerken, mahkûmların hücrelerini geçip ahşap kapıları açık odalara ulaştığımızda. İçlerinden yayılan metalik koku bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gördüğüm manzara da bunu doğruluyor.

Her oda işkence için tasarlanmıştır.

Elleri ve bacakları arkaya yatırılmış bir sandalyeye bağlanmış bir mahkûmun bulunduğu bir odanın önünden geçiyoruz. Bir bez parçası tüm yüzünü kaplıyor ve bir gardiyan başında durup gülümsüyor, tam o sırada bir kova suyu mahkumun üzerine boşaltıyor. Paçavranın etrafında gargara yapıyor ve boğuluyor ve ses beynimin derinliklerine gömülüyor.

Daha fazla oda, daha fazla işkence aleti. Tavanlardan direkler, zincirler ve halatlar sarkıyor. Kırbaçlar yere saçılmış, kan lekeleri duvarları süslüyor. Ayakta duran demir tabutların yanından geçerken yutkunuyorum, kapıların iç tarafına saplanmış bıçaklar, kasılma içinde duran kişiyi hareket edemez hale getiriyor. Nefes alsalar bile bıçaklar derilerini delip geçecekti.

Mahkumları ne kadar süre durmaya zorluyorlar?

Her adım bir öncekinden daha zor, midemin derinliklerinde daha fazla safra çalkalanıyor.

Derin odalardan birinden saf ıstırap çığlıkları geliyor. Bakmadan edemiyorum... Yine de keşke bakmasaydım diyorum.

Bir gardiyan, metal bir masaya bağlanmış genç bir adamın başında dururken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. İlk başta ne olduğunu merak ediyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum. Axel elini koluma dolayarak beni bir an sonra ileri doğru itiyor.

Gardiyan adamın derisini soymaya başladığında gözlerim açılıyor.

Axel tam zamanında hareket etti ve ben dönüp kustum. Deri pantolonunu birkaç santimle kaçırdım.

Kusmuk göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor, kulaklarımda bir çınlama. Sanırım muhafızların Fae'ye zehir enjekte ettiği gece Hazel'ın pisliğini kimin temizlediğini artık biliyorum.

Bir kolunu bana doluyor ve ben kuru kusmaya devam ederken beni ileri doğru sürüklüyor. Kolumu yatıştırıcı bir hareketle ovmaya çalışıyor, kulağıma başımı eğmemi fısıldıyor ama hiçbir şey seslerin ve kokuların beni bombardımana tutmasını engelleyemiyor.

"Onları kurtarmak zorundayız," diye fısıldıyorum. Gözyaşı dolu yüzümü Axel'e çevirdiğimde sorunun cevabının gözlerinde yandığını görüyorum. "Onları burada ölüme terk edemeyiz."

"Çok fazla insan var, Delilah."

Başımı salladım. "Hayır, lütfen onları kurtarmama izin verin."

Axel parçalanmış, bakışları araştırıyor, bir savaşçı plan yapıyor ve planlıyor. Yeşil gözleri hafif bir parıltıyla benimkilere döndüğünde umutsuz olduğunu anlıyorum. Bir kişiyi kurtarmak bir intihar görevi. Yüzlercesini kurtarmaya çalışmaksa... imkansız olurdu.

"Tüm bunlar sona erdiğinde," diyorum hıçkırıklar arasında, "onlar için geri geleceğim."

Buradaki insanlar beni duymuyor ya da bilmiyor olabilirler ama onlara söz veriyorum. Bu verdiğim ve mezara götüreceğim tek söz olsun.

Onları terk etmeyeceğim.

Buradaki insanların hepsi olmasa da çoğu masum. Tıpkı Sektör Altı ve Yedi'de cayır cayır yaktığı insanlar gibi.

Axel başını eğiyor. "Sana yardım edeceğim. Doğru zaman geldiğinde."

Axel ve ben yolumuza devam ederken başka bir şey konuşmuyoruz ama onun daha önceki sözlerine kulak veriyorum ve başımı eğiyorum. Bu beni korkak yapsa da umurumda değil. Şu anda güçlü olmam gerekiyor ve etrafımdaki manzara beni diz çöktürmekle tehdit ediyor.

Başka bir yuvarlanan merdivenin dibine ulaşana kadar Onu.

Kolyem yanıyor, beni inletene kadar tenimi cızırdatıyor. Çekiyorum kristali göğsümden uzaklaştırdım ve bir yıldız kadar parlak olduğunu gördüm. Daha önce hiç görmediğim kadar parlak.

Burada olağanüstü güçlü bir sihir var.

Axel göğsümdeki yanık izine bakarak kaşlarını çatıyor. İkimiz de büyüümün onu iyileştirmesini, kolyenin geride bıraktığı koyu, kızgın yaraların yerini yeni bir derinin almasını izliyoruz.

Gözlerimiz çarpışıyor ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz. Dikkatli olmamız gerekiyor. Görünmezlik belli bir noktadan sonra devam etmeyebilir ve içeriden yayılan soğuk karanlıktan yalnız olmadığımızı biliyorum.

Axel, "Önce ben gideceğim," diye duyurdu.

Onunla tartışmama fırsat vermeden merdiven boşluğundan çıktı. Bir süre sonra Axel kafasını merdiven boşluğuna geri attı ve beni çağırdı

devam etmek için. Bu kadar iğrenç bir yerde bile bir gülümseme kaçmakla tehdit ediyor çünkü görünmezlik hala sağlam.

Son basamakları inerken deri botlarım nemli taşla yapışıyor. Koridorun aşağısından gelen karanlık mırıltılar bizi ilerlemeye teşvik ediyor ve köşeyi döndüğümüzde, büyük bir ahşap kafes kapısının önünde konuşlanmış altı asker buluyoruz. Koridor kısa ve dar olduğu için iri yarı adamlar birbirlerine bakacak şekilde yan duruyorlar.

"İsyancıları duydun mu?" diye soruyor biri.

Karşısında duran asker gözlerini deviriyor. "Başkentten asla geçemeyecekler."

Asker göz kırpmıyor. "Çoktan duvarları aştılar. Son duyduğumda başkentin merkezine doğru gidiyorlardı."

"Hayır, Simon sınırda olduklarını söyledi, sınırı *geçtiklerini* değil," dedi. *tsks*. "Tanrılar, sen bir drama kraliçesisin."

"Kes şunu Arthur," diye çıkışıyor bir başka asker, bakışları ölümcül.

Arthur duvarı tekmeler. "Her neyse, vardiyaları değiştirmemiz gerek. Lancaster'a git."

İki asker yanımdan geçerken midem bulanıyor. *O* sadist piçler annemin başında da mı nöbet tutuyorlardı?

Axel bileğimi tuttu. Bir an ayaklarım nemli taş zeminde, mum ışığı mahzen kapısına giden yolu aydınlatırken, bir an sonra karanlığa gömülüyoruz. Axel bizi muhafızların yanından odaya ışınladı.

Bir an için huzurlu. Sessiz. Bu sadece çok uzun sürer.

Siren sesleri zindanın her yanını çınlatıyor, o kadar yüksek ki Axel ve ben yere düşüp ellerimizle kulaklarımızı kapatıyoruz. Çılgılık atan tek kişi ben miyim emin değilim.

Alevler odanın her tarafına yayılır, mumlar teker teker tutuşarak dairesel kafesi aydınlatır.

Sirenler aniden durdu.

Gözlerim iri gözlü kahverengi gözlerle buluştuğu an, haklı olduğumdan nefret ediyorum. Haklı olduğumdan *iğreniyorum*.

İki nedenden dolayı çılgılık atarak boğuk bir nefes alıyorum.

Axel'in yaşadığı şok onu yere yapıştırıyor, sonra kendini toparlayıp harekete geçiyor ve anneme doğru yürüyor. Sığır gibi zincirlenmiş, dövülmüş ve tanınmayacak kadar yara bere içindeydi.

Ama kahverengi gözlerini tanıyorum. Rengini, irisinin etrafındaki yumuşak halkayı çok iyi biliyorum.

Ama sadece rengi değil. Gözleri *berrak*. Bu bakışı yıllarca ezberledim, vücudunun işaretlerini okudum ve böyle anlar için dua ettim.

Annemin akli başında.

Ve onun önünde sallanan şey, kafası olmasa bile her zaman tanıyacağım bir vücut.

Ckapt'ca Tkiat'm-Foua

I Önce nereye bakacağımı bilmiyorum. Baş kesilmiş cesede mi, anneme mi? Easton her gün sevgilisinin hediyesi olan kahverengi deri bileklik takıyordu.

Onu hiç çıkarmadı ve gözlerim cesedin sol kolunda gezinip bileğine hâlâ takılı olduğunu gördüğümde, bunun Easton olduğunu anlıyorum... ondan geriye ne kaldıysa.

Bana işkence etmek için vücudunu büyüyle koruduklarını sanıyorum. Onun için geleceğimi biliyordu.

Ona dönüyorum, bileklerinin etrafındaki yaralar ve ayaklarının arasındaki sıvı, *uzun* süredir bu pozisyondan hareket ettirilmediğini gösteriyor. Zavallı annem çırılçıplak, tamamen çıplak ve zincirlerden sallanıyor. Bir zamanlar yumuşak olan teni çürükler ve kesiklerle dolmuş, kuru kan ve pislikle kaplanmış.

Sadece bir kahverengi gözü görünüyor, diğeri şişmiş, dudağı kesilmiş ve elmacık kemikleri morarmış ve kanıyor. Göğsü güçlkle yükseliyor, boğazından gelen hırıltı gözlerimde yaş birikmesine neden oluyor.

Bakışlarım bir kez daha Easton'ın bedenine kayarken safrayı tekrar tekrar yutuyorum.

Kapılar arkamdan patlamadan önce zamanım yok, sadece dışarıda konuşlanmış altı askerden değil. Zindanlardaki tüm askerler.

Anneme ya da cesede değil, annemin önünde duran Axel ve bana bakıyorlar. *Sihirli koğuşlar.*

Ayağa kalkıyorum, Axel kılıcını arkasından çekiyor. Annem inliyor ve zincirler şingirdiyor. Bu haldeyken bile zincirliyim,

Ağız tıkalı ve yaralı. Bana ulaşmaya çalıştığını biliyorum.

Bileğimin bir hareketiyle ateş ön kolum boyunca patlıyor ve parmak uçlarıma kadar yayılıyor. Ejderha kılıcımı kınından çıkarıyorum, sanki kabzası ateş püskürten canlı bir ejderhaymış gibi alevleri çelikten aşağı akıtıyorum.

Knox'a ve otuz altı adam saldırırken yaptığı yorucu antrenmanlara hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Knox bir anda zihinlerimiz arasındaki köprüde, acı dolu duyguları beni dövüyor.

Savaş, Delilah! Dövüş!

Önce üç adam düşüyor, öldürdüklerinden tahrik oldukları için böbürleneler ve onlar oldukları için şükrediyorum. *Annemi* burada bulduktan sonra öfkemi çıkaracak birine ihtiyacım vardı ve onları kanlı bir posa haline getirene kadar dövdüm.

Oda avantajımıza çalışıyor, bir seferde sadece üç ya da dört askerin dövüşmesine yetecek kadar yer var. Axel kapıya en yakın iki askerle dövüşüyor, uzun çelik bıçakları adamlar daha kılıçlarını kaldırmadan karınlarını ve boğazlarını kesiyor.

Bir asker bana doğru hamle yapıyor, çeliği aşağı iniyor ve benimkiyle buluşuyor.

Kılıçlar çarpışırken alev kıvılcımları dans ediyor.

Pantolonundaki renk tonunu fark ettiğimde tiksinti tüm bedenimi sarıyor.

Jarod. İşkence ve acıdan zevk alan adam.

Küçümseyip dönüyorum, kılıcının ağırlığından sıyrılıp dizimi kasıklarına indiriyorum. Nefesi onu bir anda terk ederken tatmin damarlarımda dolaşıyor. Kendine gelmesi için ona bir an bile vermiyorum. Dizimi bir kez daha kaldırıp Jarod'un burnuna saplıyorum ve ardından gelen mide bulandırıcı çığrıktan zevk alıyorum.

Altın ellerim boğazına dolanıyor ve tüm gücümle adamı odanın diğer ucuna fırlatıyorum, taş duvara büyük bir gürültüyle çarptığında omuzlarımda nasıl titrediğini görmezden .

Nefes almak için bir dakikam bile yok. Bir sonraki saniyede, başka bir asker bana doğru savruluyor. Elinde iki hançer ve mide bulandırıcı bir kaş çatmayla üzerime doğru geliyor ve hançerleri havada savuruyor. Kaçmak için dönüyorum ama çelik yanağımı sıyrıyor. Şimdi hançer fırlatan askerin ve bir başka tehditkâr askerin önünde dururken yüzümden ılık yapışkan kan damlıyor, boncuk gözleri beni delip geçiyor.

Bağda öfke patlaması. *Öldürün onu!*

Daha fazla kılıç açtıkları anı kendi avantajıma kullanıyorum ve zeminde kayarak doğrudan onlara doğru ilerliyorum. Bacağımı geniş bir kavis çizerek uzatıyorum, botum her ikisinin de inciklerine çarpıyor ve adamları yere seriyor. Ayağa fırlıyorum, yere düşen bıçakları kapıp kalçalarına saplıyorum, sonra da zemine saplıyorum ve onları hücre dedikleri bu çürümüş odaya hapsediyorum.

Adamlar domuzlar gibi ciyaklıyor, dışarı çıkmaya çalışıyor ama bunu imkânsız buluyorlar.

Durmadan, kalçalarına bağlı kılıçlara uzanıyorum ve onları kapıya doğru fırlatıyorum. Bıçaklar bana doğru koşan iki adamın omuzlarında izlerini buluyor.

Axel köpek dişlerini gösteriyor, elindeki iki bıçaktan koyu kırmızı kan damlıyor. Kollarını yana doğru açarak tek bir hareketle boğazlarını kesiyor. Kanlarından öğürerek yere yığılıyorlar.

Geriye dört adam kaldığında, odada bir yığın halinde yatan ölü yoldaşlarını gördüklerinde yüzleri erimiş kırmızıya dönüyor. Yere yatırdığım adamlar bile boğazları kesilmiş halde ölü yatıyordu. Sanırım Axel'e benim alamadığım canları aldığı için teşekkür etmeliyim.

Geriye kalanlar Axel ve beni birlikte sürdüler, onları annemden ve Easton'ın cesedinden uzak tutmaya çalışırken sırtlarımız çarpıştı.

İşlerini bitirmek için kuyumun derinliklerine dalıyorum ama kuyu boş.

Sihrimin nesi var? Nereye gitti? Odanın etrafına bakıyorum. Bir sifon var mı?

Şok beni hazırlıksız yakalayacak kadar etkisiz hale getiriyor. Adamlar saldırdı ama yumrukla ya da çelikle değil. Bileklerime yapışıp beni öyle güçlü bir şekilde çekiyorlar ki başım büyük bir çatırtıyla geriye düşüyor.

Tırnakları ön koluma batarken gölgelerin arasından Axel'in de benim de fark etmediğimiz bir başkası çıkıyor ve bıçağını karnımın derinliklerine saplarken tamamen çaresiz kalıyorum. Nefesim bir anda ciğerlerimden boşalıyor, yerini karnımdan tüm vücuduma yayılan yakıcı bir acı ateşi alıyor.

Askerin boncuk gibi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bıçağı karnımda döndürmeye başlarken ruhunun soğuk derinliklerini zevk dolduruyor.

Çılgık atıyorum, ellerinde kasılıyorum, zamanın bu durumda neden benim için yavaşlamaya karar verdiğini merak ediyorum.

Knox'un acı dolu çığlığı köprüden aşağı iniyor, o kadar güçlü ki şokla başımı geriye atmama neden oluyor.

Boğazımda sıvı yükseliyor, çenemden aşağı kıpkırmızı damlıyor.

Hayır, hayır, hayır! Kükrüyor.

Oda dönüyor, dönüyor ve aniden artık askere değil tavana bakıyorum. Bir an için annemin adımı çağırdığını, ağladığını ve çığlık attığını duyduğumu sanıyorum.

Hava, sanki bir tünele atılmışım gibi kulaklarımdan vınlayarak geçiyor.

Sonra Axel üzerimde geziniyor, ellerinden mavi ışık akıyor, yüz hatlarını korku kaplıyor.

Gölgeler beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, annemin benim için ağlarken zincirlerini şıngırdatması.

Ckapt'ca Tkiaf'm-Fivc

Meniden uyandığımda başım kafatasımın içinde acımasızca çarpıyor. Doğrulduğumda Axel'in annemi tutan zincirleri çözdüğünü görüyorum. Bu hareket annemin Axel'in kollarına yığılmasına neden oluyor ve rahatlıyorum.

yüz hatlarını kaplayan o ifade beni ağlatmaya yetiyor.

Phillip ve Ordelia ben beri onu kimsenin görmediğini söyledi... O zamandan beri burada mı? Easton öldüğünden beri burada mı?

Ayağa kalktığımda, sadece hafif bir baş dönmesi ve mide bulantısı hissettiğimde şok oluyorum. Dövüş derimdeki kesik ve ıslak kan hala duruyor ama karnıma saplanmış bir bıçak olması gereken yerde pürüzsüz bir deriden başka bir şey bulamıyorum. Onun yerine, artık ölmüş olan askerin boğazından kıpkırmızı kan sızıyor.

Köprüye doğru koşuyorum. Girişte Knox dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı.

Seni kaybettiğimi sandım.

Ben iyiyim Knox. İyiyim, diye yatıştırıyorum, yanağını avuçlamadan önce parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

kadar hızlı geliyorum. Tünellerde ısınlanmaya karşı korumalar var. Neden bu kadar çok koruma var? Neden büyüye karşı hazırlıklı?

O cevap veremedi. Axel bana doğru koşuyor, annemi kollarında taşıırken yüzü geriliyor. "Hemen harekete geçmeliyiz ve daha fazla asker gelmeden önce bizi buradan çıkarmak için sihrini kullanmalısın."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez yukarıdan bağırışlar gelir. "Easton ne olacak? Onu taşıyacak kadar güçlü değilim henüz!"

Axel'in gözleri benimkilerle birleşiyor ve yorgunluğu görüyorum.

Onu terk etmek zorundayım. Onu tekrar terk etmek zorundayım.

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Cesedine döndüm ve ağladım. "Çok üzgünüm, Easton."

O öldüğünden beri bu sözleri her gün söylüyormuşum gibi geliyor.

Bıçağımı alıp kanı siliyorum. Ağır botlar taş koridorları dolduruyor, bağırان sesler sağır edici bir ölüm vaadi.

Elim Axel'in kolunu kavlıyor ve içimdeki altın kuyunun derinliklerine dalıyorum. Tüm varlığımı suya batırarak, dipte kalan küçük ons içinde yüzüyorum ve tüm gücümle itiyorum.

Son bir kez bakıp fısıldıyorum, "Senin için geri geleceğim, Easton. Sonsuza dek birlikte."

Arkamdaki kapı uçarak açılırken gözlerimi kapatıyorum ve ısınmadan önce annemin çığlığı kulağımı deliyor. Her zamankinden daha zor, sanki bataklıkta yürümeye çalışıyormuşum gibi.

Biz gözden kaybolurken bir el sırtımı tırmalıyor, keskin tırnaklar deriyi yırtıyor. Acı beni annemin işkence odasının etrafına yerleştirilmiş koğuşlara doğru itiyor.

Birdenbire şiddetle sarsıldım. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yakıcı güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum.

Axel'in panik içindeki yüzü görüşümü engelliyor. "Acele edin! İkinizi birden taşıyamam."

Adrenalin bir kez daha üzerime çöküyor, ama yeterli değil. Her şey çok ağır geliyor. Başım yana düşüyor ve annemi şimdi ışıktta görüyorum - vahşeti ve aldığı yaraları... Tanrılar ona bunu yapan canavarların artık öldüğüne şükrediyorum.

Nasıl iyileşecek?

"Delilah!"

Axel'in panikle attığı çığlık bakışlarımı ona çeviriyor. Kulaklarımdaki çınlama azalıyor, yerini toynakların, ayakların ve gürleyen orman zemininin sesine bırakıyor.

Gözlerim dehşetle açıldı. Sadece bizi zindanların yukarısına ışınlayacak kadar güçlüydüm, onlardan uzağa değil.

Geliyorlar.

"Neredeyse hiç sihrim kalmadı," diye itiraf ediyorum panik içinde. "Bizi ışınlayamam.

Saraya nasıl geri döneceğiz?"

Zihnimde koşturuyorum, sihir kuyumun bulunduğu odayı açıyorum. Neredeyse tükenmiş. Nasıl olur da ikimizin de büyü olamaz? Zindanların içinde ne vardı da bu kadar kısa sürede bu kadar güç çekildi?

Axel'in gözleri ormana doğru kayıyor. "Tünellere giden başka bir yol yok mu?"

"Tek bir giriş ve çıkış yolu var - saray ve Hazel'in bulunduğu orman - ama çok uzak."

Axel annemi daha yükseğe kaldırırken annemin dudakları aralanıyor ve göğsünden küçük bir hırıltı çıkıyor. Eğer Fae duyma yetisine sahip olmasaydım, bu küçük sesi asla duyamazdım. Annemin dudakları hareket etmeye başladığında öne doğru eğildim, kaşlarım çatıldı.

Hırıltılı değil... Fısıldıyor.

Her ne dediyse Axel'in gözleri büyüdü. Sonra kolumdan tutup beni koşturmak için ileri doğru çekti. Biz koşarken tek kelime etmiyor, kralın askerleri peşimizdeyken adımlarımızı hafif tutmaya çalışıyor.

Axel ve ben ormanın dış kenarı boyunca koşarak saray arazisinin kuzey tarafına doğru dönüyoruz ve sonra Axel duruyor. Önümüzde uzanan açık araziye, diğer taraftaki ahırlara bakarken göğsü kabarıyor. Annemin ona tam olarak ne fısıldadığını merak etmeye başlıyorum.

"Ciddi olamazsın," diyorum kesin bir dille. "Açık bir arazide koşamayız."

"Senin de hiç sihrin kalmadı mı?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım anneme kayıyor, bayılmış ama hala onun kollarında nefes alıyorum. Ona yardım getirmeliyiz. Ben daha düşünmeden kelimeler ağızdan dökülüyor. "Biraz var, sadece hızlı olmamız gerekiyor."

Ona kemiklerimin yorulduğunu, tükenmişliğin eşliğinde olduğumu hissettiğimi söylemeye cesaret edemiyorum.

Çılgınca büyüyen gücümün şimdi boş olması hiç mantıklı değil. Görünmezlik büyüm bile benden zar zor bir şey götürüyor. Peki *nereye* gitti?

Altın ışığın küçük damlalarına yalvararak, sadece birkaç dakika daha dayanması için dua ederek, ellerimi içine sokuyorum ve hepimizi görünmez yapıyorum. Bir saniye bile kaybetmeye cesaretim yok. Axel yanımda kaybolur kaybolmaz ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum.

Onu artık göremiyorum, onu ortaya çıkarmak için bir damla daha büyü harcamaya cesaret edemiyorum, hala bu alanda benimle birlikte annemle koştuğuna dair tüm güvenimi onun ellerine bırakıyorum.

Sadece benim kadar hızlı hareket etmesi için dua .

Fae duyularımı, yeteneklerimi ve gücümü sınırlarına kadar zorladığım için tarlayı koşarak geçmem gereken üç dakika hayatımın en uzun süreleri.

Ahırlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, kendimi kapılarından içeri attığım şu andaki kadar. Ayaklarım döşemeye değdiği anda görünmezlik ortadan kalkıyor. Axel kollarında annemle nefes nefese karşımda dururken, rahatlama ve yorgunluk dizlerimin bükülmesine neden oluyor.

Ayağa fırlayarak en yakındaki av atlarından birini kaptım ve eysiz olarak bindim. Axel annemi dikkatlice bana uzatırken bacaklarımı kendimi sabitlemek için kullanıyorum, vücudu gevşek, zayıf ve kırılgan. Kemikleri dışarı çıkmış, kir ve kanın altındaki derisi hastalıklı gri bir renkte.

Axel at takımından bir at battaniyesi alıp bana uzatıyor. Ellerim titreyerek kabul ediyorum, annemin çıplak vücuduna sarıyorum, attan düşmemesi için ona doğru manevralar yaptırıyorum.

Axel başka bir ata biner, tam o sırada kafasını kaldırır.

"Geliyorlar," diye fısıldıyor, topuğunu ata vurarak.

Onu takip edip ahırdan çıkıyorum. Kendimi tükenme noktasına getirmeden bizi görünmez yapamam. Annem Axel'e nereye gitmesini söylediye, işe yaraması ve oraya tek parça halinde varabilmemiz için dua ediyorum.

Easton'ın cansız yüzü gözümün önünden geçiyor, çimlerin üzerinde yatan cansız bedeni annemin kollarında hissettiklerine çok benziyor. Easton'ı kaybettiğim geceye benziyor, kaçtığımıza inanarak kaçmıştık ama saldırıya uğramıştık.

Onu yeniden kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve birkaç dakika sonra annemin bizi gönderdiği yeri gördüğümde ağzımdan bir hıçkırık daha dökülüyor.

Ufukta üç boş bina beliriyor.

Kolyeyi boynuma geçiriyorum, yerleşkeye doğru yol alırken nostalji içimi kaplıyor, ağaç ev ihtişamının altında saklanıyor.

Başımı sallıyorum, Easton ve benimle anıları bu hareketle uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu çok fazla.

Axel atını eski, köhne kuyunun yanında durdurduktan sonra atından atlar.

"Bizi neden buraya gönderdi?" Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek soruyorum. "Kralın bundan haberi var. Yakında aramaya gelecektir."

Axel kuyunun üzerine yerleştirilmiş eski, çürümüş tahtayı sökmeye başlar. "Başka bir giriş daha var."

Şok beni donduruyor, annemin göğsü benimkine karşı sığ bir şekilde yükseliyor ve Axel tahtayı yırtıp bir dizi taş basamak ortaya çıkardığında, benim

ağız açık kalır.

Ona söylediği bu muydu?

Annemi nazıkçe attan indiriyor, onu göğsüne yaslayarak öyle özenle tutuyor ki ona sonsuza dek minnettar kalacağımı biliyorum. Av atından iniyorum, sonra onları saraya geri göndermek için kışlarına vuruyorum. O korkunç sarayda iyi davranılan biri varsa, o da atlardır. Kralın inkar edemeyeceği bir amaca hizmet ediyorlar.

Axel merdivenleri dikkatle inmeye başlıyor ve ben veda etmek için dönmekten kendimi alamıyorum.

Kolyeyi boynumdan çıkarırken, yerleşkenin yok oluşunu ve onun yerine ağaç evin belirişini izliyorum. Çocukluğum boyunca huzur bulduğum tek yer.

Belki bir gün farklı koşullar altında geri dönerim ama şimdilik veda etmek zorundayım.

Kolyeyi başımın üzerine geri iterek, eski çürümüş tahtayı kuyunun üstüne yerleştiriyorum ve izlerimizi kapatıyorum. Güneş ışığı kayboluyor, bizi karanlığa gömüyor. Bizi içine hapsediyor.

Bunca zaman boyunca bu kadar çok cevabın ayaklarımın altında, ellerimin ulaşabileceği bir yerde durduğuna inanamıyorum.

Aradaki Fae ve bir kaçış.

O Fae'lerin şimdi nerede olduklarını, hala esir tutulup tutulmadıklarını, hatta işkence görüp görmediklerini... ya da bir şekilde iyi olup olmadıklarını merak ediyorum.

Annem Axel'in kollarında kıpırdamıyor. Nefes almaya devam ediyor ve ne kadar sığ ve yavaş olsa da, en azından yükselmesi hiç durmuyor ve bu küçük mucize için unutulmuş tanrılara şükrediyorum.

Sanki Axel ve ben bu sık patikada saatlerdir yürüyormuşuz gibi geliyor. Havaya yapışan küflü ıslak küf nefes almayı zorlaştırıyor. Ve karanlık. İnanılmaz derecede karanlık.

Axel neden ateş yakmadığımı sormadı, ben de neden büyü kullanmadığını sormadım.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken ayaklarım tökezliyor. Tüylerim diken diken oldu ve ileri atıldım. Bunu yapabilecek tek bir kişi var.

Ben onlara gözümü bile dikmeden vücudum bu tepkiyi veriyor.

Onun rahatlamış soluğunu duyuyorum ve etrafımdaki gölgeler benimle birlikte koşarken biraz daha rahat nefes alıyorlar. Dallar yüzümde geziniyor, yanağımı belli belirsiz okşuyor ve vücudumda yara olup olmadığını araştırıyor.

Axel'in adımları arkamda hızlanıyor, çünkü o da hissediyor, karanlığa neyin katıldığını, etrafımızı saran gölgelerin sadece gölge değil büyü olduğunu anlıyor.

Kendimi Knox'un bekleyen kollarına attım.

Beni vücuduna bastırırken hıçkırıklarına engel olamıyorum. Çam ağacı etrafımı sarıyor. Hızlı ve ağır kalbi göğsümde güm güm atıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına sokarken tenimiz dokunduğu yerde kıvılcımlar çıkarıyor.

"Angel," diye nefes alıyor.

Elimi başının üzerinde gezdiriyorum, ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmeden önce parmaklarımı kuzguni siyah kalın saç tellerine doluyorum.

O burada, o burada, o .

Ayrılığın benim yüzümden olduğunu biliyorum ama şu anda, onun kollarının rahatlığı ve güvenliği içinde, neden böyle bir seçim yaptığımı kendime bir türlü hatırlatamıyorum. Neden bizi ayrılmaya zorladığımı. Neden onsuz tüm bunları yaşadığımı.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar onun omzuna düşüyor.

Knox başını geriye çekiyor, o safir gözleri benim gözyaşı dolu gözlerimi arıyor. Arkasında küçük bir ateş feneri duruyor, yeniden bir araya geldiğimize göre Ace onu yakıyor.

Tünel alevin yumuşak turuncu ışıyla dolduğu an, Knox'un yüzünü, keskin çene çizgisini, elmacık kemiklerini ve benimkini delip geçen endişeli bakışlarını gerçekten görebildiğim an nefes alıyorum.

"İyileştin mi?" Knox huysuzca soruyor, gözleri karnıma ve dövüş derilerimde bıçaktan kaynaklanan deliğe kayıyor.

Endişesini gidermek için ağzımı açıyorum ama Axel sözümü kesiyor. "Kesilmiş ve bıçaklanmıştı. Elimde kalanlarla onu iyileştirdim."

Gözlerindeki karanlık yeni bir vahşete dönüşüyor. "Bunu kim yaptıysa öldü mü?"

Fener alevinin uzakta tuttuğu gölgeler, gergin bir enerjiyle titreşerek yaklaşmaya başlar.

Axel soğukkanlılıkla, "Boyunlarını kendim kestim," diyor.

Elimi yanağına koyuyorum, dokunuşum onun yeniden odaklanmasını sağladığında mutlu oluyorum. "Endişelenmemiz gereken kişi ben değilim." Knox gözlerini takip ediyor, anneme geldiklerinde yüzü gevşiyor.

"Aman-" Knox boğazını temizliyor, beni tutuşu sıkılaşıyor. "Onu üsse götürmeliyiz. Annie onu iyileştirmemize yardım edebilir."

Ace öne çıkar. "Hazel onu iyileştirebilir. İlk olarak nereden başlayacağını bilir ve o daha yakın."

Hazel.

Hazel'in büyüü vücudun derinliklerini görebiliyor ve ona neye dikkat etmesi gerektiğini ve onu nasıl onaracağını gösteriyor. Knox ve Ace onu iyileştirmeye çalışmayı önermiyor çünkü Hazel'in yeteneği olmadan ona daha fazla zarar verebiliriz.

Knox beni indiriyor ama bırakmıyor. Bunun yerine, Axel annem hâlâ kollarındayken ilerlemeye başlarken, o da beni kollarının arasına alarak yürüyor.

"Axel," diye
sesleniyorum.

Dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Her şey için. Kendim için, sarayda bana yardım ettiği için. Annem için.

Yeşil gözlerinde bir şey parlıyor, belki de anlıyor, çünkü hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını eğiyor ve yürümeye devam ediyor.

Yürürken Knox bir kolunu omzuma doluyor ve alnımdan öpmek için başını yana çeviriyor.

"Çok üzgünüm Angel," diye fısıldıyor kısık sesle.

Bir şey söylememe bile gerek yok. Her şey boyunca duygularımı hissedebilirdi, özellikle de Easton'ın bedenini görünce.

Bakışlarımı Knox'un yanındaki sessiz Fae'ye kaydırmadan önce nazik öpücüğüne karşılık veriyorum.

Ace yavaşça yürüyor, kaşları çatık ve gözleri yere odaklanmış. Knox bile aynısını yapıyor.

"Başkentin nasıl bir yer olduğundan hiç bahsetmedin," diye dikkatle söze giriyorum. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

Ace'in orman yeşili gözleri Knox'a dönüyor, gözlerinde bir duygu beliriyor ve o kadar çabuk kayboluyor ki ne anlama geldiğini anlayacak zamanım olmuyor.

Başımı Knox'a doğru çevirdim. "Anlat bana."

Sesimdeki emir Axel'in tökezlemesine neden oluyor ama sonra tekrar hızlanıyor.

Bugün gördüklerime bakılırsa... hiçbir şey beni şaşırtmaz.

Knox ağzını açıyor ama ayak sesleri önümüzdeki tünelin duvarlarında yankılanırken sessizliğe gömülüyor. Herkes donakalıyor, kulakları karanlık koridora doğru geriliyor.

Ace ateşi çamurun içine itiyor, ayağını üzerine basıyor ve bizi bir kez daha karanlığa gömüyor.

Knox'a hayatım ona bağılıymış gibi tutunuyorum.

Her şey düşünüldüğünde, karanlıktan korkmanın çocukça olduğunu hissediyorum ya da belki de gördüklerim yüzünden karanlıktan korkuyorum. Gölgelemin içinde pusuya yatmış, saldırmak için bekleyen canavarlar.

Karanlık sırlar barındırır.

İçinde güvende olduğum tek karanlık Knox'un karanlığı ve o da önümde bir adım atarak beni arkasına alıyor. Axel arkamızda kalıyor, annemi koruyor.

Tünelin ortasında saatlerce kılıçlarımızı kınından çıkarmış, nefeslerimiz birbirine karışmış halde bekliyoruz. Bu tünelde saklanamayız, bu noktada geri de dönemeyiz. Ve gücüm olmadığından, onları tanımlamak için büyümü kullanamıyorum.

Ayak sesleri artıyor, ağır botlar nemli, çamurlu kaldırım taşında yürüyor.

Bir dizi ayak sesi.

Onlar yaklaştıkça kaşlarım çatılıyor, nefes alışları o kadar keskin ve ağır ki sanki kulağımın dibinde nefes alıp veriyorlarmış gibi hissediyorum.

Knox'un gölgeleri tünel boyunca yayılır, omuzları gerilir, ancak hızlı bir nefesle alçalır. Hızla kılıcını kınına sokar ve bolca küfrederek.

Knox'un gölge ateşinin bir çekirdeği Ace'in elindeki odunu tekrar aydınlatıyor ve Nolan virajı dönerken tünel bir kez daha aydınlandığında kalbim karnıma düşüyor. Yüzünün rengi solmuş, ela gözleri vahşi ve korkudan çılgına dönmüş.

Bakışları Ace'in üzerine düşene kadar durmuyor ve yüz hatlarından geçen bakış Axel'in annemi nazikçe yere indirip ikizinin yanına adım atmasını sağlıyor, omuzları dik ve dövüşmeye hazır.

"Neden buradasın?" diye sorarken sesim boğuk çıkıyor. Alevleri kontrol eden isyancılarla birlikte olmalıydın."

"Nolan, ne oldu?" Knox cevap vermeyince sorar.

Nolan'ın yutkunması duyulabiliyor ve Knox'un ses tonundaki emre rağmen Nolan'ın bakışları Ace'den hiç ayrılmıyor.

"Çok özür dilerim."

Ace'in yüzü gevşer. "Ne için?"

Soruya rağmen, bu tüneldaki herkes nedenini *hissedebilir*. Enerji değişiyor, korku içimizde kıvrılıyor ve havada dönüyor.

Hepimiz biliyoruz.

Ve bu nedenle Nolan konuştuğunda şok hissetmiyorum. "Hazel'ı yakaladılar."

Ckapt'ca Tkiat'm-Sip

I aylardır bu kadar insan gibi hissetmemiştim.

Arnavut kaldırımlı zemine vuran ayaklarımın eklemlerime yaydığı acı bana yabancı geliyor. Acı veren bir melodi söyleyerek göğsümü kabartıyor.

Köşeyi döndüğümde ve ışık karanlığa akarken kendime nasıl nefes alacağımı hatırlatmalıyım.

Koşarken bunun normal bir efor olduğunu vücuduma hatırlatmalıyım. En azından eskiden öyleydi, ama Ace'in peşinden giderken ve ona ayak uydurmaya çalışırken bu duyguyu hızla yeniden öğreniyorum.

Knox ve Axel'in adımları yanıma düşüyor, Hazel'in koku izini takip ederken ciğerlerine zahmetsizce dolan hava benimle alay ediyor. Göğüslerinin ritmik bir şekilde inip kalkması benimkiindeki keskin farklılığa, nefesimin nasıl kesik kesik ve hırıltılı olduğuna işaret ediyor.

Bu sadece yorgunluk değil, tükenmişliğin eşiğinde olmak böyle bir şey. Hayat Ağacı'nın içinde nasıl hissettiğimi.

Son iki aydır korkularımdan birinin büyümün beni tüketecek kadar büyümesi olduğunu düşünürsek, nereye gittiğini merak etmekten kendimi .

Neden nefes almakta zorlanıyorum? Koşmak için mi? Çalışmak için mi?

Ve bunun ötesinde, başım hafif ve sersemlemiş durumda ve avuçlarım tamamen farklı bir nedenden dolayı nemli. Bu panik, Hazel için duyduğum korku, çığ gibi büyüyen duyguların beni yutması.

Zindanlardaki işkence odalarını, Hazel'e uygulayacaklarından şüphe duymadıkları işkenceleri en ön sıradan izledim.

Axel'in yüzündeki renk sızıntısından, yeşil gözlerini saran korkuyu gizleyememesinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Hazel güçlü olabilir ama bu tür bir işkenceye dayanamaz.

Tünelden çıkan Ace, dövülmüş ve baygın yatan iki asi askerin, yani eşini koruması gerekenlerin yanından hızla geçiyor. Ötedeki ormana doğru uçuyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki yetişemiyorum.

Knox'un kaşları çatılırken başı önce anneme sonra da göğsüne doğru iniyor.

Neden kimse ısınlanmıyor? Neden kimse büyü kullanmıyor?

Ace göğsü kabarak, toprak ve orman kalıntıları etrafa saçılarak durdu, sonra yere çöktü ve bize de aynısını yapmamızı işaret etti. Axel annemi bir kez daha yavaşça yere indiriyor, nefes alış veriş sığı ama düzgün.

Toprakta sürünerek Ace'in yanında duruyorum, düzinelerce arabanın dağını yamacında, sarayın iki katı büyüklüğündeki bir binaya doğru ilerleyişini izlerken nefesim kesiliyor. Karanlık yüz hatları geniş ağaç gölgesinin içinde gizlenmiş.

Kompleks devasa bir bina.

Birkaç mil boyunca devam ediyor ve Fae görüşümün yardımı olmadan nerede bittiğini ya da başladığını söyleyemem. Bu bir kamuflaj binası. Sırlarla dolu bir bina. Çocuklarla dolu bir bina...ve şimdi de Fae'lerle.

Bir düzine ahşap vagon demir parmaklıklarla süslenmiş. Vagonlardakiler insan değil; uzun kulaklarını hemen fark ediyorum. Fae kulaklarıyla süslenmemiş olanlar parıldayan vagonlarda taşınıyor. Güneş ışığı vurduğunda yanardöner renk parıldıyor.

Göğsüm yanıyor, derim cızırdıyor, sonra irkilip parlayan kolyemi çekiyorum.

"Bu...?"

"Bir cazibe," diye düşünüyor Knox, kaşları çatılıyor.

Cazibe sadece dışarıyı içeridekilerden gizlemekle kalmıyor, demir parmaklıkların ardında kimin yattığını da saklıyor.

"Kral bu tür bir büyüü kullanmak için çok güçlü birini kullanıyor," diye fısıldıyor Nolan, sesinde hayranlık ve korku dans ediyor.

Knox karanlık bir sesle, "Eğer daha önce büyü yapan biri olduğuna inanmıyorsak, bugün bunu doğruluyor," diyor.

"Bu yüzden hepimizin gücü tükendi. Bir şey büyümüzü hortumluyor," diye mırıldandım.

"Yine de tünellerden çıkana kadar büyüm tükenmemişti," diyor.

Ace'in nefesi dikkatimizi başka yöne çekiyor, gözleri vagonlar ve kompleks arasında gidip geliyor. Bir sonraki nefesinde kendini dağın yamacından aşağı bırakıyor, bacakları o kadar hızlı atıyor ki sanki rüzgâr onu taşıyor.

Bir sonraki hamle Axel ve Nolan'dan gelir. Şekilleri kayboluyor ve Ace'in birkaç metre önünde yeniden beliriyor, yetişmek için ellerindeki son büyü rezervlerini kullanıyorlar. İkili onunla çarpışır, kolları Ace'in kollarına dolanır ve onu zapt ederler. Parmakları kurtulmak için pençeleşirken, onların tutuşuna karşı çaballıyor.

Axel gözleriyle yalvarıyor, sesi bir tüy kadar yumuşak ama hiçbir şey ona ulaşamıyor, ikizinin bağı bile.

"O gitti!" Nolan onu bastırmak için yüzüne doğru havlar.

Sözler hedefine ulaşır ve Ace'in vahşi uzuvlarını dondurur. Nolan'a doğru kaldırdığı gözleri yaşlarla doluyor.

Nolan suçluluk duygusuyla çöküyor. "Onu götürdüklerini gördüm. Demir prangalar ve ağızlıklar."

Demir prangalar ve ağızlıklar.

Kelimeler onu tamamen vahşileştiriyor. "Neden onları durdurmadın?" Ace inanamayarak bağırır.

Knox ayırabildiği son büyü damlalarını kullanarak etrafımıza bir susturucu kalkan yerleştiriyor.

"Bire karşı elliydi... Hiçbir şey yapamadım."

Ace'in gözleri ona güvensizlikle bakıyor. "Neden ?" "Ne?"

Ace dişlerini gıcırdatıyor. "Neden onun kaçırılmasını izleyecek kadar yakındınız?"

Nolan geriye doğru tökezledi. "Kralın bazı askerleri yakalanan isyancılar hakkında bizimle alay ediyordu. Endişelendim." Nolan elini kalbinin üzerine koydu. "Ace, ben hiçbir şey yapmadım, asla da yapmam."

"Bir şey yapmadığımı biliyorum," diye tükürüyor.

Nolan'ın yüzü parçalanıyor. Demirle kesilmek bu kadar acıtmazdı.

Knox ikisinin arasına giriyor, varlığı Ace'in dikkatini çekiyor. "O komplekse körü körüne girersek yarardan çok zarar veririz. Hiçbirimizin büyüğü yok ve aklımızın alamayacağı kadar yorgunuz." Knox'un gözleri Ace'inkilere dikilmişti. "Şimdi girersek onu öldürürüz."

Axel, "Onu geri getireceğiz Ace," diyerek rahatlatır.

Başını iki yana sallar. "Zindandan döndüğünüzde senin ve Delilah'nın yüzündeki ifadeyi gördüm... Çürümüş et ve kan *kokusunu* aldım." Omuzları titremeye başlayan Ace'in sesi çatlar. "Ona onarılamayacak kadar zarar verecekler."

Kralın Fae'leri neden ya da *nasıl* yakaladığını düşünmeye cesaret edemiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, yerleşkeye girmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız olduğu.

Arkamdan küçük bir inilti yükseliyor.

Hepimiz dönüp annemin kendine geldiğini görüyoruz, gözleri kan çanağı ama yine de berrak.

Hemen yanına gidip önünde diz çöküyorum. Kahverengi gözlerinde yaşlar birikmeye başlamadan önce tanıdık bir ifade beliriyor.

"Ona tıbbi yardım götürmeliyiz," diye fısıldıyorum. Suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyor, kendimi konuşmaya zorladığım sonraki sözcüklerle kalbim fiziksel olarak acıyor. "Gitmemiz gerek, Ace."

Gözleri öfke ve inançsızlıkla parlıyor. "Az önce ne dedin sen?" "Şu anda onun için hiçbir şey yapamayız. Elimde bir damla bile büyü yok, ve o olmadan oraya giremeyiz." Kollarımı kompleksin açık bir kapısında kaybolan vagonlara doğru . "Özellikle de büyü kullanıyorlarsa."

Yüz hatlarını karartan ihanetten nefret ediyorum. Dudaklarının bükülmesinden. Şok nefesi.

"O haklı Ace," diye fısıldıyor Axel.

Sanki yanmış gibi omuz silkerek ellerinden kurtulur. Bu hareket Axel'in yüzünü acıyla dolduruyor.

"Onu bırakamam," diye Ace.

Onun ıstırabı kalbimi parçalıyor. Onu suçlamıyorum. Eğer o Knox olsaydı, beni tekmeleyerek ve bağırarak fiziksel olarak sürüklemeleri gerekirdi. Ne istediğimi *biliyorum*. Sonuçlarını anlıyorum. Hazel'ı o iğrenç komplekste bırakmak ona ve herkese zarar verecek. Ama başka seçeneğimiz yok.

"Onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi*," diye tekrarlıyorum. "Ama ben bile şu anda içeri girersek sadece onu değil, kendimizi de öldüreceğimizi biliyorum." Sesimdeki inancın kalbimde hissettiklerimi yansıtmaması için dua ediyorum. "Onu geri alacağız."

Annem acı içinde haykırıyor ve ben hareket etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bakışlarımı Ace'e kilitlemek, bağlantıyı koparmamak için. Ama yapmıyorum.

Birini seçtiğimi, öncelik verdiğimi düşünmesini istemiyorum. Hazel benim ailem, en az annem kadar.

İnlemeleri arttıkça yutkunuyorum.

"Lütfen, Ace," diye yalvarıyorum. Annemin acı sesleri sesime karışıyor. "Hazel'in ölümünün bize bir faydası yok."

Knox elini kalbinin üzerine koyar. "Ace, sana yemin ederim ki büyümüz yenilenir yenilenmez geri döneceğiz ve bir planımız var."

Ace, Knox ve benim yanımdan geçerken tek kelime etmiyor, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Kanatlarını açıyor, göğsü kederli bir feryatla kabarıken çılgınca çırpıyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Kime söylediğimi bilmiyorum ama bu sözleri dile getirme ihtiyacı hissediyorum. Hepimiz benim yüzümden buradayız, çünkü annemi kurtarmak istedim.

Hazel bana yardım etmek için buradaydı. Ve şimdi sanki annemi onunla takas etmişiz gibi hissediyorum.

Axel elini omzuma koydu. " gelecektir."

Ama Axel bunu söylerken bile, buna inanmadığını biliyorum. Tekrar söylüyorum, eğer o Knox *olsaydı... Ben de kendimden nefret ederdim.*

Knox annemi göstererek, "Nolan, Axel'in yerine sen bak," diyor.

Nolan hiç tereddüt etmeden harekete geçiyor ve onu öyle dikkatli bir şefkatle kucağına alıyor ki şok oluyorum. Belki de bir anne olduğu ve ona kendi annesini hatırlattığı içindir... ya da belki de benden nefret etmediği içindir. Niyeti ne olursa olsun, onu üsse geri uçururken sıkıca, ama ona zarar vermeyecek kadar yumuşak bir şekilde tutuyor.

Hepsi fark edilmemek için ağaçların gölgesine doğru havalanıyor ama ben ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Knox'un iri ellerini hissedinceye kadar, avucunun sıcaklığı sırtımı yakana kadar kırılmadım.

Dizlerim bükülüyor ama yere düşmeme asla izin vermiyor. Beni kollarının arasına alıyor ve *nihayet* -sonunda- hissetmeme izin verirken başımı Knox'un göğsüne koyuyorum.

Benden gelen sesler hoş değil, hıçkırıklar bedenimi sarıyor ve hayatımı emiyor.

Hazel'la ilgili en çok korktuğum şey buydu. Onu bu karmaşaya sürüklediğim için yok oluşuna sürüklemekten korktum. Kendime Ace'le tanıştığında onu tehlikeye atmadığımı, çünkü çok güzel ve değerli bir şey çıktığını söyledim. Eşini, hayat arkadaşını, aşkını bulmuştu.

Knox bizi geri uçururken, aramızdaki ağır sessizlik büyüyor, bağ acımasızca çekiştiriyor.

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar yorgunum ama konuşmamıza gerek yok.

Asi üssüne ulaştığımızda Knox şakağıma tüy gibi hafif bir öpücük konduruyor. Derme çatma çadırlar göz önünde saklanıyor. Krala karşı elimizdeki tek koz bu. Düşmanlarının burnunun dibinde uyuduğundan tamamen habersiz.

Yere indiğimizde Annie bize doğru koşuyor, vahşi bakışlarıyla bizi çağırıyor. "Acele edin! Çabuk gelmeniz gerek."

Hiç tereddüt etmeden yorgunluğumu bir kenara itip sağlık çadırına doğru koşarken annemin yakarışları kampta yankılanıyor.

Çadırın içine daldık, etrafta koşuşturan hemşireler ve askerlerin karmaşasını gördük.

Gözlerim odada dolaşıyor, arıyor. "Annem nerede?" En yakın hemşireye soruyorum.

Karyolada oturan kadını işaret ederken kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor. "Anne?" diye soruyorum.

Onunla ilgilenen hemşireler, kadından uzaklaşmaya başlamadan önce panikle kafalarını bana doğru kırbaçlıyorlar. Onun sadece yaralı bir vatandaş değil, Aloriah Kraliçesi olduğunu anladıklarında.

Karyoladaki kadının annem olmaması dışında.

"Delilah."

O ses.

"Anne?" Diye soruyorum, bakarken kafam karışıyor.

"Delilah," diye tekrar sesleniyor.

Nefes nefese ileriye doğru sendeleyip karyolanın üzerine oturuyorum, dizlerim onun değişen görüntüsünün şokuyla çöküyor.

"Herkes dışarı!" Knox tersledi. "Benim mahkemem ve Annie hariç herkes."

Onu burada yanımda istediğimi bildiği için minnettarım. Şu anda eski hayatıma dair hissettiğim tek aşinalık o çünkü önümde oturan kadının annem olması gerekiyor ama tamamen farklı görünüyor.

Bir zamanlar kahverengi ve kısa olan saçları şimdi uzun, çok güzel bir şekilde uzun ve değişen gözlerinin rengiyle eşleşiyor. *Menekşe rengi* gözleri.

Birkaç dakika önce pislik içindeydi. Çürükler ve kesikler cildini çürütüyordu ve kemikleri dışarı çıkmıştı. Oysa şimdi tek görebildiğim, temiz, bozulmamış teninde köprücük kemiğinin belli belirsiz hatları.

Kekeliyorum, annem bakmama izin verirken dudaklarımdan tutarlı bir düşünce ya da kelime çıkmıyor. Sanki yaşayacağım şoku biliyor ve bekliyormuş gibi.

"Anlamıyorum," diyorum.

Öne doğru uzanıyor ve parmaklarının birbirine dolanmış olduğunu fark etmeden edemiyorum. O kadar sersemlemiş durumdayım ki, ipeksi parmakları uçlu kulaklarımı sıyrırken ne ürküyorum ne de geri çekiliyorum.

"Çok güzel büyümüşsün," diyor hayranlıkla.

Knox yavaşça bana yaklaşıyor, kolları bana uzanıyor ama bakışları önümdeki kadına odaklanmış durumda. Birkaç adım atamadan annem elini uzatıyor, avuçlarından mor bir ışık akıyor. Başını eğiyor, kendi bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bırak onu. O güvende."

Bedenim titremeye başlıyor, zihnim bunun olduğuna inanmayı reddediyor. Ayağa kalktığımda kalın bir şekilde yutkunuyorum, köşedeki derme çatma küvete doğru adım atarken hareketleri zarif ve zarif.

Bu ne zaman hazırlandı?

Gözleri hiç şaşmıyor, avuçları hiç titremiyor, menekşe rengi ışık o kendini suya bırakırken herkesi geride tuttuğu için hiç düşmüyor.

"Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum Delilah," diyor suya dalarken. Menekşe rengi bir kuyruk sudan dışarı fırlıyor.

Ckapt'ca Tkiaf'm-Sevc"

Annie ağız açık, çenesi düşük, elindeki tıbbi kit titreyerek arkamda duruyor. Küvetteki kadın ona döner, dudaklarında esprili bir gülümseme dans eder. "Buna hiç gerek yok, Sevgiler. Şimdi onu yere bırakabilirsin."

Sesi, sözleri, *tavırları*, *her şey* gözlerimin önünde değişti.

Mor ışık düştüğü anda Knox bir saniye içinde yanımda oluyor, sırtı bir kaya kadar gergin. Ben bir denizkızına bakarken beni arkasına almak için hafifçe dönüyor.

Kulaklarım uğuldamaya başlıyor, binlerce sinek kuşu havalanıyor ve odadaki tüm konuşmaları bastırıyor. Knox daha da geriliyor, bir şeyler tıslayıp köpek dişlerini göstererek başını sağa çeviriyor.

Bu görüntü sinek kuşlarının kulaklarımda çınlamasına neden oluyor.

Gözlerimi hızla kırıştırırken, mutlak bir inançsızlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Sadece menekşe rengine odaklanabiliyorum; saçlarının, gözlerinin ve *kuyruğunun* rengine.

"Annem bir denizkızı," diye mırıldanıyorum kimseye belli etmeden. Çadırın üzerine sessizlik çöküyor.

Nolan, Annie'nin kendini yelpazelerken yere oturmasına yardım eder. Bir zamanlar pespembe olan yanaklarının rengi solmuştur.

"Merhaba Delilah," diye fısıldıyor annem.

Ağzımı açmaya cesaret edemiyorum, bana başkaları seninle konuştuğunda onları görmezden gelmenin kabalık olduğunu öğreten kadınlara bile. Gözlerimin onun vücudunda dolaşmasına izin verirken değil... ya da bir zamanlar insan olan formundan geriye kalanlarda. Kulakları bile benimkilere benzeyecek şekilde uzamış, gerçi onunkiler pullardan yapılmış.

"Nasıl?" Mırıldanıyorum.

Başını eğiyor, görünüşe göre beni değerlendiriyor, içimde nelerin değiştiğini katalogluyor.

"Bu uzun bir hikaye," diye düşünüyor.

"Dünya kadar vaktimiz var," diye sertçe araya giriyor Knox.

Menekşe rengi gözleri ona kayarken çelikleşti. "Hayır, değilsin." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu akıl oyunları benim üzerimde işe yaramaz, Kral. Gerçi sen bunu zaten biliyorsun."

"değerdi." Öne doğru eğilip kolunu bacaklarımın üzerine koyuyor. Annem de bu koruyucu hareketi kaçırmıyor. "Ancak, anlatacağın hikâye için senin sözüne inanmayacağımı da biliyorsun."

"Nasıl-"

"Bunu görebiliyor," diyor basitçe.

Bakışlarımı anneme çeviriyorum, detaylar yerine oturuyor. "Sen bir medyumsun."

Beni Knox'a götüren denizkızlarını tanıyor mu? O gün bana bu yüzden mi yardım ettiler? Şimdi de bu yüzden mi bana yardım ediyorlar?

Knox'un mahkemesinin kafasında da aynı soruların döndüğünü görebiliyorum. Ace bile bana sempati ile bakıyor. Hayatımın asla doğru olmayan bir çekirdeği daha.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

Menekşe gözlerindeki yumuşaklık, kalbime çarpan gerçeklerin gelgit dalgasına rağmen rahatlatıcı.

"Hayır."

Bedenim sanki fiziksel bir darbe almışım gibi geriye doğru sarsılıyor. İçime çekmeye çalıştığım derin nefes boğazıma bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Knox aniden ayağa kalkıyor, ağzından tehditkâr bir hırıltı çıkıyor. İkizler bile bir adım öne çıkıyor. Annie'nin altın rengi gözleri bana döndüğünde dökülmemiş yaşlarla doluyor.

Kolum uzanıyor ve Knox'a yapışıyor.

Duymaya ihtiyacım var, diyorum ona zihnimde. Bu ifadedeki anahtar kelime *ihtiyaçtır*, istemek değil.

"Hayır mı?" Yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Hayır, hiçbirisi gerçek değildi" diyor sakince.

Çadırdaki tüm oksijen buharlaşıyor gibi.

"Sen benim annem misin ki?" Boğazımdaki acı dolu yumrunun etrafında soruyorum.

Mantiken, onun annem olması mantıklı olurdu. Ne de olsa bu güçleri bir yerden almam gerekiyordu. Onun sihirli bir denizkızı olması

tam olarak aklımdaki şey değildi ama mümkün. En azından, o bana gözlerini kırpmadan bakarken, gergin bir sessizlik anında kendime tekrarladığım şey bu.

"Hayır."

Bu kelime fiziksel olarak acıtıyor, öncekinden daha fazla. Ciğerlerim hareket etmeyi, kalbim atmayı bırakıyor ve bir an için etrafımdaki her şey duraklıyor gibi görünüyor. Dünyam altımdan çekilip alınırken zaman donuyor. Hayatım hakkında bildiğimi sandığım her şey göz açıp kapayıncaya kadar gitti, tek bir heceyle yok oldu.

Bunu daha önce nasıl göremedim? Baktıkça onun yüz hatlarını ve benimkilere kıyasla ne kadar farklı olduklarını daha çok fark ediyorum. Benim dudaklarım dolgun, kabarık ve kalp şeklindeyken onunkiler küçük, alt dudağı üst dudağına göre daha büyük. Benim yüzüm yuvarlak, yanaklarım dolgun ve küçük düğme burnum boyunca çillerle doluyken, onun yüzü keskin ve köşeli. Yüksek elmacık kemikleri ve düz bir burun.

Hepsi bir yanılsamaydı. Onun yüzü ve benim hayatım.

Annemin - hayır, *Eleanor*'un - küçük bir kızken bana *anlattığı* peri masalları zihnimde canlanıyor. Fae'lerden, deniz kızlarından ve onların topraklarından her bahsettiğinde. Unutulmuş tanrılara, evrene ve ay döngüsüne tapınma şekli. Şimdi bildiğim hikayelerdeki hüzünlü tonu eviyle, *halkıyla* ilgiliydi.

Onlardan bahsetmek yasakken bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu. Onların hikâyeleri ve kitapları Aloriah kütüphanelerinden kaldırıldığında bu kadar bilgiyi nasıl biliyordu.

Büyüden nefret eden kralla evli olan Aloriah Kraliçesi bir deniz kızıdır.

Etrafımdaki gerçeklik ancak ciğerlerimdeki tüm hava ağzımdan büyük bir vınlamayla çıktığında yeniden hareket etmeye başlıyor. Ve sonra zaman hızlanıyor, kontrol edilemez ve öngörülemez.

Bedenler çok küçük çadırın etrafında bir telaş içinde hareket ediyor. Ağızları dakikada milyonlarca mil koşuyor, kelimeleri bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyor. Ve kalbime dolanan ip çekilmeye başlayıp elimden kayarken, zamanı kimin hızlandırdığını biliyorum.

Ben.

İpi ne kadar sıkı tutmuş olsam da kalbim beni bir kez daha terk ederken bedenim süzölmeye ve yükseklerde uçmaya başlıyor.

Zihnim dönüyor, başım dönüyor ve aynı anda bomboş. Etrafımdaki dünyanın baskısı, kalbimi çalana kadar içimdeki küçük çocuğu sıkıştırıyor, küçük hırsız zihnimin derinliklerine koşuyor, ayaklarının küçük pıttısı kalbimin düzensiz atışına benziyor. Ta ki bir kapıyı çarparak kapatıp beni karanlığa ve sessizliğe boğana kadar.

Küçük hıçkırıkları kapının alt aralığından sızıyor.

Konuşmak için ağzımı açmaya, küçük kıza dışarı çıkması için yalvarmaya ve onu güvende olduğuna ikna etmeye çalışıyorum ama nafile. Kendimi güvende hissetmezken ona yalan söylemeye devam edemem.

Bedenim sallanıyor, yükseliyor.

Kanatlarımın beni havaya kaldırıp kaldırmadığını kontrol etmek için boynumu arkama doğru uzatıyorum ama çadırın tepesinden başka bir şey bulamıyorum. Kaşlarımı çatarak aşağıya bakıyorum ve kendimi karyolada otururken görünce şok oluyorum. Sanki hiç kıpırdamamışım gibi Knox yanımda oturuyor, kolunun sardığı insan kabuğunun farkında değil.

Kendimi izlemek garip.

Duygusal olarak hiçbir şey hissedemediğim düşünüldüğünde yüzümdeki mutlak yıkım şaşırtıcı. Belki de bedenim neler olduğunu biliyor ve zihnim gerçeği işleyemiyor ya da işlemek istemiyor.

Eleanor'un sesi sanki yarattığım kalkanı delebilecek tek kişi oymuş gibi bana doğru süzülüyor. Eskiden sesini rahatlatıcı, berrak gözlerini bir lütuf olarak görürdüm. Şimdi ağzını açtığında tek hissettiğim korku.

"Bebekliğinden beri büyümeni izliyorum." Sesi yumuşuyor. "Annenin kim olduğundan emin değilim ama keşke bilseydim."

Eğer Eleanor benim annem değilse, o zaman kim?

Gözlerimin buğulanmasını, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini izliyorum ama artık yüzümde zerre kadar duygu yok. Sadece bedenim, zihnimin hissetmeme izin vermediği şeyleri işlemeye çalışıyor.

"Ben sadece ve sadece tek bir şey için alındım." Menekşe rengi gözleri Knox'a kayıyor. "Kontrol edilmek ve bir silah olarak kullanılmak için. Bu yüzden kimse onu öldüremedi, bu yüzden her şeyden paçayı sıyırdı."

"Her zaman bir adım öndeydi çünkü yanında sen vardın," diye mırıldanıyor Axel. Eleanor'un dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Onun kişisel kahini."

Midem düşüyor, aniden düşerken boğazıma doğru yükseliyor. Bedenim kalbimle birlikte dünyaya geri itiliyor.

Bir kez daha kafesine geri çarpıyor, ama içimde bir elektrik fırtınası patlıyor. Zihnimde şimşekler çakıyor, kelimeler kulağımda yankılanıyor,

Sanki biri kitaptan satırları kesip kafama gibi bana cümleler fırlatıyor.

Söylediği şarkı altındır.

Terazisi olanlar her şeyi görür.

Gece kadar siyah ama canlı

değil. Meşgul, meşgul itler.

Gerçek özgür kalacaktır.

Yıllar boyunca bana söylediği her şey, ben ayrılmadan önceki saçmalıkları, hepsi mesajlardı, *imgelerdi.*

Altın onun söylediği şarkıdır. Benimle konuştuğu gibi altın sihrim.

Pulları olanlar her şeyi görür. Mason Nehri'nde yaşayan psişik denizkızları.

Gece kadar siyah ama canlı değil. Şeytani yaratıklar ve onların çürüyen siyah kanları, karanlıkları.

Meşgul, meşgul itler. Beni avlayan iblis köpekleri.

Gerçek özgür kalacaktır. Ki şu an öyle. Dünyam altımdan çekiliyor.

Annem asla abuk sabuk konuşmazdı. Onlar bilmecelelerdi. Deniz kızlarının yaptığı gibi.

"Üzerindeki büyüyü nasıl bozdun?" Kuyruğunu işaret ediyorum, kendi gözlerimle görmeme rağmen içimde büyük bir inançsızlık dolaşüyor. "Seni insan yapan büyüyü mü?"

"İnsan olarak yaratılmamıştım. O korkunç bedene hapsolmek bir tür işkenceydi. Berbat bir büyüydü ve ondan kurtulduğum için minnettarım." Yüzünü buruşturuyor. "Gücümü kullanmayı yağ kadar iğrenç hissettirdi."

Kaşlarımı çattım. "Tekrar ... Nasıl kırdın?"

Deniz kızları ve sözleri, her zaman gerçeğin etrafında yüzerler.

Gözlerini deviriyor ve bileğini sallayarak hepimizi işaret ediyor. "Sihriniz nereye gitti sanıyorsunuz?"

Knox'un gözleri kararır. "Büyümüzü mü hortumladın?"

"O korkunç büyüyü başka nasıl bozabilirdim ki?"

"Gerçekten hepsini almak zorunda mıydın?" Axel

homurdanıyor.

"Neden bana söylemedin?" Ağzımdan kaçırdım. Knox'un eli bacağında sıkılaşıyor. Öne doğru eğiliyorum, elim kıyafetimin altında sakladığım kolyeyi kavırıyor. "Bunu bana verdiğinde aklın başındaydı. Neden yapmadın-" Duraklıyorum. "Zihninde hiç sorun oldu mu?"

Kolyemi tamamen başka bir nedenden dolayı daha sıkı tutuyorum. Bu ne aile yadigârıydı ne de bizim tarafımızdan bulunmuştu... Eleanor'undu.

"Bu, babanın sana okuduğum küçük hikâyeleri öğrendikten sonra bana yaptığı güzel bir büyü olurdu." Öfkeleni. "Birinin onun kuyusunu kazmaya çalışmasından hiç hoşlanmazdı. Ancak, senin de fark etmiş olabileceğin gibi, benim üzerimdeki kontrolündeki aksaklıkları anlaması uzun sürmedi." Eleanor'un gözleri kolyeyi tutan parmaklarıma kayıyor. "Yine de onu saklamayı başarmış olmana sevindim. Annem onu bana verdiğinde yedi kez kaybetmiştim." Sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıkırdıyor.

Boğazım inanılmaz derecede kurudu. Boynuma dolanan, tüm bu canavarlık boyunca bana rehberlik eden, Fae ırkının kurtulmasına yardımcı olan kolye... bir denizkızı yadigârı. Binlerce, hatta *yüzbinlerce* yıllık olabilir.

Knox başını eğiyor. "Eğer onun büyü kaynağı sizseniz, size büyüleri kim yaptı?"

"Keşke bilseydim, evlat. O fıstığın bulunduğu küçük bir numara daha: nasıl saklanacağını ve gözümünden uzak kalacağını."

Oğlum. Bu kelimeyi duyunca neredeyse boğuluyordum.

"Kaç yaşındasın sen?" Kendimi yüksek sesle sorarken buluyorum.

Eleanor *tsks*. "Kimse sana böyle bir şey sormanın kabalık olduğunu öğretmedi mi?"

"Bağışlayın beni," diye alaycı bir şekilde söylendim. "Annem hiç yanımda olmadı."

Eleanor öne doğru yüzüyor, küvetin kenarından su sıçırıyor. "Gerçekten çok üzgünüm Delilah. Seni korumak için elimden geleni yaptım," diyor ve bakışları kolyeye kayıyor. "Kral bir kontrol ustası... her zaman herkesten bir adım önde."

"Senin sayende değil," diye mırıldanıyor Nolan nefesinin altında.

"Ben senden on kat daha güçlüyüm. Benimle konuşurken bunu unutma," diye tersliyor.

Nolan'ın dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Sanırım deniz kızlarının ukala tavırları kalıtsal. Büyürken izlediğim kadın bir sineği bile incitmezdi. Uysaldı, uysaldı... Kralın onu olması için yarattığı her şeydi.

Annem sandığım kadın aslında hiç var olmamıştı.

Mide bulantısı içimde dönüp duruyor. Elim karnımın üzerine koyuyorum, sanki onu kontrol altına alabilmişim, bir süre daha içimde tutabilmişim gibi. Sadece almam gerekiyor

Bunu atlatmak için. Sonra zaman dolduğunda... Kucağıma bırakılan gerçekle yaşamaya çalışmak zorundayım.

"Bana büyü yapan sen miydin? Beni kontrol altına almak için mi?" Boğazımdaki yumruyu iterken cevap için kendimi çelikleştirmeye çalışıyorum. "Gerçekten hiç insan olmadım mı?"

Eleanor en azından cevabını fısıldama nezaketini gösteriyor. "Evet."

"Neden? Bunu neden yapsın ki?" Patladım ve ayağa fırladım. "Annem kim? Başkalarına *yaptığın* büyüler yüzünden onun parmağı altında insan kılığına girmiş bir başka Fae mi?"

Sesim yükselirken ellerimdeki titremeye engel olamıyorum, öfke damarlarıma doluyor, hareketlerimi ve sözlerimi tamamen kontrol altına almakla tehdit ediyor.

"Karaya hapsedilmek *istediğimi* mi sanıyorsun? Bir kukla gibi kontrol edilmeyi, istediği gibi hareket ettirilmeyi, istediği gibi kullanılmayı? Ben onun için bir *oyuncaktım*. Onun emrinde kullanılacak bir silah."

"Sadece sen değildin. Bunu sen sağladın," diye tükürdüm. "Bu kadar çok kontrol ve güce sahip olmasının bir nedeni de sensin!"

Sözlerimin, neden olduğu zarar için içinde yatan suçluluk duygusuna çarpmasını izliyorum. Bu konuda söz hakkı olmayabilir ama kralın ve bugünkü nüfuzunun şekillenmesine yardımcı olan onun elleri, gözleri ve gücüydü. İnşa ettiği sözde kudretli krallık.

Hepsi yalan.

Bütün bir krallık ve taç, onun *tahtı*, aldatmacanın üzerine inşa edildi.

Duygularımı dizginlemeye çalışırken derin bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum. "Sana yaptıkları için üzgünüm. Ama şu anda sana bakamam. Sen benim hayatımda hiç var olmamış her şeyi temsil ediyorsun. Onun yarattığı illüzyonu, yirmi yılı aşkın süredir hayatım olan yalanı temsil ediyorsun." Sözümü tutarak ve Eleanor'a bakmaktan kaçınarak dışarı çıkıyorum. Mahkeme beni takip ediyor ve ben Ace'e dönüyorum. "O komplekse nasıl gireceğimize dair bir plan yapmamız gerekiyor."

Başka bir şey söylemeden çekip gidiyorum. Bu kez, eskiden hayatım olan şeyin enkazının yasını tutmama izin verdiler.

Annie'nin sesi Knox'un izniyle rüzgârda bana doğru geliyor. "Belki de bugün Nolan'ın çantasında sakladığı o süslü Fae şarabını çıkarmak için iyi bir gündür."

Ckapt'ca Tkiaf'm-Eigkt'

H İsyân çadırlarının derinliklerine gömülmüş bir halde volta atıyorum... ve volta atıyorum... ve volta atıyorum. Vücuduma bağlı kılıçları çıkarırken, gümüşten çamurlu zemine damlayan kan bana zindanlar ve gördüğümüz vahşet.

Hazel... Yapacakları işkence.

Sanki düşüncelerimi ve anılarımı silkeleyip atabilecekmiş gibi başımı kuvvetlice sallıyorum.

Şimdi olmaz.

En yakın matarayı kapıp gümüşün üzerine su dökmeye başlıyorum. Ejderha kılıcı avucumun içinde ağır ağır yatıyor. Başaramadığım bir şey daha, *Easton*. Sanki bana kişisel bir haksızlık yapmış gibi kılıçtaki kanı temizliyorum.

Knox açık çadır kapaklarından içeri girdiğinde ellerim ve dizlerimin üzerinde homurdanıyorum, ellerim şiddetle siliniyor. Çam ağacı ve okyanus rüzgârın etkisiyle bana doğru süzülüyor.

Önümde diz çökerken ayak sesleri hafif, neredeyse sürükleniyor. İri, bronzlaşmış eli benimkinin etrafını sararak hareketlerimi durduruyor. Onun dokunuşuyla bedenimde oluşan küçük rahatlama kısa sürüyor çünkü zihnim -ne kadar unutmak istesem de, ne kadar geçmişe gitmek istesem de- annemin - Eleanor'un- sözlerini tekrar tekrar dinlemekten vazgeçmiyor.

Çalkalanmayı durdurmuyor, başa çıkabileceğimden daha hızlı düşünceler ve sorular tükürüyor.

Durmayacak.

"Angel."

Knox zihnimde dolaşıyor, onun ruhu saf ve hafif, benimki ise ağır ve harap.
Lekeli.

Zihnimin bir köşesine çömelmişim, Eleanor'un sözleri ve sahte çocukluğumun anıları zihnimin bir zamanlar parlak ve mutlu olan mavi gökyüzünde dönüp duruyor.

Sonsuz.

Bir yalanın nerede başlayıp diğerlerinin nerede bittiğini bilmiyorum. Sanırım hiç bitmiyorlar, sanki zamanın kendisi tarafından sınırsız olarak yaratılmışlar gibi.

Knox'un parmakları çenemin altından geçerken nazik davranıyor ve başımı yavaşça onunkine doğru kaldırıyor. Gözlerim onun ağır safir derinlikleriyle çarpışıyor.

"Neye ihtiyacınız var?"

Aylar önce bana söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Sen.

Sadece sana ihtiyacım var."

Knox hiç vakit kaybetmeden beni kucağına çekiyor ve yüzümü boynunun kıvrımlarına yaslamama izin veriyor. İsteyerek ; duygularım üzerinde sahip olduğumu düşündüğüm kontrol görüntüsüne tutunmak için gerçekten tüm gücümle çabalıyorum. Ancak Knox kulağıma her şeyin yoluna gireceğini, bu süreçte her adımda yanımda olacağını fısıldarken, nazik elleri saçlarımı ve sırtımı okşadığında... darmadağın oluyorum.

Sanki sonsuza dek yıkılan kız ben olacaktım gibi hissediyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, Covington soyadına sahip olmanın getirdiği kaosa, ama her seferinde hala şok ediyor ve acıtıyor.

Çamurlu bir çadırda, diğerlerinin kanı tenimden damlarken ve deriler, kılıçlar ve bıçaklar etrafımıza saçılmışken, parçalanıyorum.

Annesinin onunla konuşmayı neden bıraktığını asla anlayamayan içimdeki küçük kız için üzülüyorum. Terk edilmiş hisseden o küçük kız için. Yoldan geçen ailelere bakıp, kendi ailesiyle arasındaki farkları seçip, "*Neden ben buna sahip olamıyorum?*" diye merak eden küçük kız için.

Sevilmek için yeterince iyi olmadığı için bunu elde edemediğine inanan küçük kız için.

Dayağı hak ettiğine inanan küçük kız için. Babasının ona sarılmasını isteyen küçük kız için.

Annesinden bir masal daha dinlemek isteyen küçük kız için.

Sadece sevilmek isteyen küçük kız için.

İçimden akan gözyaşları, hıçkırıklar ve bedenimi sarsan feryatların hepsi onun için. Bu adaletsizlik beni eziyor. Gerçekte olanın ağırlığı beni boğuyor.

Hayatım asla benim olmadı, gerçekten.

Dünyamı sevgiyle doldurmaya hiç niyeti olmayan başkalarının elleriyle işlendi ve şekillendirildi.

Ancak kompleks için yaptığımız sonsuz planlar zihnimde dönüp dururken, kaderi değiştirebilecek tek kişinin o olmadığı gerçeğinden zevk alıyorum.

Geri çekilip Knox'un gözlerine bakıyorum, en az benimki kadar kalbi kırık. "Ona güvenebilir miyiz?" Mırıldanıyorum.

Knox kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşuyor. "Onun zihnine bakmaya çalışacağım."

"Ama o bilecek. Sen zaten denedin."

Knox omuz silkiyor, gözlerimi kaçırıyor. "Bir şeyler ."

"Yalan yok."

Knox beni korumak için bilgi saklasa bile daha fazla yalana katlanamam. İnsanların benden gerçeği saklamasından bıktım usandım.

İç çekiyor. "Bir pazarlık yapacağım."

Ayağa fırladım, elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Yapamazsın! Bir denizkızıyla pazarlık yapmak intihardır, bu kadın bir zamanlar benim sahte annem olsa bile," diye ısııyorum. "Denizkızlarının sözleri çarpık, kötü ve acımasızdır. Bunu bana sen öğrettin. Onunla pazarlık yapma, sana yalvarıyorum."

"O kontrol ediliyordu Delilah, tıpkı senin gibi."

"Umurumda değil. Onun bu kadar güçlü olmasının nedeni o, bir Fae olduğumu hiç bilmememin nedeni de o." Kalın kalın yutkunuyorum. "Beni bu konuda zorlama, Knox."

Öne doğru eğiliyor, yumuşak dudakları alnıma konuyor. "Tamam, Angel. Neye ihtiyacınız varsa."

Gölgeler etrafımda dönüp dans ederken köprüden aşağı ona doğru koşuyorum. Kendimi onun kollarına bırakıyorum, bana sarılmasına izin veriyorum, ruhunun sıcaklığı benimkini rahatlatıyor. Gölgeler beni tüketiyor, geriye kalan küçük altın büyüü okşuyor.

Bu çadırlardan her ayrıldığımızda, zarar göreceğinizden korkuyorum.

Knox beni geri çekiyor, elleri ellerimden hiç ayrılmıyor ama başını eğerek beni safir gözlerine bakmaya zorluyor.

Benim de aynı şeyi hissettiğimi bilmiyor musun? Seni bu dünyanın tehlikelerinden korumak ve korumak istediğimi mi? İçimdeki tüm gücü harcadım.

Bugün senden uzaklaşmak için. O saraya bensiz gitmene izin vermek için. Bedenim uzak durmak için gereken kısıtlamayla titriyordu. Düşüncelerim her saniye beni öldüğüne ikna etmeye çalışıyordu. Sözünü tutmak ve sana en çok istediğin şeyi vermek için içimdeki her şeyi kullandım.

Knox'un eli her kelimedede daha da parlıyor, göğsü yıldız tozu ışığı yayıyor.

Seni korumak için yaralanmak umurumda değil. Senin için kanımı akıtırım, senin güvenliğin için ölürüm. Bu evrende senin yüzündeki gülümsemeyi korumak için katlanamayacağım hiçbir şey yok Delilah.

Kalın bir gözyaşı tabakası gözlerimi kaplıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Bunu ve kelimeleri ezberlemek için gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Gözlerinin genişleyişini, safirlerin daha parlak yanışını ve yumuşak ellerinin tenimi okşamayı hiç bırakmayışını.

Knox'un sözleri kalbimi nasıl da çarptırıyor. Göğsümdeki boşluğu düşüncelilikle değiştiriyor.

Knox ile her şey daha parlak. Hayat daha kolay, daha aydınlık. Sanki onun yıldızları zihnimin içinde parlıyor, dünyamı içten dışa aydınlatıyor.

Tek bir kelime, tek bir hece ve dört harf aklıma geliyor. Onu düşündüğümde göğsümde çarpan bir his. Kalbim beklentiyle çılgınca çarpıyor. İçimden saf bir mutluluk yayılıyor.

Sevgiler.

Önemli bir anlam taşıyan küçük bir kelime. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar olağanüstü bir şeyi temsil edebilir?

Dudaklarım aralanıyor, kalbimin onun için nasıl yandığını ona anlatmaya her zamankinden daha fazla hazırım, ama hiçbir şey kaçmıyor. Bu adama ne kadar derinden değer verdiğimi ifade edecek doğru kelimeleri bulamadığım için büyük bir panikle sarsılmış hissediyorum.

Knox'un ışığı sönerken, bu acı göğsümün her tarafına yayılıyor, bir yaradan dökülen kan gibi.

Avucumu yanağına dayıyorum ve gözlerimle özür dileyerek aklımı, düşüncelerimi, kalbimi okuması için yalvarıyorum. Ama Knox bir kez olsun başını sallıyor, duymayı çok istediği sözleri bozmak istemiyor.

Bu sözler beni her şeyden çok korkutuyor ve şu anda bu korkuyu üzerimden atamıyorum.

Boğazımı temizleyerek fiziksel bedenime doğru çekiliyorum. "Hazel'ı geri almalıyız, Knox." Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem titriyor. "Benim yüzümden ona zarar vermesine izin veremem."

"Onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kucağından iniyorum ve o da tam boyuna yükseliyor, vücudu heybetli. Başımı arkaya eğiyorum, onun her santimetresinin tadını çıkarıyorum. Uzanıp avucumu yanağına koyuyorum, gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslanırken kalbim dört nala atıyor. "Seni bulduğum için çok minnettarım," diye fısıldıyorum, zihnimde devam ediyorum.

bununla yüzleşemezdim.

Fısıldayarak söylediğim sözler gözlerini açtı. "Asıl hediye sensin, Angel."

Ayaklarımın üzerine kalkarak ona doğru uzanıyorum, beni yarı yolda karşılamak için alçalırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor.

"bütün olarak," diyor içten içe.

"Bir olarak," diye yankıladım.

Öpücüğünün ve dokunuşunun tadını çıkarıyorum, temasın topraklamasına ve yatıştırmasına izin veriyorum.

Geri çekildiğimde, keşke geri dönebilsem.

kim olduğumuzu saklamak zorunda olmamızdan nefret ediyorum.

Knox'un sırtışı tamamen kedigillere özgü. *Etrafta sinsice dolaşmak hoşuna gitmiyor mu Angel?*

Aynadaki sırtışım yeterli bir cevap.

Çadırdan çıkmadan önce şakacı bir şekilde omzunu itiyorum ve sıcak bakışlarını sırtımda hissediyorum. Yanıma geldiğinde gözlerindeki eğlence kayboluyor, yerini soğuk bir kayıtsızlık alıyor. Bir Fae kralının soğuk maskesi geri geldi.

"Ace beni affedecek mi?" Sessizce sordum.

"Zamanla. Hazel kollarına geri döndüğünde, bir kez daha sağlıklı düşünebilecek ve istediği zaman içeri girmenin bir intihar görevi olduğunu."

"O zamana kadar benden nefret ederse onu suçlamam," diye mırıldanıyorum.

Onun kaybolmasının suçlusu sen değilsin, Angel.

Dilimi tıkırdatıyorum. "Hayır, bunun suçlusunun kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Sağlık çadırına ulaştığımızda, çadırın kapaklarını açarak hayatımın her günü bana yalan söyleyen ve ihanet eden kadın için yürüyorum.

Benim girişim Eleanor dahil herkesi susturdu.

Onunla konuşmam gerek. Komplekse nasıl girileceğini bilen biri varsa, o da odur. Tanrı biliyor ya, bana borçlu.

Diğer herkesi görmezden gelerek küvetine doğru ilerliyorum. "Komplekste hangi sihir?"

Eleanor küvetin kenarına eğilmiş, çenesini pullu ellerinin arasına almış. "Bu, aşkım, benim için bile bir gizem."

"Sen bir psişiksin. biliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Görme yeteneğine sahip olmam *her şeyi* gördüğüm anlamına gelmez."

"Bilmecelerin ve oyunların zamanı değil. Gerçek kimliğimi sakladıktan sonra sorularına cevap verme nezaketini göstereceğinizi düşünürdünüz."

Menekşe rengi gözleri, göz kırpana kadar gözlerinin akına doğru parlıyor ve geri çekiliyor. "Kralla ilgili hiçbir şey göremiyorum. Hiç görmedim."

Knox bir adım öne çıkıyor. "Başka biri mi var?"

Eleanor yüzünü buruşturur. "Her zaman yanında başka biri var. Hareketlerini gizlemek için buna mecbur."

Gölde zihnine yapılan saldırıyı Knox'a hatırlatırım. Eleanor zindandaydı; o yapmış olamaz.

Bu, kadınların ormanda öldürüldüğüne dair önseziyi gönderenin de o olamayacağı anlamına geliyor. Başından beri gerçek miydi? Artık başkalarının hayatlarına dair imgelemler mi görüyorum?

Eleanor'un gözleri Knox'a kayarken Knox'un gözleri de kısılır ve iki zihin arasında sessiz bir konuşma geçer.

"Kompleks hakkında bir şey biliyor musun, bilmiyor musun?" Ace sabırsızlığı artarak soruyor.

"Hayır."

Knox onunla konuşuyor gibi göründükten sonra *göldekinin o olmadığını* söylüyor. "Sen ne biliyorsun ki?" diye sordum.

Eleanor arkasına yaslanıp kendini rahatlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse mi? Çok fazla değil. O bu dünyada göremediğim çok az insandan biri." Bana dönerken başı küvete doğru kayıyor. "Beni seçmesinin, nehirden koparmasının bir nedeni vardı."

Başım öne eğildi. "Nasıl kaçırıldın? Tuzak büyüğü tam güçteydi."

Menekşe rengi gözlerini öfke kaplıyor, sanki anılar ona saldırıyor ve konuştuğunda sesi çelik kadar sert. "Bu sorunun cevabını bilmek için her şeyi yaparım."

Şok bağı zedeliyor ama Knox bunun yüzüne yansımasına izin vermeyerek soruyor: "Seni seçmesinin nedenlerini paylaşmak ister misin?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz."

"Paylaşacak faydalı bir şeyiniz var mı?" Nolan çenesini sıkarak soruyor.

"Beklenmeyeni bekleyin."

Kendimi kaybetmemeye çalışırken çenem gıcırıyor. Ben daha konuşmadan, ileri doğru yüzerken bakışları bir kez daha benimkilere kayıyor.

"Gerçek yüzünü görmek çok güzel. Nasıl göründüğünü ve hangi güçlere sahip olduğunu hep merak etmişimdir. Söyle bana, olağanüstü mü?"

"Denizkızı formuna dönmenin olağanüstü bir his olduğuna eminim. Söyleyin bana, bu özgürleştirici mi?"

Alaycılığım karşısında Eleanor'un gözlerinde bir ışık parlıyor. "Görüyorum ki benden birkaç özellik kapmışsın. *Empati kurmayı* da öğreneceğini umuyordum ama-"

"Eğer bir eksiğim varsa, o da senin hiçbir zaman sözde annem olarak yanımda olmamış olmandır. Ve beni layık gördüğün özelliklerle yetiştirdiğin için sakın kendine pay çıkarma. Hepsi Annie'den geliyor. O senden daha iyi anneydi."

"Annie ve Easton'ı hayatınıza sokma nezaketini göstermesi için kralın kulağını çekip kolunu büken kimdi sanıyorsunuz?" Gülümsemesi sakarinleşti. "Unutma aşkım, ben asla senin annen olmadım. Olmak da istemedim. Baban benim ve senin kaderini değiştirdi. Bu piçin uzmanlık alanı gibi görünüyor." Elini odanın içinde salladı. "Örneğin Easton'ı ele alalım. O genç çocuğun kaderinde muhafızların kaptanı olmak vardı ama şimdi-"

"Onun hakkında konuşma! Buna hakkınız yok!" Çığlık atıyorum.

"Delilah, sana vermek zorunda kaldığım her şey için ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem, ama elimden geldiğince sana gerçekten yardım etmeye çalıştım. Umutsuzca hak ettiğin gibi bir anne olmaya çalıştım ve sana arzuladığını bildiğim hayatı vermeye çalıştım. Asla senin annen olmamam gerekiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, içten içe asla anne olmamam gerektiğini biliyorum, ama seninle denedim. Sana her şeyi vermeye çalıştım ama-"

Dudakları hararetle kıpırıyor, menekşe rengi gözleri ağırlaşıyor ve karnımın alt kısmına bir batma hissi yerleşirken sözlerini duymamaya çalışıyorum.

"Kral nerede olduğumuzu nereden biliyordu?"

Sorum onun saçmalamasını durdurdu. Gözleri açıldı. "Ne?"

"Beni duydun."

Knox öne doğru adım atıyor, kalbimi kırmaya hazırlanan bir balyozun yükselip alçaldığını hissediyorum.

"Delilah."

"Hayır. Kral Easton'la benim nerede olduğumuzu nereden biliyordu? Onun Sektör Altı'da olması gerekiyordu."

Eleanor alt dudaklarını ısırıyor ve menekşe rengi gözlerinde ilk kez suçluluk duygusu parlıyor. Ama bu, onu kaybettiğimden beri her gün çektiğim ıstırabın yanında hiçbir şey. "Üzgünüm, o-"

Balyoz vuruyor.

"Senin acınası bahanelerin umurumda değil! Kralın iddia ettiği her ölüm *senin* ve ona söylediğin bilgilerin yüzünden! Onu yanlış yönlendirebilirdin! Ona farklı bir bölge söyleyebilirdin! Bunun yerine, tam yerimizi söyledin ve o şimdi ölü!"

Bu kadar dikkatliken bizi nasıl bulduğunu hep merak etmişimdir.

Artık biliyorum.

Bu yüzden mi cesedini onun önüne astı? Ona eziyet etmek için mi?

Ellerimi küvetin kenarına koyarak o kadar öne eğiliyorum ki geri çekilmek zorunda kalıyor.

"Umarım cehennemde çürürsün," diye feryat ediyorum.

Kendimi toparlayıp toplantı çadırına doğru yürürken dizlerim öfkeyle titriyor. Ordella ve Phillip'i içeride haritalar üzerinde çalışırken bulduğum için minnettarım. Acıyan bakışlarını görmezden geliyorum. Sanırım Aloriah Kraliçesi'nin bir denizkızı olduğu haberi yayılmış.

Çenemi kaldırarak damarlarımda yanan ateşin gözlerimde patlamasına izin veriyorum. "Yerle bir etmemiz gereken bir kompleksimiz var."

Annie beni uzun süre düşüncelerimle baş başa bırakmıyor. Daha karyolama oturur oturmaz, gözlerinde hayal kırıklığıyla, habersizce çadırıma giriyor.

Suçluluk duygusu içimi yakıyor ama onun düşündüğü sebepten değil.

Benim için yanlış olabilir ama Easton'ın zindandaki cesedinin ayrıntılarını ona anlatmamayı tercih ettim. Bunun zihnine yapacağı işkenceyi hak etmiyor.

"Lütfen bana nezaket ya da görgü dersi vermeye kalkma," diyorum o daha konuşmadan. "Onun yüzünden Easton ve binlerce Aloriah vatandaşı öldü."

Yanıma oturuyor, bir kolunu bana sararken ağırlığımız altında karyola gıcırıyor. "Hayır. *Kral* yüzünden öldüler. Eleanor onun tutsaklarından biri olmaktan başka bir şey değildi."

"Seçme şansı vardı, Annie. Her zaman bir seçenek vardır."

Kaşlarını çatıyor ve hoşnutsuzluğunu açıkça belirtiyor. "Onun söz konusu olduğunda kimsenin gerçekten bir seçeneği olmadığını benden daha iyi biliyorsun. Kızgın olduğunu biliyorum Delilah ve haklısın da. Hayatımın seninki kadar altüst olmasını hayal bile edemezdin ama Eleanor tamamen suçlu değil."

Bir damla gözyaşı kaçıp çenemden aşağı yuvarlanırken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Canım, biliyorum acıyor." Beni yanına çekti. "Ve bu acının asla geçmeyeceğini de biliyorum, gerçekten. Ama elinden gelen her şekilde sana annelik yapmaya çalıştı. O-"

"Sen benim annemdin, o değil. Denemedi, çünkü hiç orada olmadı."

Annie başını eğerek gözlerimi yakalamaya çalışıyor. "Duyarlılığını takdir ediyorum, gerçekten. Seni kendim gibi görüyorum ve bu dünyaya geldiğin günden beri de öyle görüyorum ama onun tutsaklığını ona karşı kullanamazsın. Yakalanmayı ve kullanılmayı o seçmedi."

Dilimi ısıyorum ve acının, içimden fışkırmakla tehdit eden gözyaşlarımı bastırmasına izin veriyorum. Annie'nin sözlerinin gerçekliğini ve kalbime nasıl işlemek istediğini de görmezden geliyorum. Omurgamı dikleştiriyorum.

"Nasıl kızgın değilsin?" diye sordum.

"Çünkü senin için Delilah, kaybettiğin bir anneyi görüyorsun, hiç sahip olmadığın bir anneyi." İç çekiyor. "Oysa ben kralın zarar verdiği hırpalanmış ve kırılmış başka bir kadın görüyorum."

Sözler canımı yakıyor, tekrar inkâr etmemden duyduğu hoşnutsuzluktan değil, haklı olduğu için. Elbette öyle - anneler her zaman öyledir.

Ama içimdeki ateş . "Kırılmış olsun ya da olmasın, Easton'ı erken bir mezara göndermekten o sorumlu ve bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum canım. Senden her iki tarafı da görmeni istiyorum. Onun tarafından istismar edilen tek kişi sen değildin."

Omuz silkiyorum, yanaklarım öfkeden alev alev yanıyor. "Belki de güçlerimi kontrol altına alan büyüü bana yapmasaydı, karşı koyabilirdim."

Annie'nin iç çekişi derin ve hüzün dolu. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymayacaksın," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Hayır, yapmayacağım," diyorum onun sözlerini anlayarak.

Başını sallıyor, elini dizimin üstüne koyarken umutsuzluk kaşlarını kırıştırıyor. "Öfkene ve duygularına sahip olman için sana zaman vereceğim. Ama bir gün gelecek, o büyüleri ondan zorla almak için ne yapmak zorunda kaldığını anlayacaksın. Ve o gün geldiğinde, ona söylediğin sözlerden pişmanlık duyacaksın." Dizimi okşuyor, kızını teselli eden bir anne gibi. "Umarım o gün çok uzakta değildir."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor, çadırdan çıkarken omzunun üzerinden bile bakmıyor.

Ve tahmin ettiği gibi, düşüncelerimle baş başa kaldığım an, öfke yerini umutsuzluğa bırakıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve utanç dilimi kaplıyor.

Ckapt'ca Tkiat'm-Ni "c

Işlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim.

Ellerimde ve ayaklarımda prangalarla bir vagonun arkasında otururken, her şeyin ne zaman merak etmeye başlıyorum. Buraya nasıl geldiğimi ve Tam olarak nerede olduğunu.

Aradaki şey, kapana kısılmış bulduğum Fae miydi? Yoksa Eleanor'un bana verdiği kolye miydi? Yoksa Easton'ın arkamdan öldürüldüğü an mıydı? Fae topraklarına sürüklendiğim ve Hazel'la tanıştığım zaman mı? Knox'la tanıştığım zaman mı? Azalea sokaklarında ilk kez yürüdüğüm an mı? Knox'la aramdaki bağın koptuğunu hissettiğim, kalplerimizi ve ruhlarımızı sonsuza dek birbirine bağlayan o an mı?

Bundan çok daha önce başladığına inanıyorum. Eleanor bana deniz kızları, periler ve Fae diyarlarıyla ilgili hikayeler anlatmadan önce. Babam bana vurmadan çok önce. Hayır, bu an Fae'leri hayal etmeye başladığım zaman başladı.

İmgelemlerimle başladı.

Bu yüzden bunların hiçbirini görmemiş olmamı komik buluyorum. Tek gördüğüm ölümüm ve o derinliği olmayan kara çukurdaki sonumdu.

Belki de şimdi beni oraya götürüyorlardır.

Eleanor'un vagonların üzerine yerleştirdiği büyü her neyse çok sofistike. Sadece vagonların içindekileri dışarıdakilere göstererek bizi suçlu insan tutsaklar gibi göstermekle kalmıyor, aynı zamanda sıkışık vagonun içindekilerin dışarıya bakmasına da izin vermiyor. Hâlâ dağ ormanlarında seyahat ettiğimiz tek göstergesi vücudumu sarsan engebeli arazi. Hem sarsıcı hem de mide bulandırıcı.

Şafak sökerken, planlamayla ve büyümüzün yenilenmesine izin vermekle geçen dayanılmaz derecede uzun günlerin ardından Ace, Axel, Knox ve ben küçük bir avuç askerle yola çıktık ve kompleks ile doğuda uzanan sarayın batı dağ sınırları boyunca durduk.

Planlanan teslim alma işlemi mükemmel gitti. Sanırım ileride yapılacakların en kolayı buydu.

Hepimiz Fae'den insan isyancılara dönüşürken Knox'un büyüsi bozulmadı. Bir haftalık çamur ve pislığe bulanmış halde, onlara dağlardan geçerek saraya ulaşmaya çalıştığımız fikrini verdik. Ne yapmak için, askerlerin hayal güçlerini serbest bıraktık.

Kompleksin parametrelerine ayak bastığımız anda, askerler dağdan aşağıya doğru bir vagonla koşarak geldiler. Kampımızdaki askerler bizi teslim etti ve bizi, bir grup isyancıyı kamplarının yakınında bulduklarını iddia ettiler. İkna etmek için bundan daha fazlası gerekmedi. Bizi idam için başkente götürmekten çok mutluydular, ancak kralın emirlerine göre başka bir yerde ihtiyaçları vardı. Uygun bir şekilde, en yakın mahzen kompleksin içindeydi.

Bu beni hasta etti.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik, kaderimize razı olmuş gibi davrandık ama bu bana kralın hikâyesinin diğer tarafını duymayı hiç umursamadığını fark ettirdi.

Asi askerler rollerini iyi oynadılar, bizi arabaya iterken yüzlerini buruşturup tısladılar.

İki hafta önce, bu eylemin gerçek olduğunu, nefretlerinin gerçek olduğunu düşünürdüm, ancak Sektör Altı'nın hasarını birlikte gördüğümde beri, kalbimde insanların bir gün bizi kabul edeceğine dair umutla birlikte dostluklar bir kez daha çiçek açmaya başladı.

Vagon aniden durdu. Herkes arabanın arkasına çarpıyor, acı dolu homurtularımız o kadar yüksek sesle çınlıyor ki şoför ağzımızı kapatmamız için bağırıyor.

Genç bir adamla göz göze geliyorum. Uzun boylu ve sırk gibi bir vücudu var, saçları kulaklarının arkasından sarkıyor ve geniş omuzlarında dalgalanıyor. Güzel safir gözleri benimkilerle birleşirken parıldıyor ve ışıldıyor gibi görünüyor.

Knox'un kendine yaptığı cazibeyi ilk gördüğümde kahkahalara boğuldum. Bir insan olarak bile, yakışıklı bir yüz seçmesi *gerekiyordu*.

Yine de şu anda, hissettiğim mizahı canlandıramıyorum. Araba bir kez daha hareket etmeye başlarken ve biri dışarıdan emir yağıdırırken değil.

Komplekse vardık. Pencereden dışarı bakmak için kendimi yukarı çekiyorum, ta ki dışarıdaki manzaramızın da büyüleyici olduğunu hatırlayana kadar. Bilinmezlik kalbimi hızlandırıyor.

Koğuşlar nereye yerleştirildi?

Eleanor'un odasına taşındığımızda zindanlarda olduğu gibi, büyü kullanıldığı anda alarm verenler. Bu tür sihirli koğuşlar, tetiklendikleri takdirde çevredeki her askerin sorgusuz sualsiz arabamıza ok atmaya başlamasına neden olabilir.

Önümdeki adam elini uzatıyor. İnsan derisi pürüzsüz, Knox'un onlarca yıllık eğitimden kalma nasırları yok olmuş.

Büyük bir tümseğin üzerinden geçerken dördümüz de nefesimizi tutuyoruz. Parmaklıkların arasından parlayan ışık kaybolup bizi karanlığa gömdüğü anda panik kaçmam için çığlık atıyor.

Knox'un ellerimdeki eli sıkılaştırken, o da zihinlerimiz arasındaki köprüde beni kollarıyla kavıyor.

Vagon devam ediyor, karanlıkta saatlerce sürüyormuş gibi hissettiriyor. Kompleksin pürüzsüz yeraltı zemininde ilerlerken artık tümsek ya da kayalık yok. Vagon durduğunda kapılar açılarak duvarları kaplayan küçük gaz lambalarının aydınlattığı karanlık bir tünel ortaya çıkıyor. Altı asker vagonun etrafında durmuş, oklarını ve kılıçlarını havaya kaldırmış, bizi dışarı çekmeye başlıyorlar.

Büyünün bozulmadığını ve herhangi bir kordonu harekete geçirmediğini fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Askerler homurdanarak beni sürüklüyor, ağırlığım baş döndürücü telaştan kollarına düşüyor.

Kuşkusuz yerleşkenin en alt katındaki hücrelere atıldığımızda, askerler anahtarı çeviriyor ve bizi parmaklıkların arkasına kilitliyorlar. Arkasında olmayı planladığımız parmaklıkların. Sırıyorum.

Bu cehennem yerinde eğlencenin gerçekten başlayacağı gecenin çökmesini bekliyoruz.

Ace bana bakmıyor.

Zihnimde dönüp duran tek düşünce bu.

Saatlerdir burada oturuyoruz ve benimle bir kez bile göz teması kurmadı. Tek bakmam gereken onun bitmek bilmeyen kıpırdanışlarıydı. Sanmıyorum ki

Fae'lerin yirmi saniyeden fazla hareketsiz kaldığını hiç görmedim. Hazel ortadan kaybolduğundan beri daha da kötüleşti.

Bir ölüm tuzağının içine girmek üzereyiz ve Ace bana bakmıyor. Her şey olabilir, her şey ters gidebilir.

Easton ve ben hiç tartışmadık, gerçekten. Bana kızdığını hiç görmemiştim, bu yüzden benim için her şey demek olan birini hayal kırıklığına uğratmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum... ama şimdi biliyorum. Ace, Easton'ın babasıyla konuşurken takındığı surat ifadesini takınıyor, ama bu ifade artık benim .

Dürüst olmak gerekirse, Ace *kimseye* bakmıyor, odağı sadece hücremizin ötesindeki koridorda. Sanki sert malzemenin içinden Hazel'in esir tutulduğu yere kadar görebiliyor.

İkizlerin rollerinin tersine döndüğünü görmek tuhaf bir manzara. Axel konuşurken Ace'in nasıl dalgın ve sessiz oturduğu, kardeşinin kelime eksikliğini telafi etmeye çalıştığı.

"Onu yakınında hissediyor musun?" Axel'in birini keserek sormaya cesaret ediyorum.

Knox'un gözleri hafifçe açılırken Axel gerilir. İkili Ace'e dönüp tepkisini beklerken nefeslerini tutmuş gibi görünüyor.

Çenesinde bir kas kasılır. "Hayır," diye tükürür.

"Sihirli koğuşlar yüzünden Ace," diye araya giriyor Axel, ben burada oturup söyleyecek bir şeyler ararken beni kurtarıyor. "Sevdiklerinin kapıyı yumruklamasını istemiyorlar."

"Axel haklı. Muhtemelen bir büyü," diyor Knox, kimsenin hissetmediği bir güven vermeye çalışarak.

Alt dudağımı ısırıyorum, yeni bir plan oluşturmaya başlarken düşüncelerim kıpırdanıyor. "Knox ve ben gidip kompleksi inceleyeceğiz," diye ilan ediyorum.

Ace nihayet başını benimkine doğru kaldırıyor. "Bu planın bir parçası değildi. Hepimizin akşam karanlığına kadar beklememiz ve sonra onu aramak için hücreden ayrılmamız gerekiyordu."

Axel kaşlarını çatar. "Delilah, akşam karanlığını seçtik çünkü hepsi uyuyor olacaktı."

Ace'i gösteriyorum. "Ace'in birkaç saat daha onun hayatta olup olmadığını merak ederek duvara bakmaya devam etmesini izlemek istemiyorum. Ve onu dışarı gönderemeyiz çünkü bu durumda sağlıklı düşünmesi için ona güvenemeyiz."

Ace hırlıyor.

Knox beni destekleyerek ve ateşi başlamadan söndürerek, "Bu gece araştırmamızı daraltmaya çalışacağız," diyor. Ayağa kalkıyor ve

bana katılır. "Mümkün olan en kısa sürede koğuşlarla ilgili ayrıntılarla birlikte geri geleceğiz."

Ace kaşlarını çatarak ayağa fırlar. "Gidecek biri varsa, o da benim. Ben bir-"

Knox elini Ace'in omzuna koyarak hareketlerini durdurur. "Sen endişeli ve sıkıntı içinde olan bir dostsun. Sağlıklı düşünemiyorsun ve bu sadece birilerinin incinmesine neden olur. Bunu senin için yapmama izin ver Ace. Onu bulmama izin ver."

Ace'in orman yeşili gözlerindeki savaşı görebiliyorum; Hazel'la yeniden bir araya gelme arzusu ve ihtiyacı, güvenliğimiz için duyduğu endişeyi bastırıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor sonunda, gözlerini kaçırmak için çenesini eğerek.

Axel protesto etmek ister gibi görünüyor, kralı ve ikizinin mutluluğu arasında seçim yapmak zorunda kaldığı için benzer bir ahlaki savaş zihnini kasıp kavuruyor.

İkizlerin bağının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum, çiftleşme bağı gibi bir şeyse, diğerinin ne yaşadığını hissedebilir ve birbirlerinin zihinlerini okuyabilirler.

Ace onun bakışlarından kaçınsa da Axel'in gözleri ikizine takılı kalıyor.

İkizi sonunda savaşı kazanır. Axel, "Lütfen dikkatli olun," diye fısıldar.

Knox ikizleri omuzlarından alkışlar. "Her zaman öyleyim."

Knox ve benim birkaç saniye önce oturduğumuz yerde gölgeler dönüyor ve cazibelerimiz eriyen buz gibi kaybolurken, gölgeler insan maskelerimizin görüntüleriyle yer değiştiriyor. Ağzım bir karış açık, yeni cazibeye bakakalıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Knox elimi nazikçe tutup geri çekene kadar ona dokunmak için hareket ediyorum.

"Görüntüyü bozacaktır. Gerçekçi görünebilir ama hepsi duman ve gölgelerden ibarettir."

"Büyüleyici," diye nefes alıyorum.

Knox bana dönmeden önce Axel'e "Eğer sarkmaya başlarsa, gölgeleri kaldırmak için havanı kullan" dedi. "Hazır mısın?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kendimi ilk teste hazırlıyorum. "Hiç olamayacağım kadar."

Ace ve Axel'in elleri kalçalarına kayıyor, kılıçları görünmez oluyor ve siyah gölgeler çelik parmaklıkların etrafında dönüp kilide batarken hepimiz nefesimizi tutuyoruz. Tek bir tıkırtı boş salonda çınlıyor ve ardından gölgeli bir el hücre kapısını açıyor.

Dışarı adım atmaya cesaret edemiyoruz, koridorlardan koşarak gelen asker olup olmadığını ya da kompleksin her yerinde büyü kullanıldığını gösteren alarmların çalıp çalmadığını görmek için bekliyoruz.

Saniyeler dakikalara dönüşürken ve hala yalnız olduğumuz anlar geçmeye devam ederken, hücreden çıkarken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kralın böyle bir kompleks oluşturmak için harcadığı para astronomik olmalı. Bunu ne kadar zamandır planladığını merak ediyorum. Bu büyüklükte bir kompleks bir gecede yaratılmadı ya da rüzgarda savrulan bir plan değildi.

Peki, tüm bunlar tam olarak ne zaman başladı?

Başkent dağlarının derinliklerinde, kompleksin göbeğinde, kusursuz taş işçiliğiyle işlenmiş uzun kemerli koridorlar gizlidir. Yine de her salondan yayılan esans ürkütücüdür. Duvarlara asılmış gaz lambalarına rağmen karanlık, gölgeler birbirlerine fısıldıyor. Canlı ve onlara katılmamız için bizi çağırıyor. Geldiğimiz için neredeyse neşeliler. Gölgelerin Knox'u tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum, onun büyüğü benzer bir ruha sahip, ama dudaklarına yapışan yüz buruşturması bana aksini düşündürüyor.

Tuzaklara karşı en ufak bir büyü kullanma riskini göze alamadığımız için adımlarımızı hafif ve sessiz atmaya çalışıyoruz, ancak hiçbir şey botlarımızın yankılarını giz. Neyse ki, ayak seslerimiz devasa kompleks boyunca yürüyen askerlere karışıyor.

Geçtiğimiz hücreler şaşırtıcı derecede boş. Bizimki bile yeni ve taze, pislikten ve vücut sıvılarından arınmış. Görünüşe göre hepsi için durum aynı, yani hiç kullanılmamışlar.

Arabalarla taşındığını gördüğümüz Fae'ler nerede?

Merdivenlerden sonra merdivenleri, boş koridorlardan sonra koridorları tırmanırken, boş hücrelerin seviyelerini temizlerken, nihayet üçüncü seviyede yaşam belirtileri duyuyoruz.

Kılıçların çarpması, metalin çınlaması ve acı homurtuları, bacaklarımıza bağlanmış, önceden büyülenmiş kılıçları kınından çıkarmamıza neden oluyor. İki kat daha koridor tırmandıktan ve sayısız kapıdan geçtikten sonra gürültünün kaynağını buluyoruz.

Merdivenler salon ya da odalardan tamamen yoksun bir kata açılıyor. Düzinelerce giriş, yapıyı bir arada tutarak yukarıya doğru yükseliyor. Tüm seviye

büyük, açık bir oda.

Alanı hasırlar çevreliyor; duvarlar yerden tavana kadar silah raflarıyla kaplı. Gaz lambasının turuncu alevleri kılıçların, hançerlerin, bıçakların, okların ve baltaların gümüş renginde parıldıyor.

Duvarda bir dizi okçu hedefi sıralanıyor. Boyları kalçamdan uzun olmayan çocuklar hazır olda bekliyor, minik kolları geriliyor, yayı geri çekerken kasları titriyor, alıştırma okları uçuyor, odanın bir ucundan diğerine zıplıyor. Hedefin kırmızı halkasının içine düşüyor.

Bu kadar kısa sürede mükemmelleştirdikleri beceri karşısında şok içinde soluk soluğa kalıyorum ama ağzımı açtığımda oda ter ve metalik kokuyor.

Bir acı çığlığı başımı yana çevirmeme neden oldu. Dokuz yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları kırmızı lekeli yüzünden aşağı dökülüyor. Kolunu göğsüne doğru tutarak ayakta duruyor. Doğal olmayan bir açıyla bükülmüş.

Dövüştüğü rakibi, kendisinden daha büyük olmayan bir çocuk, aniden durur. Suçluluk duygusu yüzüne yansıyor ve diğer çocuğa yardım etmek için elini uzatıyor. Yanındaki eğitmen uzanan elini tokatlıyor.

"Düşmanlarına yardım etmiyorsun!" diye bağırarak çocuğu tersledi.

Tek bir çocuk bile soluk soluğa kalmıyor ya da çığlık atmıyor, solgun yüzleri hiç değişmiyor. Bu onların yeni normali. Bu onların günlük rutini.

Çok geçmeden sert bir asker gelir ve genç çocuğu odadan çıkarır. Genç ve masum bir ruha karşı empati eksikliği mide bulandırıcıdır.

Bir grup çocuk köşede sıra sıra yürüyor. Duruşları mükemmel, sırtları dik, omuzları dik, önlerinde volta atan bir talim çavuşuna bakıyor ve onun talimatlarına uyuyorlar.

Gözlerindeki korku fark edilebilir, mutsuzlukları havada hissedilebilir.

Knox beni sürükleyerek uzaklaştırıyor ve bu iğrenç görüntüyü geride bırakmaya zorluyor. Beni karanlık bir koridora çekip yanaklarımı silene kadar ağladığımı fark etmiyorum, parmakları nemli geliyor.

Uzun sürmez, Angel, uzun sürmez.

Derin bir nefes çekerek başımı eğiyorum ve yürüyüşümüze devam ediyoruz. Bu tedaviye daha uzun süre maruz kalmak zorunda kalmayacaklar, diye hatırlatıyorum kendime.

Bu çocukları yüzüstü
bırakamayız. Hazel'ı yüzüstü
bırakamayız.

Ordalia'nın adamlarının binanın etrafındaki ağaç tepelerinde gizlendiği bir günün ardından, askerlerin uyuduğu yerlerin haritasını çıkarmayı başardık

binanın içinde konuşlanmış. Ancak bunun ötesinde, çocukların hareketleri ve kendi uyku odaları da dahil olmak üzere her şey gizemini koruyor.

Çok geçmeden antiseptik kokusu burnuma ve boğazıma doluyor. Revirde daha çok vakit geçirerek büyümüş bir çocuk olarak sterilizasyon kokusunu çok iyi biliyorum. Sanırım şifacıları kısa bir yürüyüş mesafesinde, eğitim halkasının bir üst katında konuşlandırmak akıllıca.

Kendime engel olamıyorum, biri hafif aralık olan büyük çift kapının önünden geçerken içeri bakıyorum ve daha önce kolunu kıran küçük çocuğu bir karyolada otururken buluyorum.

Ancak içerisi bir hemşire mahallesine değil, daha çok bir hastaneye benziyor. Genç yaşlı düzinelerce kadın ve erkek odanın içinde koşuşturuyor, ağlayan çocuklarla ilgileniyor, kanlarının metalik kokusu havada elle tutulur bir tat bırakıyor. Ağır temizlik malzemelerine rağmen bu kokuyu temizleyebileceklerini hiç sanmıyorum.

Ve odadaki yatak sayısı...

Çocuklar ne sıklıkla yaralanır? Başından beri planın bu olduğunu, kralın çekilecek acı miktarını doğru tahmin ederek bir hastane kadar büyük bir kanat inşa ettiğini düşünmek korkunç.

Knox'un bu sefer beni çekip götürmesine gerek yok. Benimkine fazlasıyla benzeyen bir çocukluğun kalıntılarından topuklarımın üzerinde dönerek yoluma devam ediyorum. Gözlerim, kulaklarım ve zihnim bulmamız gereken şeye açık.

Hazel burada bir yerde ve geçtiğimiz boş hücrelere bakılırsa onu çocuklardan uzaklaştırmışlar. Keşfettikçe, bu hiç bitmeyen yerleşkenin genişliğini daha iyi anlıyorum.

Koridorların sonu yok. Hiçbir kapı bir çıkışa açılmıyor, vahşi bir ayna labirenti gibi, ama geçtiğimiz odalar tamamen çocuklar için tasarlanmış gibi görünüyor.

Küçük ve orta boy sandalyelerle dolu dairesel odalar bir podyuma bakıyor - eğitimleri için sınıflar. Ancak genç zihinleri için renkli sanat eserleri ve canlı kişiselleştirmeler yerine her şey sterilize edilmiş, yavan.

Bu genç algılanabilir çocuklara ne tür bir eğitim veriyorlar? Kral neyi önemli görüyor?

Belki de savaş oyunları.

Bu konuda uzman olduğunu düşünsürsek, dersleri onun vermesi gerekir.

Knox ve ben hiç bitmeyen bir yapı olduğuna inandığım çocuk binasının en ucuna ulaştık ve baharat ve bitki kokan bir kapının önünde durduk. İçeriden gelen metal seslerinin kılıç ve dövüşle ilgili tamamen farklı bir nedeni var.

Mutfak sohbetle dolu, erkekler ve kadınlar başlarını öne eğmiş yemek hazırlıyorlar. Porsiyon boyutlarına bakılırsa, bunları muhafızlara servis ettikleri şüpheli. Yetişkin bir insanı doyurmaya yetmez. Bunlar çocuklar için olmalı.

Knox bana sırtını dönüyor, gözleri koridorun sonuna dikilmiş.

Binanın başka bir bölümüne başka bir giriş olmalı. Çocuklarla ilgilenenler dışında hiç asker görmedik ama Ordalia'nın adamları kuzey kanadındaki uyku odalarına yüzlerce askerin gelip gittiğini bildirdi.

Ona dönüyorum, kaşlarım düşük. *Çocuklardan sakladıkları bir giriş olduğunu mu düşünüyorsun?*

Dışarıya bir çıkış gördünüz mü? Kaşları çatılıyor, korkunç cevabı zaten biliyor.

Bu çocukların özgürlüklerinin her zerresini çaldı. Hepsinin bu kadar solgun görünmesine şaşmamalı. Kaçırıldıklarından beri gün ışığı görmemişler.

Başımı sallıyorum, korkunç gerçekliği kavrayamıyorum.

Burası bir hapisane.

Herhangi bir hapisane değil. Knox yüzünü buruşturuyor. Sadece küçük çocukların olduğunu fark ettiniz mi?

Gözlerim açılıyor. *Onları yaşlarına göre ayırmışlar.*

Knox başını sallıyor. *Hazel'ı da başka bir yerde tutuyor olmalılar. Şimdiye kadar onunla karşılaşmış olmalıydık.*

Geri yürümeye başlıyoruz, gözlerimiz taş duvarların her santimini tarıyor, askerlerin ve aşçıların kullanması gizli giriş yolunu arıyoruz. Koridorlarda asker olmamasına şaşmamalı, onlara ihtiyaçları yok. Burası bir hapisane ve çocukların kafeslerinden kaçamayacaklarını biliyorlar.

Knox'a *bu iş daha da zorlaştı* dedim.

Ace döndüğümüz şeyi beğenmeyecek.

O zaman geri dönmeyiz. Cevapları bulana kadar olmaz. Ace'e bu kadarını borçluyum. Daire çizerek dönüyorum, etrafındaki koridorlara bakıyorum.

Taş duvarların beni hapsettiğini hissediyorum. *Ayrıca... kendimiz kapana kısılmışken çocukların kaçmasına yardım edemeyiz.*

Knox ensesini ovuşturuyor, gözleri dalgın dalgın benimkilere bakıyor. Gözlerinde bir duygu parlıyor ama kaybolmadan önce onu ayırt edecek zamanım yok. Doğrulurken gözleri çelik gibi. *Sihrimizi kullanıyoruz. Eğer varsa, görünmezliğinle şimdiye kadar en az bir alarmı çalıştırmış olurduk.*

Dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor. *Eldivenlerini çıkarır mısın? Alay ediyorum.*

Knox'un aynadaki sırtışı, "Eldivenleri çıkarın" diye mırıldanırken şeytanca.

Gölge ve alev dalları geniş omuzları boyunca dans ederken etrafımızda bir susturucu kalkan oluşuyor.

Kendi altın dallarım dönüyor ve onu kuyudan çıkarırken övgülerini söylüyor. Altın rengi yanardöner büyü, taş koridorun karanlık kontrastına karşı parıldıyor.

"Tek olarak mı?"

"Tek olarak, Angel."

Ckapt'ca Foat'm

A Patlama beni ayağa kaldırdı. Sirenler tüm kompleksi çınlatıyor, uyarı sesi o kadar delici ki, kulaklarımdan yüzümün yan tarafına kan damlıyor. Askerler kompleksin başka bir yerinden çığlık atıyor.

"ATEŞ!"

Knox ve ben başlarımızı birbirimize çeviriyoruz, korku dolu bakışlarımız çarpışıyor. Nefesim kesiliyor. Dehşet midemde sıkıca kıvrılıyor.

"Daha çok erken," diye fısıldıyorum. "Çok erken!"

Knox ve ben her koridoru gezdik ve çocuk kanadının her odasına girdik... iki kez. Sihrimiz mekanın her yarığı ve çatlağı boyunca kayarak gizli kapılar veya bölmeler aradı.

Çocukların geri kalanının başka bir yerde olduğunu biliyoruz, askerlerin vardiya değiştirdiğini biliyoruz, burada uyumadıklarını biliyoruz. Ama şimdi kaynaklarımızın doğru olup olmadığını ya da gözlerimin beni aldatıp aldatmadığını sorgulamaya başlıyorum.

Şimdiye kadar askerlerin giriş ve çıkışlarına rastlamış olmalıydık.

Altmış saniye önce, en büyük endişemiz büyümünün neden henüz hissetmediği idi. Şimdi ise.

"Buradan çıkış yolumuz yok!" Bir elimi ağzıma götürürken gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Aman Tanrım. Bu planı sadece kapana kısılmış çocukları ateşe vermek için düzenledik."

Knox'un kollarına yapışarak onu sarsıyorum ve siren sesleri arasında bağıyorum. "Yangını neden erken çıkardılar?"

Knox göğsü kabarırken hiçbir şeye bakmıyor, cam gibi gözleri bana zihninde biriyle konuştuğunu söylüyor. Korku gözlerini delip geçerken, "Seni dışarı çıkarmalıyız," diye nefes alıyor.

Başımı sallayarak, bana ulaşmak için hamle yaptığında bir adım geri çekiliyorum. "Hayır! Bana neler olduğunu anlat!"

Gözleri bir ileri bir geri gidip gelerek benimkileri arıyor. "Kralın yolda olduğu haberini almışlar."

Buz omurgamdan aşağı kayıyor.

Knox elimi tutup beni koridora doğru çekmeye başlamak için bir anlık aradan yararlanıyor.

Plan duramaz. Çarklar çoktan dönmeye başladı, sonu görünmeden çılgınca dönüyor.

Kolumu onun elinden çekip kurtarıyorum. "Hayır! Eğer onu Ace beni asla affetmeyecek. Tanrım, eğer onu *bulamazsak*..." Gözlerim onunkilerle yalvarıyor. "Bu çocukları bırakamayız, Knox!"

Ellerini parmaklarının arasında gezdirerek telleri kabaca çekiyor. "S.KTİR!" diye bağırır. Koridoru hızla analiz eder. "Sadece aramaya devam etmeliyiz."

Yerleşke boyunca daha fazla siren çalıyor, yangın tatbikatından farklı çanlar tepemde çılgınca çalıyor, ses o kadar sağır edici ki, kulak zarımı tırmalayan sesle acı içinde haykırıyorum.

"şunu!" Çığlık atıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, çillerime karışıyor. Knox acıyla kükrüyor ve elini uzatıyor.

Karanlık salonu tüketir, kanadı tüketir, onu boğar... Ta ki... Huzur.

Sirenler duruyor ama çocukların çığlıkları hâlâ devam ediyor.

"Çok erken Knox," diye fısıldıyorum, dehşete düşmüş bir halde.

Knox kolumu tutarak bizi ileriye doğru itiyor ve vücudumu donduran şoku atlatmamı sağlayarak bacaklarımı hareket ettiriyor. "Kral bize ulaşmadan önce buradan çıkmalıyız."

"Henüz bir çıkış yolu bulamadık!" Ağlıyorum.

"Işınlanmamız gerekecek!" derken Knox'un ayak sesleri benimkiler kadar telaşlı ve vahşi.

"Çok fazla çocuk var! Yeterince zamanımız yok!"

Knox'un gözlerinden geçen bakış bana, gelip onları kurtarmadığımızı, aksine hepsini mahkum ettiğimizi bildiğini söylüyor.

Göğsümden bir hıçkırık yükseliyor.

Biz ne yaptık?

Hiçbirimiz bir kaleye götürülmeye hazır değildik. Kaçışı olmayan bir cehenneme girmeyi hiç planlamamıştık.

Yaşıyorlar ve nefes alıyorlar... ve ben onları geride bırakmayacağım.

"O kapıyı ," diye homurdandım. "Kompleks büyük ve taştan yapılmış. Plan zaten Nolan'ın yangını askerlerin kaldığı yerde tutmasıydı."

Knox'un gözleri çılgınca, her taşı, duvarı ve köşeyi inceliyor. Geçtiğimiz her santimetrekaresi. Daha önce aradıklarımızı arıyor. Yüz hatlarını kaplayan panik, bacaklarımı daha hızlı itmeme neden oluyor.

"Çocukları acil durum tatbikatlarından önce almamız gerekiyor."

Knox durdu, kolumu tutuşu beni geriye doğru savurdu. Knox ayaklarımın altındaki taşları yok ederken diğer kolunu da bana doluyor. Beyaz ışık bedenlerimizi kaplıyor ve sonra tekrar taşla değene kadar zaman ve uzayda süzülüyoruz.

Knox'a bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, beni bu durumdan kurtaracak gücünü görmeyi umuyorum ama yine de tek bulduğum yüz hatlarının gevşemiş, yüzünün renginin solmuş olduğu.

Tam bir tımarhaneye dönüştük.

Çocuk kafeteryasında sandalyeler ve masalar devrilmiş, yiyecekler her yere saçılmıştır. Çocuklar odanın içinde amaçsızca koştururken ağlıyor ve çığlık atıyorlar. Minik kalplerinin sesi kulaklarımda çılgınca çarpıyor, bir kaos şarkısı çalıyor. Hatta bazıları masaların altına saklanıyor, küçük elleri kulaklarını kapatıyor ve gözleri sanki gerçeğe dönüşen bir kabustan kaybolabilecekmış gibi kapanıyor.

Ancak Knox'u şok içinde bırakan şey, tavandaki havalandırma deliklerinden içeri sızan küçük gri duman puflarıdır.

"Duman solumayı hesaba katmadık," diye fısıldıyorum inanmayarak.

Gözlerim kendi hesabına kapanıyor. Bizim açımızdan bir başka hata, bir başka yanlış adım, felaketle sonuçlanacak bir başka yanlış karar. Ve sonra gözlerim odada dolaşüyor, bu çocukları yanan binadan çıkarması gerekenleri göremiyorum.

"Askerler nerede?"

Knox'un dişleri o kadar sıkılıyor ki, kırılmadıklarına şaşıyorum. "Onları ölüme terk ettiler," diye homurdanıyor.

Biz de öyle düşünüyoruz - ta ki botlar bizi döndürene kadar.

Knox ve ben nefeslerimizi tutmuş, saldırganların köşeyi dönmesini beklerken kılıçlarımızı çekiyoruz ama onun yerine iki tanıdık savaşçı beliriyor.

Axel başını sallar. "Siz ikiniz hangi büyüü kullandınız?"

Ben de arkamı döndüm. "Büyü kullandığınızı nereden biliyorsun?"

Ace'in gözleri odada geziniyor, arıyor. "Siz ikiniz alarmları çalıştırdınız. Askerler hücremizin önünden geçerken haberimiz oldu. Bizi yakılarak öldürülmeye terk etmeyi planlıyorlardı. Uğraşmaları gereken bir idam mahkûmu eksilmiş oldu."

Bu hiç mantıklı değil. Tek bir alarm ya da koğuş *hissetmedik*. Yangın alarmına kadar hiçbir şey duymadık. Büyü kullandığınızı nereden bildiler?

Axel şaşkın yüz ifademi gördükten sonra dudaklarını hafifçe buruşturarak, "Onlar sessiz alarmlardı," diye açıkladı.

Gözlerim kapanıyor ve kaşlarımı çatarak açılıyor. "Büyüü kullanmaya saatler önce başladık. O zaman neden patlamadı?"

Axel göz kırpmıyor. "Belki de geçip gittiniz-"

"Üçüncü arama turumuzdaydık. Sirenler çaldığında yeni bir bölgeden geçmiştik."

Knox soğukkanlılıkla, "Komplekste başka biri daha büyü kullanıyor," diyor ve tereddüt etmeden ilerliyor. "Çocukları dışarı çıkarmalıyız. Hemen."

"Hazel'ı bulmamız gerek," diye bağıyor Ace.

Ace'in sözlerindeki zehirden geri çekilerek başımı geriye atıyorum. O her zaman sakin olan, her durumu ve tartışmayı yatıştıran kişidir. Onu böyle bir durumda görmek...

Knox arkasını döner. "Çıkışı bulamazsak Hazel'ı da bulamayız. Çocukları dışarı çıkarmalıyız."

Hayal kırıklığı ve ihanet gözlerinde parlıyor ve Ace ilk kez Knox'a hayranlıkla bakmıyor.

Ace öne doğru yürüyor, dudakları geriye kıvrılıyor. "Onu tekrar terk etmek mi istiyorsun?" diye hırlıyor.

Knox'un yüz hatları yumuşar. "Ace, onlar çocuk. Çaresizler."

Ace'in gözlerindeki şiddet vaadinden ürperiyorum. "O burada değil, Ace. Bu kalenin her bir santimini aradık... ve daha fazlasını." O açıklama yaparken Ace'in şaşkın bakışları Knox'a dönüyor.

"Komplekste bölümler var. Çocukları yaşlarına göre ayırmışlar."

Gözleri kısıldı. "Bana yangını çıkarma ihtimalimiz olduğunu mu söylüyorsun? onu nerede tutuyorlar?" Ace kükrer.

Öfkesi beni korkutuyor ve tek korkan ben değilim. Axel şok içinde başını geriye atıyor, ağzı bir karış açık, sonra bir adım öne çıkıp ikizini sakinleştirmeye çalışıyor.

Axel, Ace ona bakana kadar onu sallar. "Şu anda doğru düşünemiyorsun. Benim kardeşim masum çocukları *asla* ölüme terk etmez."

Çocukların öksürük sesleri bana doğru süzülüyor, her biri mideme bir suçluluk kayası düşürüyor. Başımı sallayarak uzaklaşıyorum. Burada tartışarak geçirdiğimiz her saniye boşa harcanmış bir saniyedir.

Devrilmemiş en yakın masanın üzerine çıkıyorum, yiyecekleri ve tepsileri kenara atıyorum. Sesimi yumuşatıyorum, büyümün nazik sesi her kulağa taşımaya izin veriyorum. Artık sirenlerden kaçmak için çok geç. Yüzlerce dehşete düşmüş çocukla yüzleşirken gözlerim yanıyor, yaş dökmekle tehdit ediyor.

Dikkatlerini çekmek için ellerimi çırpıyorum. "Lideri takip et adlı bir oyun oynayacağız! Kim arkadaşlarına liderlik etme şerefine nail olmak ister?"

Yüzümde hissetmediğim bir güven gülümsemesini saklıyorum, bu minik gözlerle dingin bir huzurun resmini çiziyorum.

"Benim adım Delilah Covington, Aloriah Prensesi."

Odada küçük soluk sesleri ve şaşırtıcı bir şekilde birkaç kıkırdama duyulur.

"Yardımcılarımı kaybetmiş gibiyim ve yardıma çok ihtiyacım var! Bana yardım etmek isteyen var mı? Bana çıkışın nerede olduğunu gösterecek çok güçlü birine ihtiyacım var."

Bekliyorum. Gergin bir sessizlik anı, arada bir küçük öksürük nöbetleri ile bozuluyor, ta ki genç bir kız titrek bacakları üzerinde durup başparmağını ağzına sokup emene kadar.

Beş yaşından büyük olamaz, iki örgülü kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor. Geniş ve umut dolu delici kahverengi gözleri bana .

"Ben de prenses olurum."

Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş dökülüyor. "Adın ne tatlım?" Ona doğru yürüyüp çömelirken soruyorum.

Başparmağını kaldırarak, "Annabelle." diye mırıldandı. Ancak başparmağını çabucak ağzına geri koyar.

Ağzında olmayan küçük elini nazikçe tutuyorum ve parmaklarımı güven verici bir şekilde üzerinde gezdiriyorum. "Çok cesursun, Annabelle. Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

beni." Bir kez daha ayağa kalktım, elim hâlâ Annabelle'in elindeydi, büyümün sesimi bir kez daha taşımasına izin verdim. "Lideri takip et oyunu oynayacağız! Herkes Annabelle'in arkasında sıraya girsin ve önünüzdeki ve arkanızdaki eli tutun. Unutmayın, biz komşularımıza göz kulak oluruz, o yüzden sakın bırakmayın!"

Tek gereken, küçük kızın prenses olma hayalinin cesareti ve umuduydu ve yaşlıları onun arkasında sıraya girdi.

"Ben de prenses olmak istiyorum..." "...peki ya prensler?"
"Asker olabilir miyim?"

Ve sonra, diğerlerinin arasında küçük bir ses öne çıkar ve herkesi susturur.

"Bizi eve mi götürüyorsun?" Annabelle soruyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

Yalan dilimi yakıyor, bu çocukların sadece geri dönecekleri bir evlerinin değil, ailelerinin de olmadığını bilmek dilimi külle kaplıyor.

Çocukların küçük bakışları, Fae'leri ve bizim uzun, sivri kulaklarımızı gördükçe huşu ve merakla parlıyor. Bazıları bize goblin derken, diğerleri kıkırdayarak büyük kulaklar diyor.

Buradaki herkes arasında küçük ufaklıkları sakinleştirebilenin Axel olması beni şaşırttı. Sesinde yumuşaklık ve gözlerinde nezaketle onları yönlendiriyor ve çevremizi bir oyuna dönüştürüyor.

Sessiz ve düşünceli Fae'nin sahip olduğu nezaket, ruhunun bir kanıtıdır.

Axel çocukların dikkatini dağıtıp küçük kalplerini sakin ve sabit tutarken, Ace önden hücum ediyor, Knox ve ben de üçümüz de duvarları araştırmak için sihrimizi kullanırken onun liderliğini takip ediyoruz.

Koşarken, Nolan tatmin olup onlarla işi bitene kadar asla söndürülemeyecek bir yangını söndürmeye çalışan kompleksin diğer tarafındaki askerlerin bağırışlarını ve çığlıklarını hala duyabiliyorduk. Knox çocukların seslerini engellemek için etrafımıza bir susturucu kalkan yerleştirmek zorunda kaldı. Ve etrafımıza bir kalkan daha yerleştirdi, bu seferki kalplerimiz için çok daha ağırdı.

Gri duman üstümüzde dönüyor ama asla balonun içine girmiyor. Dumanların alanı doldurması uzun sürmedi, her ne kadar karmaşık kanatlar

muazzam, duman birkaç dakika içinde her şeyi pusla örttü. Başka zaman olsa paniğe kapılırdım ama bu bizim lehimize işliyor gibi görünüyor. Büyümüz bize görüşümüzün yerine yol gösteriyor, zaten hassas olan duyularımızı daha da güçlendiriyor.

On üç koridor, iki merdiven ve üç kat geçtikten sonra duruyorum. Ben nefes nefese kalırken Axel sırtıma çarpıyor.

Göğsümdeki deri yanıyor, işaretlendiğimde cızırtı duyuluyor. Gümüş zinciri göğsümden çekerken acı içinde irkiliyorum ve kırmızı yaraların Fae şifamın altında kayboluşunu izliyorum. Bakışlarımı sıcak kolyeye indiriyorum, kristalden beyaz bir parıltı yayılıyor.

"Örtülü," diye .

Knox kaşlarını indirerek döner. "Onu saklamak için kullanılan koğuşları hissederdik."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Büyü kapıya yerleştirilmediyse olmaz. Eğer anahtarlara yerleştirilmiş olsaydı, sadece anahtar sahibi olanlar tarafından görülebilirdi."

Safir gözlerinde farkındalık ve şok parıldıyor. "Kolyeniz gibi." Uzanan elim bizi çevreleyen görünmez kalkanı geriyor. Havadan başka bir şey değilmiş gibi hissettiriyor ama yine de deforme oluşunu izliyorum. hareketlerime uyum sağladı.

Sola doğru bir adım atıp kalkanı daha da geriye itene kadar yanımdaki taş duvarı göremiyorum, gri duman avucum sıcak taşa dayanana kadar uzaklaşıyor.

Taş, kalp atışları olan, nefes alan canlı bir şeymiş gibi avucumun altında .

Kendimi tamamen tek bir hisse kaptırmak için gözlerimi kapatarak ilerliyorum, avucumun altındaki enerjiyi hissediyorum. Arkamda Axel sessizlik oyununu başlatıyor ve kimin en uzun süre sessiz kalabileceği konusunda bir rekabet yaratıyor. Knox'un fiziksel varlığı tüm bu süre boyunca yanımda kalıyor ve ruhu zihnimdeki kapı aralığını dolduruyor.

Kolyenin şimdi farklı çalışıyor olması ne kadar garip. Aradaki süre boyunca tek yapmam gereken onu takmaktı, bunda olduğu gibi, ona dokunuyor olmam gerekiyor gibi görünüyor.

Elim duvarda, koridorda adım adım ilerlerken Ace'in gözlerinin etime işlediğini hissediyorum, meraklı ve umutlu. Ta ki avuç içim karıncalanana ve duraklayana kadar.

burada.

Ayaklarımın sürünmesi durdu. kesinleşme kemiklerimde yankılanıyor.

Duvarın kalp atışları düzensizleşiyor, vahşileşiyor. Onu bulduğum için güçlü, aç ve öfke dolu.

Gözlerim fiske fiske açılıyor, iterken dudaklarım derin bir nefesle ayrılıyor. Yüksek sesli bir klik sesi koridorda çınlıyor ve siyah duman seli damarlarıma rahatlama ve adrenalin dolduruyor.

Axel öne doğru bir adım atıyor, elleri önünde uzanıyor ve siyah dumanı havayla iterek bizden uzaklaştırıyor. Kısa süreli de olsa net görüş karanlık bir geçidi ortaya çıkarıyor.

Ve koridorun sonunda, altından altın ışık huzmeleri süzülen bir kapı var.

Yenilenmiş bir enerji hissiyle herkes koridorun sonuna doğru koşar. Knox hiç tereddüt etmeden siyah gölge dallarını kapıya çarpıyor. Kapı açılarak solmakta olan güneşi ortaya çıkarır, yıldızlar yavaş yavaş oynamak için ortaya çıkar. Çocuklar binadan dışarı dökülür.

Binanın bu tarafını boş bulduğumuz ve görünürde bir asker olmadığı için unutulmuş tanrılara küçük bir merhamet için teşekkür ediyorum.

Knox Axel'i yukarı çeker. "Çocukları buluşma noktasına götür. Ordalia ve adamları sizi orada bekliyor olmalı. Yolda Nolan'ı görürseniz, nakliye yardımı için ona haber verin."

"Peki ya diğer çocuklar?"

Knox soruyu düşündükten sonra şöyle der: " bu çocukları dışarı çıkarın, sonra da Ordalia'nın muhbirlerinin izini sürün. Tüm çıkışların nerede olduğunu biliyor olmalılar."

Axel'in gözleri Ace'e kayar. Kalın kalın yutkunuyor, kardeşinden ayrılma korkusu kalbini yiyip bitiriyor.

Dudaklarını yalıyor, bakışları bir an için benimkilere kilitleniyor, ona göz kulak olmam için yalvarıyor, sonra başını Knox'a doğru eğiyor ve dönüp çocuklara bir arkadaş bulmalarını ve eşleriyle birlikte sıraya girmelerini emrediyor. Annabelle Axel'in elini buluyor ve sıkıca kavıyor ama kalabalığın içinde beni bulana kadar etrafına bakınıyor. Parmakları aşağı yukarı hareket ederken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, veda ederken başparmağı ağzından hiç çıkmıyor.

Son çocuk da kapıdan çıkana kadar koridorda nöbet tutuyoruz ama Axel kendini tutamayıp Knox'a dönüyor. "Kardeşimi canlı getir."

Knox ciddiyetle başını sallarken elini kalbine götürüyor. Bozmak istemediği bir yemini dile getirmiyor.

Axel başka bir şey söylemeden oradan ayrılır, hava gücü Knox'un baloncuğunun önüne geçer ve yerleşkenin dışında karanlık bulutlar dalgalanırken çocukları duman solumaktan korur.

Kapı arkasından çarparken Axel'in omuzları inanılmaz derecede gergindi.

"Başka bir koridor daha var!" Ace, taşa doğru iterek şöyle der
Duvar. Uyarı vermeden yol veriyor ve Ace'i kemerin içinden yuvarlanmaya gönderiyor.

Knox ve ben onun çırpınan uzuvlarını yakalamak için çabalıyoruz, ancak onun başka bir çıplak koridora dalmasını izlerken kısa duruyoruz. Knox ve ben başka bir koridora bakarken Ace yüzünün yan tarafını ovuşturarak homurdanıyor.

Knox, "Kompleks tam bir labirent," diye mırıldanıyor.

Koridorun sonunda yaklaşmakta olan çift demir kapı, varlığını hissettiriyor ve sessizliği bozuyor. Kapılara yaklaşırken Knox siyah dumanı uzak tutmaya çalışırken midem sıkışıyor.

Korkutucu demire ulaştığımda avucumu yavaşça üzerine koyuyorum, diğer elimi de kolyenin üzerine koyuyorum. Ama dokunulduğunda soğuk kalıyor, burada atan bir kalp ya da canlı bir şey yok.

Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. Demir, büyüden nefret eden bir şeydir.

Demir büyüden nefret eder.

Ace'in düşünceleri tam da benim vardığım sonuca ulaşırken gözlerim açılıyor, nefesim kesiliyor. Bacağını kaldırıyor ve botunu bir kükremeyele demir kapıya indiriyor.

İki kapı da menteşelerinden fırlarken Knox'un göğsüne doğru sendeliyorum. Eşikten hışımla geçiyor, Knox ve ben de peşinden yaklaşıyoruz.

Knox siyah dumanın el değmemiş alana sızmasını engellemek için bir bariyer kalkanı oluşturuyor. Birkaç dakika önce demir kapıların durduğu yerde, şeffaf kalkana karşı dönen karanlık beni ürpertiyor.

İlerlemeye başlıyoruz ama Knox duraklıyor, bu da onun zihin zihin konuştuğunun tek göstergesi.

"Ne oldu?" Ace kaşlarını çatmış Knox'a bakarak soruyor.

"Bu içeriden bir işti." Gözleri parladı. "Nolan az önce bana kralın planlarımızdan haberdar olduğunu söyledi. Ordalia'nın kompleksteki muhbirleri bunu öğrenmiş ve isyancılara haber vermiş."

"Sızıntı yapan kimdi?" Ace talep ediyor.

Başımı sallayarak, "Bunun bir sızıntı olduğunu hiç sanmıyorum. Birisi göl üzerinden zihnine saldırmaya çalıştı."

Knox'un yüzü soluyor. "Zihin okuyucusu var."

Aramamızı aceleye getiriyoruz. Kompleksin başka bir kanadına girerken Ace'den yayılan enerji intikam dolu. Eşi için aranması gereken başka bir kanat.

Sevdiği kişiyi kaçırdığı için kimi suçlamayı uygun görürse cezalandırılacak ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım.

Adımlarımız hafif ve sessiz, zihinlerimiz tuzak ve büyü olasılıklarına açık, ama göğüs kafesimde duran kolye soğuk kalıyor.

"Bütün askerler nerede?" Ben soruyorum. Bir kan banyosuna girmemiz gerekmiyor mu?

"Görünüşe göre muhbirler sadece ihbarda bulunanlar değilmiş," diye homurdanıyor Knox.

Bir başka çift kapıyı iterek açıyorlar, bu seferki ahşap ve beyaz, adamlar içeri giriyor, kılıçlarını ve bıçaklarını çekmişler, gözleri ve büyüleri etrafta dolaşiyor. Ancak benimki duraklıyor gibi.

Başka koşullar altında olsaydı, bunun güzel, abartılı ve hayal gücümünden koparılmış olduğunu düşünürdüm. Ancak, kompleksin sınırları içinde yatan bu gerçeklik onun güzelliğini lekeliyor.

Beyaz ve siyah kareli fayanslar ayaklarımı karşılıyor, fayanslar o kadar temiz ki parlıyor ve ben odada ilerlerken yansımamı gösteriyor. Her duvarda, altın yıldızla süslenmiş çeşitli melek resimleriyle bezenmiş, tavandan tabana iki katlı beyaz kitap rafları sıralanıyor. Sıra sıra dizilmiş sonsuz yığınlar, hiç şüphesiz kendi labirentlerine doğru kıvrılıyor.

Uçsuz bucaksız raflar arasında dolaşıyorum, bakışlarım koridorların sakladıklarından çok raflardaki kitaplara odaklanmış durumda. Ve ne kadar uzağa gidersem, raflarda resmedilenlerin, el işçiliğiyle güzelce hazırlanmış ve muhteşem kanatlarını açarken en ince altınla boyanmış aynı yedi melek olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Başımı daha yukarı kaldırıyorum, gözlerim kitaplarla birlikte tavanın ortasındaki güzel kubbe sanat eseriyle birleşene kadar tırmanıyor, yedi melek uçarken, sarılırken ve birbirlerine fısıldarken tekrar ortaya çıkıyor. Duvar resmi bebek pembesi ve mavinin güzel tonlarıyla hazırlanmıştı.

Çocuklar kütüphanede dolaşırken göğüs kafesimdeki kolye hareket etmeye başlıyor, sanki tüm bunların heyecanıyla büyülenmiş gibi titreyiyor. Bu farklı bir şey.

Genellikle parlar, beyaz kristalinden yayılan enerji ayaklarımı yönlendirecek şekilde kışkırtıcıdır.

Çıkamaz bir sokakta durana kadar beni üç koridor ve köşeye götürüyor. Başlıkları tararken gözlerim açılıyor; hepsi de şaşırtıcı bir şekilde Fae'ler, onların mahkemeleri, büyüleri ve yaratıkları hakkında. Kral tarafından yok edildiği ve yasaklandığı düşünülen tüm kitaplar burada, kompleksinde yatıyor.

Parmak uçlarımı hafifçe dikenlerin üzerinde gezdiriyorum, kaybolmamış olan tarihe hayranlıkla bakıyorum. Sadece vatandaşlardan saklanmış. Kralın büyüünün iğrenç bir şey olduğuna dair inancının böyle bir bilgiyi genç beyinlerden çalması ne kadar mide bulandırıcı.

Özellikle beni çağıran bir kitap var.

Kalın siyah kitabın sırtında bir sembol dikkatimi çekiyor, bilinçaltımın derinliklerinde, sanki ulaşamayacağım bir yerde duran bir anıyı uyandırıyor. Ortada baş aşağı duran bir üçgen, boş alanı dolduran kıvrımlar, basit bir daire ile çevrelenmiş ve en ucunda sadece bir insan kafatası olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyin üzerine damlayan kan var gibi görünüyor.

Bu kadar tanıdık gelen şeyin ne olduğunu anlayamadan Knox ismimi söyleyerek beni çocukluğumdaki tüm soruların cevaplarını barındıran gizli kitaptan uzaklaştırıyor. Kütüphanenin merkezine geri döndüğümde, alanın büyüklüğü karşısında bir kez daha şok oluyorum. Ne kadar özenle düzenlenmiş, her şeyin tasarımında ayrıntılara ne kadar dikkat edilmiş.

Kütüphaneyi boşaltıp yolumuza ederken içimde bir hüznün damlası bile hissetmiyorum. İliklerime kadar, sanki onu tekrar görecekmışim gibi hissediyorum. Büyüm bu hissi doğrularcasına vedalaşmak için göz kırpmıyor bile.

Kütüphanenin ötesinde, benzer şekilde tasarlanmış daha fazla oda bulmayı bekliyorum, ancak kütüphane sanki bir erteleme gibiydi. Bir hapishaneye benzer bir his yayan alaycı, soğuk duvarlar ve koridorlardan oluşan bir kaleye geri dönüyoruz.

Bu kadar soğuk bir yerin ortasına nasıl bu kadar güzel bir şey inşa etmiş olabilir? İlerledikçe ensemdeki tüyler diken diken oluyor, ta ki bıçağımı çekene kadar. Çocukların kanadına yaklaşmadığımızı apaçık ortada.

Geçtiğimiz her kapının ardında ekipman dolu bir oda var. Masalar, sandalyeler, ocaklar, tencereler, sıvılar, raflar, cam tüpler - bir zamanlar aralarda keşfettiğim her şey şimdi burada. Ancak çok daha büyük bir ölçekte.

Bu kanat ve bileşik, aradaki mesafeyi çocuk gibi gösteriyor.

Birkaç askerle, hatta işçiyle karşılaşmayı umuyorum ama ortalık sessiz. Hepsi yangın tarafından dışarı çıkarılmış olmalı ama burada tam olarak ne yapıyorlardı?

Bu kanat ne için kullanılıyordu? Bütün bu cam kavanozlara ve sıvılara ne için ihtiyaçları var?

Sanki unutulmuş tanrılar düşüncelerimi duymuş gibi, cevaplarımı bulmak için bir merdivenden iniyoruz.

Burada akla gelebilecek her türden yaratıkla dolu yüzlerce demir kafes bulunuyor. Denizkızları, Fae'ler, periler, browniler, griffinler, gremlinler, goblinler, elfler... Yere zincirlenmiş bir ağaç bile var, gövdesinin kabuk çizgileri arasında gözleri hızla kırpışıyor.

Bir ejderha için bile yer açmışlar. Zavallı kanatları sıkıca kıvrılmış, onu rehin tutan kalın demir parmaklıkları ısıırken hareket edemiyor.

Demir. Odayı çok fazla demir dolduruyor.

Levhalar ortada duruyor, demir prangalar düz yüzeyden sarkıyor. İğneler, bıçaklar ve sıvı kavanozları, tekerlekli bir arabanın üzerinde onun yanında durmaktadır.

Yardım ve merhamet için çığlıklar ve yalvarışlar bir zamanlar sessiz olan odayı doldurur.

Knox'un şok çığlığı seslere katılıyor ve şaşkınlıktan duraklıyor ama sadece bir anlığına. Gözlerinden bir damla yaş süzülüyor ve Ace'in çığlığı beni donup kaldığım sersemlikten kurtarıken koşmaya başlıyor.

Ace Knox'a katılıyor, her bir kafesi kontrol ediyor, demir parmaklıkların ardında tutulan her bir Fae'ye bakıyor, bileklerini saran prangalar kafeslerin çatısına bağlı. Knox yürüyor, omuzları gergin ve gözleri nemli, kralın yarattığı hasarı . Kirlettiği, çaldığı hayatları.

Sağ tarafta parıldayan bir kapı gözüme çarpıyor. Tek kelime açıklama yapmadan havalanıyorum, kapı gıcırdayarak açılırken dudaklarımdan korkunç bir hırıltı sesi yuvarlanıyor.

Gözlük.

Binlerce cam kavanoz odayı kaplıyor. Raflar bir kütüphane gibi istiflenmiş, ancak raflarda bilgelik ve bilgi yerine çok daha büyük, çok daha değerli bir şey var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalbimden geçen mutlak inançsızlık karşısında göğsümü tutuyorum.

Kavanozların ne içerdiğini, binlerce bardağın ne tuttuğunu bilmek için bakmama gerek yok. Daha önce de görmüştüm.

Pixies.

Cam şişelerin içinde binlerce hapsolmuş peri yatıyor, aradaki kayıp olanlar burada, yerleşkede konserve ürünler gibi saklanıyor.

Kral.

Duygularımla boğuşuyorum, basit bir gerçek dışında tutarlı bir düşünce oluşturmıyorum.

Arada kalanlardan sorumlu olan kraldı, Emmalyn ve hayvanları değil.

Bu gerçek, kaybolan perilerin neden burada, onca yer varken kralın kompleksinde olduğuna dair mantıklı olan tek gerçek.

Bunu nasıl yaratabildi? Nasıl tuzağa düşürebildi-

Annem.

Hayır. Annem değil. Eleanor.

Kolyeyi bana onlara yardım etmem, görmeme yardım etmem için verdi. Kolyeyi bana istemeden yarattığı yanlışı, inşa etmeye zorlandığı karanlığı geri almaya çalışmam için verdi.

Zorla.

Nereden bakarsanız bakın, annemin - Eleanor'un - ellerinden çıkmış olsa da, bu asla onun niyeti değildi. Asla onun *seçimi* değildi.

Kavrayamadığı, kontrol bile edemediği bir şey için onu suçladım çünkü yirmi üç yıl boyunca manipüle edildi, zihni çarpıtıldı ve karıştırıldı.

Eleanor kendi zihnini, kendi *bedenini* kontrol eden kişi değildi. Kendi büyüü.

Hiçbir zaman öyle olmadı ve onun korkunç pençesinden kurtulabildiğinde, yaratmaya zorlandığı korkunç şeyleri geri almaya çalıştı.

Eleanor -annem- haklıydı.

Kralın tasmaına rağmen bana bir anne figürü olmaya çalıştı. Akli başındayken yanımdaydı, saçlarımı okşuyor ve beni ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Beni korumaya ve elinden gelen her şekilde savunmaya çalıştı... bu ister kolye ister Annie aracılığıyla olsun.

Her şeyin arkasında annem vardı.

Annie'nin olamadığı anne olabilmesini sağlamak için işinde kalmasına yardımcı oldu. Easton'ın yanımda bir arkadaş ve şükürler olsun ki hayatta bir kez karşılaşılacak bir dost olmasına izin verdi.

O hep oradaydı... Sadece ben bunu hiç bilmiyordum.

Biyolojik annem olmayabilir ama çocukluğumu en iyi şekilde geçirebilmem için elinden gelenin fazlasını yaptı... bana sefalet dolu bir hayattan kaçabilmem için gerekli araçları sağlamaya çalıştı. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu... kaçış olmadan zincirlenmiş olmanın nasıl bir his olduğunu.

Beni küçümsediği bir hayattan kurtarmaya çalıştı.

Annem her gün hayatımı kurtardı ve ben bunu hiç bilmedim.

Ona söylediğim her korkunç şey, bana bir şeyler açıklamaya çalıştığında ona nasıl davrandığım aklımdan geçerken gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe süzülüyor. Tanrım, ben ona karşı korkunçtum ve onun tek yaptığı beni kurtarmaya çalışmaktı. Elinden geldiğince.

Eleanor sahip olduğu azıcık kontrolü ve enerjiyi kendini kurtarmak, kaçmak için harcayabilirdi ama o bunu benim için kullandı. Pek çok azizin bile göstermeyeceği bir merhamet gösterdi. Güç, cesaret ve şefkat gösterdi ve karşılığında ben de bunları yüzüne vurdum ve cehennemde çürümesini söyledim.

Boğazımı yakan utancı yutkunararak geçiştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Knox arkamda duruyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Sanırım artık kaybolmalarının arkasında kimin olduğunu biliyoruz," diyorum titrek bir nefesle. Başımı sallıyorum, ona bakamıyorum. "Sanırım Nolan'ın başından beri benden nefret etmek için bir nedeni vardı... Kralın kız kardeşi ve annesi buralarda bir yerde." Gözlerimi açıyorum. "O da bu katta mı?" Ace'in bu cehennem çukurunda bir yerlerden bulduğu bir baltayla her kafesin kilidini açtığını görmek için kapıdan hızla geçerek soruyorum. Zaten neden bir *baltaya* ihtiyaç duysunlar ki? Baltayı öyle bir nefretle sallıyor ki odanın öbür ucundan yanan öfkesini hissedebiliyorum.

"Hayır."

Knox önümde durmak için dönüyor ve beni yolumda durduruyor. Parmakları yanaklarımı okşuyor, başparmakları hâlâ yüzümden süzülen gözyaşlarımı siliyor. Kadifemsi sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderirken gözlerim kapanıyor. "Neden ağlıyorsun, Angel?"

Sesim çatlarken avucuna sokuluyorum. "Ona o şeyleri söylediğime inanamıyorum... Özverili davranışları ve iyiliği yüzüne vurduğuma inanamıyorum."

"O anlıyor, Delilah. Anlayan biri varsa, o da odur," diyor nazıkçe, ayağa kalkıp geri çekilene ve bakışlarımı kaçırana kadar sözlerinin aramızda gerginleşmesine izin veriyor. "Hazel burada değil. Yalnız bir kafes boş kaldı."

Kaşlarım çatıldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Kafesin zemininde kan vardı." Knox'un yutkunduğu duyuluyor, yüzünü bana döndüğünde gözleri yaşlarla doluyor. "Hem de çok."

Ace durmadan koşarak yanlarından geçerken bağılıyor: "Bir kat aşağıda daha fazlası var. Zincirlerinin demir parmaklıklara çarptığını duyabiliyorum."

Ace bizi beklemiyor; merdiven boşluğundan aşağı iniyor. Knox ilerliyor, herkesin dikkatini çekmek için iki parmağıyla ısıklık çalıyor.

"Bir kat yukarıda bir çıkış var. Orayı gözden kaçıramazsınız - üzerinde siyah dumanların döndüğü tek kemer o." Knox etrafına bakınıyor, yaralı hayvanlara, demir prangalardan kurtulmuş olsalar da hâlâ su tanklarının içinde olan denizkızlarına bakıyor. "Yardım edebildiğiniz kadarını alın ve buradan çıkın. Biz konuşurken çocukların kaçmasına yardım eden adamlar var." Knox'un gözleri sertleşir. "Hiçbir koşulda çocuklara zarar vermeyin ya da onları korkutmayın. Onlar da en az sizin kadar kötü durumda."

"Ve lütfen perilere yardım edin," diye ekliyorum, cam hapishanelerini işaret ederek.

Knox denizkızlarına doğru ilerler. Avucunu cam tankların üzerine koyduğunda beyaz ışık parlıyor ve denizkızının kuyruğunu kaplayıp iki uzun bacağını ortaya çıkarana kadar avucunun altından yayılıyor. Teker teker hareket ederek avucunu altı su tankına daha bastırıyor ve denizkızlarını dönüştürüyor.

"Büyü birkaç saat içinde etkisini kaybedecek. O zamana kadar bir su kütlesine ulaştığınızdan emin olun." Knox dönüyor ve safir gözlerindeki öfkeyle parmaklarını gremlin grubuna doğrultuyor. "Herhangi bir sorun çıkarırsanız sizi bizzat avlarım."

Sesinde ölüm tehdidi ve vaadi var ama yine de parmağının ucu titriyor. Knox'un cinlerden korkmasına gülüp dalga geçebilmeyi isterdim ama artık bunun mizahi bir yanı yok.

"Elimizden geldiğince çabuk yardıma geleceğiz!" Merdivenlere doğru koşmaya başlamışken sesleniyorum.

Knox birkaç dakika sonra bana yetişiyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken adımları hızlı ve aceleci, taş merdiven boşluğundan neredeyse uçarak iniyor.

Koştukça bedenim inanılmaz derecede yavaşlıyor, sanki çamurda sürükleniyormuş gibi. Kulaklarım, sanki acıyı durdurabilecekmış gibi omuzlarımı kulaklarıma doğru kaldırmama neden olan tiz bir frekansla çınlamaya başlıyor.

Sonra yavaş yavaş alışmaya başladığım bir his beni sarıyor, sıcaklık, sevgi ve ışıktan oluşan bir his. O kadar rahatlatıcı bir his ki, bedenimi eritip bir yapışkan su birikintisine dönüştürüyor.

Ta ki bu duygu benden koparılıp yerini çok iyi bildiğim bir duyguya bırakana kadar.

Panik ve acı ama benimki değil.

Acele edin!

Yine o ruhani ses, kulağıma ısrarla fısıldıyor. *Acele et, Delilah, acele et!*

Sonra zaman kaldığı yerden devam ediyor ve bedenimi merdivenlerin geri kalanından aşağıya savuruyor. Nihayet alt kata indiğimde onu duyuyorum.

Küçük iniltieler öfkeyle, hıçkırıklar ve ağlamalar acıyla doluydu.

Duke Harrison odanın ortasında durmuş, Hazel'in boynunu demir uçlu bir bıçakla delmektedir. Ace onun önünde duruyor, korku ve öfkeyle titriyor ve elindeki bıçağı beyaz parmaklarıyla sıkıyor.

Duke Harrison'ın gözleri benimkileri bulduğunda gülümsemesi tehlikeliydi. "Sonunda varlığınla bizi onurlandırman ne kadar nazikçe, Delilah."

Ckapt'ca Foat'm-O "c

H Azel'in acı çığlığı, boynundan aşağı damlayan kırmızı kan, göğsümün tam ortasına çarpıyor. Kalbim kaba kuvvete dayanıyor.

Gözyaşlarıyla titreyen Ace, ona doğru bir hamle yapmamak için tüm iradesini kullanıyor gibi görünüyor. Kıpırdadığı anda bile Duke Harrison bıçağı boynunun derinliklerine *saplıyor*.

Hazel'ın bilekleri kıpkırmızı, demir prangaların izleri görünüyor, iyileşme gücü azalmış. Burnundan kan damlıyor ve şişmiş dudaklarındaki kurumuş kana karışıyor. Muhteşem mavi gözlerinden biri, krem beyazı teniyle eşleşen siyah morluklarla renklenmiş. Bir zamanlar capcanlı olan kızıl saçları donuk ve keçeleşmiş, kir ve pislikle dolmuş.

Ona ne yapmışlar?

Dük Harrison bıçağı boynuna daha da saplarken dizleri bükölür.

Gözlerim öfkeyle parlıyor, öfke damarlarımda dolaşılıyor.

Dük'ün sözlü iğnelemesini kaçırmadım. Dük Harrison'ı son gördüğümde, kral aynı sözleri konsey toplantı odasında bana söylemişti. Beni dövmeden birkaç dakika önce.

"Bununla tam olarak neyi başarmak istiyorsunuz?" Kaşlarımı çatıyorum. "Sen zaten kralın itisin," diye tükürüyorum. "Şimdi de kirli işlerini sana mı yaptırıyor?"

Dük Harrison karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bir prenses için ne kadar pis bir ağız."

Öne doğru bir adım atıyorum, ancak Duke Harrison bıçağı daha derine sokuyor, Hazel'dan bir çığlık ve önümde diz çöken Ace'den bir ağlama sesi çıkarırken beni *tsk* ediyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Durdum, ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Ne istiyorsun?"

Gözleri parlıyor, karanlıkla çatırıyor. "Daha fazla güç."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki kırılmadıklarına şaşıyorum. Kralın saray mensupları her zaman erkek kılığına girmiş, sinsi, sümüklü yılanlar olmuştur. Dük Harrison içlerinde en kötüsüydü, her türlü güç ve statü kısıntısı için krala yalakalık yapıyordu. Eğer onu öldürüp tahttan indirerek yönetimi ele geçirebilseydi, bu fırsatın üzerine atlamakta tereddüt etmezdi.

Her zaman güç istemiştir. Hepsinin istediği bu.

"Kralın kışını öpmek yetmedi mi?"

"Görünüşe göre uzakta geçirdiğin zaman kendine olan güvenini artırmış. Bir kadın olarak ne kadar aptalca bir düşünce," diye alay ediyor.

Kadın. Kadın değil. Bizi sadece hayattaki tek amacı çocuk doğurmak olan nesneler olarak görüyor. Beni öldürmediğine şaşırdım, ya da daha kötüsü... mirasçıyı kendi yapmaya çalıştı.

Dilimi tıkırdatıyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra. Söylentileri duyduğunuzu sanmıyorum?"

Gözlerinde ilgi kıvılcımları çıkıyor. "İnsanları öldüren güneş ışınlarını pratik olarak kullanman hakkında mı? Neden evet, sevgili hayalperest, yaptım." Kaşları çatılıyor. "Şimdi de beni yakmaya mı çalışacaksın?"

"Size aylar önce komutanızdaki askere nazikçe verdiğim seçenekleri sunacağım." Bir adım ileri atıyorum, altın bir el Duke Harrison'ın bıçağını donduruyor ve gözlerinin komik bir boyuta genişlemesine neden oluyor. Ben ilerlerken Knox ve Ace'in tehditkâr enerjileri arkamda titreşiyor. "Ya demir bıçağı boynundan çıkarırsın ya da yaşarsın." Omuz silkiyorum. "Ya da aptalca bir şekilde burada üstünlüğün sende olduğuna inanmaya devam eder ve ölürsün." Elimi kaldırıyorum, avucumun içinde altın ateş patlarken parmaklarımı oynatıyorum. "Seçim senin, Dük."

Dudaklarında uğursuz bir gülümseme belirmeden önce çenesinde bir kas kıpırıyor. Kalbim bir an için tekliyor. "Güç istediğimi söyledim Delilah. Hangi türden olduğunu sormayı unuttun."

Unutulmuş tanrıların kendileri kadar güçlü olan kara büyü bana çarpıyor. Ayaklarımı kaybedip taş zemine çakılıyorum. Ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum, altın büyü önümde şaklıyor, sümüksü, kalın karanlığa karşı altından bir kalkan oluşturuyor.

Knox'un zihnine saldırana benzer bir güç.

Hızla ayağa kalkıyorum, göğsüm kabarıyor, Knox ve Ace kendi güç kalkanlarının arkasında duruyor, kılıçlarını kaldırmışlar. Hazel bıçağın arkasında titriyor

Hâlâ boynuna yaslanmış.

"İmkânsız," diye nefes alıyorum.

Yüzüne bakıyorum, yüz hatlarının keskin köşeli kemik yapısı, donuk kahverengi gözleri, gür kaşları ve seyrelmiş saçları. Ne bir Fae gibi ıslıl ıslıl parlıyor ne de kulakları sivri. O bir insan ve yine de... büyüye sahip.

Kıkırdıyor, sesi gıcırıyor. "Ne sanıyordunuz? Fae'leri ve diğer büyüleri sadece evcil hayvan olarak tuttuğumuzu mu?"

Gerçeklik bana çarpıyor.

Birdenbire oda anlam kazandı. Ocaklar, sıvılar, iğneler, kazanlar, beherler, kafesler, zincirler, iksirler. Sadece Fae'lerin ve yaratıkların büyüleri üzerinde çalışmıyorlardı, onu çalışıyorlardı.

Bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdim, ancak çalışan Fae'leri, perilerin gücü caydırma yeteneğinden sihirli bir iksir çıkarmak ve yaratmak arasında görmüştüm.

İğrenme damarlarımda dolaşıyor.

Elim içgüdüsel olarak kalçama bağlı hançerin kabzasına dolanıyor. Duke Harrison bu hareketi izliyor ve normalde boncuk gibi olan gözlerinde ölümcül bir kıvılcım parlıyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldanıyor. Hazel'ı yere itiyor. Yağlı karanlık onunla birlikte yuvarlanıyor, ağzının, ayaklarının ve ellerinin etrafını sarıyor. "Onunla oynamaktan sıkılmaya başlamıştım."

Karanlık belirir, dükün karanlık versiyonları çoğalır ve büyür, hepsi kara büyü kılıçları kullanır. Bu Knox'un gölgeleri gibi bir şey değil.

Bu saf karanlıktır ve onlar kötülüğün yeniden vücut bulmuş halidir.

Ateş gölgesi Knox'un kılıcı boyunca patlayarak ona yardım ederken boşdaki eli bir ateş topu oluşturuyor. Hiç tereddüt etmeden ileri atılıp ateş topunu gölgenin göğsüne fırlatırken, alevlerle dans eden bıçağını kafasına doğru savuruyor.

Karanlığın içinden bir bulut gibi esmekten başka bir şey yapmıyor.

Derslerimiz için mantığın ötesinde minnettarım. Çünkü Ace su büyüsunü kullanırken, sadece karanlığın içinde dağılan ve yankılanan bir sıçramayla dükün arkasındaki duvara çarpan bıçaklar ve bıçaklar yaparken, saf büyüümüzün Dük Harrison'ın kanında akan kara büyü karşısında güçsüz olduğunu biliyorum.

Ace ve Knox çabucak aynı sonuca varıyor ve çeliklerini kaldırarak tam olarak orada olmayan bir şeye karşı dönüyorlar.

Altın gücüm elimdeki çelik bıçakta dans ederken, onu siyah mürekkebe doğru kaldırıyorum. Dokunmasına bir santim kala geri çekiliyor ve Duke Harrison'ın karşımda durduğunu görüyorum. Karşılaştığım hırıltı, iblis tazılarını ve ruh yiyiciyi çocuk oyuncağı gibi gösteriyor.

Bakışlarım ona kilitlenirken öfke beni tüketiyor. Her gün dövülmesini izlediği küçük kız için öfke. Güç için her şeyi yapabilecek bir adam için öfke. Arkadaşımın boğazına bıçak dayayan adama öfke ve bana bıçakla yaklaşma cüretini gösterdiği için öfke.

Saldırmadan önce kendi hırıltımın boğazımdan yırtılmasına, köpek dişlerimin ortaya çıkmasına izin veriyorum. Son saniyede dönüyorum, bir hançer havada uçup boynumdan kıl payı kurtulurken dönerek uzaklaşıyorum.

Dük tuzağa düşüp istediğim yöne dönerken sırtarak sahte bir sağa hamle yapıyorum. Bıçağım karnına saplanıyor, çelik eti ve kasları tereyağı gibi parçalıyor.

Zaferim kısa sürdü çünkü boğazımdan ve burnumdan iğrenç bir çürüme kokusu yayılıyor, öyle şiddetli öğürüyorum ki gözlerim yaşıyor. Yaradan siyah kan sızıyor ama bu Dük'ü hiç durdurmuyor. Sanki zerre kadar acı hissetmiyor.

Dükün demir kılıcı benimkiyle tekrar buluşuyor. Knox o kadar yüksek sesle kükrüyor ki kulaklarımın kanamasından korkuyorum. Bana saldırmaya çalışıyor ama Dük Harrison'ın kopyaları kara büyü ve karanlık bıçaklarla onu geri püskürtüyor. O da kendi gölgelerini ama faydası yok. Hiçbir şey kara büyüye karşı değildir.

Dük koluma doğru hamle yaptı. Dönüp dans ederek uzaklaşıyorum ve açıkta kalan başka bir tarafına vuruyorum. Ön kolunu yırtıyorum ama o sadece kanamasına izin veriyor. Fark etmiş gibi bile görünmüyor.

Tekrar kaçtığım da öfkeyle homurdanıyor ve elindeki çeliği yere fırlatıp yumruğunu geriye doğru kaldırarak bana doğru koşuyor. Darbeyi engellemeye çalışıyorum ama o hissetmiyor. Yumruğu yüzüme doğru uçuyor.

Yumruk beni sarsıyor, başımı o kadar güçlü bir şekilde yana savuruyor ki yıldızlar görüşümde yüzüyor ve bir anlığına dengemi bozuyor. Ama zayıfladığım o bir saniye onun tek ihtiyacı olan şey.

Ejderha kılıcını elimden aldı. Parmaklarımın tutuşunu kaybettiği anı hissediyorum ve görüşüm bana geri geldiğinde dük çoktan üzerimdeydi.

Uzattığı elleri omuzlarıma kilitleniyor ve bedenimi taşa çarpıyor. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nefesim kesildi ama boğulacaktım. Sonra Duke Harrison üstüme çıktı, bacaklarımı yere sabitledi ve iri ellerini boğazıma dolayarak sıkmaya başladı.

Kör bir panik beni kaplıyor ve çırpınıyorum. Ayaklarım çılgınca tekmeliyor ve kollarım yüzüne tekrar tekrar vuruyor. Zar zor hareket ediyor.

Yüzünü tırmalamaya başladım. Keskin tırnaklarımın altında derisi soyuluyor, kanı ve dokuları çekip çıkarıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Göğsü tamamen açık, siyah kan sızıyor ve eğer kılıcım olsaydı, çeliği çürüten kalbine memnuniyetle saplardım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken artık ciddi bir şekilde hırıltılıyım. Ölüm beni kenarda hevesle beklerken başım bulanıklaşıyor, sersemlik zihnimi bulandırıyor.

Ben çırpınmaya devam ederken Duke Harrison'ın yüzü önümde yüzüyor, çılgınca onun pençelerinden kaçmaya çalışıyorum. Gözlerimdeki kan damarlarının basınçtan patladığını hissederken bile gözlerim çılgınca etrafımı araştırıyor. Knox ve Ace, Dük'ün gölgeleri tarafından köşeye itilmiş durumda.

Gölgeler dükü ve klonlarını ezip geçerken Knox vahşi bir hayvan gibi çırpınarak feryat ediyor. Ancak Dük'ün karanlığı daha güçlü ve etkilenmemiş. Knox'un vuruşlarına iki katıyla karşılık veriyorlar ve Knox dizlerinin üzerine çöküyor.

Knox zihninden köprüye doğru koşar. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, çığlık atıyor ve unutulmuş tüm tanrılara yalvarıyor.

Onu rahatlatmaya, kucaklamaya çalışıyorum ama saf ıstırabına karşı hiçbir faydası olmuyor.

Hazel çığlık atarak yatıyor, yüzü saçları kadar kırmızı, sanki bu kelime beni kurtarabilecekmiş gibi adımı tekrar tekrar haykırıyor. Ama gölgeler onu tutuyor. Onu, yumruklarının beni kavradığı kadar sıkı kavlıyor.

Sihirli kuyuma doğru koşarken, onu yine neredeyse boş bulmanın verdiği panikle kayarak duruyorum. Aylardır. Büyüm *aylardır* geliyor. Knox her gece beni içimdeki böyle bir gücü nasıl kontrol edeceğim konusunda eğitiyordu. Beni tüketmesine izin vermemek için ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anlarda, öylece yok olup gitmesi için mi? Hayatımın solması kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

Bu hortumlamanın sebebi Eleanor değil. Bu Dük'ün işi olabilir mi?

Zihnimde durmuş, boş kuyuya bakarken, göğüs kafesimin içinde bir şey gümbürdüyor, göremediğim bir kapıya vurur gibi yüksek sesle titreşiyor.

hissediyorum.

Ama aramak için zamanım yok. Bir kez daha, zaman bana karşı kullanılıyor. Bugün benim için durmayacak ve görüşüm kararmaya ve ciğerlerim yanmaya başladığında, fazla bir şey kalmadığını biliyorum.

Sihrime ulaşmaya çalışıp duruyorum ama o parmak uçlarımın hemen ötesinde kalıyor. Ne kadar çığlık atsam, yalvarsam ve kendimi zorlasam da ona ulaşamıyorum.

Görüşüm kararmadan önce gördüğüm son şey Duke Harrison'ın hırlayan yüzü oluyor, ağzının kenarlarından tükürükler fişkırıyor ve hırlıyor: "Bu unvanı hak etmiyorsun. Sen bu dünyadan bile değilsin."

Çelik parlıyor, tutuşu gevşiyor ve ciğerlerime hava doluyor.

Işık, renk ve dünya bana geri dönerken ciğerlerim harekete geçiyor, açgözlülükle havayı yutuyor.

Knox kükrüyor, Dük Harrison'ın boynunu kesen ejderha kılıcını tutuyor, dudakları öfkeyle geriye kıvrılmış. Nefes nefese, kıyafetleri yırtık pırtık ama eşi parmaklarının arasından kayıp giderken onu hiçbir şey durduramazdı.

Kafası yana doğru uçarken yüzüme gece kadar karanlık siyah kan sıçırıyor ve bedenimi kaplıyor. Ölümün ve kötülüğün kokusu odayı doldururken, alaycılığı yüzüne kalıcı olarak kazınmış durumda.

Başımı yana çevirip öğürüyorum.

Hayat Ağacı'nın korkunç olduğunu düşünmüştüm - hiçbir şeyin ondan daha kötü kokamayacağını düşünmüştüm.

Sanırım çığlık atmaya başladım. Tek bildiğim boğazımın yandığı ve şeytani kana bulanmış halime bakmaya devam ettiğim, kokunun o kadar güçlü olduğu ki burnumdan kan gelmeye başladığı. Sonra Knox yanımda beliriyor, gözleri korkudan kocaman açılmış, avuçlarından su dökülüyor ve şeytani kanı geldiği gibi hızla temizliyor.

"Meleğim," diye mırıldanıyor Knox, çığlık atmaktan sesi kısılmış. "İyisin Meleğim, artık benimlesin."

Ace Hazel'ın yanına koşar, elleri mavi ışıkla parlayarak Hazel'ın vücudunun her santimetresinde gezinir. Ace kulağına fısıldarken çürükler solmaya, kesikler ve sıyrıklar iyileşmeye başlar.

Hazel'ın yanaklarından akan gözyaşları saf bir rahatlamadır.

Ckapt'ca Foat'm-İki

Ieçenin karanlığında, ayın parlayan ışığı altında binlerce peri etrafımızda uçuyor, onlarca yıldır ilk kez kanatlarına değen esintiyi hissettiklerinde sevinçleri havada somut bir his haline geliyor. Parıldayan içten dışa doğru parlıyor, vücutları binlerce ateşböceği gibi aydınlanıyordu.

Aloriah Kralı'na karşı zafer.

Hâlâ herkesi dağların içinde saklı olmayan güvenli bir noktaya götürmemiz gerekiyor; ancak onları kompleksten çıkardık. Binlerce çocuk ve yaratık, ucsuz bucaksız bir mağara sistemi içindeki kalın ağaç gölgelikleri ve derme çatma çadırların altına gizlenmiş buluşma noktasında bekliyor.

İsyancılar ve Ordelia'nın muhbirleri sayesinde acil çıkışları açabildiler ve çocukların geri kalanını güvenli bir yere götürdüler.

Kompleksteki askerlerin nereye gittiği yarın için bir sır.

Knox olayları çoktan Lenox ve Harlow'a aktarmış, anılarını ve zihinsel notlarını göndermiştir.

Kollarını Hazel'a sıkıca sarmış, yaratıkların arasında yürüyen Ace'i gördüğünde Axel'in yüzünde saf bir sevinç ifadesi belirdi ve güzel, geniş bir gülümseme yayıldı.

Ace onu en yakındaki şifacılar götürmeden önce üçlü o kadar uzun süre kucaklaştı ki gözlerim yanmaya başladı.

Aile. Biz birbirimiz için buyuz.

Büyülü yaratıklara karşı duyulan temkinliliğe rağmen, isyan içindeki sağlık görevlileri ve askerler ihtiyacı olanları tedavi etmek için harekete geçti.

Kimse yaratıkları ya da kayıp Fae'lerin yarısını bulmayı beklemiyordu.

Nolan hepsini görünce rahatlayarak ağladı, bu da ona "Burada değiller" demek zorunda kalmamı daha da zorlaştırdı. Gözlerimin önünde parçalandı ve başka nerede tutulabileceklerini merak ederken Knox'un ona sarılışını izlemekten başka bir şey yapamadım.

Nolan'ın eline umut tutuşturulmaya devam edilir, ancak birkaç dakika sonra bu umut avuçlarından çekilip alınır.

Knox uçabilenlere yola çıkmalarını emretti. Emir daha çok ejderhaya yönelikti, en iyi büyü ve en yüksek ağacın altında bile hala fark edilebilirdi. Güzel yaratık kendini iyileştirebilenlerle birlikte Lenox'a haberciler göndererek hükümdarlık saraylarını insan topraklarından uzak tutmalarını söyleyerek geri döndü.

İşkence gören ve hapsedilen Fae'lerle ilgili haber yayıldığında, savaş kaçınılmaz olacaktır. Kralın planladığı, büyü topladığı şey insan ırkına karşı bir savaş değil.

Gremlinler, Fae'ler, insanlar ve küçük uçan perilerden oluşan kalabalığın arasından Ordelia'nın ikinci komutanı Lucca'yı görüyorum. Yüzündeki telaşlı ifade Knox ve beni görünce rahatlamaya dönüşürken, vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyorum. Yangını denetlemek için Nolan'la birlikte giden askerlerden biriydi.

Üzerinde görebildiğim hiçbir yara yok. Burnu eğri duruyor ama onunla tanıştığımdan beri böyle. Başkentte krala hizmet ederken kırıldığını söylemişti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Tüm yaratıklar sürünerek dışarı çıktığında ve siz ikiniz çıkmadığınızda endişelenmeye başladım."

Duke Harrison'ın yüzü gözümün önüne geliyor. "Endişelenecek bir şey yok." Boynumu büküp Lucca'nın arkasından bakıyorum. Ordelia, Phillip'in yanında zarar görmemiş bir şekilde duruyor ve çocuklarla ilgileniyor. Yine de en çok konuşmak istediğim kişiyi göremeyince kaşlarımı çatıyorum.

"Eleanor ve Annie nerede?" Ben soruyorum.

Lucca gözlerini zar zor benimkilere çeviriyor, çocukları ve küçük goblinleri gruplara ayırmakla meşgul. "Fae'ler ve yaratıklar çocuklardan sonra ortaya çıkınca, önceliği insanlara vermek zorunda kaldık." Çizmesinden daha uzun olmayan küçük bir peri sürüsüne bakıyor. "Sol taraftaki gremlinleri takip edebilirsiniz." demeden önce gözleri açılıyor.

Knox öksürüyor. "Onları Fae'lerle birlikte gönderirdim."

Lucca Knox'un önerisini tekrarlamak zorunda kalmıyor, ama bir an için başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde minnettarlık parlarken, *"Teşekkür ederim"* diyor.

Kaşların düşük; hala ormanda mı saklanıyorlar?

Bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı kamptan uzaklaşmak Eleanor'un fikriydi. Ne de olsa kral onu geri almaya çalışırsa, çocuk sürüsünü takip edecekti. Annie, bir grup askerin yanına yerleştirildikleri sürece onunla gitmekte ısrar etti. Planımız kaçtığımız anda onları almaktı.

"Onları geri getirecek adam kaldı mı?"

Lucca başını sallıyor ve bakışlarını yaratıklarla benim aramda gezdiriyor. "Hayır, ilk asker grubu geri gelene kadar hiçbirini gönderemeyiz." Yüzünü buruşturuyor. "Bu biraz zaman alabilir."

"değil, gidip onları alacağız."

"Çevrede eşlik edilmesi gereken başka biri var mı?" Knox sorar.

Lucca'nın omuzları çöküyor, gözleri yumuşuyor. "Teşekkür ederim. Hayır, onlar sadece batı ormanlarında."

Henüz gelmedikleri için memnunum. Bu bana ne söylemem gerektiğini düşünmek için bir şans veriyor, onları karşılaştığımız mutlak kaosa geri sürüklemeyi önce Eleanor'dan -annemden- özür dilemek için sessiz bir an.

Knox göz ucuyla bana bakıyor. "Seni affedecektir." "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutmaya çalışıyorum, nemli ellerimi deri pantolonuma siliyorum. Onunla yüzleşirken bu kadar gergin olduğuma inanmıyorum. Kendini annem olarak görüp görmediğini bile sormadım. Hayatımın bir parçası olarak kalmak isteyip istemediğini. Ona sormam gereken o kadar çok soru var ki o kadar bencildim ki, kendi duygularıma kapılmıştım ki, *iyi* olup olmadığını sorma nezaketini gösteremedim.

Knox düşüncelerimi okuyarak, "Çünkü o senin annen," diye cevap veriyor.

Beni güçlü kollarının arasına alan Knox'un siyah yanardöner kanatları arkasından fırlıyor ve eğilip gökyüzüne doğru havalanmadan önce tam genişliklerine yayılıyor. Uçuş, binlerce çocuğun nihayet güvende olduğu bilgisiyle huzurlu geçiyor.

"Nasıl büyüü vardı?"

Knox şaşkınlıkla başını sallar. "Bu benim de cevaplanmasını istediğim pek çok sorudan biri."

"Kraliyet mahkemeleri karşılık verecek, değil mi?"

Knox'un çenesi gerilir. "Unutulmuş tanrılara bunu yapmaları için dua ediyorum. O piçin kafasının koparılması gerek."

Gece gökyüzü üzerimize doğru parlarken, yıldızlar göz kırparak bize merhaba derken aramızda sessizlik büyüyor.

"Dükün sahip olduğu büyü... zihninize saldıran büyüye çok benziyordu. Sizce saldırının arkasında onun olması mümkün mü?"

"Bence bu mümkünden de öte."

Knox'un yere inip beni ayağa kaldırması uzun sürmüyor, ormandaki ağaçların arasından geçerken parmakları elimi okşuyor. Ağaçların gölgesinden Axel'in daha önce keşfettiği küçük, تنها alana çıkıyoruz.

Gözlerimi kısarak karanlığa bakarken, ay ormandaki çimenlere ulaşmıyor, neden bu yeri seçtiğini anlıyorum. Fae görüşümle bile tarlanın diğer ucunda birbirine sokulmuş halde duran annem ve Annie'yi seçmek zor. Hiçbir insan gözü onları fark edemezdi.

Karanlıkta iki figür görünür hale gelirken elimi sallayarak kaldırıyorum, askerler diz çöküyor. Yorgunluklarını bile suçlayamıyorum.

-Saatlerdir buradalar.

El sallamaya devam ediyorum, birinin bana el sallamasını bekliyorum, ta ki hiçbirinin Fae görüşüne sahip olmadığını fark edene kadar. Kim olduğumuz hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Belki de seslenmeliyiz-"

Adımlarım yavaşlıyor, ellerim aşağı iniyor.

Karanlıkta duran iki figür değil, üç figür. Ve etraflarında diz çökmüş askerler hareketsiz, o kadar imkansız bir şekilde hareketsizler ki bu manzara midemi sıkıştırıyor.

Knox ve ben sırtımıza bağladığımız kılıçları kınından çıkardık. Kral planımızı öğrenmiş ve annemi geri almak için hareketlerimizi dikkat dağıtmak için kullanmış olabilir. Bu olasılık tüylerimi diken diken ediyor.

Yükselmiş Fae onları çalışıyorum ama sanki karanlık bana karşı çalışıyor. Yüzleri ormanın gölgelerinde örtülü kalıyor.

"Görebiliyor musun?" Her adımı hesaplayarak çömelirken Knox'a soruyorum. Başını sallıyor. "Gölgelerim bile göremiyor."

Knox'un kalkanları çarpıyor, arkalarındaki güç aşılamaz. Bunu öğrenmemizin tek yolu yaklaşmak ve o zaman bile her şey bir tuzak olabilir.

Ancak düşünürken bile bir yanım öyle olmadığını biliyor.

Özellikle de ayakta duran üç kişi de dahil olmak üzere hiçbir gölgenin hareket etmediğini fark ettiğimde. Knox da aynı anda fark etti. Ayakları bir an için durdu, tökezlemesi zar zor fark ediliyordu ama söylediklerini benden saklayamıyordu. Ve ben koşmaya başlarken beni durduramıyor.

Bilincimde çalkalanan her düşünce sanki onlar da kaçmaya karar vermiş gibi yok oluyor.

Damarlarıma pompalanan adrenalin geldiği gibi hızla kayboluyor, beni bir insan kabuğu gibi bırakıyor, çimlerin arasında koşarken titriyorum. Uçmak için ayaklarımı itiyorum, beni daha hızlı yapmak için havayı kullanıyorum. Keşke kanatlarımı nasıl kullanacağımı bilseydim, hassas altın derimi açıp uçabilseydim.

Nefes alışım boş ve kesik kesik ve bir başka tükenmişliğin yaklaştığını hissetsem de karanlık gölgeli figürlere ulaştığımda bunların hiçbirisi önemli değil.

Ruhani sesin beni acele etmeye çağırmasının gerçek nedeni buydu.

Gölgeli figürler beden değil. Onlar kalın dikenler.

Üstlerine de Annie, annem ve Easton'ın kafaları kazınmış.

Eleanor'un görmeyen mor gözlerinin altına, okumayı öğrendiğim andan beri nefret ettiğim bir el yazısıyla yazılmış bir not iliştilmiş.

Sevgili Delilah'ıma, doğum günün kutlu olsun.

Ckapt'ca Foat'm-Tkacc

E İçimdeki her Şey hissizleŐiyor.

Eskiden olduĐum kiŐinin bir kabuĐu olarak orada dururken, hissetmiyorum, dűŐünmüyorum ya da hareket etmiyorum.

Bir figűr kafaları engellemek için hareket edince yana doĐru sarsılıyorum. Knox'u yoldan itiyorum, bu hareket bedenimi öne doĐru fırlatıyor. Knox gűcűműn etkisiyle yana doĐru yuvarlanıyor.

İçime yayılan uyuşukluk geri çekildi. Sanki bir dalga gibi, okyanus onu geri çağırdı.

arpacak bir sonraki dalga hissizlik değil, duygularla dolu feci bir tsunamidir.

İçimde biriken saf ıstırap durdurabileceğiniz bir Şey değil. Hissedilmeyi talep ediyor.

Annie'nin kafasına bakıyorum. Canlı kızıl saçları sallanıyor, imzası olan beyaz fiyonk eksik. Altın halkalı gűzleri artık donuk ve cansız. Beni bűyűten, bana deĐer veren, bana koŐulsuz sevginin ne olduĐunu gűsteren kadına bakıyorum... ve kalbim parçalanıyor.

Yaptığımız son konuŐma sonsuz bir dngűde oynuyor ve onunla son kez konuŐtuĐum için kendime lanet ediyorum. fkemin acımın nűne geçmesine izin verdiğim için. Bana en son baktığında hayal kırıklığına uĐramıŐtı.

Kırılğan kalbimin űzerine bir balyoz iniyor. Onun inŐa ettiĐi aŐkın temelinde bir çatlak oluŐturuyor.

Sonra gűzlerim anneme, azarladıĐım ve szlű tacizde bulunduĐum kadına kayıyor. Artık ondan asla zűr dileyemeyeceĐim. Yirmi yaŐından vazgeçti.

Hayatının üç yılını beni korumak için harcadı ve şimdi görmeyen bakışları sadece bana bakıyor.

Sanki ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleme şansını asla elde edemeyeceğimle alay eder gibi. Ona asla soru soramayacağım, aklı başında olduğu anlara ne kadar değer verdiğimi söyleyemeyeceğim, saçmalık sandığım bilmeceler ya da bana anlattığı peri masalları için teşekkür edemeyeceğim. Annie ve Easton'ı yoluma çıkardığı için ona asla teşekkür edemeyeceğim.

Ona asla onu sevdiğimi söyleyemeyeceğim ya da söylediğim nefret dolu sözleri geri alamayacağım.

Balyoz ikinci kez iniyor ve çatlakları parçalıyor.

Ve benim için dünyalara bedel olan adam, sevgili, sevgili Easton, çürüyen başı onların yanında bir kazığın üzerinde yatıyor.

Mükemmel bir şekilde korunmuş, sanki kral kafasının sağlam kaldığından emin olmak için ona büyü yapmış gibi. Beni gerçekten kırmak için. Ve işe yarıyor.

Çünkü balyoz bir kez daha iniyor ve kalbimi tamamen paramparça .

Benim üç aşkım.

Benim halkım, benim

ailem. Öldü.

Dizlerim bükülüyor ve Knox'un ellerini kulaklarına götürdüğü acı dolu bir feryatla beni ormanın zeminine indiriyor.

Gelgit dalgası içime çöküyor, beni boğulacağım kadar ağır bir kederle tüketiyor. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor, hiç bitmeden. Parçalanmış kalbimi düzeltmiyor ya da tamir etmiyor. Hiçbir şey düzeltemez.

Ellerim bir hıçkırıkla onlara uzanıyor, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim tiz ve acı dolu bir çığlık.

Bir daha asla seslerini duyamayacağım, gülümsemelerini göremeyeceğim ya da onlara sarılamayacağım. Bir kez daha dokunabileceğim soğuk ölü bedenleri bile yok. Bu gerçek ortaya çıktığında, tutuşuyorum.

Öfkeyle. Kükremem kilometrelerce öteden duyulabilecek kadar güçlü bir öfkeyle. Son iki aydır içimde biriktiğini ve beni çağırdığını hissettiğim tüm güç yükselmeye başladığında, yumruklarımı yere vuruyorum, yer sarsılıyor ve parçalanıyor ve güçlü bir çığlıkla her şeyi serbest bırakıyorum.

İçimden patlayan büyü dalgasının sonu gelmiyor, gücünün kuvveti o kadar çalkantılı ki Knox geriye doğru uçuyor. Altımdaki toprak

Kalbimi paramparça eden bu son noktada, bu dünya durdukça ellerim dağlanacak.

Altın ışığım patlıyor, bu tanrıların terk ettiği yerde acısını işaretliyor.

Çünkü hiçbir zaman tükenmişliğe ulaşmadım, gerçekten. Günden güne artıyordu ve daha önce ufukta, kalbimin derinliklerinde saklandığını hissedebildiğim o kıpır kıpır his şimdi ellerimde ve bu dünyaya cehennemi salıyorum.

Şok dalgaları sadece tüm Aloriah'ta değil, tüm dünyada hissedilecek. Evrende.

Herkes benim ıstırabımı, öfkemi, krala olan nefretimi hissedecek. Herkes benden ne alındığını bilecek.

Gece gündüze dönüyor. Altın güç o kadar parlak ki sanki kayan bir yıldızım, Aloriah'ı aydınlatırken onu çevreleyen bir meteor, yozlaşmışları ne yaptıklarını *görmeye* zorluyor.

Kral kötü ve zalim olan her şey olabilir ve krallığını karanlığının pençeleriyle örtmüş olabilir, ama asla gerçekten kazanamayacak. Ona asla izin vermeyeceğim.

Çünkü karanlığın ortasında ışık her zaman varlığını sürdürecektir.

Knox kollarıyla beni sararak içimden akan gücü kırıyor. Geldiği gibi çılgınca geri çekiliyor ve ancak Knox'un sıcaklığını, kulağıma değen sesini hissedince tamamen çözülmeme izin veriyorum.

Kalbim üç aşkımın yanında ölü yatıyor ve korkarım ki asla diriltilemeyecek.

Gözlerim sürekli onlara kayıyor. Beni özgürlüğüme kavuşturmak için yıllarca plan yapan ve bu planın sonucunu ve kurduğu hayalleri asla göremeyen Easton'a. Kraldan korkarak yaşayan ama isyancılarla birlikte sessizce ve cesaretle savaşan Annie'ye. Sonunda özgürlüğün ve denizkızı ailesiyle yeniden bir araya gelme şansının tadına varan, ancak kralın onu tekrar çaldığı anneme.

Knox beni göğsüne doğru çekerek başımı manzaradan uzaklaştırıyor. "Ah

Angel, meleşim, çok üzgünüm," diye ve beni bir o yana bir bu yana sallıyor.

Acı beni sarıyor. Hiçbir zaman bu yarayı iyileştiremeyecek.

"Onları benden aldı." Elim onun deri yeleğini kavırıyor. "Sevdiğim insanları elimden almaya devam ediyor." Ağzımdan bir hıçkırık dökülüyor. "Beni her gün kırdı. Bu yeterli değil miydi?"

Ağır kanatlar arkamda çırpınıyor, başıımı çevirmeme yetmiyor ama sonra Aurora'nın çığlığı havayı deliyor. Kırmızı ereveli gözlerimi ona doğru kaldırıyorum ama altın rengi gözleri arkamdaki görüntüye takılıyor. Bana döndüğünde, ifadesinde sempati ve acı vardı, acaba ben de böyle mi görünüyorum diye merak ettim. Yıkım ve kalp kırıklığının görüntüsü buysa.

Aurora diz çöküyor, başsağlığı diliyor... ve bu manzara ağlayışımı keder feryatlarına dönüştürüyor.

Sanki gördüklerimin gerçek olduğuna dair bir açıklamaya ihtiyacım varmış gibi. Bu bir oyun ya da zihin oyunu değildi.

Knox kafamı başka yöne evirse de tek görebildiğim onların kafaları. Zihnimde yanıp sönmeye devam ediyor ve durması için başımı sallıyorum ama görüntü zihnimi ve ruhumu rahatsız etmeye devam ediyor.

Sevdiğim herkesi aldı ve öldürdü.

Knox'a elimden geldiğince sıkı sarılıyorum, sanki öleceği, başka birini daha kaybedeceği önsezisi ona ne kadar sıkı sarıldığım la kırılabilirmiş gibi.

Ckapt'ca Foat'm-Foua

I Bu yatakta ne kadar kaldığımı unuttum. Knox beni Annie'den kopardığı anda günler, saatler ve dakikalar bulanıklaşmaya başladı, Easton ve annem. Atlayıp onlara dönmeye çalıştığımda beni Aurora'nın sırtına bağlamak zorunda kaldı... otuz fit havadayken.

Knox bana sihirli patlamamın ardından kral gelmeden önce gitmem gerektiğini söylediğinde, felç beni ele geçirdi.

Zihnim gayet iyi çalışıyor, ki hareket edememek, ağlayamamak ya da çılgılık atamamak başlı başına bir işkence.

Ancak Lenox ve Harlow'un gelmesi için yeterince zaman geçtiğini biliyorum. Benimle konuşmaya çalıştılar, başsağlığı dilediler. Lenox bir ara elinde beşgen şeklinde ev yapımı çöreklerle içeri girdi. Bu nazik davranış karşısında gözümü bile kırpamadım. Kasıla kasıla yürüyen, sırıtan ve esprili Harlow bile ondan sonra kasvetliydi.

Fısıltılarını duydum. Sanki bu katatonik durumda benim Fae işitme yetisine sahip olduğumu unutmuşlar gibi.

Büyümün neden olduğu hasarı, patladığında neler yaptığını duydum. Fae mahkemelerinde ve Aloriah'ta seyahat ederken topladıkları hikayeleri.

Duraklayan ve başlarını eğen hayvanların fısıltıları, acımı dinlemek için duran akıntıların fısıltıları, sempati içinde yapraklarını döken ağaçların fısıltıları.

Aloriah halkı beni sadece duymadı, *gezegen* de duydu ve başsağlığı diledi.

Lenox ve Harlow bu yüzden koşarak geldiler. Onlar *hissettim* Patlama.

Herkes benimle ilgileniyor, kimin yemek pişireceği, kimin ağırlayacağı konusunda vardiyalar alıyor ve sanki benim sorunum iyileştirilebilecek bir şeymiş gibi beni iyileştirmeye çalışıyor.

Hazel ve Knox yanımdan ayrılmadı. Onun iyileştiiğini görmek ne kadar güzel olsa da içimi rahatlatamadı. Hazel'ın beni yalnız bıraktığı tek zaman yemek yaptığı zamanlar. Boğazımdan aşağı yemek sokmaya çalışıyor ama ne kadar lezzetli kokarsa koksun, her zaman dudaklarımda karton tadı bırakıyor. Ve Hazel'ın gözleri benimkilere her kilitlendiğinde, gözlerinde korku ve üzüntüyle birlikte parlayan bir suçluluk buluyorum. Her zaman başkalarının suçluluk duygusunun yükünü üstlendim ve görünüşe göre Hazel da aynısını yapıyor.

Hazel yerdeki portatif karyolada yanımda uyumayı tercih ediyor ve Knox... sadece uyumuyor.

Knox'un zihnimin kapısını kırmaya çalışması sayesinde başımdaki çarpıntı azalmadı. Bir parçam kendimi buraya kilitledi, Knox'un büyüüne karşı bile aşılabilir. Bunu ne zaman yaptığımdan emin değilim ve bunu yapabilecek zihinsel kapasitem ve gücüm olsaydı bile nasıl kıracağımı bilemezdim.

Sanırım herkesi gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. Onu dışarıda bırakmayacağıma dair verdiğim sözü bile tutamadım.

İlk geldiğimizde gözlerimden sürekli yaşlar aktığı için göremiyordum. Ama sonunda hüngür hüngür ağladığımda, içimdeki gözyaşı kuyusu kurduğunda ve akacak gözyaşı kalmadığında, beni nereye götürdüklerini gördüm.

Kabin.

Easton'ın benim için inşa ettiği, bizim için yarattığı sığınak. Annie'nin içinde bir mülteci bulduğu... onun kişisel vahası.

Daha görmeden anlamıştım çünkü Annie'nin kokusu sarmıştı. Creseda ve Henry kulübenin dışında çene çaldılar.

Bunu güvenlik için, saraydan uzakta olmam için yaptıklarını anlıyorum ama Annie'nin kendisi yokken kokusunun hâlâ varlığını sürdürdüğünü bilmek başka türlü bir işkence. Kokusu onsuz var olmaya nasıl cüret eder?

Bu sadece zihnimi daha da kapattı.

Yani beni burada bırakıyor: hangi günde olduğumu bilmiyorum, ne hissettiğimi bilmiyorum ve hala hayatta olup bilmiyorum çünkü kesinlikle hissetmiyorum

Benim gibi.

Size nefes alma cesareti veren insanlar olmadan yaşamaya nasıl devam edersiniz? Bugün olduğunuz kişiyi şekillendirmenize yardımcı olan insanlar olmadan? Kalbinizden kopan parçalarla yaşamaya nasıl devam edersiniz?

Ve yine de, küçük bir titreşim var. Bir çekirdek.

Hiçliğin derinliklerinde, bedenimi ele geçiren karanlığın içinde bir parıltı var. Umut değil, hayır, onu uzun zaman önce kaybettim. Ama bu çok daha büyük bir şeyin parıltısı, eğer uzanıp ona dokunursam, büyümesine ve daha parlak yanmasına izin verirsem, bana hareket etmek için bir neden vereceğini bildiğim bir şey. Göz kırpma, konuşma, ağlamak ve nefes almak için bir neden.

Onların üç başını bir çivi üzerinde gördüğümde nefesim kesildiğinden beri rahat nefes alamıyorum.

Onu benden çaldı.

Küçük çekirdeğin ne olduğunu da bu şekilde biliyorum. Öfke.

Bu kararlılık ya da onlar için yaşama arzusu değil. Nefrettir, öfkedir, tiksintidir ve beni ölmekten alıkoyacak tek şeydir. Beni bu hiçliğin kara deliğinin derinliklerine düşmekten alıkoyacak tek şey.

Ama öfke tehlikeli bir oyundur. Beni en çok hor gördüğüm kişiye, beni bu duruma sokan kişiye dönüştürecektir.

Onun yaratmak istediği şeye nasıl dönüşebilirdim?

Sonra Knox içeri giriyor ve çam ağacı sarıyor. Bağımız çekiştiriyor, ip nabzımı kontrol ediyor ve gözlerindeki rahatlamayı gördüğümde düşünüyorum.

Yapabilir miydim? Sadece kısa bir süreliğine bir canavara dönüşebilir miydim? Bunu atlatmak için, diğer tarafa geçmek için.

Diğer tarafta ne olduğundan emin değilim ama kesin olarak bildiğim tek şey bu şekilde kalamayacağım. Katatonik kalamam ve Knox'a bunu yapmaya devam edemem.

Bu yüzden, safır gözlerinin korkuyla ve acıyla dolduğunu gördüğümde, derinliklerinde parlayan sevgiyi fark ettiğimde - onun kalbine ilan etmekten sonsuza dek korkacağım sevgiyi - çekirdeğe doğru eğilir ve bir el uzatırım.

Onu okşadım ve vahşi öfkenin beni yutmasına izin verdim. Çünkü babam haklıydı, *kral* haklıydı.

Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, ne kadar uzun süre saklanırsam saklanayım, ondan asla kaçamayacağım. Verdiği zarar sonsuza dek kalbimde izler bırakacak ve yerin bir metre altına inene kadar beni yok etme gücüne her zaman sahip olacak.

Bu dünyada en çok sevdiğim insanları elimden alma gücüne her zaman sahip olacak.

Tek bir çözüm var, her zaman olduğu gibi.

Önce onu yok etmeliyim. Yaratmak istediği canavar ben olacağım ve hiç doğmamış olmak için dua etmesini sağlayacağım.

Çünkü ellerimin alacağı ilk ölüm Peter Bartholomew Covington'ınki olacak.

Ckapt'ca Foat'm-Five

Hazel ve Knox'un kafaları kapının hemen dışında birbirine eğilmiş. Fısıldaşmaları zar zor duyuluyor ama ne konuştuklarını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Benim hakkımda konuşmaya o kadar dalmışlar ki Yataktan çıktığımda ya da ilk adımlarımı atıp kapı aralığında arkalarında durduğumda fark etmeseler de.

Hazel, "ayrılmak ," diye ısrar ediyor.

Knox ters ters bakıyor. "Kaybettiği tüm insanların sürekli olarak hatırlatılmasını istediğinden şüpheliyim."

"O zaman onu neden buraya getirdin?" diye karşılık veriyor.

"Bu benim fikrim değildi, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca... insan topraklarında sahip olduğu tek şey bu," diye fısıldıyor Knox.

Kalbimin gerçek arzusunu ve bu dünyada en çok neye ihtiyacım olduğunu sonsuza dek bilen eşim.

Hazel'in bıkkın yüzü beni gülümsetirdi, hatta kıkırdatırdı... ama artık mizah duygusuna sahip olduğumu sanmıyorum.

Fae duyularının henüz beni fark etmemesine şaşırdım. Sanırım bir Fae bile sayıklama noktasına gelecek kadar bitkin düşebilir. Çünkü gözlerinde dönen şey tam olarak bu.

Ağzımı açtığımda boğazım çiğ ve bir çöl kadar kuru. "Ne kadar oldu?"

Hazel ve Knox gergin ve çatlak sesimle sıçradılar. İkisi de ileri atılmadan önce gözleri komik bir boyuta ulaştı. Knox'un elleri bir anda üzerimde, göğsü derin bir nefesle kabarıken beni kollarıyla sarıyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldıyor nefesinin altında.

Hazel'in gözleri hızla Knox ve benim aramda gidip geliyor. Kendimi bu kadar bitkin hissettiğime göre haftalar, hatta belki de aylar olduğunu söylemelerini bekliyordum, bu yüzden Hazel "Üç gün" dediğinde şok oldum.

Üç gün bile onu gömmeleri için yeterli bir süre değil. Kraliyet sarayının yas süreci ve cenaze hazırlıkları hala devam ediyor olacak.

Cenaze.

Geri çekilirken, önümde duran insanlardan habersiz kafamda bir plan oluşmaya başladı.

Kalın kalın yutkunarak bu planı harekete geçirdim. "Burada kalmak istiyorum,"

Ya

lan Knox'un kaşları şok içinde kalktı.

. Gerçeği görmesine izin vermem.

"Delilah, gerek yok. Çocuklar artık güvende, bu yüzden gidebiliriz-"

"Güvende olduklarını duyduğuma sevindim ama gitmiyorum."

Büyük gümbürtüler koridoru sarsıyor ve ben daha olduğunu anlamadan

Lenox

Bana doğru geldi, beni kollarının arasına aldı. "Geri döndün! Yani, hiç gitmemiştin... ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Tam olarak *burada değildin*. Böyle kapandığımızda aklımızın nereye gittiğini merak ediyorum." Beni yere bırakıyor, sanki fiziksel temasa ihtiyacı olan kendisiymiş gibi elleri pazularımdan hiç ayrılmıyor. "Biliyor musun, bir keresinde benim de zihnim kapanmıştı. Kapana kısılmıştım ve yapılacak en iyi şey buymuş gibi geldi. Şey... Sanırım aslında bu konuda bir seçeneğim yoktu çünkü nasıl olduğunu bilirsin-"

"Lenox, o koca ağzını kapat. Delilah'ın üç gün sonra duymak isteyeceği son şey senin sinirli saçmalıkların," *der* Harlow.

"Sorun yok Harlow, sadece endişeli," diyorum.

Lenox kaşlarını çatı. "Bunca zamandır duyabiliyor muydun?" Omuz silkiyorum, kelimeler aniden yeniden ağırlaşıyor.

Knox herkesin yanından geçip kollarını bana doluyor. "Sanırım bu bir gün için yeterli. Onu bombardımana tutmamıza gerek yok."

"Başka bir deyişle, çeneni kapa ve odasından çık," diye sesleniyor Nolan koridordan.

Şaşkınlıkla hepsi onu dinliyor ve daha da şaşıyorum, Nolan oyalanıyor, gözleri sanki sağlığını kontrol ediyormuş gibi beni süzüyor. Bunun tamamen yorgunluk ve huzursuzluktan kaynaklanan düşüncesiz bir sonuç olduğunu düşünebilirdim, ama ela gözleri benimkilere kilitlendiğinde, onlarda endişe görüyorum.

Nolan çekiliyor, oturma odasındaki diğerlerine katılıyor. İşte o zaman kimin kayıp olduğunu anladım: Ace ve Axel.

"Nerede-"

Knox, "Yürüyüşe çıktılar, odun kesiyorlardı," diye yanıtlıyor.

Başımı yavaşça eğiyorum, içimdeki o çekirdeği okşayarak kalbime öfke dolu bir hayat üflüyorum. Bir sonraki sözlerimi söylememi sağlayacak kadar, yarattığım planı harekete geçirecek kadar.

Umarım tüm bunlar erdiğinde Knox kalbinde affetme duygusunu bulabilir.

Ben

"Banyo yapmak istiyorum."

Knox koridordan tuvalete doğru yürümeye başlar. "Elbette geleceğim ve set-"

"Yalnız," diye geveledim. "Bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor ve bunu her zaman en iyi suda yaparım."

Yalan değil.

Gözlerinde bir acı parıltısı beliriyor ve kendimden biraz daha nefret ediyorum ama bunu yapmalıyım. Beni bir canavar yapsa bile. Etrafımdakilerin acı çekmesini durduracaksa, bunun yükünü mutlulukla taşıyacağım.

"Elbette Angel, neye ihtiyacın varsa."

Vücudum, yapmak üzere olduğum seçimin her şeyi değiştireceğini biliyormuşçasına ilerlerken kendini sorguluyor. Geri dönüşü olmamasına rağmen gözlerinin içine bakıyorum, yüzünün ve vücudunun en küçük ayrıntısını bile içime çekiyorum. Tanıdığım ruhu bir yıldız gibi parlıyor. Her şeyi içime çekiyorum ve ayaklarımın üzerinde yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Önce nazık, sonra panikle çıldırmış bir halde, çünkü ya bu onu son görüşümse?

Eğer Knox'un zarar görmemesi onun güvenliği anlamına gelecekse, bunun son seferimiz olmasını göze alırdım.

Knox gözlerimde parlayan yaşları görmeden önce bakışlarımı geri çekip banyonun kapısını kapatıyorum. Su kovalarını ısıtmaya zahmet etmeden küvete boşaltmaya başlıyorum, kulaklarım ahşap kapının ardındaki sesleri arıyor.

Knox kıpırdamadı, aramızdaki çekim onu uyarmaya çalıştıkça geriliyor. Günler geçtikçe endişeyle daha da gerginleşiyor ve bunu sadece sinirlerine yoracağını ummak zorundayım.

Bekliyorum, saniyeleri sayıyorum, nefesimi tutuyorum.

Bırak gideyim, Knox. Sadece bu seferlik gitmeme izin vermelisin.

Beni duyamayacağını bilsem de -zihnimdeki kapının etrafındaki mühür güçlü bir şekilde duruyor- yine de ona yalvarıyorum ve ayak sesleri koridorda ilerleyip salondakilere katıldığında derin bir nefes veriyorum, hava rahatlama ve pişmanlık karışımıyla renkleniyor.

Sihrimle su oluşturup, pencerenin açılma sesini ve botlarımın kulübenin arkasında yere inişini gizlemek için yüksek sesle küvete dökerken suçluluk duygusu da partiye katılıyor. Creseda'ya ya da Henry'ye veda etmediğim için suçluluk duygusu sırtımı yokluyor, kalbim başarısız olduğumu düşündüğü kişilerle yüzleşmeye cesaret edemiyor. Aurora ile aramızdaki bağı bile görmezden geliyorum, sadece birkaç metre ötede yardımını istemem için bana yalvarırken çekiştirip duruyor.

Bu da bakmaya cesaret edemediğim başka bir çift göz.

Sevdiğim başka birini tehlikeye atamam. Reddediyorum.

Suçluluk duygusu beni dağdan aşağıya kadar takip ediyor, sanki daha hızlı koşmam için beni teşvik ediyormuş gibi ayaklarımın topuklarına sürekli vuruyor.

Dağların arasında ışınlanırken, karanlığın örtüsü altında ilerlerken, yıldızlar üzerimde parıldarken suçluluk duygusu en iyi arkadaşım, yoldaşım oluyor.

Başkent sınırına kadar.

Nolan ve Ordella haklıydı, sözleri şu anda bile zihnimde yankılanıyor.

İş başa düştüğünde, ya kendinizi seçersiniz ya da başkalarının kaderinizi belirlemesine izin verirsiniz. Ve saraya doğru yarışırken, kendimi seçiyorum. Büyümün tükenmesini ya da kullanımını umursamıyorum. Tek ihtiyacım olan kralı öldürmeye yetecek kadar büyü. Bunun ötesinde, kayan bir yıldız gibi yanıp sönmem umurumda değil.

Ckapt'ca Foat'm-Sip

T Sarayda bir cenaze töreni düzenleniyor. Vatandaşlar başkentte yas tutuyor. Meyhanelerde ve restoranlarda cenazeler kaldırılıyor. Gün boyunca kraliyet törenleri düzenleniyor. Ve yine de hiçbiri sevgili kraliçeleri için değil.

Duke Harrison için.

Kral karısının yasını tutmuyor. Kızını büyüten kadının yasını tutmuyor ve kesinlikle işlediği korkunç suçların yasını tutmuyor. Acaba kimseye kraliçelerinin öldüğünü söyledi mi, yoksa sadece onun yerine geçip başkentteki fısıltıları görmezden mi gelecek?

Duke Harrison onun suç ortağıydı, konseyde en az kendisi kadar kötü ve sapkın bir zihne sahip olduğuna güvenilebileceği tek kişiydi. Büyük olasılıkla onun için yas tutuyor, sadece hayatını çaldığı kadın için değil.

Tahmin etmem gerekirse, kafalarını çivilere geçirirken gülümsediğini bile söyleyebilirim.

Eminim uzaktan izlemiş ve bana verdiği ızdıraptan keyif almıştır.

Bu yüzden, uzun siyah pelerinimi boynuma bağlarken, kapüşon saçlarımın üzerinden gevşekçe sarkarken, yer değiştirirken zerre kadar suçluluk hissetmiyorum. Moleküllerim tek bir düşünceyle değişiyor ve çarpıtılıyor, sihrimin altın kuyusu sınırsız.

Günlerce hareket etmediğim için büyüm kendini toparlayabildi ve bugün gerçek derinliğini yaşarken ona övgüler yağıdırıyor.

Sınırsızlığı hayret verici ve bir kadar da korkutucu.

Uzun ikolata rengi saçlarım ışıl ışıl parlıyor, zarif sarı tellere dönüşüyor. Buz mavisi gözlerim güneş ışığı kadar sıcak oluyor, çillerle kaplı yanaklarım yeni altın bal renginin altında zenginleşiyor.

Kapüşonumu çıkarıp başkent in ortasına inerken hiçbir suçluluk hissetmiyorum, yeni yüz hatlarımı kaplayan sahte bir hüzün vatandaşların burnunu çekişine ve gözyaşlarına karışıyor.

Bu insanlar adamın gerçekte ne kadar büyük bir canavar olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Onları asla korumadı; aslında onları hor gördü. Bu insanlar değerli gözyaşlarını, onları öldürmekle kalmayıp dökülen kandan, yaratılan korkudan ve yaydığı dehşetten zevk alan bir adam için harcıyorlar.

Şehirdeki yas yürüyüşünde kalabalığa katılıyorum, en önde duranların bizi gitmem gereken yere, yani saraya götürdüğünü biliyorum.

Sarayın kapılarını açtığı tek zaman, yas tutan vatandaşlara katılmaktır.

Ben saray kapısının kemerinden geçerken askerler kıpırdamadan nöbet tutarken sırtıyorum.

Gülümsemem uzun sürmez.

Hiçkırıklar kulaklarımda çınlarken, tuzlu gözyaşlarının ve sarkan omuzların kokusu beni boğmaya başlıyor ve bunların gerçekliğini düşünmeye başlıyorum. Bu insanların hiçbirisi Dük Harrison'ı tanımıyordu. Adam hakkında bildikleri tek şey kralın sağ kolu ve en güvendiği yoldaşı olduğuydu. Onu neredeyse hiç görmemişler. Sarayda halktan çok askerler arasında tanınıyordu.

Yanımda kambur duran kadın sanki ilk çocuğunu kaybetmiş gibi feryat etmeye başladığında, onun çoktan yoluna devam edip etmediğini, büyülu emirlerini yerine getirecek yeni bir esir bulup bulmadığını merak etmeye başlıyorum, çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil. Bu, Dük'e karşı kişisel görüş ve duygularına uyması için yarattığı ve şekillendirdiği bir imaj.

Kalabalıktaki tek kuru göz, her bir yüzü keskin bir dikkatle tarayan askerlere ait. Bu askerler sadece Krallarını korumak için nöbet tutmuyorlar, aynı zamanda arıyorlar.

Üç gün oldu ve şimdiden büyü yapabilen yeni bir tutsağı var.

İçimde öfke yepyeni bir doruğa ulaşırken, acımasız bir ateşe dönüşen çekirdek tenimi kavuruyor ve bunun gerçekte ne olduğunu anlıyorum - ağlayanlar, askerler.

Kral beni bekliyor.

Arkamda ağlayan bir kadının elinden en yakın matarayı kaparak omuzlarımı kamburlaştırıyorum ve artık bronzlaşmış yanaklarımdan aşağı su damlatırken burnumu çekiyorum. Ağlamaklı bir feryat koparıyorum, ki yas tuttuğum kişileri hayal ettiğimde bunu yapmak hiç de zor değil.

Yanından geçtiğim asker gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma bakarak beni süzüyor. Bir kez daha bakıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor, altında yatan prensesi fark etmiyor.

Hakkını vermeliyim, zekiydi. Bu masum insanların üzerindeki büyü ya da lanet her neyse onu kullanarak bu alayın büyüüne kapılmayacak tek kişiyi aradı.

Etrafımdaki binlerce insanın da gösterdiği gibi kral beni bulmak için karanlık yollara başvuracak ama bu sadece kararımı kolaylaştırıyor. Adımlarımı daha hafif ve bilincimi daha özgür kılıyor.

Eğer bu kadar insanı kontrol edebilen biri varsa, her şeyi yapabilir. Ve bunun durdurulması gerekiyor.

Attığım her adımda, kralın çaldığı hayatların isimlerini bir mantra gibi tekrarlıyorum -Eleanor, Annie, Easton, Yedinci ve Altıncı Sektörlerde öldürdüğü binlerce insan. Kuklaya dönüştürmek için yakaladığı binlerce çocuk, komplekste sakladığı yüzlerce yaratık ve ondan önceki binlerce hayat.

Krallığı boyunca korku yaymak ve kontrolü elinde tutmak için her akşam saat beşte darağacına astığı insanlar.

Zindanlarda ayaklarımın altında saklanan ve kafeslenen, hainler gibi işkence gören yüzlerce kadın, erkek ve çocuk.

Katlettiği üç bin asi.

İncittiği tüm insanları ve en çok da beni nasıl incittiğini düşünüyorum. Çocukluğumu ve onun yarattığı dış görünüşü düşünüyorum. Bana attığı her darbeyi, tekme, yumruğu ve söylediği her zalim sözü düşünüyorum. Bana -kızına- iğrenç bir şeymişim gibi bakarken yüzünde beliren nefret dolu ifadeyi düşünüyorum. Verdiği her bir gram acı, kalbimdeki suçluluk duygusunun bir damla kan gibi akıp gitmesine neden oluyor.

Onu alt etmek için bir canavara dönüşmem gerekebilir ama sonuçta bu birçok kişinin hayatını kurtaracak.

Bu bir intikamdır. Misillemedir. Karmadır. Ve ben de bizi unutan tanrılar gibi davranıp bunu üzerime alacağım.

Kral bu gece varisinin ellerinde ölecek. Bu dünyaya sadece acı çektirmek için getirdiği ve yok etmek için yıllarını harcadığı kişi.
Bu benim son isyan eylemim.

Ckap'tca Foat'm-Scvc"

S Kral'ın özel dairesinin koridorlarında konuşurken, çenemi dik, sırtımı dik ve omuzlarımı geniş tuttuğumda ayak seslerim duyulmuyor. Knox'la geçirdiğim eğitim saatlerinin karşılığını koridorlarda yürürken alıyorum. Tahtın varisi Delilah Covington olarak değil, on beş yıldır kralın uşağı olan Hector olarak.

Bu bedende olmak, varlığımı olduğundan başka bir şeye dönüşmeye ve şekillenmeye zorlamak çok tuhaf. Bunun ileride bana zarar vereceğini tahmin ediyorum ama ne umurumda ne de sonrası için endişeleniyorum. Tek odaklanabildiğim şey onun odasına girmek.

Bundan daha fazla çalışmam gerekebileceğini, saray dedikleri bu cehennem çukurunda saatler geçirmem gerekeceğini düşünmüştüm. Ama dehşete düştüm ve şaşırdım, hiçbir şey daha kolay olmadı. Görünmezliğimin örtüsü altında gizlice mutfığa girdiğimde hemen uşağı buldum ve o da tam hatırladığım gibiydi.

Zamana aldırmadan taranmış ve şekillendirilmiş bıyıkları. Donuk gözleri, kralın isteği ne olursa olsun. Üzerinden dalga dalga yayılan soğukluk. Bir el tokadına ya da bir çizme topuğuna gözünü bile kırpmaması. En çok da ayaklarının sesini ezberledim. Cüssesine rağmen ne kadar yumuşak olduklarını, sağ ayağının aksine sol ayağının topuğunun nasıl çukur çaldığını. Çünkü onun ayak seslerini duyarsam, kral da çok geride kalmazdı.

Bu yüzden, kralın yemeğini hazırlarken her zamanki gibi soğuk ve vurumduymaz bir şekilde mutfakta koşuşturmasını izlerken, vücudunun şeklini almak için onu uzun süre incelemem gerekmedi.

Yine de onu yalnız yakalamak için mücadele ettim.

Kralın odasına giderken boş koridorda yürüyene kadar ihtiyacım olan rahatlamayı bulamadım.

Ciğerlerindeki havayı çalarken zerre kadar suçluluk hissetmedim, ellerim elindeki gümüş tepsiyi yere düşmeden önce yakaladı. Sonra, baygın bedenini en yakın kapıya doğru sürükledim ve onu bağladım.

Ama tam boyuma geldiğimde, elleri ve ayakları birbirine bağlı uşağa bakarken nerede olduğumu anladım.

Hangi odada durduğumu.

Beni tüketen öfke o kadar yoğundu ki, sıkıştığım ellerimden fışkıran alevleri sürekli söndürmek zorunda kaldım.

Tahtın sağında, arka duvara yaslanmış koyu bir kan lekesi dikkatimi çekti.

Annie'nin sözlerinin işareti ve kanıtı. Easton'ın başını bir mesaj olarak tahtın üzerine koydu ve oradan gümüş tepsiyi bir kez daha alıp kendimi dönüştürmek kolay oldu.

Sarayın uzun ve yalnız koridorlarında yürürken sol topuğumun çınlaması için çok az çaba sarf etmem gerekti.

Belki de bu beni bir şekil değiştiren yapar, ya da büyüm uşağın cazibesini gerçeğe dönüştürecek kadar güçlüdür, ya da belki de gücüm benim kadar incinmiş ve kederlidir ve intikamını almak için her şeyi yapmaya hazırdır.

Sebepler her ne olursa olsun minnettirim, köşeyi döndüğümde Easton ve Annie'nin kulübesinden ayrıldığımdan beri ilk kez korkudan titriyorum. Ayaklarımın hareket etmesini sağlayan tek şey damarlarımda dolaşan güç.

Kralın özel süiti.

Çift maun kapının yanında duran altı asker, ben girişe yaklaşırken kenara çekiliyor ve gözleri için ördüğüm algıyı bir kez bile sorgulamıyor.

Kendi kanadında düzinelerce asker varken kızının kanadında sadece bir asker varken geceleri nasıl uyuyabildiğini hep merak etmişimdir. Kendimi korumam için beni açıkta bırakarak bir saldırganın bana saldırmasını kesinlikle kolaylaştırdı.

Yine de, gerçekten korunmaya ihtiyacım olan kişi bu kapının ardında yatıyordu.

Unutulmuş tanrılara dua ediyorum ki, uzanıp altın sapı tutarken ve düşmanımın odasına adım atarken askerler elimin hafifçe titremesini görmezden gelsin.

Saatlerce yol aldım, bu ana ulaşmak için kim olduğumu eğip büktüm ve şekillendirdim ve kralın süitinin köşesini döndüğümde, tüm bunlar boyunca kendimi onunla yüzleşmeye hazırlamayı unuttuğumu fark ettim. Buraya gelirken niyetimi biliyordum ama belki de bir parçam bu kadar ileri gidebileceğime inanmıyordu. Gözlerim gölden beri ilk kez ona kilitleniyor ve korku beni felç ediyor.

O kadar sarsıcı bir şok ki vücuduma yıldırım düşüp düşmediğini merak ediyorum.

etrafımdaki her şeyi işlemesi bir anımı alıyor.

Onu.

Ne kadar huzurlu görünüyor, sanki üç gün önce annemi ve Annie'yi katletmemiş gibi sakın ve hoş bir odada rahatça oturuyor.

Ateşin önünde okuduğu kitaptan başını kaldırmıyor ve bu bana bir erteleme, ciğerlerimi boğan korkuya karşı sadece nefes almayı denemek için bir an veriyor.

Ondan uzakta geçirdiğim zaman ne olursa olsun, yüzü bedenimde her zaman böyle bir tepki uyandıracak. Bu asla değişmeyecek ve kaçan gözyaşlarımı hızla silerken bu beni şaşırtmıyor.

Elimde ağır tepsiyle devam ediyorum, adımlarım öncekinden daha ağır, bedenim arkamı dönüp kaçmak için yalvarıyor. Tepsiyi masaya koymak için öne doğru eğilirken göz ucuyla krala .

"Merhaba, Delilah."

Uyanırken rüyalarımnda beni kovalayan, boğazıma safra kaçmasına neden olan sesle irkiliyorum. Elimdeki tepsi gürültüyle masanın üzerine düşüyor.

Doğrulup çelikten yapılmış maskeyi yerine takıyorum; bu çetin sınavı atlatmamı sağlayacak olan maskeyi. Yanındaki sandalyeye çökerken ellerim titriyor, kendime Easton'ı, Annie'yi, annemi hatırlatırken korkudan değil, *öfkeden*.

"Ben de seni bekliyordum."

Ölümcül bir sırtış dudaklarımı kaldırıyor, gözlerim bir zamanlar olduğum kişiden yoksun. Bedenim değişiyor ve orijinal Fae formuma geri dönüyorum. Uzun çikolata kahvesi saçlarım karnımın üzerinde gevşekçe sallanırken, bir parçasını uzun kulağımın arkasına sıkıştırarak yeteneklerimi sergiliyorum.

"Sevgili babacığım," diyorum, doğum günü kartını imzaladığı sevgi ifadesini kullanarak.

Kitabı ılık çay bardağının yanına bırakıyor. "Ölmemi istiyorsan yemeğimi zehirlmekten daha iyisini yapmalısın."

Mırıldanıyorum, tırnaklarımı temizlemeye başlarken kolumun altından küçük bir hançer çıkarıyorum. "Biliyorum," diye basitçe cevap veriyorum.

"Varlığınızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Güven bana, o zevk bana ait," diye kestirip atıyorum. "Belli ki mahzenlere daha fazla asker göndermeniz gerekiyor. Düşmanınızı odanızdan uzak tutacak kadar yetkin değiller." Gerginliğin tadı dilimde ekşiyor. Gecenin sonunda kimsenin darağacına ya da zindana gitmeyeceğini kendime hatırlatıyorum. Tabii her şey yolunda giderse.

Başımı eğiyorum. "Tabii kontrolünü kaybetmiyorsan. Dokunuşunu mu kaybettin? Çalacak çocuk ve kesecek insan mı kalmadı? Belki de kendi adınıza insanlara işkence ettiğiniz bir tatil yaratabilirsiniz. Bu kesinlikle dur-"

Kral elindeki çay bardağını yere çarparak porseleni kırar. "Çocukça oyunlardan hoşlanmam. Ne söylemek istiyorsan tükür!"

bağa , mavi irisler buz parçalarına dönüşürken gözlerim zevkle parlıyor. "İşte bildiğim öfke. Ne kadar süre sakinmiş gibi davranabileceğini merak ediyordum." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu arada sana hiç yakışmıyor." Elimini yüzümün önünde sallıyorum. "Nezaketi sana çok yakışıyor, sade yüz hatların çok yıpranmış."

Çenesi sıkıştı.

Dilimi şaklatıyorum. "Sevgili Baba, bir süredir bu oyunların efendisi *olduğunuzu* da hatırlatabilir miyim? Bence çok uzun zamandır."

Burun delikleri parlıyor. "Var mı?"

Bu adamın egosuna vurulmasından daha çok nefret ettiği bir şey yok. Sırıttıyorum. "Yeni bir oyuncu var... Duymadın mı?"

Sandalyesinde daha da geriye yaslanıyor. "Knox senin eşinin adı, değil mi? Bu mu?"

Yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına ya da en ufak bir şok belirtisinin ortaya çıkmasına izin vermiyorum. Yapmayacağım

Bu adama kaçması için bir santim bile vermemeliyiz. Knox'un hayatı tehlikedeyken olmaz. Bu bilgiyi öğrenmek için edinmek zorunda kalacağı casuslar tüylerimi diken diken ediyor.

Elini kaldırıyor, parmakları tıklamak üzere, şüphesiz dışarıdaki muhafızlarından birini çağırmak için. Bir santim bile kıpırdamadan, altın eller ona doğru uçuyor, ölümcül bir kavrayışla parmaklarını yakalıyor, derisi kemik beyazına dönene kadar sıkıyor.

"bunu yapmazdım," diye şarkı söylüyorum.

"Görünüşe göre Eleanor küçük gezisinde size birkaç şey öğretmiş."

"Anne," diye tükürdüm. "O benim *annemdi*."

Gözleri geçmiş zamanda parlıyor. "Ahh, evet. Görüyorum ki sana gönderdiğim doğum günü hediyesini almışsın."

Çenemi sıkarak kelimelerin zihnimde kaynamasına izin verdim. Hareketlerim yavaş ve hesaplı olmalı, aceleci ve telaşlı değil. Bu bir satranç oyunu.

"Senin hiç kalbin oldu mu?"

Gözlerim alev alev yanarken onunkilerin de bir parça genişlediğini görüyorum, yaşadığı şokun tek işareti bu. Kısa bir an, orada ve gitti, eğer gözümü kırpmış olsaydım kaçıracağım bir an.

Acaba bir çocuk gibi öfkelenmemi mi bekliyordu? Çılgılık atıp ağlamamı ve özür dilemesi için yalvarmamı.

Acaba babasının yaptığı yanlışları düzeltmek için ona başvuran çocuğu mu bekliyordu? Eğer beklediye, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak çünkü o çocuk çoktan gitti, saflığı öldü ve yerine *dehşete* düşmesi gereken bir kadın oturuyor.

"Senin aptalca oyunlarını oynamak istemiyorum."

"Ben de seninkini oynamak istemezdim ama işte buradayız. Annem ve sevdiklerim öldü ve sen de yakında onlara katılacaksın."

Kral karanlık bir şekilde kıkırdıyor, bu ses hiçbir mizah içermiyor. "Bu çok zorlama bir hayal, çocuğum."

Elleri gücümü kavrarken titremeye başladığında dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben öyle düşünmüyorum."

Eğer odanın etrafında bir saldırıyı önleyen koğuşlar olsaydı şimdiye kadar aktif hale gelmiş olurlardı. Belki de yerleştirilen koğuşlar annemle birlikte ölmüştür. Ya da çocuk kompleksindekiler gibi sessizler ve bir dizi asker beni öldürmek için şu anda bu odaya doğru yürüyor.

"Bu gece öleceksiniz ve dökülen her damla kan, aldığınız canların intikamını almak için olacak."

Ayağa fırlıyor, ama yalpalıyor, duruşu dengesiz. Gözleri öfkeyle parlıyor, alev alev yanıyor ve bana dikiliyor. Sandalyeye daha da yaslanıyorum.

"Ne yaptın sen?" diye tükürüyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Uzun zaman önce yapılması gereken şey." Elimdeki bıçağı dikkatsizce odanın içinde gezdiriyorum. "Söylemeliyim ki, ölüm paranoyası olan bir adam için, rutin olarak içtiğin çayı zehirlemek şaşırtıcı derecede kolaydı."

Piçi koruyan askerlerin sayısı düşünöldüğünde, aşçının onun için hazırladığı çaya arsenik zehiri karıştırmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Ne de olsa kimse süslediğim yüze iki kez bakmadı.

Boncuk gibi gözleri parçalanmış çay fincanına kayıyor, sıvı masanın kenarından aşağı damlıyor. Fincana uzanıyor, dizleri bükölürken elleri titriyor ve kasılıyor. Çaresizlik içinde fincanı parmak uçlarıyla kavlıyor ve bana doğru fırlatıyor.

Altın dallar ona doğru uçuyor, büyük çaydanlığı başımın üzerinden geçirip duvara çarpıyor. Susturucu kalkan, onun öfkeli kükremesi için tam zamanında odanın etrafını sarıyor.

Bakışları benimkileri delip geçtikçe, boncuk gözleri daha da kararıyor. Arkama yaslanıp son bir kez daha izliyorum... ruhsuz siyah çukura dönüştükleri anı. İçindeki canavarın serbest kaldığı anı.

Burun delikleri alevleniyor, dudaklarından alçak bir hırıltı çıkıyor ve bana doğru hamle yapmak için hareket ediyor, ancak bacakları onu başarısızlığa uğratiyor.

"İşte sevgili babacığım, zehrin etkileri bunlar." Sandalyeden yavaşça kalkıp onun etrafında dönüyorum.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor, kan dolaşımından akan zehre karşı mücadele ediyor, ama sadece gelişigüzel düşüyor. Mücadelesinin her anını içime çekiyorum.

Sandalyesini iterek, dalgın bir şekilde tırnaklarıma hayranlıkla bakarak odayı inceliyorum. Arkamdaki tökezleyen vahşi kral ayaklarını mermer fayanslara vuruyor, sivri dilinden küfürler dökölüyor.

Altın sihir kollarını ve bacaklarını sararak bitmek bilmeyen gürültüyü susturur.

Yolculuk boyunca zamanı geldiğinde ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Unutmak istemediğim tüm noktaları, yirmi yılı aşkın süredir zihnimde asılı duran kelimeleri prova ettim. Özgür bırakılmak isteyen kelimeler.

Ama artık bunları kendime hatırlatmama gerek yok. Güç terazisi benim lehime dönerken dudaklarımdan dökölüyorlar. Daha uzun duruyorum. Yıllar süren eğitimimin karşılığını almıştım ama onun düşündüğü şekilde değil.

"sorumluluğunu bir kez bile üstlenmedin." Nefret dolu gözler benimkilere dikiliyor, söylediklerime inanamıyorlar. Hırlıyorum. "Seçimleriniz yüzünden bu konumdasınız ve yine de bu önlemleri aldığım için şok olmuş gibi bana bakıyorsunuz. Annemi öldürdün, Annie'yi öldürdün ve arkamdan Easton'ın boynunu kestin! Ve sen

Sanki sana haksızlık eden benmişim gibi bana bakmaya nasıl cüret edersin?" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Gerçekten bu kadar hayalperest misin yoksa yıllardır kendine anlattığın hikâyeye mi inanıyorsun?"

Gözlerinin içine baktım, herhangi bir duygu belirtisi var mı diye izledim. Küçük bir anlık bir titreşim bile olsa.

Asla gelmez.

"Sevdiğim ve değer verdiğim her şeyi aldın ve kırdın. Varlığımı zavallı hale getirdin ve şimdi bana hikayendeki kötü adammışım gibi bakma cüretini mi gösteriyorsun?" Yüzümü ona doğru eğiyorum, dudagım öfkeyle titriyor. "Ona bir *cenaze töreni* bile yapmadın!"

Yüzü kızarıyor, dudakları incelirken hastalıklı bir mor tonuna dönüşüyor.

"Şimdiye kadar yaptığın her eylem ve seçim, kendi çıkarlarını ilerletmek içindi.

Kendine hizmet etmek için. Sen hayatımda karşılaştığım en bencil, en sefil piçsin ve umarım öbür dünyada kendi güç odaklı ihtiyaçların için aldığın binlerce, hayır, *yüz* binlerce canın bedelini ödersin.

"Sen benim babam olacaktın," diye mırıldanıyorum. Kilitli tuttuğum kapı açılıyor, tutmaya çalıştığım gözyaşları serbest kalırken duygular bir hışımla içimden dökülüyor.

Günlerdir içimde biriken öfke doruğa çıkıyor, yanaklarımı kızartıyor ve tenimi sıcaklıkla kaplıyor. Bu adam tarafından hapsedilmiş, susturulmuş kelimeler, elim yirmi üç yıl sonra ilk kez havaya kalkarken içimden dökülüyor.

Kelimeler özgürce akıyor, özgürlüğü buluyor.

"Sen benim babamdın ve bana öyle bir tiksintiyle baktın ki yıllarca

kırıldığımı, bende bir sorun olup olmadığını düşündüm. Sevgiye layık olup olmadığını sorgulamama neden oldun; bunu hak etmediğime inandırdın beni.

Tüm bunların sebebi baba olmak hakkında en ufak bir şey bilmemendi - düzgün bir insan . Üç yaşındaki bir kızın ruhunu kırdın."

Saldırıyorum, bir bıçak çıkarıp boynuna dayıyorum. Büyümün ve zehrin etkisine karşı kırıdayamıyor bile.

"Bana ilk vurduğun zamanı hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Dün gibi hatırlıyorum. Üç yaşındaydım ve sen benim küçük yüzüme elinin tersiyle vurmuştun." Yanaklarımdan süzülen yaşları siliyorum. "Yine de rahatlamak için sana koşmak istedim. Bunun bir hata olduğunu, hasta olduğumu ve olanları hayal ettiğimi, çünkü babamın bana asla zarar vermeyeceğini düşündüm."

Kıkırdıyorum ama sesim duygu ve mizahtan yoksun. Yüzü kayıtsız, gözleri onu tutsak eden altın büyüü inceliyor. Konuşmamı umursamıyor ama ben umursuyorum. Bu onun için değil, *benim* için.

"O ana dönüp baktığımda senin gerçekte ne kadar büyük bir canavar olduğunu fark ediyorum. Bana vurduktan sonra bile ağlayarak sana koştuğumda bana tiksintiyle baktın. Gözyaşı dolu yüzüme pislikmişim gibi baktın ve beni yıkan da *bu* oldu."

"Sen aşırı hassas bir çocuktun. Gözyaşların bu krallık için işe yaramazdı."

Bıçağı boynuna daha sert saplayarak ağzını kapatmaya çalışıyorum ama inatçı ince dudaklarına karşı işe yaramıyor.

"Seni ben güçlü yaptım. Bensiz, *hiçbir* değeri olmayan zayıf bir kızdın. Sizin için yaptığım her şey için bana teşekkür etmelisiniz."

Benim için yaptığı her şeyi mi?

Başımı eğiyorum, çenem saf ve dalgalı bir nefretle sallanıyor. "Bırak kral olmayı, asla baba bile olmamalıydın. Her iki unvanı da hak etmiyorsun. O insanlara sanki tek kullanımlıkmişlar gibi davrandın, sanki bu ülke ve krallık senin oyun alanınmış gibi. Yalan söyledin, hile yaptın, hırsızlık yaptın ve taca, halkına sadakatsizlik ettin!" Fısıldamadan önce sözlerimin hedefine ulaşmasına izin verdim, "Sen *kral* kelimesinin iğrenç bir örneğisin; bunu artık biliyorum."

"Evet, küçük evcil hayvanınız Knox bu inancı sağlamlaştırdı. Açelya sokaklarında gezip tozmak ve fakir vatandaşların arasına karışmak insanı kral yapar mı sanıyorsun? O *çocuk* kral olmakla ilgili ilk şeyi bilmiyor!"

Kıvranan vücudu yavaşça sönerken, yaşam da tükeniyor. Tükürdüğü her kelime, solan hayatından saniyeler götürüyor.

Bunca zamandır nerede olduğumu biliyordu. Fae mahkemelerinde nasıl adamları var?

Bu hasta ruhlu kötü adamın Açelya'yı ve onun saflığını bildiği fikri boğazımda tiksinti yaratıyor.

Başımı sallıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Az önce söylediklerimden çıkardığın tek şey Knox mu oldu? Önemsemediğin tek şey, şişirilmiş egonun onunkinden daha büyük olup olmadığını kontrol etmek mi? Ve neyi kanıtlamak için? Kirli işlerinizi yaptırmak için emrinizde casuslar olduğunu mu? Daha fazla insan öldürdüğünüzü mü? Azrail'den bile daha fazla insan öldürdün ve bu gurur duyulacak bir şey değil!" Kükredim.

Gerçekten umurunda değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Gözleri sarkmaya başlar, kapakları her geçen saniye ağırlaşır. Elleri ve ayakları gevşiyor, çırpınışları sadece spazmlara dönüşüyor. Göğsü yavaşlıyor, nefesi kesiliyor ve fazla zamanım olmadığını biliyorum.

"Beni her gün kırdın." Sözlerim bir gök gürültüsü gibi odanın içinde gümbürdüyor ve saklamaya çalıştığım acıyı aydınlatıyor. Kelimeleri fısıldıyor olabilirim ama bir çığlık kadar güçlü bir şekilde çarpıyorlar. "Sen benim kalbimi kırdın. Erkekler kalbimi kırdığında beni teselli etmesi gereken sendin, ama bunun yerine ben onlara koştum ve senin için ağladım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı özgürce yuvarlanıyor. "Kendimi senin gurur duyacağın, hatta belki de seveceğin bir şekle sokmaya çalışırken ruhumu kırdım, ama asla yeterli olmadı. Yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi değildi. Bir ebeveyn olarak, beni inşa etmen gerekirken beni yıktığın için kendinden utanmalısın ve bunun için seni *asla* affetmeyeceğim."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor, hâlâ duygudan yoksun.

"Beni kendimden nefret ettirdin. Keşke hiç doğmasaydım dedirttin. Öz babam, bana hayat veren kişi, beni o kadar derinden yaraladın ki kendime zarar verme düşüncelerine sürükledin. Hayatımı o kadar kasvetli ve umutsuz hale getirdin ki senden nefret etmek yerine kendimden nefret ettim. Başkentte babaların çocuklarına nasıl baktığını görüyorum. Bakışlarındaki şefkati, bana hiç yapılmayan nazik dokunuşları ve sarılmaları görüyorum ve böylesine kötü niyetli bir babaya sahip olmayı hak edecek ne yaptığımı merak ediyorum."

Gözleri bulanıklaşır, buğulanır. Tıpkı annemin gözlerinin odaklanamaması gibi. Daha mükemmel bir intikam planlayamazdım, bedeniniz komutlarınıza itaatsizlik ederken zihninizin içinde hapsolmanın acısını çekmesini sağlayamazdım.

Başı ileri geri sallanırken çenesinden aşağı salya damlıyor.

"Seni görmek beni hasta ediyor. Artık aşkın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Kalbini ve ruhunu nasıl ısıttığını biliyorum. Seni nasıl yıktığını değil, nasıl yükselttiğini. Sıcaklık ve ilgiyle sarılmanın nasıl bir his olduğunu. Şefkatle söylenen sözlerin sesini ve koşulsuz sevginin gerçekte ne olduğunu biliyorum. Beni bu şekilde sevmen gerekiyordu."

Gözleri benimkilere kayınca kalın bir şekilde yutkunuyorum. Soluk ve odaklanmamış olsa da beni dinlediğini biliyorum. "Onların kafalarını o dikenlerin üzerine yerleştirdiğinde kalbimi parçaladın, ben de karşılığında seninkini parçalayacağım."

Hareketlerimi fark edemeden hançeri boynundan geri çekip kalbine bir santim kala göğsüne saplıyorum. Yan tarafından kırmızı kan akıyor, ağzı şiddet sözümü yerine getirdiğim için şaşkınlıktan açık kalıyor.

Sırtıma bağlı ejderha kılıcını kınından çıkarırken dudağım titriyor ve kılıcı boynuna dayadığımda ellerim titriyor. Kılıca hafifçe vurduğunu hissettiğim sıg nabız, hiç sahip olmadığım babamın yasını tutarken gözlerime yaşlar dolduruyor.

Bu asla dile getirmeyeceğim, mezara götüreceğim sırrım.

Çünkü her şeye rağmen, bu adamın yaşattığı acılara ve kalp kırıklıklarına rağmen... o benim babam. Beni asla incitmeyi bırakacak kadar sevmeyecek ve ben de asla onun tarafından seviyecek kadar iyi olamayacağım, ama içimde hala bu umuda tutunan küçük bir parça var. Üç yaşımdan beri hayalini kurduğum babaya, hak ettiğim babaya dönüşecek.

Masumiyeti çalınan küçük kız, umuda tutunan kızdır. Her gece uyumadan önce babasının gelip onu yatağına yatırması ve ona bir hikaye okuması için dua etti. Zamanda geri gidip babasının ona hiç vurmaması için unutulmuş tanrılara dua etti.

Tüm istismar, kötü muamele yılları boyunca o umut kırıntısına tutunmuş, gördüğü her düşmüş başlangıca dilek dilemiş... Ta ki üç gün önce üç kafayı görene kadar.

Gözyaşı lekeli yanaklarıyla hırpalanmış kalbini bana uzattı, "Onu şimdi alabilirsin" diye fısıldarken küçücük sesi tam bir çaresizlikle doluydu.

Ailemi benden aldı ve bununla birlikte o küçük kızın değişim umudunu da aldı. Bu yüzden, Annie'nin, Easton'ın ve annemin asla gerçekleşmesini göremeyeceğim hayalinin onuruna kılıcı onun boynuna indiriyorum. Easton'ın ruhunun ellerinde, onu öldürdüğü şekilde öleceği için damarlarımda küçük bir memnuniyet dolaşıyor.

"Bu bir ödeme, Peder. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmelisin, çünkü çok uzun zamandır kontrolsüzsün. Sen bir günahkârsın, bu dünyanın gördüğü en kötü günahkârsın ve bir ruhun olmadığı için başkalarının sevdiklerini elinden almana izin vermeyi reddediyorum."

Boncuk gözlerinin ardında, onları örten cam gibi sisin ardında, içindeki canavarın dışarı çıkmak için hırlayarak volta attığını görebiliyorum.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum zihnimdeki hayali versiyonuna, hayal ettiğim hayali babaya.

Ve ejderha kılıcını boğazından geçir.

Kıpkırmızı kan beni ıslatıyor, onun canını alırken beni işaretliyor.

Bu benim kefaretim olacak. Yaşadığım sürece bir katil sıfatıyla nefes alacağım.

Bu unvan uğruna savaşmaya değer, çünkü boynundan akan her damla kan, gözlerinden kaybolan ışık, içlerindeki canavarın yok olması için, aldığı canların intikamını almaya çalışıyorum.

Babam önümde kanlar içinde otururken, sevdiğim birini kaybetmediğimi biliyorum, çünkü hiç sahip olmadığınız bir şeyi kaybedemezsiniz.

Ckapt'ca Foat'm-Eigkt'

T kaosun sesleri hala bırakmıyor. Sanki saraydaki kargaşa yüzlerce kilometre değil de on adım arkamdaymış gibi. Kraliyet askerlerini tüketen panik telaşı görülmeye değer bir manzaraydı ve yine de

Onların gözlerinde Aloriah vatandaşlarının gözlerinde bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir şeyin, umudun yattığına yemin edebilirim.

Bir zamanların kudretli ve durdurulamaz kralının öldüğü haberinin tüm krallığa yayılması uzun sürmez. Geceleyin bir suikastçı tarafından öldürüldü, on beş küsur yıllık kraliyet uşağı tarafından bulundu.

Bedenim bir kez daha kralın uşağına bürünürken, kıyafetlerimdeki kanın ve acımasızlığın yok olması garip hissettirmişti. Bir bakıma iğrenç hissettirmişti, izlerimi kapatırken dilimi kalın bir iğrenme tabakası kaplamıştı.

Kendime bunun sadece bir maske daha olduğunu, takmam gereken son maske olduğunu, sarayın duvarları arasında olduğumdan başka biri gibi davranmam gereken son maske olduğunu söyledim.

Satranç oyunu nihayet sona ermişti.

Sevineceğimi, hatta kutlama yapacağımı sanmıştım. Ama sadece uyuşukluk var. Ayaklarımı ileriye doğru iten ve son üzücü günleri atlatmamı sağlayan içimdeki ateş şimdi söndü ve bana kalan tek şey boş bir his.

Gözlerindeki canavar söndükten ve sandalyesinde cansız yattıktan sonra bir an için cezasını çekmiş gibi hissettim. Küçük bir intikam zerresi ödenmişti. Yaptıklarının intikamı ve

sadece benden değil, Aloriah topraklarındaki her vatandaştan alındı. Ama bu his sadece bir an sürdü.

Bunun her şeyi daha iyi yapacağını düşündüm ve geriye dönüp baktığımda öyle olduğunu biliyorum, ancak bu gerçeği bilsem bile içimdeki boşluğu değiştirmedim.

Gerçek formuma geri döndüğümde, kanın hâlâ tenime ve giysilerime bulaşmış olmasına şaşırdım. Tıpkı kralın hayatta kalmak için çırpınması gibi, can havliyle bana yapışıyordu. Ya da belki de bu sadece büyüümün bana dönüştüğüm katili hatırlatma şekliydi.

Adımlarım yavaş, ayaklarım karanlık ormanda sürükleniyor. Bedenim beni içgüdülerimle yönlendiriyor, zihnim nereye gittiğime odaklanamayacak kadar çok dönüyor.

Nerede güvende olacağımı biliyor.

Çünkü farkına varmadan, bir sonraki kalp atışında fısıltılar duyuyorum. Sessiz, çılgın sesler, ileri geri tartışırken kelimeleri sıralayan yorgunluk.

Açıklıkta tökezleyerek ilerliyorum. Creseda ve Henry bana doğru tırıs tırıs gelirirken mırıldanıyorlar, bu zeki varlıklar her şeyi biliyor gibi görünüyorlar.

Axel ve Lenox bana doğru koşarken ağızlarını kapatıyorlar, adım dudaklarından dökölüyor. "Delilah!"

Mutlulukları aniden durup benim bitkin görünüşüme bakana kadar belliydi.

Gölgelerin arasından çıkıp kana bulanmış ellerimi uzatıyorum. Vücudum tepeden tırnağa kıpkırmızı, sanki gecenin içinde bir fener gibi, herkese kral katilinden uzak durmalarını işaret ediyor.

"Başka birine zarar vermesine izin veremezdim," diye mırıldanıyorum.

Sözlerim zihnimdeki laneti kırdı. Az önce yaptığım şeyin sonuçları göğsümün tam ortasına çarptığında uyuşukluk kayboluyor.

"Kral öldü," diye fısıldadım.

Lenox ya da Axel için değil, kendim için. Sanki beni bir rüyadan uyandırmaya çalışır gibi.

Lenox öne doğru adım atıyor. Ağız açılıp kapanıyor, kelimeler sonsuza dek kayboluyor. Axel elini nazikçe dirseğime koyana kadar Lenox hareket etmiyor ve gökyüzüne doğru havalanıyor.

Axel'in sesi inanılmaz derecede yumuşak. "Delilah, ne yaptın tatlım?"

Bakışlarımı onunkilere sürüklüyorum, anlayış ve... merhamet bulduğuma şaşıyorum. Axel bir katile nasıl merhamet edebilir?

"Kralın boğazını kestim," diyorum basitçe, sanki gözlerinde yanıp sönen soruları yanıtlayacakmış gibi.

Arkamda gök gürültüsü gibi bir patlama oluyor, gırtlaktan gelen bir kükreme gece göğünü delerken orman zemini ayaklarımın altında sarsılıyor. Knox'un bana doğru koştuğunu görmek için dönüyorum, yüzü okunabilir bir histeri maskesi, Aurora ise hemen arkasından iniyor. Altın rengi gözleri de bir o kadar çılgın.

Lenox en son iniyor, Knox'un uzun ve güçlü adımlarının her biri aramızdaki mesafeyi tüketirken kralına doğru koşuyor. Derisini giymiş, tepeden tırnağa gümüşe bürünmüştü.

Gözlerindeki endişe beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor. Axel beni yakalıyor ve Knox'un yüz hatlarını kaplayan saf dehşet bana katil olma nedenimi hatırlatıyor.

"Bu benim değil," demeye çalışıyorum ama Knox beni duyamıyor, ne kalbinin gürültüsünden ne de vücudunu saran korkudan. Elleri titriyor, vücudumun her yerinde dövüş derilerimin altında yattığını düşündüğü yarayı arıyor.

Bir çizğim bile yok.

Kralın boğazını kestim ve hiç yara almadan oradan uzaklaştım.

Axel ellerini Knox'u durdurmak için kaldırdı. "Bu onun kanı değil."

İkincisinin sözleri Knox'un başını kaldırmasına ve bakışlarını benimkilere dikmesine neden oluyor. Sonra gözleri yumuşadı.

"Angel," diye mırıldanıyor.

Evcil hayvan isminin tadı ekşi. *Ben artık bir melek değilim, ondan çok uzağım. Melekler can almaz.*

"Beni bıraktın," diye boğuluyor. "Yapmayacağına yemin etmiştin."

Kalbim sıkışıyor. "İnsanları incitmeye devam etmesine izin veremezdim."

Seni benden almasına izin veremezdim, diye fısıldıyorum, zihnimde hem Knox'un hem de Aurora'nın köprülerine açılan kapıyı aralamaya cesaret ederek.

Knox yüzümü nazikçe okşuyor, parmakları kırmızıya dönüyor. Bu manzara midemde safra çalkalanmasına neden oluyor.

Aurora Knox'un arkasında yürüyor. Birkaç dakika önce korkuyla dolu olan altın rengi gözleri şimdi ihanetle dolu. Göğsünü şişiriyor, sağ ayağını yere vururken burnundan bir nefes fışkırıyor.

"Başka birini kaybetme riskini göze alamazdım. Kalbim buna dayanamadı," diyorum, sanki bu babamı neden öldürdüğüme dair yeterli bir cevapmış gibi.

Babamı öldürdüm.

Kralı öldürdüm.

"Kral öldü," diye fısıldıyorum nefesimin altında. "Kral öldü," diye tekrarlıyorum.

Bu sözü tekrar tekrar söylerken geçen on iki saat üzerime çöküyor.

"Kral öldü." *Hayır*. Başımı sallıyorum. "Babam öldü."

Zihnimdeki kapı uçarak açılıyor, Knox'un yıldız ışığı ruhu içeri dalıp beni kendimin daha genç bir versiyonuna sarılırken buluyor. O üç yaşındaki küçük kız zihnimde kollarımda hıçkırıyor. Hayalini kurduğu hayat, bir gün sahip olacağını düşündüğü ailesi ve babası için hıçkırıyor. Ondan çalınan masumiyet için.

Knox önümüzde diz çöküyor, bizi bekleyen kollarına çekmek için nazıkçe uzanıyor. Bu hareket kararlılığımı kırıyor, keder ve suçluluk duygusunun gelgit dalgası beni ele geçiriyor.

Vücudum kendini bırakırken büyük kollar beni yakalıyor. Knox beni kulübeye taşıyor, derimi kaplayan yoğun kan şimdi onun giysilerine ve tenine bulaşıyor. Zihnimdeki o küçük kıızı teselli ederken beni sıkıca göğsüne bastırıyor.

Tüm bunlar olurken tek söyleyebildiğim, "Babamı öldürdüm." Arkamızda sevdiklerimi görüyorum.

Onlara bakıyorum ve doğru kararı verdiğimi biliyorum... her ne kadar bununla yaşamak beni öldürebilecek olsa da.

Ckapt'ca Foat'm-Ni "c

I Knox, kralın kanıyla sırlıslam olmuş kalın deri tabakalarını vücudumdan sıyrana kadar bu cümleyi söylemeyi bırakmıyor. Hareketleri nazik ve yavaş, sanki çok hızlı hareket ederse çatlayıp kırılacakmışım gibi. Belki kırılıyorum, ya da belki midemdeki çukur beni yutacak.

Knox kendi giysilerini çıkarıyor, bakışlarımız hiç ayrılmıyor, bana doğru yürürken aramızdaki bağ hiç kopmuyor. Hazırladığı kaynar suya bizi indirmeden önce beni nazikçe bir kez daha kollarına alıyor.

Derin bir iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Derimi kanayana kadar ovalamak istiyorum. Kralı öldürmemiş, babasını öldürmemiş, sevdiklerini kaybetmemiş yeni bir deri tabakası olana kadar.

Bunun yerine Knox bir bezi vanilya kokulu sabunumla köpürtüp cildime nazikçe sürüyor, benim yapmak istediğim gibi ovalayarak değil. Ama o bunu biliyor, her zaman ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bir kez daha açtığımda kir ve kan tabakasının gitmiş olması için dua ediyorum.

Knox'un sesi kısık bir şekilde nihayet konuşana kadar saatler süren bir sessizlik oluyor. "Başını arkaya eğ."

an bana sadece birkaç ay öncesini hatırlattı, Phoenix Rising büyüsünün yapıldığı saatlerden sonra kendime geldiğimde vücudum işlevlerini yerine getirmekte zorlanıyordu. Knox da benimle benzer bir şekilde ilgilenmişti. O andan bu yana hayatımın bu kadar kısa bir süre içinde ne kadar büyük ölçüde değiştiğini fark ediyorum.

Keder istediği gibi vurur.

Bazen düzensiz, bazen de sadece sabit bir şeye tutunup ayaklarınızı yerden kesmeye çalışan çalkantılı rüzgarları bekleyebileceğiniz bir kasırgadır.

Sanki kayıyormuşum gibi hissediyorum, rüzgâr ayaklarımı yerden kaldırmaya başladığında gerçekliğe tutunuşum değişiyor, akımı beni sonsuza dek götürmekten saniyeler uzakta.

Knox'un dediğini yaparak, saçlarımdan aşağı süzülen, omuzlarımın üzerinden akan, yumuşak tenimi okşar gibi akan suyun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Knox'un gözlerini sırtımda, kralın uzun zaman önce orada bıraktığı yara izlerinde hissedebiliyorum. Sonsuza dek taşıyacağım yara izleri, görünür olanlar. Yanıklar ve kesikler.

"Yaptığı şey için intikam almak istediğini biliyorum," diyorum usulca.

Knox'un elleri çenemi kavıyor ve başımı hafifçe yana çeviriyor, böylece yüzünü benimkine doğru indirirken görebiliyorum.

"Sen yapman gerekeni yaptın. Kimse seni bunun için yargılamıyor." Knox'un sesi yumuşar. "Gücünü geri alman gerekiyordu, özellikle de sana yaptığı onca şeyden sonra."

Başka tarafa bakarken boğazıma bir yumru yerleşiyor.

"Kral öldüğüne göre hayatın nasıl olacağını düşünüyorsun?"

Knox el bezini bir kez daha eline alıyor ve sabunlu bezi cildimin üzerinde köpürtüyor. "Sanırım insanların iyileşmek için çok zamana ihtiyacı olacak."

Sadece vatandaşlardan bahsetmediğini biliyorum.

"Ve bence zaman içinde huzurlu görünecek," diye devam ediyor.

Ben banyonun üst tarafındaki küçük pencereye bakarken ikimiz de sessizleşiyoruz, odadaki buharın dışarı çıkmasına yetecek kadar.

Gece gökyüzü yerini güneşe bırakmak için yalvarıyor. Şafak hızla yaklaşırken parlayan yıldızlar soluyor. Kuşlar cıvıldıyor ve hayvanlar ormanın derinliklerinde kıpırdanıyor.

Sadece birkaç saat önce, krallık korkunç kralını kaybetti ve yine de dünya onsuz yoluna devam ediyor - krallığı yönetmeye uygun tek kişinin kendisi olduğuna dair söylediklerine aldırmadan.

Ay ayrılıyor ve güneş başka bir gün için doğuyor, ailem olmadan yoluma devam ediyorum.

Zaman acımasız bir şey.

"Onların kraliçesi olmayacağım."

Knox'un eli hareket etmeyi bırakır. "Yaşayan tek varis sensin. Kim ne derse desin taç size geçecek. Konseydeki herkes

masum olduğunu biliyorum. Kralın başına ödül koyması onun kişisel gündemiydi, hain olduğun için değil-"

"Ben bir hainim. Kralı öldürdüm."

Knox bir an sessiz kaldı. Adamın boğazını kestiğimi sadece bu kulübedekiler biliyor ve hiçbiri de kimseye söylemeyecek. Askerler ve Aloriah krallığı için ben, Fae'lere kucak açıp şehirlerine yolculuk ederek yaptığı asi hareket yüzünden babası tarafından hor görülen bir prensesim.

Koridorlarda koşuşturan hizmetçilerin ve hemşirelerin yüzlerindeki gördüm, sessiz fısıltıları ve rahatlama hıçkırıklarını duydum.

Kralın ölümü bir lütuftu. Sanki yıllardır rüzgârda kaybolan duaları sonunda kabul olmuştu.

Onun canını alanın ben olduğumu öğrenseler bile, böylesine berbat bir adamı alaşağı ettiğim için sırf minnettarlıklarından beni kraliçe ilan edeceklerdir.

Sadık adamlarına gelince... Onların panik içindeki çılgınlıklarını duymazdan geldim. Sesim, konuştuğum kelimeler kadar ağırdı. "Tahtı almayacağım. Ordelia'yı atayacağım."

İtirafım onu susturuyor, vücudu arkamda donuyor, elindeki bez omzumda duraklıyor.

"Ordelia adil bir hükümdardır. Çalkantılı bir keder anında bir anlık muhakeme hatası yaptı ve durumu anında düzeltti."

"Zorba varlığımın yardımıyla," diye mırıldanıyor Knox nefesinin altında.

"O adil bir hükümdar, Knox. Halkına asla onun yaptığı gibi zarar vermez," diyorum onun sözlerini duymazdan gelerek. Küvette Knox'un yüzüne dönüyorum, su sıcıyor. "Ordelia'yı yeni kraliçe ilan edeceğim. Tahtı neden almadığıma, kralın tek varisinin neden bir firari olduğuna dair fısıltıların yayılacağını biliyorum ama soyumun bu krallığa yaptığı onca şeyden sonra... Burada olmaya dayanamıyorum. Babama karşı durmuş ve onu durdurmuş olabilirim ama bu anıların geceleri beni kovalamasını engellemiyor. Kaybettiklerimin hatıralarının beni güçten düşürecek kadar peşimi bırakmamasını engellemiyor."

O sarayda tekrar yaşamak zorunda kalsaydım nefes alamazdım.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken gözlerimi kapatıyorum. "Yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Burası artık benim evim değil, hiç olmadı. Bu insanlar, kızının onlara hükmettiğini hatırlatmadan iyileşmek için zamanı hak ediyorlar." Hissediyorum

"Eğer beni kabul edersen, Azalea benim evim olabilir mi?" diye sorduğumda Knox'un yumuşak dudakları alnıma bastırıyor.

Knox'un delici bakışlarına gözlerimi açtığımda bu sorunun beni bu kadar tedirgin etmesine şaşıyorum.

"Sen benim evimsin, Angel. Sen nereye ben de oraya giderim."

Rahatlama beni dibe çekmekle tehdit ediyor. "Açelya," diye mırıldanıyorum. "Açelya benim evim."

Knox'un yüzünü kaplayan gülümseme saf bir neşe ve günlerdir ilk kez kalbimin içinde bir titreşim hissediyorum. Sevinç için küçük bir atış, yeniden bulduğum mutluluk bir atış. Belki de zaman sonunda kalbimdeki çatlakları ve ezikleri iyileştirecektir. Asla eskisi gibi olmayacak, bir daha bütün olmayacak ama belki yeniden gülümseyebilmem için yeterince iyileşebilir.

"Sadece bir isteğim var," diye fısıldıyorum.

Son çarşafı kanepenin üzerine atarken kalbim acıyla sıkışıyor. Bir zamanlar Annie ve umudun kalıntılarıyla hayat dolu olan, paketlenmiş kulübeye bakıyorum. Easton'ın hayal ettiği bir rüyanın fısıltıları. Onu bu kadar soğuk ve boş görmek üzücü.

Burada bir yuva kuramadığım için üzgünüm, Easton.

Pencereye bakan masanın üzerindeki yazı takımını alıp küçük biblolarla birlikte dikkatlice çantama yerleştiriyorum. Annie ve Easton'ın güzel hatıralarından geriye kalanlar.

"Angel."

Knox'un sesini ön girişe kadar takip ederek dönüyorum ve gözlerindeki bakışı ayırt etmeye çalışıyorum. Nefesimi tutuyorum, parmaklarımı arkamda birleştiriyorum ve Aloriah topraklarının beni hiç kutsamadığı halde son bir kez kutsaması için dua ediyorum.

Ondan tek bir isteğim vardı.

Başını yumuşakça eğdiğinde ağzımdan hava fışkırıyor.

"Lenox ve ben onları bu sabah bulduk."

"Neredeydiler?" Sormaya cesaret ettim.

Knox'un yutkunması duyulabilir. "Artık güvendeler. Lenox çoktan eve dönmeye başladı."

Knox beni daha fazla acı çekmekten kurtarıyor, bu yüzden sorumu geçiştirirken özenle hazırlanmış sözlerine inanmayı seçiyorum. Annie, Easton ve annem artık güvende. Cesetlerini buldular, böylece onları dinlenmeye yatırabiliriz.

En azından onlara huzurlu bir ölüm sonrası yaşam ve hak ettikleri bir cenaze töreni sunabilirim.

Arkamı dönüp kulübeye sessizce veda ediyorum... şimdilik. Asla sonsuza dek veda edemezdim, tarihin bu parçasını asla bırakamazdım. Eski hayatımın bağını. Bu yüzden onu olduğu gibi hatırlıyorum ve bir gün onu görebilmek için dua ediyorum. Umarım bir dahaki sefere onu neşe ve mutlulukla doldurabilirim.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve adımlarımı teker teker atıyorum, Knox'un ve mahkemenin yüzlerindeki bu engeli birlikte aştığımız için duydukları rahatlamaya odaklanıyorum.

Nolan ve Harlow'a bakıyorum, Creseda ve Henry'ye binmişler, Açelya'ya geri dönmek için uzun bir yolculuğa hazırlanıyorlar.

Nolan'ı gösterdim. "Atlarıma bir şey yaparsan seni mahzene atarım."

Harlow sırtıyor. "Olan biten *her şeyi* rapor edeceğim, güven bana."

"Tanrım," diye mırıldanır Nolan, Henry'nin tepesinde başını sallayarak.

İlişkimiz her zaman gergin olabilir ama ikimiz de küçüklükten çok daha büyük bir şeyle ilgiliyiz. İkimiz de kaybın nasıl bir his olduğunu biliyoruz ve ben onun kız kardeşini ve annesini bulana kadar durmayacağım. Ne de olsa yeniden bir araya gelmeyi hak ediyor. Ben mutlu sona ulaşamadım ama belki de onun için çok geç değildir.

Ben saraydayken haberler geldi. Kompleksten kurtardığımız Fae ve yaratıklar kayıp hayatların sadece yarısını oluşturuyor. Bulunması gereken diğer yarısı... bu yarının sorunu.

Nolan beni suçladığını söylemiyor... ama bana baktığında babamı gördüğünü biliyorum. Onun bakışı, tacı neden asla alamayacağımı hatırlatıyor.

Ordalia pozisyonuyla ilgili haberi ağırdan aldı. Büyük bir alışma süreci olacak ama o bunu yerine getirmeye hazır.

Bana doğru yürüyen Knox, kolunu omuzlarıma doluyor. "Üç hafta sonra görüşürüz."

Harlow ve güçlü ışınlanma yetenekleri sayesinde, normalde iki ay sürecek at yolculuğunu üç haftaya indirebilecek.

Ellerimi Creseda ve Henry'nin burunlarında gezdiriyorum, şimdilik veda ederken gözlerinin içine bakıyorum. Her şeye rağmen hâlâ önümde güvenle durdukları için şükrediyorum.

"Lütfen onlara iyi bak," diye fısıldıyorum özellikle kimseye. Ama Nolan'ın sert sesi bana cevap verince şaşırıyorum. "Onları koruyacağız, Delilah."

Geri çekiliyorum, havalandıklarında gözlerim yaşıyor, ışık kıvılcımları yanıp sönüyor, kayboluyor ve sonra yüzlerce metre ötede yeniden beliriyorlar. Henry ve Creseda'nın neşeli sesleri gözden kaybolduklarında bile duyulabiliyor.

Axel görkemli kanatlarını açıyor, Zephlyn'in tepesindeki kardeşinin yanında gece gökyüzüne doğru havalanırken çılgınca çırpıyor. Onlar uçarken Hazel'in endişeli kaşları içime işliyor.

Aurora ilerliyor. Bakışları diğerlerinden daha değerlendirci, daha temkinli, sanki tekrar kaçacağım anı bekliyormuş gibi. Ona bu kadar güvensizlik beslediğim için nefret ediyorum ama içeri yalnız girmem herkesin güvenliği için daha iyiydi.

Başını eğerek ona binmeme izin veriyor, Knox arkamda oturmayı tercih ediyor, yakınlığı uçma özgürlüğüyle takas ediyor. Artık saklanmak zorunda olmadığımız için, bağımız kralın bizi yok edeceği endişesi olmadan Aloriah'taki her binanın çatısından haykırılabilir.

Yok et onu.

Knox kollarını bana doluyor ve ben de topuklarımı Aurora'nın yumuşak yanlarına bastırarak ona hazır olduğumuzu işaret ediyorum. Eve dönüş yolculuğumuza başlarken boynumu büküp kulübenin her geçen saniye daha da küçülmesini izliyorum.

Açelya'ya.

Ckapt'ca Fift'm

B Easton'ın mezar taşının altında "*Sonsuza dek birlikte*" mesajı yazılıdır. Üç hafta sonra nihayet Knox'un okyanus kıyısındaki arka bahçesinde durup Annie ve Easton'ı toprağa verirken vedalaşabiliyorum.

Lenox sağ olsun. Knox arkamda duruyor, varlığı ve gücü aramızdaki bağda hissediliyor. İki beyaz mezar taşının arasında diz çöktüğümde bana boyun eğmiyor. Üzerlerindeki tarihler birbirine çok yakın.

Küçük bir melek heykeli ikisinin arasında durmakta ve ebediyen nöbet tutarak dinlenmeye çekilen diğer meleklerle göz kulak olmaktadır.

Belki de hayatları boyunca tanıdıkları ülke ve topraklarda toprağa verilmek isterlerdi ya da ben onları buraya getirerek doğru bir seçim yaptım. Umut ve mutluluk dolu bir ülkeye ve saraya.

Easton'a Fae topraklarını olması gerektiği gibi deneyimleme şansı vermek için. Ejderha kanat çırpışlarının sesini, iliklerinde nasıl titreştiğini deneyimleme şansı. Burada, aşağıdaki okyanus şehrinden gelen müziğin de tadını çıkarabilir.

Easton da hayatım boyunca benim yaptığım sihri, saray dışında bir hayatı hayal etti. Bunu hayattayken veremedim ama bunu verebilirim. Ben yaşadığım sürece güvende olacağı son bir dinlenme yeri.

Bu onun hak ettiği cenaze töreni değil. Oğlunun yasını tutması için annesinin burada olmasını hak ediyor. Ama onun aniden ortadan kaybolmasının kral yüzünden olduğunu biliyorum. Ben onun ailesi olacağım, çünkü ben hep öyleydim, o da benim.

Aile kan bağı demek değildir. Aile sevgi ve sadakat demektir.

Annie'ye gelince, onu buraya getirmek bencilce bir karardı. Nereye gömülmek isterdi emin değilim. O beni kızı olarak görüyordu, ben de onu annem olarak görüyordum ve bu düşünceyle onu Easton'ın yanına gömmek için acele ettim. Hayatında kendi gibi gördüğü diğer kişi.

Sonsuza dek bize yakın olacak ve belki de aşağıdaki şehirden yayılan mutluluk okyanus rüzgarlarıyla ona doğru sürüklenecek ve ruhunu yaşamı boyunca deneyimlemeyi hak ettiği sevinçle dolduracaktır.

şakayık ve yıldız çiçeği demetini ters dönmüş çimlerin üzerine sererek, Ace'in nazik dokunuşuyla iek demetini bir arada tutan beyaz fiyongu düzeltiyorum.

Gözlerim parlıyor.

Bana bakılmanın ve sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu gösteren annem, hayatımda nasıl neşe yaratabileceğimi gösteren arkadaşım ve her zaman arkamı kollayan iki insan için.

Ayağa kalkarak beyaz taşlara özenle kazınmış isimlere bakıyorum ve bunun sonsuza kadar hissedeceğim bir kalp kırıklığı olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum.

Knox yanıma geliyor, yakılmayı bekleyen iki beyaz feneri usulca bana uzatırken kalbi benimki kadar ağır.

Basit bir göz kırpmayla gücüm alevleri yakıyor ve ben onun altın dallarına bakarken, aleve anılarımı bahşederken gözlerimde gümüş havuzlar oluşuyor.

Easton'ın sesini, gülerken gözlerinin kenarının kırışmasını, o derin tınılı sesin kalbimi nasıl da neşeyle doldurduğunu. Easton'ın tek bir bakışıyla kalbimin tam olarak neye ihtiyaı olduğunu bilmesi, tehlikenin önünde karşımda dururken göğsünün kabarması. Eğitmenim, dvşm, koruyucum, arkadaşım ve ruh eşim.

Ve en önemlisi, ilk aşkım.

İlk aşkım dostluktan doğmuştu. Çünkü Easton'dan önce aşka layık olduğuma hiç inanmamıştım. Easton olmasaydı Knox'un kalbime girmesine asla izin vermezdim; onun güzel sarayına ve ailesine de izin vermezdim. Easton sayesinde bugün burada eşim ve açık bir kalple duruyorum.

Çatlamış ve yara almış olabilir ama açık. Ve

Annie... güzel, cesur Annie.

Hayatımı ona borçluyum.

Her zaman yanımda olan kadın. Gücümün azaldığı anlarda, kalbimin atmayı durdurmak istediği zamanlarda. Kalbimi ve ruhumu şefkatli bilgelik ve sevgi sözcükleriyle doldurdu, bana yaşama cesareti ve isteği verdi. Başka bir gün için savaşmaya devam etmek için. Bugün burada onun sayesinde duruyorum ve onun yanımda olmaması başlı başına bir trajedi.

Üçümüzden devam etmeyi hak eden biri varsa o da kesinlikle Ben.

Yaşadıkları ne adil ne de nazik bir şey, ama bu şu anlama gelmiyor yaşamayı hak etmiyorsun, Knox şiddetle yemin ediyor.

Knox yanımda duruyor, iki fenerin havalanıp gece gökyüzünde parıldaayan yıldızlara katılmasını izlerken bana sarılıyor. Diğerleri de birazdan arkamızdan gelecek ve kaybettiklerimize saygı ve hürmet için kendi fenerlerini yakacaklar.

Artık onları göremeyene kadar fenerleri izliyorum, parıldaayan yıldızlar birbirine karışarak puslu bir parıltı manzarası oluşturuyor.

Knox "Vakit geldi" diye fısıldayana kadar gözümü kırpmaya cesaret edemiyorum.

Bakışlarımı ayırdığımda, keder beni tamamen başka bir nedenden dolayı yutuyor.

Knox'un onlar için inşa ettiği yeni padokta eğlenen Creseda ve Henry'nin yanından geçerek içeri giriyoruz. Kayan yıldız sandıkları ama sadece Annie ve Easton'ın son vedalarını eden fenerlerini kovalayarak çit hattından aşağı koşuyorlar.

Zephlyn ve Aurora yan yana uzanıyorlar, Aurora'nın altın rengi gözleri son ana kadar benimkilerden hiç ayrılmıyor, evin köşesini dönüyorum ve yan taraftan girişe doğru ilerliyoruz.

Knox'un mahkemesi büyük beyaz bir tabut taşıyarak orada bekliyor.

Eleanor.

Yirmi bir gün on altı saattir tüm cenaze törenlerinden korkuyorum, ama bu gerçekten kalbimi parçalayan bir cenaze töreni.

Ona karşı bencil olamazdım, benim için yaptığı onca şeyden, beni korumak ve uyarmak için katlandığı risklerden ve acılardan sonra olmazdı. Özgür bırakılmayı, evine ve sevdiklerine dönmeyi hak ediyordu.

Keşke doğru şeyi yapmak bu kadar acı vermek zorunda .

Denizkızlarını çağırmamıza gerek yok. Geçen seferki gibi, zaten biliyorlar ve çayıra indiğimizde hepsini beklerken buluyoruz, tüm denizkızı sürüsü, genellikle soğuk bakışlarında parlayan duygularla sergileniyor.

Adamların arkasından yürürken, ölü annemi taşımak zorunda olmadığım için minnettarım ve insan topraklarından gelen uzun yolculukta onu koruduğu için büyüye minnettarım.

Denizkızlarından hiçbiri bize bakmıyor, delici bakışları uzun süredir kayıp olan kız kardeşlerini tutan şeye yapışmış durumda. Yüzleri ıslak, muhtemelen nehrin suyundan başka bir şeyden dolayı.

Adamlar Eleanor'u yavaşça suya indiriyor, tabutu sallanıyor, sonra geri çekiliyorlar, Knox çok geride değil. Her zaman beni kurtaracak kadar yakın.

Ve bundan sonra olanlar gerçek bir mucizedir.

Menekşe rengi ışık tabutun çatlağından patlayana kadar parlıyor ve tüm tabutu o canlı ışıkla kaplıyor. İleriye doğru bir adım atıyorum, ellerim son olduğunu bildiğim şeyi durdurmak istercesine uzanıyor.

Deniz kızları mor ışığın etrafında dönüyor, el ele tutuşup bir o yana bir bu yana sallanmaya başlıyor, dillerinden insanlar ve Fae'ler tarafından çoktan unutulmuş bir dilde kelimeler dökülüyor. Daha yüksek sesle ilahi söylemeye başladıklarında tınları düşüyor. Kederli sözlerini anlamıyorum, ama büyümle konuşuyor gibi görünüyor, içimde gürleyip titremesine neden oluyor, kaybettiği ruh için gözyaşı döküyor.

Deniz kızları ve tabut arasındaki su girdap yapmaya başlıyor, bir delik oluşana kadar tabutun etrafında dönüyor ve ben farkına bile varmadan su tabutu yutuyor, annemi de beraberinde götürüyor.

Denizlere geri döndü, bu dünyaya bir armağan olarak evrene geri döndü, saçlarının ve solungaçlarının arasından süzülen suyu sonsuza dek hissedecek.

Hayattaki en büyük pişmanlığım, her nerede olursa olsun, diğer tarafta onunla yeniden bir araya gelene kadar söylenmemiş sözler olarak benimle kalacak. Hak ettiği özrü dileylene kadar kalbim huzur bulmayacak. Sonunda kız kardeşlerine dönmesine ve okyanusla yeniden bir araya gelmesine rağmen, evinin akıntısında bir daha asla yüzemeyecek olmasının yükünü taşıyacağım.

Annemin son ışığı da solmaya başlarken, suyun altındaki menekşe rengi göz kırptırıyor, nehir yatağında diz çökerek ileriye doğru belirsiz bir adım atıyorum. Naia'nın gözleri sonunda benimkilerle birleşti. İleriye doğru yüzüyor, beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyor. Her zaman üzerinde duran turkuaz mücevher

Alnı bugün zar zor parlıyor, sanki ışığı sönmüş, kaybının yasını tutarken göz kırpmış gibi.

Sadece aylar önce oturduğum yerde, imgelemimin açığa çıkmasıyla yüzleşirken, bir kez daha çimlerin yumuşak tellerinin ağrıyan kalbimi yatıştırmasına ve huzursuz ruhumu topraklamasına izin veriyorum. Sesimin çatlamasını engellemek için boğazımı iki kez temizleyerek, annemin kuyruğunun serbest kaldığı andan beri aklımdan çıkmayan soruyu nihayet soruyorum.

"Neden bana söyleyemedin?"

Söyleyemedim, söylemedim
değil.

Deniz kızlarının kendilerinden bir oyun alarak, sözlerime dikkat ediyorum. Sesimdeki suçlayıcı tiftiği bilemeye çalışıyorum ve gözleri yumuşadığında, o sert kenarlar yumuşadığında, başardığımı biliyorum.

"Bu bizim paylaşmamız gereken bir önsezi değildi. Bilgi vermekle de görevlendirilmedik." Çenesiyle birlikte sesi de alçalıyor. "Kral, kendisini ve Eleanor'u örttüğü karanlık perdesinin ardını göremeyen gözler yarattı."

"Hiç bilmiyor muydun?"

Naia gözlerinde bir ateş tutuşurken başını yavaşça sallıyor. "Bu dünyadan alındığı ana kadar değil. Büyüler kaldırıldığında." Bir yıldız gibi parlayan gözleri yaşlarla dolarken kollarım tutunma gücünü kaybetmekle tehdit ediyor. "Kardeşimizi geri getirdiğiniz için teşekkürler."

Ağzım ne için özür dilemek için açıldı, emin değilim. Onu güvende tutmadığım için, yaptıklarına misilleme olarak katledildiği için. Kanımı paylaştığım biri yüzünden sarayda olması bile. Her şey için özür dilemek, elimden geldiğince barış getirmeye yardımcı olmak istiyorum ama gözleri arkamdaki saraya kayınca ve genişleyince duruyorum. Aniden geri çekildi, yüzündeki tüm yumuşaklık kayboldu. O aşılmaz duvar bir kez daha kapanıyor ve taş gibi soğuk Naia geri dönüyor.

Başımı atarken kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor, sadece Naia'nın değil kız kardeşlerinin de yüz ifadelerindeki nefrete bakarak şeytani yaratıklar görmeyi bekliyordum. Ama sadece Knox'un sarayı var, şimdi tedirginlikle yer değiştiriyor.

Knox öne doğru adım atıyor, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Gözünü Naia ve kapsülünden ayırmıyor.

"Naia, ne gördün?" Sorma cüretini gösterdim.

Çalkantılı kırmızı gözler benimkilere kilitleniyor. Asla çözemeyeceğim bir mesaj iletmeye çalışıyor.

"GörünüŖe göre kaderin senin için planladığı çok Ŗey var canım."

Ben daha tek kelime edemedem, suyun altında titreŖen küçük mor ışıık küresini de yanlarına alarak gözden kayboluyorlar.

İleri atılıyorum, menekŖe rengi kürenin gölün kıvrımında kayboluŖunu izlerken elimi suya batırıyorum.

Güle güle anne.

Ckapt'ca Fift'm-O "c

TElimdeki mektup tenimi yakıyor, bilinmeyen kelimeler beni yakıyor. Hiç şüphesiz ruhumu yok edebilecek ya da canlandırabilecek olanlar. Avucumun içinde bininci kez çeviriyorum.

Çünkü döndüğümüzde Knox mektubu bana uzattı ve Easton'ın el yazısıyla mektubun üst kısmında yazılı olan isminin üzerine bir delik açtı.

Knox'un kulübede bulunduğu mektup.

Tüm bunlar olurken onu zihnimin bir köşesine ittim ve varlığını unuttum ve Knox sözünü tutarak sonunda onu bana verdi.

Bir saatten fazla bir süredir çalışma odasında kilitli kaldım ve Easton'ın cümlelerini, düşüncelerini ve duygularını içeren parşömene bakıyordum.

Bu değerli bir hediye, bir lütuf ama yine de dehşete kapılıyorum.

Öyle ki Knox'un masasının en üst çekmecesini açıp parşömeni yavaşça içine yerleştirdikten sonra çekmeceyi kapatıp kilidi büyüyle sürgülüyorum. Sadece Knox ve ben ona erişebileceğiz.

Naia ve kapsülüyle garip karşılaşmamın üzerinden birkaç saat geçti ve ben hâlâ ruhumu delip geçen o bakışı, iletmeye çalıştığı uyarıyı üzerimden atamıyorum. Büyümü bana bir önsezi vermesi için ne kadar zorlarsam zorlayayım, elim boş dönüyorum. Ve önsezimin daha önce gösterdiği şeyi çözmeye ya da durdurmaya daha yakın değiliz. Yolculuğumuz için göstermem gereken tek şey Annie, Eleanor ve Ordelia'nın binlerce adamının ölümü.

Zihnimdeki küçük bir ses bana kurtardığımız tüm çocukların hayatlarını ve esir tutulan canlıları hatırlatıp duruyor. Kaybettiklerim asla ağır basmayacak ama onların güvenliği için minnettarım.

Sandalyeden kalkıp Easton'ı ve onunla birlikte gelen duyguları aklımda tutarak kapıyı kilitliyorum ve yemek odasında Knox ile maiyetine katılıyorum. Lenox, Knox'un benim için hazırladığı nazik hediyeden sonuna kadar faydalanarak, ağzından taşana kadar çikolata yiyor. Easton'a ve onun tatlıya olan esrarengiz takıntısına bir övgü olarak.

Bir önseziyi teşvik etmek umuduyla biraz kestirmek istemişim ama Knox, her zamanki şefkatli ve sevecen adam, ön kapısından içeri girip sevdiklerimin üçü için de bir cenaze töreni düzenlediğini gördüğüm anda planlarımı ve fikrimi değiştirdi.

Çikolata çeşmesi ve tatlı masası buzdağının sadece görünen kısmıydı. Knox, Annie'nin okumaktan övgüyle bahsettiği tüm kitaplara -tıbbi metinler, bitki kitapları, şifa teknikleri üzerine makaleler- Annie'ye adanmış bir raf eklemişti.

Benim gözyaşları içindeki bakışlarım ve onun bunları asla okumayacağını bilmem üzerine Knox bana sevdikleriniz için yaşamının yaşam döngüsünde ve kederin ölümünde ne kadar önemli olduğunu anlatmaya devam etti. Bulduğu keyif, geçmişte yaptıklarının

Daha önce sevdiklerime tapmıştım.

Belki bu tür kitapları okumak beni rahatlatacak ve ona yakın hissetmemi sağlayacak, belki de sayfaları sadece hüngür hüngür ağlamak için elime alacağım. Cevap, kemiklerimin kayıplarının ağırlığıyla bedenime ağırlık vermediği başka bir gün için.

Annem için verilen hediye beni gözyaşlarına boğan bir hediye idi.

Naia, Axel'e annemin başlığını önüme indirdiği kısa süre içinde vermiş, Knox'a vermesini ve daha uygun bir zamanda bana iletmesini emretmişti. Kral tarafından kaçırılmadan önce taktığı başlığıydı bu. Güzel mor, ametist taşı altında dururdu.

Knox beni odasına çekerek annemin hikâyesini, kapsüldeki kökenini ve Naia'nın nasıl onun ikinci komutanı olduğunu anlattı.

Eleanor'un kaçırılmasının bir sebebi varmış gibi görünüyor. En iyi denizkızı kahini olarak, yetenekleri uzun yıllar boyunca aranan yeteneklerdi ve gücü güzellik ve zarafetten ibaretti. Onu tanıdığım için onur duyuyorum ve yine de zorunlu karşılaşmamızın koşulları altında kalbim kırıldı.

Nasıl kaçırıldığı benim için hâlâ bir muamma ama bu soruya cevap verebilecek tek kişi öldü.

Ben de burada, Lenox'un ağzına tıktırılan çikolatalarla boğulmasına küçük bir gülümseme yaratmaya çalışırken, bir yandan da Hazel ve

Harlow bana tutkal gibi , bilgelik dolu sözler söylüyor.

"Luna'nın hayatını kutlamak beni rahatlattı. Size en çok huzur veren yolu bulmanız gerekiyor," diyor Hazel.

Harlow, "Hayat debelenmek için çok kısa," diye ekler. "Harlow!" diye tersleyerek yarı cadıyı azarlıyor.

Sözlerinin kaba olduğunu biliyorum ama doğruluk payı da var. Hayat dayanılmaz derecede kısa, özellikle de insanlar için. Ölümsüzlük Fae'leri ukala ve hayatlarını umursamaz yapıyor, ama ne kadar sevimsiz bir duyguyla öğürmek istesem de bu değerli bir şey, bir armağan. Neredeyse Annie'nin söyleyeceği bir şeye benziyor.

"Hayat değerli ve kırılgan. Hâlâ nefes aldığımız sürece kutlanmalıdır," diyorum sonunda.

Hazel sözleri nihayet kök salmış gibi gülümserken, Harlow gözlerini deviriyor ve elindeki peri şarabını yudumluyor.

"Bunun için daha fazla alkole ihtiyacım var." Tek bir adım atarak duraklıyor, gözleri daralıyor, değerlendiriyor. "Senin de öyle."

"Alkol iyi bir başa çıkma mekanizması değil," diye mırıldanıyor Hazel nefesinin altında.

"Seks de değil ama iyi hissettirdiği kesin," diye sesleniyor Harlow omzunun üzerinden, bunu yaparken bize bir bakış bile atmıyor. Hazel alay ediyor.

Axel kaşları çatık ve yüzü kül rengi bir halde odaya giriyor ama gözleri sadece bir kişiyi görüyor. Odayı keskin bir bıçak gibi kesiyor ve Knox'un yanına ulaşana kadar duruyor. Hazel ve Lenox'u bırakıp onlara doğru adımlarımı hızlandırıyorum.

Knox, "Eminim Zephlyn'le dışarıdadır," diyerek onu temin eder.

Axel başını sertçe sallar. "Hayır, çoktan kontrol ettim." Sesine sinen korku ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Knox, odasında kan izleri vardı."

Müzik durur, konuşmalar kesilir ve odadaki her Fae kulağı Axel'in gergin sesine . Sonra kaos başlar. Knox'un mahkemesinin kalabalığını tek bir ses yarana kadar herkes bağırır, soruları birikir.

"Kan var mı dedin?" Hazel sessizce sorar.

Axel ona dönüyor, gözlerindeki panik açıkça belli oluyor. "Hiçbir şey hissetmedin mi?"

Hazel elini kalbinin üzerine koyuyor, sanki onu Ace'e bağlayan bağı fiziksel olarak çekebilecekmiş gibi. "Hayır. Kısa bir süre önce buradaydı. "Hayır.

Delilah ve Knox'un hediyesini almak istedim." Bakışları benimkilere kaydı. "Hediyeyi onun odasına sakladım."

Harlow öne doğru iterek elini Hazel'a doğru sallar. "Nerede olduğunu hissedemiyor musun?"

Hazel'ın gözleri cam gibi, görmüyor. Sonra fısıldıyor, "Hayır."

Axel kendini geri çeker, yüzündeki tüm renk kaybolurken nefesi kesilir. Knox öne çıkar, ellerini omuzlarına koyarak onu sakinleştirmeye çalışır.

"Onu kaybedemem, Knox, onu değil. Lütfen onu kaybetme" diye bağıyor.

Knox, Axel'den daha fazla bilgi almaya çalışırken, gözlerim Hazel'a kayıyor; gözleri donuk kalıyor, elleri iki yanında titriyor. Göz açıp kapayınca kadar vücudu sallanıyor ve ben tam zamanında ileri atılıp düşüşünü yakalıyorum.

"Derin nefes al Hazel. Hediyeyi almaya ne zaman gitti?"

"İki içki önce," diye mırıldandı Hazel.

Doğru, herkes içkilerle zamanı takip ediyor. Axel'in kafası onun sessiz cevabıyla açılır.

"Bu çok uzun zaman önce olmuş olamaz." Axel Knox'un ellerini itti. "Hepimiz ayrılmalı ve onu bulmalıyız."

"Delilah ve ben Hazel'la gideceğiz. Nolan, Lenox ve-"

Axel araya girerek Hazel'ı işaret ediyor. "Onu hissedebilen diğer tek kişiden ayrılıyorum."

Hazel sarsıldı. İkizlerin telepatiye sahip olup olmadıkları sorusu Axel'in panik anında yanıt buldu. Yıllar süren sır ortaya çıkmıştır. Ama kimse şaşırmış görünmüyor.

"Onu hissedebiliyor musun?" Yavaşça soruyorum.

Hepimiz nefeslerimizi tutarken Axel'in çenesi gıcırıyor, dişlerinin çıkardığı tek ses gıcırtı.

"Hayır."

Knox devreye girer, emirlerini değiştirirken omuzları dikleşir. "Nolan, Lenox ve Harlow, siz Zephlyn'le gidin. Onun bağı yerini bulmanıza yardımcı olacaktır."

"Peki ya Ace ile bağı olan üç kişi hiçbir şey hissetmezse?" Nolan sormaya cesaret eder.

Axel odadan hışımla çıkmadan önce "Böyle bir şey ," diye homurdanır.

Harlow Nolan'ın karnına vurur. "Tanrım, çok acımasız olabiliyorsun!"

Nolan masummuş gibi davranır. "Ben sadece bir emir sordum."

İkiliyi görmezden gelerek Axel ve Knox'un peşinden gidiyorum, Hazel'ı da yanıma alarak onu şoktan çıkarmaya çalışıyorum. Sanki bir insan kabuğu gibi.

Axel'in kanatlarının hemen dışarıda açılmasını bekliyorum ve açılmadığında hareketleri çılgınlaşıyor, adımları arka bahçede zikzaklar çiziyor.

"Onun kokusunu alabiliyorsun."

Axel cevap verirken bana bakmıyor. "Evet."

Zephlyn'in kükremesi rüzgârda boğuk bir çığlığa dönüşüyor, gökyüzüne doğru havalanırken kanatlarını çılgınca çırpıyor. Axel, Henry ve Creseda'yı çıkarmaya başlarken Hazel'ı Knox'a teslim ediyorum.

Aurora'ya doğru koşarken, kanatları açılıp havalanmaya hazırlanırken ellerimi önümde birleştirerek duruyorum.

"Dur!"

Beni geçmek için hamle yaptı ama ben önüne altın ışıktan bir duvar ördüm. Bu hareket ona zarar vermiyor, sadece intikamcı bakışlarından sıyrılmasını sağlıyor.

"Birinin geride kalıp evi koruması ve ortaya çıkma ihtimaline karşı beklemesi gerekiyor."

Altın rengi gözlerini kısıarken burnundan buhar çıkıyor. "Lütfen, uçabilen birinin geride kalmasına ihtiyacımız var."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak üzereydim ki gözlerini devirip arkasının üzerine düşer gibi oldu. Bir öfke nöbeti.

Omzumun üzerinden "Teşekkür ederim!" diye seslenirken arkama bile bakmadan kaçıyorum.

Knox beni Creseda'da beklerken Axel ve Hazel Henry'ye bindi. Takip edilip edilmediğimizi görmeyi beklemeden Axel gecenin karanlığına doğru yola çıktı.

Creseda dörtmala koşmaya başladı ve Knox elini uzattı, parmakları ön kolumu sıkıca kavrayıp beni Creseda'nın eyerine çekmeden önce benimkilere değdi.

Geçen aylar bana bir şey öğrettiyse, o da zamanın sizden yana olmadığıdır ve ne yazık ki Ace'in biz onu bulana kadar dünyadaki tüm zamana ihtiyacı var.

Ckapt'ca Fift'm-Two

I Bir saat kadar at sürdükten sonra Axel, Henry'nin hızını kesmeye başladı ve atın hızını dörttnala koşmaktan dörttnal koşmaya kadar yavaşlattı. Yönümü bulmaya çalışırken, çevrem ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor. Hatıralar zihnime saldırıyor, birbiri ardına, bir daha tatsız.

Buz ve karanlıktan oluşan ürpertici bir kayma omurgamdan aşağı süzülüyor. Bu his o kadar uğursuz ki duraksamama neden oluyor. Buraya en son geldiğimde, iblis avcılarının beni terk edilmiş kütüphane kapılarına kadar takip edip yakalamalarına izin vermiştim, sırf inlerine girebilmek için.

Ama buradayken bunu hiç hissetmemiştim. Kütüphanenin kendisi sanki korku yayıyor, geçenleri girmemeleri için uyarıyor, girebilenleri kurtarmaya çalışıyor. Diğer herkes de bunu hissediyor olmalı, çünkü duruyorlar... Axel bile.

"O ," diye fısıldıyor Hazel.

Axel'gözleri sertleşiyor, bakışları etrafta dolaşırken başı titriyor.

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?" Knox Axel'e sorar.

Acaba Fae kralı ikizlerin telepatisini, iki ruhu birbirine bağlayan gücü biliyor muydu? Knox'un sürekli sorduğu sorular, güçlerinin derinliklerini ve ayrıntılarını, neler yapabileceğini sadece ikizlerin bildiğine inanmamı sağlıyor.

Axel'in çenesinde bir kas kıpırdıyor, sonra da kelimeyi gıcırdatarak .

"Hayır." Hazel elini Axel'in koluna koydu. "O yaşıyor, onu hissedebiliyorum."

Axel, Henry'den inip binaya doğru hışımla ilerlemeden önce Hazel'ın elinden kurtulur. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Axel'in peşinden koşarak, açtığı çift hızla geçiyoruz, duvardan sekip sıçramadan hemen önce eşiği geçiyoruz

geri dönüyor ve ayaklarımızın altındaki zemini sarsan bir gürültüyle arkamıza çarpıyor.

Kütüphanenin son girdiğimden farklı olması beni durduruyor.

Kütüphane, terk edilmiş rafları, parçalanmış ahşapları ve kat kat tozuyla her zaman bir kaos kasırgası olmuştur. Tüm bunlara rağmen, kütüphanenin mimarisi hala güzeldi, spiral tasarımını sonsuz seviyeler ve kitap sıraları yaratıyordu.

Labirent gibi bir bilgi labirenti. Artık

içindeki güzelliği bulamıyorum.

Yığınlar her zaman gölgeler barındırmıştır, karanlık kütüphanenin sonsuz katlarını yutuyor gibi görünür ve yine de sürünerek ilerlediğimde, titreyen bir elimi tırabzana koyup yan tarafa baktığımda, beni karşılayan gölgeler tiksintiyle ürpermeme neden oluyor.

Korkunç derecede yanlış bir şeyler var ve başımı çevirdiğimde, Axel şimdi temkinli yürüyor ve Knox yüzündeki tiksintiye gizleyemiyor, bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Bu korkunç hissin farkında olmayan tek kişi, Axel'in yanından koşarak geçen ve "Onu hissedebiliyorum!" diye bağırın Hazel'dır. Onu hissedebiliyorum!"

Kelimeler ayaklarımızın ucuna takılıyor ve bizi bedenlerimizi saran korkuyu aşarak koşmaya zorluyor. Kat kat koşarak kütüphaneye iniyoruz, bitmek bilmeyen kıvrımlar başımı döndürüyor.

Gölgelerin bile oyalanmaktan korktuğu, mürekkep kadar siyah bir karanlığa gömüldüğümüz on birinci ve son seviyeye ulaşana kadar, nihayet içgüdülerimize teslim olup duruyoruz ve sonunda gölgeleri korkulacak bir şey yapan şeyin ne olduğunu bir araya getiriyoruz.

Kara büyüün kötü yozlaşması.

Rahatsız edici gücü bizi çağırıyor, kulaklarımızda sürünüyor, bizi diğer tarafa çalışıyor. Bir sonraki kurbanını cezbetmeye çalışıyor.

Knox'u bile büyüleyen bu duyguyla olduğumuz yerde donup kalıyoruz, ta ki bir acı iniltisi duyana kadar. Axel çoktan koşmaya başlamış, köşeyi dönüyor. Başımızın üzerinde parlayan bir altın alev topu çağırıyorum ve etrafı aydınlatarak boş bir çukuru ortaya çıkarıyorum.

Axel koşmayı bırakıyor, hepimizin duyduğu acı çığlığını için bir daire çizerken göğsü kabarıyor.

Zaman duraklıyor, etrafımda yavaşlarken bir kez olsun benim lehime çalışıyor, ama çok uzun sürmeyecek.

Arzuladığım ama uyarıları yüzünden hor gördüğüm evin sesi ve hissi yeniden kulaklarımı selamlıyor. Ama fısıldanan kelimelerin yumuşak melodisi yerine, kalbimin atışını durduran bir vahşilikle çığlık atıyor.

Koş, ruhani ses ilahi söylüyor.

Ne durur ne de susar. Ta ki ses cümlelerin ortasında kesilene ve zaman beni şimdiki zamana sürükleyene kadar.

Altın rengi ateşim duvarlara doğru dağılıyor ve arnavut kaldırımın çukuru aydınlatıyor. "Axel, geri çekil," diyor Knox, ölümcül bir sakinlikle.

Axel, vahşi bakışları her çatlak ve yarığı ararken kralının emrini görmezden geliyor, sanki kardeşi onlardan birinin altında yatıyor olabilirmiş gibi. Knox onu gömleğinin yakasından gölgeli bir elle tutup geri çekmek zorunda kalır.

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ölümün sesi araya giriyor.

İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım. Bu mümkün değil. Hayal gücüm, sihir, büyü, hatta kulağa tanıdık gelen biri olmalı.

Ama o kahkaha, o karanlık, çarpık kahkaha, hayatım boyunca onunla yaşadım ve o ürpertici sesi unuttuğum tek bir an bile olmadı. Şimdi bile hınzırca zalim bir tizliğe dönüştüğünde beni hareketsiz bırakıyor.

"Delilah, varlığınla bizi onurlandırman ne kadar hoş."

Etrafımda dönerken, o sesle yüz yüze geldiğimde vücudumdaki kan çekiliyor. Sadece bir ay önce boğazını kestiğim adamın sesi.

Babam.

Ckapt'ca Fift'm-Tkacc

S Gece gökyüzünden daha karanlık olan karanlıklar dönüyor ve arnavut kaldırımli duvara yaslanan dallar önümüzde bir araya gelerek şekiller oluşturuyor. Knox ancak bir ceset ortaya çıkınca şokun etkisinden kurtulur. İçinde

Göz açıp kapayıncaya kadar önüme geçiyor, koruma kalkanı dördümüzün de etrafını sarıyor. Hareketsiz duruyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor, çünkü işte orada.

Bilinci yerinde olmayan Ace'i boynuna dayanmış bir bıçakla tutan babama bakıyorum.

Gözleri parlıyor ve beyazları iki cehennem çukuruna benzeyene kadar karanlığın altında kayboluyor.

Görüntü o kadar rahatsız ediciydi ki dördümüz de donup kaldık, onun her zaman bir illüzyon ustası olduğunu çok geç fark ettik. Daha iyi bilmeliydim. Hepsi bir oyun, bir gösteriydi.

Çünkü önümüzde dönüşen canavara bakarken, tamamen başka bir kaynak tarafından ele geçiriliyoruz.

Demir.

Biz hareket edemeden etrafımıza bir kafes iniyor. Gözlerinin akı ve normal kahverengi irisleri koyu bir kahkaha gümbürtüsüyle ona geri dönüyor.

"Domuzlardan daha iyi değilsiniz. Onlar en azından gözlerimin içine bakmayacak kadar zekiler."

Gözleri ikizinin görüntüsüne kilitlendiğinde Axel'in dudaklarından delici bir çığlık dökülüyor - kralın elleri altında morarmış ve kan damlayan hırpalanmış bedeni. Bu acı dolu ses karşısında Axel'e dönmüyorum.

Babamın karşımda, sapasağlam bir şekilde durduğu ve demir uçlu bir bıçağı Ace'in boğazına sapladığı görüntüye odaklandım.

Hazel yanımda durmuş başını sallıyor, vücudunda şok dalgaları dolaşüyor. Demir kafesin dışında durduğunun farkında bile değil, tehlikeden habersiz. Gözleri sadece Ace'i görüyor.

"İmkânsız," diye nefes alıyorum, sanki önümdeki görüntü kaybolacakmış gibi hızla gözlerimi kırıştırıyorum, adrenalin ve yorgunluktan kaynaklanan bir zihin oyunu. Ama her göz kırpışımında gözlerim daha net bir şekilde odaklanıyor ve görüntü asla kaybolmuyor.

"Seni tekrar görmek çok güzel Delilah, hem de bu sefer hançersiz. Ne yazık, o küçük parti numarasını tekrar yapabileceğini umuyordum."

"Seni ben *öldürdüm*," diye hayretler içinde soluk soluğa kaldım. "Her tarafım senin kanınla kaplıydı. Seni ben öldürdüm!"

Gözlerini devirecek kadar cüretkâr. "Belli ki değil."

Knox önüme geçti. "Onu bırakırsan buradan tek parça halinde çıkmaya izin veririz," diye homurdanıyor.

"Bu çok komik. Sanki bir seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun," diye şarkı söylüyor kral daha fazla demir ve karanlık üzerimize çökerken.

Mürekkep gibi karanlık beni sırtımdaki duvara doğru savururken şok içinde çığlık atıyorum. Soğuk demir prangalar bileklerimi ve ayak bileklerimi sıkıyor. Gözlerim açılıyor, kara büyü yaptırdığı kişiyi ararken Hazel'ı ayakta, şoka girmiş bir halde, hâlâ zincirlenmemiş tek kişi olarak buluyorum.

"Kaçın!" Çığlık atıyorum. "Diğerlerini bul ve kaç!" Ama yanlış kişiye yalvarıyorum.

Hazel bana döndüğünde yüz hatlarında şok ya da acı, bakışlarında endişe göremiyorum. Onun yerine mavi gözlerinde suçluluk duygusu beliriyor. Ve bana doğru yürümüyor; *babama* doğru yürüyor ve kalbimin içinde atan yaşamı çalışıyor.

Gözler. Size fısıldarlar ve eğer dikkat ederseniz, konuştukları kelimeleri duyabilirsiniz.

Babam bana vurduğunda böyle öğrendim. Annemin akli başındayken böyle öğrendim. Şimdi yanlış kişiye güvendiğimi böyle biliyorum.

Hazel hiçbir zaman korunmaya ihtiyaç *duyan* kişi olmadı, aksine korunmamız gereken kişi oldu.

Kendi kelimelerime takılıp, "Ne yapıyorsun?" diye hüngür hüngür ağlıyorum.

Hazel benden uzaklaşıyor, adımları çok hafif ama yine de her biri çok etkili.

"Hazel!" Sanki sesim ayak seslerinin yönünü değiştirebilecekmiş gibi bağıriyorum.

Axel'in yüzünün tüm rengi soldu. "Hayır."

Knox *yanımda yanıyor*, ihanete karşı öfke o kadar şiddetli ve güçlü ki, intikam ve öfke dalgalarını neredeyse tadabiliyorum.

Böyle korkunç bir düşünceye inanmayı reddederek başımı sallıyorum. Onu büyü altında tutuyor. Evet, bir büyü olmalı, zihin kontrolü. Birisi Hazel'a büyü yapmış olmalı ki.

Zihnim nihayet çalkalanmayı bırakıp önümdeki olasılığı işlemeye başladığında düşüncelerim dağılıyor, sanrılarım kayboluyor.

Ona doğru attığı her adımda, bu tarafa asla geri dönmeyeceğini biliyorum.

Gözlerim göğsüme iniyor, kalbime saplanmış bir hançer bulmayı bekliyorum ama benden bir gram bile kan damlamıyor. Hissettiğim bir bıçak yarası değil, ihanet. Bana pahalıya mal olacak bir ihanet.

Hazel son adımını atıp onun yanında dururken babamın boncuk gözlerinde neşe parlıyor.

"Neden?" Mırıldanıyorum.

"İşaretler her zaman oradaydı; sadece onları görmek istemiyordunuz," diyor Hazel basitçe.

"Korkunç eylemlerinizi için beni suçlamayın." Öfkeyle haykırırken sesim boğuklaşıyor. "Gerçekte olduğun canavarı görmemek için benim güvenimi suçlamaya cüret etme!"

İyileştirmek için çok uğraştığı paramparça kalbi rüzgârda külden başka bir şeye dönüşmez.

Bulmacanın parçaları yavaş yavaş ve sonra bir anda yerine oturur.

Her kara büyü kitabını incelemek için harcadığı saatler. Korku dolu sayfaların etrafında olmak için her zaman nasıl gönüllü olduğunu. İçimde bir şeylerin ne zaman değiştiğini her zaman bilirdi, onu asla geçemezdim ve her zaman içimde neler olup bittiğini bilmek isterdi, özellikle de büyüm söz konusu olduğunda.

Arkadaş olduğumuza ve onun ilgisinin sadece endişeli bir arkadaşın ilgisi olduğuna inanacak kadar saf ve aptaldım.

Yaratıklar ve askerler Knox'un evine saldırdıklarında neden onu öldürmediler? Bunun için bolca fırsatları vardı; şeytani tazılar onun üzerinde geziniyordu ve sonra sorumlu yaratık sütlü, sırlı bir

Baktılar ve kaçmasına izin verdiler. Hepsi onun mahzende saklandığını biliyordu ama hiçbir peşinden gelmedi.

Çünkü hepsi onun düşmanları olmadığını biliyordu.

Sonra son parça da yerine oturdu, çok bariz bir şekilde ortada olan parça. *İşaretler hep oradaydı.* Kitap. Kulübesindeki o ilk günlerde Hazel'ın şeytani yaratıklarla ilgili bir kitabı vardı. Kızıyla ilgili hastalıklı bir merak olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Bir *yabancı*nın sözlerine inanmakla ne kadar aptallık etmişim.

Farkına vardığı anda gözlerimde bunu görebildiğini biliyorum, çünkü "Fark etmediğine inanmıyorum" dercesine omuz silkiyor.

"Senden af dileme zahmetine girmeyeceğim," diyor, "ama bilmeni isterim ki bunların hiçbirini kötü niyetle yapmadım."

Öfke Axel'in yüzünü buruşturarak, "Kalbinde ne olduğunu düşündüğün umurumuzda değil," diye tükürüyor.

"Zamanla anlayacaksın," diye sakince cevap veriyor. Sesi ipek gibi pürüzsüz, tek bir titreme bile yok. "Bugün olmayabilir ama bir gün aklına takılacak soruları cevapladığım için bana teşekkür edeceksin."

Tavrının değiştiğini kendi gözlerimle izliyorum; omuzları ve sırtı dikleşiyor, sesi güçleniyor, gözleri çelikleşiyor. *Hepsi* bir oyundu. Kollarımda ağlayan, Easton için beni teselli eden, benimle gülen ve sihrimi eğitmeme yardım eden kadın asla gerçek değildi.

Kalbim sadece parçalanmıyor... *ağlıyor.*

"Sorularınızın çoğu basit bir kelimeyle yanıtlanabilir: keder. Luna'yı bırakmaya hazır değildim ya da hazır değildim." Bu iğrenç düşünceyle alay ediyor. "Biz Fae'yiz. Kanımızda ölümsüzlük var ve yine de küçük kızım hayatının sadece yedi yılını yaşayabildi... YEDİ!" diye çıkışıyor, onda daha önce hiç görmediğimiz bir öfke yüzeye çıkıyor.

Boğazını temizliyor ve özenle hazırladığı maskesinin kontrolünü yeniden ele alıyor. "Gitmesine izin vermeyi reddettim ve tavernalardaki ev goblinlerinin Fae topraklarına ve saraylarına bir kez daha sızan kara büyü hakkında fısıldadıklarını duyduğumda... Cevap apaçık ortada olana kadar araştırdım, araştırdım ve araştırdım. Bir gün bebeğimi geri alabilirdim."

Nefesim kesiliyor.

Çiçekler.

Yolculuğumuz sırasında öldürüp yeniden canlandırdığı çiçekler. Bu basit bir sihir numarası değildi, zaman geçirmek için de değildi. Hazel pratik yapıyordu.

"Başından beri gözümüzün önündeydi," diye fısıldıyorum kimseye belli etmeden. Knox nazikçe, "Bu o olamaz, Hazel," diyerek onu ikna etmeye çalışıyor.

Mantıklı tarafı. "Kara büyü özünde yozlaşmadır - onun ruhunu değiştirir. Tabii onu geri getirebilirse, ki bunu yapamaz, gerçekten yapamaz."

Hazel'in çenesi gerilir. "Neler yapabildiğini kendi gözlerimle gördüm. Evet, yapabilir."

Bakışlarım babama kayıyor. Başımı sallıyorum, buna inanmayı reddediyorum, beynim bu olasılığı düşünmek istemiyor ama sormadan da edemiyorum.

"Yaptın mı?" Kekeliyorum.

Babam gülüyor, sesi gıcırtilı ve zehir dolu. "Hayır, işte bu noktada zeka eksikliğinin var, ama korkma çocuğum. Kimse benim gerçek kimliğimi ortaya çıkaramadı."

Başım geri döndü. *Gerçek kimlik mi?*

"Görüyorsun ya Delilah, beni kaç kez öldürürsen öldür, asla gerçek benliğim olmayacak." Son kelime ağzından çıkarken, karanlık onu bütünüyle yutuyor, formunun etrafında dönüyor, sonra o da yok oluyor ve annemi ortaya çıkarıyor. "Hangi formda istersen onu öldürebilirsin." Annem bir karanlık bulutunun ardında kayboluyor, Easton ortaya çıktığında içimi bir korku kaplıyor. "Yine de hiçbirisi benim gerçek formum değil." Easton gülüyor, o soğuk sesiyle, önce daha önce hiç görmediğim genç bir delikanlıya, sonra da yaşlı bir adama dönüşüyor. Genç ve güzel bir kadına. Bir Fae, bir ejderha ve bir griffin. Ta ki tekrar değişip, tüm hayatım boyunca nefret ederek büyüdüğüm adamın özelliklerine bürünene kadar. "Hangi maskenin gerçek, hangisinin sahte olduğunu asla bilemeyeceksiniz. Kimse gerçekten neye benzediğimi bilmiyor. Belki ben bile neye benzediğimi unutmuşumdur..." Dilini tıkırdatıyor. "Ne yazık, sanırım asla öldürülemeyeceğim."

Karşımdaki şekil değiştireni yaratabilecek kadar kötü ve güçlü, gerçek ölümsüzlüğü verebilecek tek bir büyü türü var; kara *büyü*.

"Kral maskesini ne zamandır takıyorsun?" Knox homurdanıyor.

Ellerini çırpıyor. "Nihayet! İlginç soruları olan biri!" Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirirken, bıçağı Ace'in boynuna dayamak için karanlığın bir formunu bırakarak volta atmaya başlar. "Aşağı yukarı on beş saltanat."

Tam bir şok zihnimi, kalbimi, nefeslerimi... beni susturuyor. Kulakları sağır edecek kadar yüksek bir sessizlik. Soluk soluğa bir hırıltı zamanın hakimiyetini kırıyor ve

Kaynağını bulmak için odanın içinde dolanırken, hırıltılı soluyan kişinin ben olduğumu ve nefes alamadığımı fark edince gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor.

Tepkilerimiz onun güç ve ilgi açlığını körüklüyor.

Birkaç ay önce nehri geçerken aklımdan bir anı geçti. Arkamı döndüğümde beni görebildiğini, büyü kalkanlarının arkasından düşünmüştüm. Midemde o mide bulandırıcı hissi yaratan şeyin korkum ve endişem olduğunu düşünmüştüm. Saçmaladığımı düşünmüştüm ama şimdi biliyorum ki beni başından beri görüyordu. Nerede olduğumuzu biliyordu ve geçmemize izin verdi.

Bize izin verdi...

Bu şekilde bitmesini planlamıştı.

Ve biz geçerken Knox'un zihnine saldıran yağlı karanlık. Dük değildi... oydu.

Hayatım boyunca ordusunun onun iğrenç emirlerini nasıl yerine getirebildiğini merak ettim. Adamlarının neden onu körü körüne takip ettiğini ve konseyin neden onun önünde diz çökerek ilgi ve güç için yalvardığını sorguladım. Ama ya bunların hiçbiri isteyerek verilmiş bir karar olmasaydı?

"Ordunuzu nasıl kontrol ediyorsunuz?" diye soğuk bir şekilde sorarken nefret dilimi yakıyor.

Gözleri övgüyle parlıyor. "Sonunda anladığınızı görüyorum. Basit bir zorlama büyü, harika bir şey."

"Zihnimi bu şekilde mi kontrol ettin? Kara büyü'nün zorlamasıyla mı?"

Gözlerini deviriyor. "Yumruklarım işimi göreceksen büyüye gerek yok."

Bu kişinin ne kadar duygusuz ve acımasız olduğu boğazımı yakıyor. Sanırım artık ona insan bile diyemezsiniz. Kara büyü, yüzlerce yıldır kullandığı güç... Onu elde etmek için ruhunu satması gerekirdi.

"Emmalyn'in arkasındaki sendin."

Knox'un ölümcül sesi başımı kaldırmama neden oluyor, çenem sallanıyor ve kalbim tüm vahiyler karşısında kekeleyor. Büyü bağlarımızın arasında çırpınıyor, bizi zayıflatan demire karşı umutsuzca savaşımaya çalışıyor.

"Siz iğrenç Fae'lerin o çok saf büyü'nüzle beni koklamanıza pek izin veremezdim." Sırıttıyor. "Ailen çok yaklaşmıştı, icabına bakılması gerekiyordu."

Knox kükrerken Axel hırlıyor, parmak uçlarının arasından küçük bir ateş ve gölge titreşimi sıcıyor. Kralın gözleri bir parça genişler.

Knox bağlandığı yerde çılgınca çırpınıyor, gözlerinde cinayet ve intikam vaatleri var. "Onları öldüren *sendin*. Onların saf büyüünü aldın!" Sırıttığı gururla genişliyor. "Artık saf değil." Sözlerini savuşturur gibi bileğini salladı. "Dürüst olmak gerekirse, geçen on yıllar boyunca sıkıldım. Her şey çok sıkıcı olmaya başlamıştı, beni eğlendirecek bir şeyler istedim. Ve itiraf etmeliyim ki, bazı yönetici mahkemeler kim olduğumu anlamaya başladıktan sonra kontrolüm biraz azaldı." Omuzlarını silkiyor, onun saçmalıklar. "Kibar davranmaktan yorulmuştum."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Bütün bunları bize neden anlatıyorsun?"

Bizi öldürecek, farkındayım.

Belki de dikkatini yeterince dağıtırsam Knox'un büyüü demiri aşabilir. Bu fikrin umutlu ve naif olduğunu biliyorum ama bu demir kutunun içinde sinip titreyerek ne zaman saldıracağını merak etmekten iyidir... son nefesimi ne zaman vereceğimi.

Son birkaç ayımı savaşıarak geçirmedi, sadece en önemli anda geri çekildim.

Öne doğru bir adım atıyor ve bu hareketle birlikte bakışlarımı, kendimi bildim bileli hor gördüğüm ve korktuğum adamın soğuk boncuk gözlerine kilitliyorum. Önümüzde çömeliyor, beni incelerken başını eğiyor.

Knox ve Axel demir kafeslerinde çırpınıyorlar. Ancak ben öyle yapmıyorum. Sinmiyorum ve kesinlikle göz temasından kaçınmıyorum.

Bu canavar benden her şeyimi aldı; masumiyetimi, çocukluğumu, annemi, Annie'yi, Easton'ı, Aloriah'ın masum vatandaşlarının hayatlarını. Hazel'ı da aldı diyeceğim ama belli ki o hiçbir zaman benim gerçek arkadaşım olmadı.

Benden çok şey aldı ve ben şu anda sinmeyecek gücü buluyorum.

Eğer bu benim son anımsa, kalbimde güç ve cesaretle gitmek istiyorum.

"Çok sinir bozucu bir şeydin, sürekli etrafta koşuşturup ilgi ve kucak istiyordun," diyerek beni şaşırtıyor. Vücudu tiksintiyle titriyor. "Sen öldürülmesi gereken bir baş belasıydın ama bir kralın varisi olmalı." İç çekiyor. "Sevecen ailem rolünü oynayacak bir kadın ve çocuk bulmak sürecin can sıkıcı bir parçası ama unvanın nesiller boyu devam etmesi bu yapılmalı."

Bir çocuk bulmak.

Kulaklarıma müzik gibi geleceğini düşündüğüm sözler, bu aŗaęılık ve gaddar canavarla aynı kanı paylaŗmadıęımı bilmenin verdiği rahatlama kısa sürdü. Eleanor benim öz annem değildi ve eğer bu adam benim gerçek babam değilse...

Benim gerçek ailem kim ve o onlara ne yaptı?

Beni bu yüzden incitti, damarlarımdan kanı bu yüzden hiç umursamadı. Asla onun olmadım ve asla Aloriah'ın varisi olmadım.

"Neden ben?" T rp l yorum. "Ben senin bile değilim. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Bir cep saati çıkardı ve kayıtsızca, "Bu baŗka bir günün sorusu. Şimdilik acele etmemiz gerekiyor."

"Baŗından beri gücün vardı - kontrol etme gücüne sahiptin. Neden bu kadar çok insana zarar verdin?"

Normalde karanlık olan gözlerini bir ıŗık aydınlatıyor. "Böyle bir gücü nasıl elde ettiğimi sanıyorsun Delilah?"

Göz ucuyla Knox'un baŗını eğdiğini, gözlerini kapattığını görüyorum.

Kara büyü hakkında okuduğum her Şeyi beynimden geçiriyorum, yavaŗlayıp durana kadar zihnimde s z lmelerini izliyorum. Beni dize getirmek için tek bir pasaj yeterli oluyor. Tuzak büyüsünün en baŗta nasıl yapıldığını öğrendiğimiz zaman. Baŗımı sallıyorum, gözlerimden yaŗlar süzülüyor ve adamın sureti bulanıklaŗıyor, bu da bana küçük bir rahatlama sağlıyor, ta ki o hırıltılı sesi tekrar omurgamdan aŗaęı süzülene kadar.

"Ben spor olsun diye  ld rmem, Delilah. G   için öldürürüm. Her  l m bana daha fazlasını verir." Avuçlarını göğsünde gezdiriyor. "Feda ettiğim hayatlara gerçekten teŗekk r ediyorum. Onların  l mleri olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım."

 ğ r yorum, safra boğazımı yakıyor.

Olaydan bu yana ilk kez, zamanda geriye gidip boğazını tekrar kesebilmeyi diliyorum.

"Bunu bize neden anlatıyorsun?" Tekrar soruyorum.

Keskin bakıŗlarıyla beni iğneliyor. "   nk  günlerini yaŗamaya devam etmeni, halkımı y netmemi uzaktan izlemeni ve beni durdurmak için asla bir Şey yapamayacağını bilmeni istiyorum."

G zyaŗlarım yanaklarımdan aŗaęı yuvarlandı. Küçük bir kalp atıŗı, küçük bir an için ölmeye hazırdım. Verdiği acıya son vermek için. Beni  yle bir yıktı ki ölmek istedim.

Ve o bunu biliyor. En derin ve en karanlık sırlarımı biliyor... Boğazını kestiğimde ona içimi dökmüştüm. Duygusal olarak hassas olduğum her noktayı, nereye saldıracığını biliyor.

"Kral olarak geri dönemezsin. Herkes zaten senin öldüğünü düşünüyor," diye hırılıyor Knox, köpek dişlerini göstererek.

"İşte burada yanılıyorsun." Başını eğiyor. "Cenazemi neden duymadığını sanıyorsun?"

Geriye doğru sendeliyorum, sırtım soğuk parke taşlı duvara çarpıyor, demir prangalar ön kollarıma ve baldırlarıma batıyor. Soğuk metal beni sersemliğimden kurtarmaya yetmiyor. Kendi krallığımdan uzaklaşıp unvanların birleştirilmesini *kontrol etmemekle* ne kadar bencilce davranmış olabilirdim? Kederimin derinliklerinde kaybolmuşken, Ordelia'nın saçma sapan mektuplarımı alıp almadığını kontrol etmeyi bile düşünmedim.

Ve sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Kral hayatta ve iyi, ama Ordelia öyle mi? Mektuplarımı alıyor mu, yoksa artık bizimle değil mi?

Sanırım devralabileceği bir krallık yok. Ona ölü bir kral, krallık mülkiyeti ve taşlar hakkında yazdığımı göre, kederden delirdiğimi düşünmüş olmalı.

Kompleksin çocukları şimdi nerede? Sektörlerde bir kez daha güvende olduklarını ve kralın öldüğünü bilerek ayrılmıştık.

Sonra isyancıları ve komplekse girmemize yardımcı olmak için yaptıkları her şeyi hatırladığımda aklıma hepsinden daha korkunç bir düşünce geldi. Komplekse girmemizin *nedenlerini*.

Gözlerim Hazel'a kayıyor. "Hiç esir tutuldun mu?"

Hazel'ın ağzı açılır ama kral derin bir kahkaha atarak başını geriye attığında kesilir. "Esir! Sevgili çocuğum, sen cahilsin. Tüm o muhteşem planlarını bana kim aktardı sanıyorsun?" Gözleri bıkmış gibi yuvarlanır. "Çok detaylı, sıkıcı, sıradan planları."

"İsyancıların yerini mi verdin?" Axel tehlikeli bir şekilde alçak sesle sorar. "Karmaşık planları sızdıran sen miydin?"

Hazel'ın mavi gözlerinde gerçeği görüyorum.

Hazel hayatıma girdiği andan itibaren babam için casusluk yaptı. Söylenen her söz ve yapılan her hareket krala geri döndü.

Vücudum iznim olmadan tepki veriyor. Gözyaşlarımı tutmak için dişlerimi sıkıyorum, incinme ve ihanetin gözlerimde parlamasını engellemeye çalışıyorum, ama bu

Sonusız. Duygularımı saklamak için sarf ettiğim efor boğazımı yakıyor. Sanki bir zamanlar dostum dediğim kişiyle yzleşiirken baraj duygularıma çarpıyor ve serbest bırakılmasını talep ediyor.

Sonra ekirdek bir kez daha tutuşuyor, arka planda yanıyor, Hazel'in asla yapamayacağı bir destek sunuyor. Bunu atlatmama yardım edecek bir cehennem. Nefret alevlerine kömür ekliyor.

"*Sen,*" diye tükürdüm.

Hazel'in gözleri bir parça açılıyor, nefretimın şokunu gizleyemiyor. "Onların yerini ortaya çıkaran sendin! Sen onların ÖLDÜ!" Kkryorum, fke içimde kıvrılırken ağzımdan tükürükler saçılıyor.

Hazel yüzünden ldler.

Orada ve bir anda kayboldu, küçük bir suçluluk titreşimi. Ve işte o an o olduğunu anladım. Easton'ın ölümünü atlatmam için bana şefkatli ve düşünceli sözler fısıldayan o dudaklar, annemi ve Annie'yi öldürecek sözleri de söylemişti.

Kulübede benimle ilgilendiğinde suçluluk duygusunu görmüştüm.

Eğer onun peşinden gitmeseydik, Ordelia'nın çocukları kurtarma planını değiştirmeseydik lmeyeceklerdi.

Eğer Hazel olmasaydı, Eleanor ve Annie bugün hayatta olacaklardı.

Duyguların gelgit dalgası beni boğuyor ve feryat ediyorum. Kalbimi dolduran ihanet ve acı, o kadar inkar edilemez ve güçlü bir acı ki, gğşmn atırdamasına ve kendi üzerine çökmesine neden oluyor.

Ona gvenmiştim.

Kalbim ona güveniyordu. Birbirimizin iyileşmesine yardımcı olduğumuzu sanıyordum - o Easton konusunda beni teselli ediyordu, ben de Luna konusunda ona yardım ediyordum. Birbirimizin yanında olduğumuzu sanıyordum ama ben onun büyük planında bir basamaktan başka bir şey değildim.

Saraydan kaçtım ama bir piyon olmaktan kurtulduğuma inanacak kadar aptaldım.

Gözyaşlarım durmak bilmiyor ve tuğla duvardan aşağı kayarken gğşm tutuyorum, demir prangalar hareketle birlikte takırıyor. Ellerim giysilerimi ve derimi sıkıyor, sanki kalbimi sağlam ve gğş kafesimin içinde tutmaya alışabilirmişim gibi. Sanki Hazel'in onu parçalamasını, ihanetinin diğer tüm işşaatlardan daha parlak bir şekilde yanmasını engelleyebilirmişim gibi. Babamın bir canavar olduğunu hep biliyordum ama Hazel... tatlı, sevgi dolu Hazel bir yalandı, bir yanılsamaydı.

Zayıflıklarımı ve savunmasızlığımı avladı ve bana karşı kullandı.

Ölmelerinin sebebi o.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Onun berrak mavi gözlerine bakarken çenem titreyerek soruyorum.

"Acım ve kederim gerçektir."

"Neden onunla çalışıyorsun?" Boğuluyorum. Çünkü bu bir güç alışverişi. Bizimle yaşayabileceği yeni bir hayat yerine onu seçti.

"Bana en çok istediğim şeyi verebilir."

Ace onun sesiyle kıpırdanır, kesik dudaklarından acı dolu bir inilti dökülür. Axel çırpınıyor, gözleri yalvarırcasına Hazel'a dönmeden önce korkuyla yanıyor. "Kardeşim ne olacak? Onu seviyorsun! O senin eşin! Eğer bunu ona yaparsan, bu onu mahveder." Başını sallıyor. "Ondan bu halde uzaklaşmak *seni* yıkar."

Hazel gözlerimizi kaçırarak kalın kalın yutkunuyor. Yanakları pembe renkte.

Axel'in yüzü inançsızlıkla kaplanır. "İmkânsız. *Sahte* bir bağ kuramazsın."

"Hayır, ama kara büyü yapılabilir," diye alay ederek şarkı söyler kral.

Gözyaşlarım şimdi Ace için dökülüyor ve hayatının geri kalanında hissedeceği ihanet karşısında acı ve ıstıraba dönüşüyor. Ona el üstünde tutulması gereken ve büyülü bir şey hissettirme ihaneti. Gerçekte sadece çaresiz bir kadinken, eşini bulduğunu düşünmesi için zihnini kandırdığım için.

Ama sonra-

Bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu. Hazel kaçırıldığında Ace'in onu hissetmemesinin nedeni buydu. Hiçbir zaman onun eşi olmamıştı ve hiçbir zaman tehlikede değildi.

Bir sonraki hıçkırıgımda, altın ışık ellerimi ve parmak uçlarımı çevreliyor, patlamaya çalışıyor, bu insanların ezilmiş kalbime verdiği ıstıraptan kaçmaya çalışıyor.

Kralın gözleri açılıyor ve bir an için gözlerinde korku olduğuna yemin edebilirim, ama tam olarak ayırt edemeden kayboluyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Bunları neden yapıyoruz? Hiçbirimiz bunu istemedik. Senden hiç şüphelenmedik bile!"

"İntikam," diye nefes alıyor. Sanki bu kelime bize bir anlam ifade edecekmiş gibi.

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Babam olmayabilir ama hayatımın büyük bir kısmını onunla yaşadım ve ne zaman elinde paylaşmak istemediği bir kart olduğunu biliyorum. Bu yüzden cevaplar için canını sıkmak yerine mırıldanıyorum, "Sen kazandın. Şimdi bırak Ace gitsin."

Kral sırtıyor, o kadar yavaş yayılıyor ki zamanı değiştirip değiştiremediğinden şüphe ediyorum. "Asla etmeyeceğini düşünmüştüm. Nasıl istersen, Delilah."

Karanlığı kıvrılıyor, bir çılgınlığa dönüşüyor. Ve çok geç fark ediyorum - bundan sonra olanlar ağır çekimde gerçekleşiyor.

Kral Ace'i bırakıp kılıcı bırakmayınca Ace'le birlikte benim de midem bulanıyor.

Sonra Easton'ın ölümünden beri peşimi bırakmayan kâbusum gözlerimin önünde canlanıyor.

Balyozun dördüncü ve son darbesi.

Ace'in kafası kılıcın üzerine düşerken vücudundan ayrılır.

Axel'den kopan çığlık hayatımın sonuna kadar duyacağım, günlerimin sonuna kadar *hissedeceğim* bir çığlık.

Axel acı dolu bir ıstırap ve kalp kırıklığıyla patlarken bir acı dalgası odaya yayılır. Sanki fiziksel olarak içine ulaşıp ikiziyle arasındaki bağı tutunabilecek ve onu bu dünyaya bağlı tutabilecekmiş gibi göğsünü tırmalıyor.

Acı Knox'la aramdaki köprüyü patlatıyor, o kadar güçlü ki beni geriye doğru fırlatıp zihnimin bahçesine atıyor. Kederin acı veren pençeleri onu parçalıyor, bahçelerimiz arasındaki her bitkiyi öldürüyor.

Hazel ve kralla birlikte demir parmaklıklar da kaybolur. Sanki bunların hiçbiri olmamış gibi bir anda yok oluyorlar. Ama oldu, çünkü Ace kıpırdamadan yerde yatıyor ve kıpkırmızı kan artık boş olan odayı dolduruyor.

Ace'in hareket etmediğini görmek sinir bozucu. Fae her zaman huzursuzdu. Uyurken bile parmakları ve elleri seğirirdi. Onu *ölümcül* bir şekilde hareketsiz görmek, asla geri gelmeyeceği ve bir daha asla hareket etmeyeceği fikrini pekiştiren şeydir.

Axel bir çığlık atarak ona doğru koşar. Kardeşini tekrar bir araya getirmeye çalışırken gözyaşları yüzünden akıyor. Elleri bu çabadan dolayı şiddetle titriyor.

Tatlı, güzel Ace, Easton ile aynı şekilde öldürüldü. Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum, kralın ona olan esrarengiz benzerliğini fark ettiğini biliyorum.

Büyük ihtimalle bu yüzden Hazel'a onu avlamasını emretmiştir.

Bir oda dolusu insanı gören ve kalplerini nasıl yatıştıracağını bilen nazik ve şefkatli Ace. Zephlyn'e karşı derin bir sevgi ve bağ besleyen Ace, yaratık için kendi hayatını tehlikeye atabilir. Yumuşak tavırlı olan, yani

etrafındakilere karşı şefkatli ve nazikti. Bana ikolata getiren kişi, çünkü bunun bana Easton'la geçirdiğim güzel günleri hatırlattığını biliyordu.

Griffin'imizin çiftleşme bağını keşfettiğinde ailem olduğunu ilan eden adam.

Yanılsamaya rağmen sevdiği bir kadına evlenme teklifi planlamak için bana gelen adam. Bir hayata ve bir aileye başlamak için heyecan duyan, umut dolu tatlı sözler söyleyen adam.

Ve şimdi, etrafındakilere o kadar nazikçe bahşettiği sevgiyi asla yaşayamayacak.

Knox kollarını Axel'in etrafına sararak onu uzaklaştırıyor ve Ace'in başını arkaya koymaya alışıyor.

"O gitti, Axel... o gitti," diyor içten içe, kendi gözyaşları yüzünden akarken.

Axel daha konuşamadan, Ace... karanlık tarafından kardeşinden uzaklaştırılarak ortadan kaybolur.

Odadaki her g onu durdurmak için saldırır ama faydası yoktur. O çoktan gitti.

"HAYIR!" Axel ığlık atıyor. "Onu geri verin! Kardeşimi geri verin! ONU GERİ VERİN!" Axel'in bedeni kardeşinin kıpkırmızı su birikintisinin içine kyor. "Lütfen onu geri verin," diye ağlıyor.

Knox ve ben ayak seslerini duyunca sıçrayıp işe yaramaz kılıçlarımızı arkamıza çekiyoruz. Axel, kardeşinin kanının içinde diz çökmüş, otesinde yatan tehdidi umursamadan duruyor.

Nolan köşeyi döner, Lenox ve Harlow da onu takip eder ve yüzlerindeki ifadeyi fark ederler...

Gerçek korku.

Harlow yutkunur. "Ne oldu? Kimin kanı bu?" "Ace ve Hazel nerede?" Lenox sorar.

Onun adını duyunca Axel yıkılır, alnını yere koyar, göğsü hıkırıklarının şiddetiyle sarsılırken kan birikintisini umursamaz. Mücadele onu tamamen terk eder.

"Ace öldü" derken Knox'un sesi titriyor.

"Hazel..." Kelimeleri zorluyorum, her birini tükürüyorum. "Hazel bize ihanet etti." Kelimelerin işlendiği anı hissedebilirsiniz. Havayı değiştiriyor, onu elektrikleendiriyor. Harlow'un nefes nefese kalmasına neden olacak kadar acı ektiriyor.

"Bir hain olduğu konusunda beni uyarmıştı." Nolan'ın yüzü kül rengine döndü. "Ben... Ben ona inanmadım."

Harlow şoka girmiş bir halde durmaktadır. Başını bir, iki kez sallar, kızıla çalan saçları sallanır. "Ace öldü de ne demek?"

Sağır edici bir kükreme yeri sarsar ve daha küçük bir ulumayla birleşir.

Zephlyn ve Aurora.

Üzerimizdeki çatı gümbürdüyor, eski parke taşlarının çatlaklarından toprak dökülüyor ve gök gürültülü bir patlama kütüphanede yankılanıyor.

Lenox kaşlarını çatıyor, solgun yüzü kaskatı kesilmiş bir halde fısıldıyor: "Onlar...?"

Bir başka gürültülü çarpışma kütüphaneye çarpıyor, bu seferki kuvvet o kadar etkili ki bizi yere düşürüyor, toz havayı dolduruyor.

Dirseğimle ağzımı kapatarak, düşen moloz ve kirin arasından gözlerimi kısarak bakıyorum ve çılgınca öksürüyorum. "Eğer dışarı çıkmazsak Zephlyn bu binayı yerle bir edecek!"

Kütüphaneye sığmıyor ve bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor. Hiçbir şey onu Ace'e, kanının yattığı yere ulaşmaktan alıkoyamaz.

Ne kadar çok olduğunu koklayabilir.

Dirseğimdeki bir el beni kaldırıyor, Harlow beni dışarı çıkarırken eliyle ağzını kapatıyor.

Tam zamanında dönüp Lenox ve Knox'un Axel'i sürüklemeye çalışmasını ve Axel'in iki Fae'ye karşı verdiği mücadeleyi izliyorum. "Hayır, lütfen!" diye yalvarıyor. "Onunla birlikte olmak istiyorum. Geri geliyor! Geri geleceğini biliyorum... beni asla terk etmez." Axel tekrarlarlarken göğsü hıçkırıklarla inliyor. "Beni asla terk etmez."

Nolan onlara doğru koşarken, bir başka patlama kütüphanenin duvarlarında uçuşan enkazı gönderir. Zephlyn'in kükremeleri koridorları doldurur. Nolan Axel'in kıvranan bacaklarını tutarken, Lenox ve Knox da vücudunun üst kısmını kavrar.

Kütüphaneden dışarı adımımızı atar atmaz, güneşin doğuşu telaşlı ve kederli yüzlerimize vururken, ormandan delici bir çığlık yükseliyor. Ormanın zeminine düşüyorum ve ellerimi kulaklarıma götürüp gözlerimi kapatıyorum.

Zephlyn'in feryadı kilometrelerce öteden duyulacak.

Kimsenin tek kelime etmesine gerek yoktu. Genelde sessiz, düşünceli olan ikizine basit bir bakış, bir çift gözü olan herkese ne kaybettiğini söyleyecektir.

Gözlerim kapandığı anda, sağır edici ses altımdaki zeminle birlikte buharlaşıyor ve yerini aylardır aklımdan çıkmayan bir manzaraya bırakıyor.

Knox'un öleceğinin önsezisi, ancak şimdi bir kez daha izlerken kimin kayıp olduğunu fark ediyorum - Ace ve Hazel.

Bu önsezi aynı olsa da, dünya ve Aloriah ülkesi yerle bir oluyor, insanlar merhamet çılgınlıkları atıyor, bu sefer sabırlıyım, görebileceğim herhangi bir farklılık için dikkatle izliyor ve dinliyorum.

Ejderha ağzında Knox'un kesik kafasıyla bana doğru uçuyor ve sonra her şey oluyor.

İki gölge figür beliriyor, karanlıkları üzerime çökerken biri siyah, dalgalı cübbesiyle ilerliyor ve tek parmağıyla beni tutsak eden cama dokunuyor. Basit hafif dokunuş camı küçük parçalara ayırıyor.

Hareket etmelerini, bu önseziye genellikle yaptıkları gibi gitmelerini bekliyorum, ama bunun yerine orada öylece durup bana bakıyorlar. Karanlık uçurum adımı söyleyip beni pençesine alana kadar cama dokunan kişi hareket etmiyor.

Nefesimi tutuyorum, o anın beni gerçekliğiyle boğmasını bekliyorum.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Gölge figür başındaki kukuletayı çıkarıyor ve kahverengi biberli saçları, boncuk gözleri ve uyanık olduğum her an aklımdan çıkmayan bir yüzü olan bir adamı ortaya çıkarıyor.

Ben evrenin siyah, derinliksiz çukurunda yutulurken kral camın diğer tarafında duruyor, yüzünde zalim bir gülümseme var.

Derin bir günahkâr kahkahayla başını geriye atarken gördüğüm son şey, şeytani ejderhanın ona Knox'un kafasını getirdiğidir.

Trans halinden çıktığımda, Zephlyn'in kederi tekrar kulaklarımı deliyor. Göğsüm kabarıyor, damarlarımda dolaşan endişenin uğultusunu dindiremiyorum.

Önseziler sonunda anlam kazandı, denizkızlarının bizi insan topraklarına ve beni isyan liderine götüren Annie'ye göndermelerinin nedeni. Bu her zaman onların planıydı, çünkü yol beni kara büyü'nün gerçek kaynağına, bu dünyaya musallat olan karanlığa götürdü.

Kral.

Kral doğduğum andan beri kaderimi manipüle ediyor. Kaderim her zaman kırıldı. Hayatımı asla ben seçmedim. Hiçbiri değildi.

Knox öne atılıyor, nazik elleri kül rengi yüzümü kavırıyor. "Ne oldu? Ne gördün?"

Sorduğu soru tüm salonun dikkatini çekti. Axel bile başını kaldırmaya tenezzül ediyor, kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri yakalıyor.

Vahiy kalbimde yatarken sesim hüzün dolu.

Çünkü kral yıkılmış krallığına dönerken, şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bildiğim bir şey var.

"Kralın benim kaderimle oynaması bitmedi."

A Note From The Author

Huşu ve minnettarlıkla size teşekkür ediyorum. Sadece birinci kitabı okumakla kalmayıp ikinci kitabı da alıp beni desteklediğiniz için.

Kırık Krallığın Varisi, hepsi gibi kalbime çok yakın ve değerli bir kitap. Ama bu kitap özel çünkü Delilah'ın hikâyesini yazarken kendi içimden bir parçayı iyileştirdim ve umarım Delilah'ın hikâyesi de birçokları için aynı şeyi yapar.

Eğer sevmediyseniz, umarım aksiyon dolu dramı ve kara kara düşünen Fae'leri sevmişsinizdir.

İlkinde, onu yazmamın bir şok olduğunu, ge halime bir kitap yazdığımı söylesem şoktan öleceğini söylemiştim ve bu doğru olmaya devam ediyor ama... ikincisini yazmak, hayallerimi gerçekleştirebilmek... bunu size ve beni desteklemeye devam eden birçok okura borçluyum.

Zihnimi ve kalbimi harap eden hikâyeleri anlatmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Hikayelerimin tek kelimesini bile okumayacak olan ama her adımımda yanımda olan krkl bebeğim Lola'ya... Seni seviyorum. Sen sadece benim ruh eşim değil, aynı zamanda ruh ikizimsin.

Ve en önemlisi... Charlie... bu dünyada benim dayanağım olduğun için teşekkür ederim. En çok seni seviyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

